

167. POGLAVJE

Prava molitev. Božanstvo, ki sodi in ljubeči Oče v Gospodu.

1. In tako so vsi počivali vse do ene ure pred sončnim vzhodom. Samo Edini ni počival, ker On, ki je sam največji mir in vrhovna dejavnost sama, ne potrebuje nobenega počitka.
2. Ta, tukaj imenovani visoki Abedam, je bil prvi pokonci in telesno prebudil vse otroke iz spanja. En sam klic je zadostoval: 'Zbudi se in vstani!' In vsi so se hkrati prebudili in vstali ter odšli iz koče. Tam so si umili noge, roke, genitalije, potem prsa in nazadnje obraz. Tak postopek umivanja je bil pri otrocih vedno običajen.
3. Ko so se umili, razen Eve, ker so se ženske umivale za moškimi in pri drugem izviru, so si z oljem pomazilili glave in se šele po tem uglasili za jutranjo zahvalo, sedaj prisotnemu visokemu Abedamu, kot sledi:
4. »O najbolj ljubeči Sveti Oče, Tebi se zahvaljujemo, Te ljubimo in Te slavimo! Kako neizrekljivo si dober, o Sveti Oče! Tebi vsa čast, hvala in zahvala, vsa ljubezen, vsa slava in vse čaščenje!
5. Ne odvzemi Svojega usmiljenja, Svoje ljubezni in Svoje svete milosti nam, ki si pravimo, da smo Tvoji otroci, dejansko pa smo vsi le grešniki. Blagoslovi nas, dotakni se nas in nas vodi, izostri naše čute in omehčaj naša trda srca, da bodo lahko postala kot vosek in sladka kot med ter razširi naša ozka prsa, da bodo lahko postala sposobna prejemati vedno več resnične ljubezni od Tebe, o Sveti Oče!
6. Daj nam tudi Svoj blagoslov, tako da bomo lahko danes praznovali Tvoj Sveti Sabat, na Tebi prijeten način. Če pa boš, Sveti Oče, našel v nas še vedno zelo veliko večjih napak, ki si jih zagotovo odkril sedaj, kakor si jih že odkrival od večnosti, potem nas kaznuj v Svoji ljubezni, usmiljenju in milosti in nas tako naredi bolj vredne, da Te imenujemo 'Oče' in Te ljubimo s čistejšim srcem ter slavimo s čistejšim jezikom!
7. O Ti dobri, dragi Oče, bodi in ostani z nami, večno enako Sveti, dobri Oče, kakršen si bil do nas že od večnosti; vendar ne samo za nas, ki smo tukaj prisotni, ampak tudi do vseh naših otrok in kasnejših potomcev. Amen. Tvoja sveta volja, amen; Tvoja ljubezen, usmiljenje in milost, amen!«
8. In visoki Abedam je dodal: »Amen, pravim tudi Jaz; amen, v skladu z ljubeznijo vaših src, amen, po vsem delovanju iz njih! In Jaz večno nikjer drugje ne rečem amen, ampak samo v čisti ljubezni!
9. Vendar pa ne molite k Bogu, ki je Svet, Svet, Svet, ampak samo za Očetovo ljubezen, ker so za Boga vsi ljudje grozota, samo za Očeta so otroci.
10. Božja Svetost je nedotakljiva, toda Očetova ljubezen se spušča navzdol

k otrokom.

11. Božja jeza obsoja vse stvari k večnemu uničenju; toda Očetovo usmiljenje ne dovoli nikoli niti sanjam, da bi izginile.

12. Vse kar je od Boga mora umreti, toda potem pride Očetova ljubezen nad smrt. Kdorkoli išče Boga Ga bo izgubil, sebe in svoje življenje, kajti Boga se ni mogoče dotakniti. Človekova modrost, da Ga išče, je Zanj grozna, ogabna norost in iskalca neizogibno uniči, kajti Boga se je dotaknil z modrostjo, vendar se nobeno ustvarjeno bitje ne more dotakniti Boga s katerimkoli čutom in ohraniti svoje življenje.

13. Kajti Bog je večni, najčistejši, toda tudi neskončno močan ogenj, ki nikoli ne ugasne in bi vse stvari za vedno uničil, če ga Oče ne bi blažil. Zato naj se vsi nadvse bojijo Boga in nadvse ljubijo Očeta, ker je Oče popolnoma nasproten od Boga.

14. In vendar, Bog ne bi bil Bog brez Očeta, ki je večna ljubezen v Bogu in Oče ne bi bil Oče brez Boga.

15. Toda, kot je Oče vse življenje v Bogu, prav tako je Bog vsa oblast in moč v Očetu. Brez Očeta bi bil Bog sam po Sebi neizrazen, ker je Oče v Njemu vsa Beseda. Toda Oče ne bi bil nikoli Oče brez Boga in tako sta Bog in Oče eno.

16. Zato, kdor se dotakne Očeta z ljubeznijo, se dotakne tudi Boga. Toda tistega, ki pozablja na Očeta in se želi s svojo modrostjo dotakniti le Božanstva, Oče ne bo pogledal, ampak ga bo ogenj Božanstva zgrabil in raztrgal ter uničil v neskončnost, tako da se nikoli več ne bo mogel najti. Ne bo pa se tako zlahka zgodilo, da ga bo Oče znova zbral iz vse neskončnosti in ga na novo oblikoval.

17. Kjerkoli je Oče, tam je tudi Bog, toda le Oče se razodeva otrokom. Bog se ne more sam razodeti nikomur, razen skozi Očeta, potem pa, kakor v sedanjem primeru, Oče razodeva Božanstvo. Torej, kdor Me sliši, vidi in Me ljubi; sliši, vidi in ljubi tudi Boga. Kdor je sprejet od Očeta, je sprejet tudi od Boga.

18. Tisti, ki je nevreden in ni bil sprejet od Očeta, bo padel v roke samemu Božanstvu, ki ga bo sodilo in uničilo. Tu pa ne bo usmiljenja, niti ljubezni in milosti.

19. Zato se bojte Božanstva, ker je grozno pasti v Njegove roke!

20. Toda Oče vas ima rad! Držite se trdno Njegove ljubezni in vedno dovolite, da se vas dotakne in vodi Očetova ljubezen, potem ne boste nikoli okusili smrti, razen ločitve od telesa, ki je kasneje prekletstvo Božanstva, ko je življenje izven Očeta zaščiteno pred jezo Božanstva z Očetovim ščitom ljubezni.

21. Od Božje roke boste dobili prekletstvo, ampak iz Očetove roke blagoslov ljubezni in vse življenje iz nje. Zato večno ohranjajte ljubezen, da boste v ljubezni trdno obstali. Če pa boste obstali v modrosti, boste

minili in bili za vedno uničeni od Božanskega Duha.

22. Te besede so Očetov veliki Sabatni dar, čigar otroci ste. On vas ljubi bolj kot vso širno neskončnost. Premislite o tem v vaših srcih in ustrezno ukrepajte, da boste živeli in nikoli padli v roke Božanstva!

23. In ti Set, pojdi sedaj ven, ker je sonce že vzšlo in naj se pripravi okusen jutranji obrok, kajti, ko je prejel duh je primerno tudi pravilno poskrbeti za telo. Pokliči trojico iz polnočne pokrajine, ki so peli zunaj kar nekaj časa, da pridejo sem; njihova imena so Jura, Bušin in Ohorion. Pojdi in dobro opravi svojo nalogo. Amen.«

168. POGLAVJE

Pogled na minulo nevihtno noč.

Ljubezen premaga strah.

1. Set se je visokemu Abedamu zahvalil z veselim in radostnim srcem za takšno naročilo in pohitel izvršiti Gospodovo voljo.

2. Komaj je stopil iz koč, je takoj zagledal trojico iz polnočne pokrajine. Poklical jih je po imenih in ti so se takoj odzvali.

3. Ko so prišli k njemu jim je rekel: »Poslušajte, tam v koči je Eden, ki želi, da pridete tudi vi noter, ker je že dolgo prej, preden sem zapustil koč, slišal v bližini vaš hvalospev.

4. Zatorej vstopite v hišo, kjer tudi vas čaka visok nepredviden blagoslov.«

5. In Jura je vprašal Seta: »Brat Set, kako lahko to razumemo? Ali je mogoče v tej grozni noči najbolj vzvišen in najmogočnejši Emanuel prišel k tebi? Kajti glej, vsi smo to mislili, ko je nezaslišana, lahko bi rekli, svetovna ognjena nevihta nenadoma prenehala.

6. Vsi smo jokali in prosili Emanuela za odrešitev. In ko je ta s tako čudežno naglico prišla, je bila zahvala Emanuelu prva stvar, ki smo jo naredili.

7. Povej nam, torej, če ni tako tudi bilo!« In Set je odgovoril: »Če je bilo tako in kako, boste ljubi bratje kmalu izvedeli v koči. Jaz moram sedaj pohiteti in poskrbeti za dober jutranji obrok in se ne morem in ne smem več tukaj pogovarjati z vami.«

8. Vsi trije so bili zadovoljni s tem odgovorom. Z največjim spoštovanjem so stopili v hišo, kjer so se vrgli na obraz pred Adamom in vsemi drugimi.

9. Toda Adam jim je rekel naj takoj vstanejo in jim dejal: »Moji dragi otroci, zelo sem vesel, da vas vidim tukaj nepoškodovane in na varnem pri meni!

10. Ponoči sem bil v velikih skrbah za vse vas, zaradi strašnega boja elementov, toda veliko večje je bilo moje zaupanje v Gospoda, našega

najbolj ljubljenega Očeta, ki je vedno Svet, Svet, Svet, poln najvišje oblasti in moči, pomoč in rešitev. Vsi smo bili enako izpostavljeni veliki skušnjavi in morali zdržati pravi ognjeni krst. Ta moja stara koča je postala bivališče najbolj divjih zveri. Kače, hijene, tigri, levi, volkovi, medvedi in vse vrste drugih živali so napolnile kočo in svetleči plameni so bruhalo iz tal. Toda našega zaupanja to ni moglo omajati in vsi smo zelo hitro občutili čudovit učinek zaščitnega Emanuelovega blagoslova.

11. Toda pojdite k možu, ki se imenuje tudi Abedam in je za vas še vedno tujec. On vam bo dal nadvse primerno pojasnilo. Amen.»

12. In trojica se je priklonila pred Adamom in odšla proč k Tistemu, ki je bil za njih še vedno tujec.

13. Jura Ga je kot najstarejši ogovoril, rekoč: »Iz vsega srca te prav lepo pozdravljamo, Abedam! Praoče Adam nas je poslal k tebi, da bi nam morda bolj podrobno povedal vse o tej – vsa hvaležnost in zahvala Gospodu Emanuelu! – nezaslišani nevihtni noči. Kajti glej, mi trije smo Adamovi sinovi in hodimo po tleh te zemlje že več kot osemsto let. Bili smo prisotni pri begu iz Raja in po tem doživeli mnogo žalosti in strahot, vendar nikoli kaj takega kot to noč. Takšne grozote niso še nikoli prišle nad zemljo, vsaj zagotovo ne tako dolgo odkar smo mi tukaj!

14. Ne želim govoriti o vseh požarih, niti o okoliških planinah, ki so v večini še vedno v ognju in dimu, niti o stalnem tresenju zemlje, niti o neštetihih bliskih strele, o gorečih in kadečih gozdovih, ognjenih vetrovih in več takih podobnih stvareh; grmenje ostaja enako iz leta v leto in tudi drugi videni pojavi, ko se med seboj bojujejo elementi, ki strašijo naše čute. Toda poslušaj, dobri človek, morje, neskončno veliko morje, nezaslišano grozovito divja in se dviga vedno višje in višje od svojih meja, se divje peni in poplavlja in v svojem strašanskem dviganju začne požirati gore, eno za drugo in končno pride celo do nas, polnočnih prebivalcev. V veliki naglici smo prisiljeni zapuščati svoje koče pred velikimi valovi, ki celo požirajo naše koče in zaradi nešteto gozdnih zveri, ki bežijo pred valovi in nas preganjajo. Nekaterih groznih velikanskih pošasti nismo še nikoli videli, ker verjetno živijo v vodi, tako kot nekatere druge živali in te strah vzbujajoče zveri se med seboj grozno spopadajo in se valijo proti nam. Glej, to je bilo nekaj, kar ne bo nihče od nas morda nikoli pozabil.

15. Tu pa je bistvena še ena stvar in sicer, da so vsi ti strašni prizori, ko so nedvomno dosegli svoj višek, nato nenadoma prenehali, kot da jih ni nikoli bilo. Prav tako je tudi morje nepričakovano upadlo in se ni le vrnilo na svoje prejšnje meje, ampak je popolnoma izginilo, da sedaj ni niti sledu o njem, razen v vseh smereh nepreglednih blatnih tleh, ki so bila prej dno morja.

16. Če si pri volji in če je v tvoji moči, nam daj vpogled v te nezaslišane stvari!«

17. In Abedam jim je odgovoril: »Moji dragi prijatelji, takšne dogodke zares težko sprejemajo tisti, ki so zaspali v svojem duhu, ampak so toliko boljši za duhovno budne.
18. Povejte Mi, katerega resnično prebujenega duha združenega v ljubezni večnega Svetega Očeta bo ali je še strah, celo če bi bila uničena celotna zemlja pod njegovimi nogami in bi žareče morje požrlo vse zemeljske prašne razbitine?!
19. Ali ne bo mogočni Oče, čigar volja nosi in skrbno nadzoruje nešteto milijard še neprimerno večjih nebesnih teles in duhov, zagotovo sposoben zaščititi otroka, ki Ga nadvse ljubi in je tudi on od Njega nadvse ljubljen od trenutka dovršenega razpoka atoma, ki ga imenujete 'zemlja' in 'svet'?
20. Morali se boste strinjati z Mano, da je to tako. Torej je vprašanje le, čigav je sad vaše obupne tesnobe in strahu? Ali, zakaj se otroci bojijo teme?
21. Glejte, razlog za to je v šibki ljubezni do Svetega Očeta! Kjer je ljubezen je tudi zaupanje. Šibko zaupanje je oče vsega strahu.
22. Vsa dogajanja o katerih si govoril so manj pomembna; pomembno je samo kakšno je vaše srce.
23. Če bi vam vse razložil, bi to zadovoljilo kvečjemu vaša ušesa, vendar to ne bi privedlo do spoznanja vašega srca. Zato bo bolje, da temeljito preučite vaše srce in njegovo ljubezen do Boga in povem vam, da se boste potem v eni minuti naučili več, kakor, če bi vam razlagal tisočletja.
24. Vendar, ostanite tukaj in z nami delite jutranji obrok, katerega Set in njegova družina pravkar prinaša!
25. Bodite umirjeni v svoji želji po znanju, ampak vse bolj aktivni v svojem srcu in nevihtna noč se bo kmalu spremenila v najsvetlejši Sabat! Razumite to! Amen.«

169. POGLAVJE

Jutranji obrok praočetov na Sabat

1. Ko je trojici to povedal, jim je visoki Abedam velel naj mu sledijo. Stopil je naprej in pustil Henohu in Lamehu, da sta hodila poleg Njega. Takoj za Njim sta sledila znani Abedam in Jared z Njegove desne in Metuzalem z leve strani. Za temi tremi sta sledila Enoš in Mahalalel in šele za tema dvema so se pridružili še Kajam, Jura, Bušin in Ohorion.
2. Ko so prišli po nekaj korakih do Adama, so se vsi posedli okrog Abedama tako, da so oblikovali odprt krog proti Adamu, ki je bil z Adamom in Evo sklenjen.
3. Toda, ker Set ni bil v krogu, je Abedam tiste, ki so ga obkrožali pozval, da naredijo prostor za Seta.

4. Takoj so naredili prostor zanj celo pri Adamu in zdaj je šestnajst oseb vključno z visokim Abedamom sodelovalo pri jutranjem obroku, ki je bil sestavljen iz kruha, medu in mleka. Po starem običaju so zaužili najprej kruh in med, potem pa pili sveže pomolzeno mleko.
5. In tako so tudi ob tej priložnosti zjutraj obedovali po tem običaju.
6. Toda zakaj je ta Sabatni jutranji obrok še posebej omenjen? Razlog je očiten, če upoštevate, da je bil pri tem jutranjem obroku med prvimi ljudmi na tej zemlji, vidno prisoten najvišji, sam Sveti Oče, s čemer so bili postavljeni temelji prve redne cerkve na zemlji. Kot lahko Adama in Evo štejemo za prvi človeški par, na to lahko gledamo kot prvi temelj za vzpostavitev Jehove cerkve. Judovstvo je bilo z njo čvrsto povezano in je na mnoge načine še vedno. V središču Azije, v visokem gorskem območju, nedaleč od Himalaje, živi odmaknjeno, majhno, mirno ljudstvo, zelo strogo v skladu z zapisi, katere so kasneje Noetovi otroci vklesali v kamnite plošče v nekih ustreznih slikovnih pisnih oblikah, iz katerih so kasnejši egipčanski hieroglifi le izkrivljena različica.
7. Vendar, tako imenovani Sanskrt, Perzijcev in Hindujcev ni mogoče šteti za eno in isto pisavo, ker je tudi precej mlajši in kot egipčanski hieroglifi slaba oblika, polna napak, s tem pa je njegovo bogoslužje pogansko grozodejstvo.
8. Glej, tukaj je jutranji obrok omenjen zato, ker je takrat veljal za temelj zgodnji cerkvi, ki se je tako po koncu velikega dneva narodov nadaljevala skoraj 4000 let, do zadnje Velike večerje, ko je bil uveljavljen Novi Testament, ki je nova cerkev milosti in usmiljenja, napolnjena z večnim življenjem in tako zapolnjena skozi Boga in z Bogom.
9. Vendar dovolj o teh zgodovinskih osvetlitvah in tako gremo spet nazaj v Adamovo kočo, kjer bomo videli in slišali kaj se je zgodilo po jutranjem obroku.
10. Ko so pojedli jutranji obrok, so se vsi zahvalili v svojih ljubezni prepolnih srcih Abedam Emanuel Abbi. Najvišji je vstal in nagovoril vse z naslednjimi besedami:
11. »Poslušajte, vsi, ki ste tukaj prisotni in ste bili priče te noči in razen Kajana tudi večino prejšnjega dneva! Vedno se boste spominjali, kdo je bil On, je in za vedno bo, ki je k vam prišel, vas On sam učil pravičnosti v ljubezni in iz te tudi prave, brezmejne modrosti. Ne modrosti sveta, katera povzroča glavi težave in tako še bolj tlači srce, ampak resnične modrosti v duhu ljubezni in vse resnice iz nje, ki je resnično, svobodno, večno življenje.
12. Ta obrok bo tudi v prihodnje prazničen preden boste želeli Očetu ponuditi Sabatno žrtev, ker vam resnično povem, da darovanje ne bo sprejeto dokler ne boste pri jutranjem obroku priznali drug drugega v svojih srcih kot resnične brate in sestre v Moji ljubezni in tudi kot otroke

enega in istega Očeta.

13. Kadarkoli boste praznovali med seboj v resnični, živi ljubezni svojega srca za Mene, bom tudi Jaz med vami, nekaterim viden, katerih srce bo gorelo v ljubezni Zame, bolj mlačnim pa vedno neviden.

14. Da, v Moji ljubezni boste sposobni vsega, toda brez moje ljubezni ničesar, ker je Moja ljubezen dobro rodovitno polje, v katerega ste bili posajeni. Tisti, ki se ne bo pustil sovražniku izvleči, bo bujno rasel in rodil obilico čudovitih plodov. Toda tisti, ki ne bo pognal korenin svoje življenjske ljubezni dovolj globoko in trdno v zemljo omenjenega polja, se mu bo slabo godilo v času ponovne skušnjave, ko bo sovražnik ljubezni prišel in si prizadeval izvleči majhna drevesca iz zemlje na polju. Skušal bo vsakega in ko bo našel šibkega, ali je verjetno, da mu bo prizanašal?

15. Oh, ne, na dobrem polju ga bo iz zemlje izpulil skupaj s koreninami in pustil, da bo propadel. Ko korenine ne bodo imele več življenjske vlage, se bo majhno drevesce posušilo in končno popolnoma umrlo. Kdo od vas je že kdaj videl rastline bivati in dobro uspevati v zraku?

16. Rekli boste: 'Toda vsaka rastlinica potrebuje tudi zrak za svoje življenje!' Strinjam se z vami, toda zemlja je najpomembnejša in brez nje je zrak zaman.

17. Zrak je pravzaprav kot božanska Beseda, ljubezen v vašem srcu pa je zemlja, v katero je posajen živeči duh obdan z živečo dušo.

18. To seme večnega življenja, ki je v vas, lahko rodovitno izkoristi sveti zrak božanskega nauka šele, ko je kalilo in naredilo močne in globoke korenine v zemlji vašega srca v ljubezni Zame. Če se to ne zgodi, Mi povejte in presodite sami: Ali ga ne bo ta, namreč zrak, ki bi sicer spodbujal rodovitni razvoj, ugonobil do smrti?!

19. Glej, zato vam Moja Beseda ne bo kaj dosti koristila, če ne bo vaše srce napolnjeno z ljubeznijo Zame in za vaše brate; ker je neizmerna, zračna modrost vašega uma potem smrt vaše ljubezni!

20. Če je vaša ljubezen, ki pomeni duhovno hrano, mrtva, kot iztrgano majhno drevesce, katerega korenine se še držijo nekaj posušene zemlje iz vaše ljubezni za Mene, od kod bo vaše seme ali potem, kot še vedno šibko drevesce, iztrgano iz življenja, prejelo življenjsko hrano?

21. Zatorej, naj bo ta jutranji obrok za vas vidno opozorilo, da boste vedno ostali v ljubezni. Dokler bo tako, boste imeli življenje ob in v sebi in s tem tudi Mene, kot izvor vsega življenja in modrosti.

22. Vtisnite si te besede globoko v svoja srca, delujte v skladu z njimi in boste živi skoz in skoz in ne boste spraševali: 'Kje je Oče?', niti Ga ne boste klicali: 'Pridi!', ker bo On z vami in v vas, tako kot zdaj in za vedno. Amen.«

23. »In ti Henoh, pojdi zdaj in pripravi svojo žrtev, kajti prišel je čas!
Amen.«

170. POGLAVJE

Daritveni evangelij

1. Po tem govoru je Henoh vstal in v najgloblji ljubezni in srcem polnim hvaležnosti, vprašal visokega Abedama:
2. »Gospod in naš najbolj ljubljeni Oče, ki si svet, presvet, ali bi bila Tvoja najsvetejša volja, če bi tukaj na višinah Tebi na Sabat ponudili žrtev na enak način, kot smo to storili včeraj v dolini? O Abba, daj mi vedeti kakšna je Tvoja Sveta volja!«
3. In Abedam je odgovoril: »Henoh, kako Me lahko to vprašaš, ko zelo dobro veš, da je bistveno le darovanje, ki Mi je prijetno!
4. Kadarkoli prvič prejmem skesano notranje žrtvovanje, s skrušenim in z ljubeznijo napolnjenim srcem, je vsako žrtvovanje posvečeno, naj bo narejeno na Abelov, Setov in Enošev način, ali tako kot včeraj v dolini.
5. Vendar, v vseh vaših srcih opažam prazen prostor. To praznino lahko posvetite z žrtvovanjem Bogu, toda ker je prazna ne razumete komu bi jo žrtvovali in zakaj. Tako razumite tole: Oče ne želi nikakršnega žrtvovanja, razen takega od srca. Oče pa je tudi edini, večni, nadvse svet in mogočni Bog; samo Njemu pripada žrtev, kakor je čista ljubezen za Očeta.
6. Na oltarju v ognju, žrtvovanje pokonča, uniči in ubije vsako daritev. Glej, to je človekovo pričevanje pred Bogom, ki govori o spoznanju, da bodisi odkrito ali pa le nedoločno občuti v svojem srcu, kakšen je Bog in kaj počne.
7. Toda, če bi nekdo ostal samo pri daritvi, ki ne bi bila v ljubezni do Očeta, bi ga doletelo enako darovanje kot Očetu, uničenje in smrt, ker se ni najprej navlažil z vodo življenja, ki je ljubezen do Očeta!
8. Povem vam, da tisti, ki žrtvuje Očetu v svojem srcu, s tem naredi prijetno daritev tudi Bogu; medtem, ko je tisti v veliki zablodi, ki žrtvuje Bogu le na oltarju in s tem domneva, da bo zadovoljil Očeta in naredil dobro delo. Resnično, Oče ni zadovoljen z žgalno daritvijo, ampak samo z živo daritvijo srca!
9. Ali naj bo živeči Oče, iz katerega izhaja vse življenje, zadovoljen z mrtvo, zgorelo žrtvijo, ali s tisto, ki pokonča, uniči in na koncu ubije vsako daritev?
10. Toda, če je, kakor sem že povedal, prva živa daritev ljubezni za Očeta iz srca, potem bo tudi žgalna daritev našla milost, pri čemer mora človek prepoznati kaj je našel v svojem srcu in sicer, da je Oče Svet, Svet, Svet in Vsemogočni Bog v večnosti. Če darovanje ni tako, je pred Menoj vsaka žgalna daritev ogabnost.
11. Ozrite se na Kajna in Abela. Kajn je žrtvoval brez ljubezni, toda Abel z ljubeznijo. Čigava žrtev se je dvignila navzgor in čigava je bila vržena

nazaj na zemljo?

12. Ker je bilo Kajново žrtvovanje Očetu ogabno, kakšne so bile posledice tega? Žrtvovanje je prevzelo Kajna in iz njega ustvarilo bratovega morilca.

13. Tako bo nekega dne zgolj slepo žrtvovanje prevzelo mnoge in bodo delovali tako kot je Kajn in ubili nešteto bratov duhovno in telesno.

14. Če boste želeli ponuditi daritev, Mi prinesite pravično žrtev, kakor sem vam že dovolj razlagal.

15. Toda danes bo izvedena na isti način kot je bilo to storjeno včeraj v dolini. Ne boste pa več zvečer zažigali žrtve na oltarju, ampak pred poldnevom, tako da bodo otroci, ki živijo daleč od tukaj, lahko prišli zvečer domov.

16. Majhne otroke odslej ne jemljite več s seboj na žrtvovanje, dovolj je, če prideta dva moška in ena ženska iz vsake koče. Vendar ni nikogaršnja dolžnost, da mora priti na žrtvovanje, kajti samo ljubezen do Očeta naj privede ljudi in ne samo žrtvovanje, ki brez ljubezni ni posvečeno.

17. Kogar bo njegova ljubezen privedla k Očetu, bo skozi njo žrtev posvečena in ga dvignila v duhu. Kogar pa sem ne bo privedla ljubezen, ampak bo prisiljen od nadzornika nekega zakona in zato njegovo srce ne bo v ljubezni, takrat bo žrtvovanje onečaščeno in ga uničilo, njegovo srce pa bo uvenelo. Kar Mi bo potem ponudil, bo takšno kot njegovo uvelo srce, delo brez življenja, mrtev dar.

18. Kar sem sedaj razložil bo postalo obvezujoče.

19. Sedaj pa, dragi Henoh, lahko opraviš svoje delo, ostali pojdite ven in povejte tam mnogim čakajočim, ki so prišli z vseh pokrajin, kar je potrebno za žrtvovanje. Toda ne omenjajte Mene, da sem osebno tukaj prisoten.

20. Samo ti Jared, Abedam in tudi Adam, Mi sledite v Jaredovo kočo, dokler ne bo čas za žrtvovanje. Setovi otroci nam bodo z Evo sledili.

21. Tako naj bo vse storjeno pravično in samo po ljubezni! Amen«

171. POGLAVJE

Henoh pripravi daritev

1. Nato je Henoh poprijel za delo in postavil najčistejši les ceder počez na oltar ter pri tem opravilu ves čas molil.

2. Toda medtem, ko je tako delal, glej, so se mu kmalu pridružili nekateri moški iz opoldanske pokrajine in ga vprašali kaj naj bi to pomenilo, da je dal les že na oltar, saj je vendar bilo tako običajno ob večerih.

3. In Henoh jim je odgovoril z vprašanjem: »Zakaj vas je to zmedlo? Ali sem potem to naredil samovoljno?

4. Ali je moje opravilo lažno, zato, ker ga vi ne razumete?
5. O da, slepim so mnoge stvari lažne; karkoli jim poveš, je za njih tako kot laž, ker so slepi.
6. Kakšna korist je slepemu bleščeča svetloba dneva? Zakaj bi si moral nekdo prizadevati in mu razlagati sončno svetlobo, če je ta zanj laž? Kajti za slepega je sonce črno in pri tem vztraja. Iz tega razloga je sijoče sonce zanj laž, kajti, če nekaj tujega dodamo k človekovemu zakladu, kaj je to za njegov lasten zaklad? Nič drugega kot laž, ker ni njegov lasten zaklad, čeprav leži poleg, ampak nekaj tujega, oziroma nekaj kar pravzaprav ne obstaja, ker nima zanj vidnih prepoznavnih znakov.
7. Zato me sprašujete zaman, ker sem danes najmanj nagnjen k laganju! Kajti za tistega, ki pripada resnici, se vsa neresnica pogreza v neskončno ničevost; toda kaj bi lahko bila tistemu, ki je v svojem srcu še vedno poln neresnice, ki jo ima za resnico? Nič drugega kot laž.
8. Kaj je notranja svetloba duha tistemu, ki išče svetlobo sveta? Nič drugega kot laž, popolna tema. Kajti kako bi lahko bila svetloba komu, ki se izteguje dlje kot pa vidi?
9. Zato me pustite pri miru! Sedaj vi še ne morete razumeti Gospodovih poti, ker je to noč prizadel vaša srca s temo, posledica pa je, da ne veste več, da resnična ljubezen do Boga ni vezana na nobeno pravilo, ampak je popolnoma svobodna in tako darovanje ljubezni je Njemu prineseno. Vendar, če že svoje žene ljubite svobodno in se ne vežete na katerikoli čas ali uro, - zakaj bi bila ljubezen do Boga merjena?
10. Zatorej pojdite in dobro premislite o tem! Amen.«

(01. 12. 1841)

11. Potem, ko je Henoh odpravil radovedne polnočne ljudi, zanje na najbolj primeren način, so začeli godrnjati med seboj, ker so bili izjemno nejevoljni ob Henohovem čudnem odgovoru na njihovo vprašanje, ker ni bilo zastavljeno z zlobnim namenom, kakor so čutili v svojih srcih.
12. Eden od njih je rekel drugim: »Poslušajte, bratje, jaz dobro poznam Henoha in kakor sem včeraj opazil z razdalje, mislim, da so mu očetje naročili, da pripravi vse za darovanje. Ker je bil vedno nenavaden v vseh svojih besedah in dejanjih, bo tako veljalo tudi v tem posebnem poslu.
13. Vendar menim, da star pobožen način žrtvovanja, v skladu z Abelovim načinom, ki je všečen Bogu, ne bi smel biti tako lahko prepuščen presoji nekega posameznika, ampak če je bila kakršnakoli sprememba, bi moralo biti to odločeno na zborovanju vseh otrok. Če pa to ni tako, ali smo mi kot ljudje v enakem položaju?
14. Če se darovanje šteje tudi za nas veljavno, bi se moralo pri darovanju upoštevati tudi nekatere naše nasvete. Toda, ker to ni tako, ti ne

doprinesejo nič razen našega nasprotovanja in zato za nas nimajo nobenega učinka.

15. Kako bi lahko, kako bi morali to sprejeti, še posebej, ker smo bili prej o čisto božanskih zadevah vedno vprašani za mnenje?!

16. Zato menim, da bi Setlahem, kot najstarejši in najbolj izkušen izmed nas, moral iti še enkrat k Henohu in ga strogo resno vprašati, kaj pomeni ta zgodnja postavitvev lesa na oltar!«

17. Setlahem, ki se je tudi nahajal med temi možmi, je rekel nejevoljnemu: »Poslušaj, za to nimam prav velike želje, ker sem včeraj spoznal Henoha popolnoma drugačnega, povem ti, izredno čudnega.

18. Videl sem ga obdarjenega z močjo, ob kateri se, ko nanjo pomislim, še danes ves tresem.

19. Ta noč je bila grozljiva. Kot vsi veste, so elementi strašno divjali, tako da smo zbežali na višine, kjer smo med divjanjem viharja v velikem strahu ležali na tresočih zemeljskih tleh. Vendar, niti tako velik strah ni mogel pregnati iz mojega srca, kar sem videl in slišal in kar sem včeraj odkril pri Henohu.

20. Vsi vemo, da so nekateri od nas začutili željo, da bi šli v dolino in kako se nam je mogočni tiger postavil na pot in dokazoval svojo veliko moč tako, da je pobil velikanskega bika ter nas prisilil, da smo se naglo umaknili nazaj.

21. Poslušajte, isti tiger, kar sem jasno prepoznal, se je včeraj podredil Henohu kot jagnje in ga ponižno ubogal na vsak njegov migljaj. Toda ne samo, da je ta velikanska zver zelo poslušno ubogala Henoha, ampak, - in to je nekaj nezaslišanega - je ta celo lahko spregovorila in izrekla nam vsem jasno razumljive besede polne modrosti.

22. Tega vi niste mogli opaziti, ker ste znatno oddaljeni ležali na zemlji blizu vaših koč, toda jaz sem bil v ospredju in ne bom pozabil kar sem videl in slišal.

23. Lahko si predstavljate, da sem bil zelo navdušen nad Henohom in iskal prvo priložnost, da bi z njim govoril.

24. Toda, ko sem začel z njim govoriti in hotel postati celo njegov privrženec, glej, mi je dal prisposodbo o zaznavanju oddaljenih gorskih verig in mi nazorno razložil razliko med lastnim pogledom in pripovedovanjem, tako da se mi je ob vsej moji modrosti proti njegovi zdelo, kot da sem komaj prišel iz maternice!

25. In zdelo se mi je, da so vsi očetje - celo Adam ni izvzet - njemu podrejeni v besedi, in da jih je sam vodil z vsemi svojimi besedami.

26. Glede na to, vam pravim: Potem, ko je tako zavrnil našo prezgodnjo radovednost, naj tisti, ki ga še vedno želi vprašati drugo, celo bolj neprimerno vprašanje, to poskusi, toda mene ne mešajte v to!

27. Prepričan sem, da bo tudi za vas spopad z njim nadvse smešen in ne bo

kaj dosti drugačen kot med miško in levom. Mislim, da ni potreben prerok, da bi nam vnaprej povedal kdo bo zmagovalec.

28. Toda, če ga želite še vedno nagovoriti z strogo resnim vprašanjem, vam želim veliko sreče in sijoče sonce za povrhu! Poleg tega, kar sem vam povedal, hočem dodati le še eno stvar, in sicer, da se s tistimi, ki so kakorkoli povezani z Bogom, ne sme nikoli šaliti. Morali bi raje resneje opazovati, kakor, da resno sprašujemo, ker so Božja pota nedoumljiva in Njegovi ukazi skrivnostni.

29. To si dobro vzemite k srcu, preden si boste drznili kaj ukreniti!«

30. Ko so nejevoljni to slišali, so se odpovedali svojemu načrtu in se pokorili Setlahemovemu modremu nasvetu.

31. Toda Henoh je po notranjem navdihu poklical Setlahema nazaj in mu rekel sledeče:

32. »Setlahem, pohvaljen! Glej, sedaj si ravnal resnično modro, ker si pomagal tem šibkim, ki bi bili brez tvoje pomoči zagotovo pahnjeni v globoko brezno, ker v svoji zaslepljenosti ne vidijo kakšna so tla pod njihovimi nogami.

33. Toda od sedaj naprej boš ostal ob meni, dokler ne boš tudi ti videl, česar tvoje umrljive oči še niso videle in česar tvoja umrljiva ušesa še niso slišala!

34. Ali te ni prizadelo, ko je na tako jasen in prijeten dan sledila noč velikega strahu?

35. Če si opazoval potek nevihte in kako je nenadoma ponehala, mi povej, ali se ti ni to zdelo nenavadno?«

36. In Setlahem je odgovoril: »O Henoh, kdo ne bi tega opazil? Toda kakšna je korist od vse te nenavadnosti, ker od vsega tega kar se je zgodilo ne razumem nič. Za uteho sam pri sebi razmišljam:

37. Gospod Jehova bo zagotovo dobro vedel zakaj se je to ali ono zgodilo. Tisti, ki jim je Jehova bližje kot meni bodo vedeli več; toda jaz sem Njemu hvaležen, da mi je dodelil mir in s tem sem popolnoma zadovoljen.

38. Kaj misliš, dragi Henoh? Ali ni tako prav?«

39. In Henoh je odgovoril: »O Setlahem, tvoja zemlja je dobra! In, če bo seme padlo v tvojo prst, bo rodilo tisočkratni plod.

40. Poslušaj, danes boš videl tujca v naši sredini. Pojdi k temu tujcu in On ti bo povedal z eno besedo več kot jaz v tisoč letih. Da, povem ti, On te bo oživil skoz in skoz.

41. Toda, za zdaj nič več; vidim Ga že prihajati!«

172. POGLAVJE

O bistvu priprošnje

1. Henoh je utihnil in prav tako Setlahem, oba v pričakovanju prihajajočega Velikega.
2. Ni jima bilo treba dolgo čakati, ker še preden sta se zavedla, je bil On že tam, z Jaredom in Abedamom, ki sta Ga spremljala. Medtem je moral Adam z Evo in Setovimi otroki iti na že znane jutranje višine, kjer so veselo čakali Nanj in vse ostale, ki so nam poznani iz Adamove koče.
3. Komaj je visoki Abedam prispel do Henoha pri oltarju, ga je takoj vprašal: »Dragi Henoh, slišal sem nekakšno godrnjanje v srcih nekaterih iz poldneva! Setlahem je dobro zaprl njihova usta, toda sedaj njihova srca toliko bolj bedno kričijo in so polna zlobe.
4. Kaj misliš, da bi morali narediti z njimi?«
5. In Henoh je odgovoril: »O Abba, to mi govoriš v mojem srcu! Tvoja sveta volja naj bo storjena in to bo za njih najbolje!«
6. Na to je Abedam rekel Henohu: »Glej Henoh, samo za njihovo dobro je bilo nočnemu neurju dovoljeno besneti, z namenom, da bi ponižal njihova prevzetna srca. Toda sedaj si videl s svojimi lastnimi očmi in slišal s svojimi lastnimi ušesi, kako majhen učinek je imel nanje.
7. Ali ne bi bilo bolje, da takšni jezni ljudje sploh ne bi obstajali?!
8. Morda bi moral nekdo pustiti, da jih požre zemlja, tako da njihov dih ne bi več onesnaževal tega posvečenega prostora?!
9. No, kaj misliš, ali bi bilo prav, če bi se zgodilo z njimi po vrednosti njihovih src?«
10. In Henoh je odgovoril Abedamu: »Gospod, Ti, ki si poln ljubezni in usmiljenja, Tvoja volja je vedno sveta in Tvoje usmiljenje neskončno. Ti od nikogar ne potrebuješ rotnja za milost, vendar nam daš priložnost, da izprašamo svoje lastno srce, da bi videli koliko ljubezni za soseda in brata biva v njem in koliko smo uspeli biti Tebi podobni v našem usmiljenju.
11. Glej, kakor sem prepoznal po Tvojem neskončnem usmiljenju, milost in ljubezen do mojih bratov ni nič drugega kot Tvoja milost in ljubezen, majcena iskra Tvojega neskončnega, nadvse svetega ljubezenskega ognja, zato sem tudi jaz tukaj le v moji navidezni milosti in priznam, da ni ničesar mojega, ampak je vse Tvoje, - moja ljubezen je Tvoja ljubezen v meni in moje usmiljenje je Tvoje usmiljenje v meni. Zato, o Abba, neskončna hvaležnost, slava in hvala Tebi za to!
12. O Abba, če v sebi čutim do nekoga usmiljenje, istočasno čutim kako zapoznalo je moje usmiljenje v primerjavi s Teboj.
13. Kje bi bil ubogi, šibki slepec v času, ko bi mu jaz prišel na pomoč z mojim usmiljenjem, če mu Ti ne bi pokazal usmiljenja že mnogo prej?

14. Da, jaz Te lahko prosim za usmiljenje šibkim in slepim. Toda, ko to prosim, o Abba, tega ne delam, da bi Te ganil, ampak samo zato, da bi Ti blagohotno pogledal moje srce, ko Ti prinaša malo daritev za brate iz Tvojega zaklada.

15. In tako pravim tudi tukaj, prav tako kot povsod ob vsakem času: O Abba, Tvoja sveta volja naj se zgodi! In kar Tebi moje srce daruje v ljubezni in usmiljenju za brate - nepomembno darovanje v primerjavi s Tvojo neskončno ljubeznijo in usmiljenjem, - to sprejmi blagohotno, kakor, da bi bilo nekaj pred Teboj, tako da, če Ti pokažeš polno usmiljenje nekomu, na tak način, da bi bilo celo slepemu očitno, se lahko tudi jaz veselim skupaj s tistim, kateremu si Ti vidno pokazal Svoje usmiljenje.

16. O Abba, sprejmi blagohotno moje priznanje in imej potrpljenje z mojo neumnostjo. Tvoja sveta volja se bo zgodila, sedaj in za vedno! Amen.«

17. In Abedam je najbolj ljubeče pogledal Henoha in mu rekel:

18. »Dragi Henoh, tvoje besede so bile popolne, ker so pokazale kakšno je tvoje srce in koliko modrostne ljubezni biva v njem. Toda, da bi ti pomagalo povsem razumeti kaj vse priprošnja potrebuje, da bi bila kot iz večnega reda, poslušaj to:

19. Če vidiš kakšnega, na kakršenkoli način ubogega brata ali sestro, da je ubog na telesu, ali popolnoma nezmožen tega ali onega čuta, ali da je slab v srcu, šibak v ljubezni, šibak v volji, brez moči za ukrepanje, šibak v spoznanju, šibek v razumu, ali popolnoma reven v svojem duhu in v vsem kar se nanj nanaša, mu pokaži usmiljenje iz ljubezni svojega srca Zame in skozenj za brate ali sestre. Glej, potem je tvoje usmiljenje popolno, ker je potem to že vpijanje Mojega velikega usmiljenja, na enak način, kot kadar piha veter skozi gozd, premikajoč drevesa in vsak majhen list na drevesu, ki ga s tem vzpodbuja, da proizvaja svoj lasten veter, ki se nato zlije v splošen veliki veter, kot da je dejansko z njim povezan.

20. Pogosto boš opazil, da ko piha veter, premika tudi suhe liste, ker pa so suhi, trdi in mrtvi, se ne morejo vetru zoperstaviti in se kmalu odtrgajo z vej ter padejo navzdol na mrtvo zemljo. In celo, če jih veliki veter še nekaj časa nosi naprej, postopoma padejo dol, kjer jih čaka popolno uničenje.

21. Takšna je usoda drevesnih listov; toda ne človeška! Gorje mu, če postane suh na drevesu življenja; resnično, ne bo ušel svojemu uničenju.

22. Ta primerjava je mišljena kot prispodoba tako, da lahko postane sočuten z Mojim velikim usmiljenjem samo tisti, ki je živ in tako njegovo usmiljenje prevzame Moje, kot da bi bilo nekaj. Kot veter sprejema pihljanje listne sapice in jo potem nosi dalje in ji omogoča, da odnaša svoje liste, tako je tudi človekovo usmiljenje do njegovih bližnjih. Zato naj brat naredi drugemu toliko, kolikor lahko iz svoje žive ljubezni, da, žive iz Mene in po Meni in Jaz bom potem gledal na njegovo ravnanje in njegovo priprošnjo, kot če bi bilo nekaj pred Menoj.

23. Glej, če tako kot tu piha veter, vzame tvoj dih s seboj, kot da bi nekaj bil. Toda ali misliš, da bo tvoj dih okrepil veter ali mu dal celo drugo smer?
24. O glej, celo dih vseh živečih ljudi skupaj ne bi bil sposoben tega narediti. Nobeno človeško bitje ne ve od kod pride mogočni veter, niti nihče ne ve kam gre, razen, da ti dovoli opaziti običajno smer svojega pihanja. Če dihaš v njegovi smeri, bo veter prestregel tvoj dih in ga nosil naprej, če pa namenoma dihaš proti njemu, bo tvoj dih zavrnil in ga potisnil nazaj v tvoja usta in tako prispeval k dušenju tvojega lastnega življenja.
25. Če jokaš ob potoku in ti solze sočutja spolzijo iz oči, resnično, če pustiš, da solze padejo v potok, se bodo z njim združile in bodo tudi one nošene v morje usmiljenja. Toda, če bo nekdo jokal ob potoku in ga ne bo upošteval ter dovolil, da njegove solze padejo na peščeno brežino ali bodo te solze tudi dosegle morje?
26. Glej, kdor si v priprošnji domišlja, da Me bo premaknil v usmiljenju, je celo bolj neumen kot tisti, ki meni, da kadarkoli prelije solze, mora morje priti in jih vpiti in ne upošteva kaj morje pravzaprav je in kam je vsak najmanjši potok usmerjen.
27. Toda tisti, ki dovoli, da ga premaknem ima pravo usmiljenje in njegove solze bodo nemudoma padle v morje.
28. Kdo pa je potem molil k Meni in Me premaknil, da sem vas ustvaril, ko ni bilo še ničesar razen Mene? Ali sem morda od takrat postal trši in bolj neljubeč, da Me morajo Moja ustvarjena bitja premakniti k nečemu?
29. O poglej, za to zagotovo ni potrebe; toda potrebno je, da Mi Moji otroci pustijo premakniti njihova srca in Me sprejmejo v čisti ljubezni in potem opazujejo smer Mojega velikega usmiljenja ter se Mi nato pridružijo z živim usmiljenim srcem. Glej, to je Moja volja!
30. Ko sem te prej vprašal, kaj narediti s temi kljubovalnimi ljudmi, je bil tvoj odgovor ustrezen, ker si Mi dopustil, da sem te sprejel in premaknil. Zato bi morali imeti tudi v prihodnje vsi pravično sočutje do vsakega ubogega bližnjega, ker je v Moji ljubezni vsak drugemu brat. Toda, če želim oživiti mrtvega, kdo Me bo potem prosil naj tega ne naredim?
31. Glej, Henoh, nisi dobro razumel Mojega vprašanja, ker mora tudi te godrnjavce najprej požreti zemlja resnične ponižnosti preden lahko zaživijo!
32. To je bil razlog, da sem ti dal tak nauk. Toda sedaj naj pridejo godrnjavci bliže! Amen.«

173. POGLAVJE

Sedem godrnjavcev iz opoldanske pokrajine zasmehuje Setlahema

1. Ko je Setlahem, kot resničen očividec, slišal te besede visokega Abedama je začel domnevati, da se dogaja nekaj velikega. Njegovo srce je gorelo in občutek mu je rekel: 'Resnično, noben človek ne more tako govoriti kot ta tujec. Nekaj izjemnega mora biti v njem!'
2. Voden in močno pod vplivom te notranje sodbe, je Setlahem z največjo ponižnostjo pristopil k visokemu Abedamu in Ga vprašal:
3. »Vzvišeni tujec, poln vse božanske modrosti in tudi očitno poln božanske moči, prosim Te, ali bi sprejel od mene majhno uslugo, tako da grem in privedem k Tebi tiste, ki godrnjajo o Jehovi pripravi in ne razmišljajo, ali se vsaj ne podučijo o bistvu, kar zadeva Jehovo in sicer, da je večni, sveti Bog zagotovo že od vekomaj predvidel vse kar se je zgodilo, se dogaja sedaj in se bo dogajalo ter v določenem pogledu, ki zadeva svobodnega človeka, to tudi odredil na tak način.
4. Sodeč po tem kar mi je že Henoh o Tebi zvesto povedal in kar sem sedaj sam slišal ob Tvojem pogovoru z Henohom, bo ena Tvoja beseda tem godrnjavcem prispevala k njihovemu poboljšanju več, kakor tisoč mojih.
5. Ta sedmerica je na splošno najbolj trmasta v vsej opoldanski pokrajini.
6. Resnično, nič zlega naj se jim ne zgodi, toda postali naj bi boljši, da, morali bi se poboljšati!
7. Torej, če hočeš, grem takoj.« - In visoki Abedam mu je odgovoril:
8. »Setlahem, povem ti, da če bi razumel Mojo besedo, bi tudi razumel, da Jaz to lahko naredim tudi brez tvoje usluge.
9. Vendar, ker sem zate popoln tujec, lahko tudi greš in narediš kar želiš storiti!
10. Toda v primeru, če ti sedem godrnjavcev ne bi hotelo slediti, se lahko sem vrneš sam, ne da bi kaj opravil. Amen!«
11. In Setlahem je takoj stopil do godrnjavcev, ki so stali kakšnih petdeset korakov stran. Ko je prišel do njih, se je eden izmed njih začel iz njega norčevati in ga vprašal:
12. »No, po teži, za koliko pesti kamnov si postal pametnejši?
13. Ali ti je morda Henoh osvetlil včerajšnjo priliko o oddaljenih gorah, katere nisi razumel? Ali pa ti je mogoče pokazal še enega govorečega tigra?
14. Da, da, s takimi ljudmi kot si ti mora vedno govoriti zver, ki postane pridigar modrosti, saj se naše besede tako ne upoštevajo več.
15. Setlahem, glej, to je res velika škoda, da ta veliki posebnež Henoh ni bil s teboj v nevihtni noči, ko nas je nekaj sto najboljših tigrov in drugih zveri počastilo s svojo prisotnostjo. Predstavljaš si, koliko bi se lahko

naučil od teh dolgorepih gozdnih modrecev, če bi Henoh vse naučil govoriti!

16. Resnično, ta neumnost je šla že malo predaleč! – Govoreči tiger!

17. Če se bo to nadaljevalo, bodo v enem letu tudi drevesa in trava začela govoriti, če ne celo kamni, potoki in celo morje.

18. In v tretjem letu, - v to le trdno verjemi, ker je to tvoje geslo! – ti bo govorila vsaka deževna kaplja z neba: 'Dobro jutro, modri Setlahem! Kako si spal?' In še več takih sijajnih modrostnih drobtin!

19. Šele potem boš videl in znatno razširil svoja ušesa in odprl svoja usta bolj kot pa tiger svoje čeljusti, ko nežno z enim ugrizom požre bika, tako da se lahko sprehodi po trebuhu in boš vprašal z neizmernim začudenjem na obrazu: Kaj - je - to ?

20. Setlahem, ali še ne vidiš kako neumno je tvoje modrostno sanjarjenje.

21. Glej, od nekdanj so, po pričevanju Adama, ki še vedno živi in zasluži vse naše zaupanje, kot oče nas vseh - pod predpostavko, da je prvi človek na zemlji, saj se zdi zemlja večja kot je bila v začetku mišljena za samo enega človeka, - obstajali skupni stari, verski običaji. Zakaj bi jih bilo treba spremeniti, ker resnično modremu tako ali tako ta starodavna slovesnost ni pomembna, razen za častljivo zgodovinsko tradicijo. Če je ta odpravljena, povej, kakšno drugo vrednost ima ta prav otroška igra za razmišljajočega človeka?

22. Ali bi ti kot moder človek lahko trdil, da ima Bog kakršnokoli zadovoljstvo v našem prižiganju nekaj lesenih palic v Svojo čast in nato v dolgočasnem buljenju v plamen, ki požira zaklano ovco, ko smo morda celo bolj neumni kot zaklana ovca?

23. Resnično, takšno skrajno neumno pojmovanje Božanstva, o katerem priča nešteto zvezd in sonc, ki zgorevajo v večnem darovanju, ne da verodostojnosti človeški duši.

24. Povej nam Setlahem, če imaš še vedno vsaj majhno iskro zdravega razuma, ali to ni tako, razen, če nisi bil poučen drugače od nekaterih progastih gozdnih modrecev?

25. Govori sedaj, če si pripravljen in sposoben! Ali bi bilo mogoče, da nisi dovolj prebavil oddaljene gore? Ali pa usta ne moreš odpreti dovolj široko?

26. Glej, mi nimamo take vrste ušes, ki jih mora najprej požgečkati tiger z rjoventjem, da se sliši tvoja fina lepa Henohova modrost, ampak je za naša človeška ušesa običajen človeški glas dovolj. Zato lahko veselo odpreš svoja modra usta. Amen.«

27. Kako slabo se je ubogi Setlahem počutil med tem brezplodnim govorom, si je mogoče zlahka predstavljati, še zlasti, če upoštevamo, da je bil ponosen na svoje izkušnje, in da se je želel malo pobahati. Po drugi strani pa je bil tudi navdušen nad besedami obeh, tako tujca kot Henoha,

ki je imel pogled usmerjen v zemljo, če se ta morda ne začenja odpirati, da bi požrla velikega obrekovalca.

28. Zato ni bil sposoben izreči celo eno samo besedo, ampak se je zelo ponižan obrnil in odhitel nazaj k Henohu in tujcu.

174. POGLAVJE

Evangelij za razžaljene

1. Ko je bil Setlahem zopet pri žrtvenem oltarju sredi Abedama, Henoha, Jareda in znanega Abedama, je zajel sapo in hotel z natančno pritožbo dati duška svojim čustvom prizadetim od žalitev.

2. Toda visoki Abedam mu je to preprečil in mu rekel, kakor, da ga prosi: »Setlahem, kje je pravzaprav sedmerica?

3. Vidim, da si sam. Kako to, da nisi naredil usluge, ki si jo ponudil?

4. In namesto, da bi sem privedel sedmerico, si se vrnil čisto sam z užaljenim srcem polnim grenkih pritožb!

5. Kaj naj sedaj storim s teboj? – Toda, povem ti, če se hočeš maščevati svojim sedmim bratom, napiši njihovo krivdo v pesek! Če ti nekdo želi v srcu zlo, ga blagoslovi, kakor, da je tvoj prvorojeni sin; potem boš resnično nesmrten otrok večne Ljubezni, poln usmiljenja in ljubezni ter vse modrosti iz nje.

6. Glej, kaj ti koristi razmišljajoči duh, če nimaš ljubezni? Povem ti, vedno boš tipal okoli v temi! Čeprav boš morda še tisoč let strmел na te oddaljene planine in o njih premišljeval toliko, da bodo tvoje misli mogoče izbrusile luknjo v kamen, - reci, ali ti bo narava modre oddaljenosti postala s tem kaj bolj jasna?

7. Mislim, da sploh ne! Če pa boš namesto dolgotrajnega, hladnega razmišljanja, dovolil svojemu srcu, da postane žareče, ali ne boš čimprej nekaj ukrenil, izbral nekaj sodrugov, ki imajo podobno hrepenenje in se odpravil na potovanje v neznano daljavo? In ko boš tja prispel, ali jo boš našel prav tako, kakršna se ti je prikazovala v tvojih tisočih lažnih predstavah?

8. Ali ti ne bo vsak še tako nepremišljen pogled razkril več kot pa tukaj tako imenovanih najostrejših misli v tisoč letih?

9. Torej, lahko vidiš, kako veliko prednost ima ljubezen pred vsemi mislimi modrosti!

10. Kdor ima ljubezen, ki je čista ljubezen do Boga, Očeta vseh ljudi in Stvarnika vseh stvari in iz te ljubezen za vse svoje brate in v pravični, pravi meri tudi za sestre, ima vse; da, ima večno življenje in popolnoma razumljivo, sveto modrost in ne temačne, modrostne misli sveta, ki je

povsem neuporabna, razen, da postopoma dozoreva in vodi živega človeka proti smrti ter ga na koncu ubije.

11. Vendar, če hoče nekdo z ljubeznijo doseči resnično, življenjsko modrost, mora v svojem srcu umakniti vse obtožbe proti svojim bratom in s tem vse svoje modrostne misli! Če se to ne zgodi, bo vedno tipal v temi, nezmožen razločevati ali pred njim stoji človek ali večni, vsemogočni Bog, kakor sedaj v veliki meri velja v tvojem primeru.

12. Zato se posvetuj o tem v svojem srcu! Odpusti svojim bratom, čeprav so tako slabo ravnali s tabo, potem bom tudi Jaz odpustil tebi tvoje ravnanje in te ozdravil za večno življenje.

13. Če te jezi, da tvoji bratje mislijo in govorijo drugače od tebe, zakaj ne upoštevaš tudi, da so tvoje misli ogorčile sedem drugače mislečih src, medtem ko se jih je sedem sprijelo samo s teboj?!

14. Udarec sem, udarec tja, kdaj od tega kaj imaš?! Če pa dober je namen, ko je ljubezen v njem; imaš že dobiček za začetek; v tem mogoče dosti ni resnice; vendar sem potem ti bližje; in, če je tako, ni to dobiček?

15. Zato pojdi še enkrat k svojim bratom! Prosi jih za odpuščanje in osvoji njihova srca, potem jih bo lahko pripeljati sem in premagati za resnično, večno življenje!

16. Kljubovalnih ne moreš nikoli premagati z nasprotnim kljubovanjem, celo svojega lastnega otroka ne! V svoji modrosti si sam rekel in ugotovil, da dve sili iste vrste, nikoli ne moreta postati ena, ampak se ena proti drugi borita in si prizadevata ena drugo uničiti. Zato dva kamna ne moreta zasesti mesta enega od njiju.

17. Glej, ali ni to tvoj nauk? In povem ti, da je ta nauk pravilen in popolnoma resničen.

18. Ali še nisi videl kako šibkejši kamen popusti pred močnejšim? Kateri potem sledi drugemu in kateri postane drugemu vodja in končno sam temelj?

19. Zagotovo ne močnejši, ki izriva šibkejšega z njegovega mesta, ampak šibkejši, ki popušča močnejšemu. Glej, tudi to je modrost!

20. Torej, pojdi sedaj k svojim bratom, ustrezno ukrepaj in postal boš njihov vodja in učitelj, zaradi boljše želje tvojega srca! Amen.«

175. POGLAVJE

Setlahem in sedem godrnjavcev

1. Setlahem je bil že pripravljen na novo vprašanje, vendar mu je Abedam tudi to preprečil in rekel:

2. Setlahem, ti še vedno nisi čist, ker velik dvom zatira tvoje srce in te

slepi, tako da ne boš in ne moreš razumeti Mojih besed.

3. Kaj je sploh važno, če je to kar tvoji bratje mislijo pravilno ali napačno? Kajti tudi ti še vedno nimaš ničesar, s čemer bi lahko jamčil, da je tvoj zaklad modrosti pristen!

4. Toda kaj je zdaj bolje: potolči napačno z napačnim ali v sebi prepoznati ničvrednost svojega lastnega napačnega in nato zavoljo harmonije in ljubezni bratu ne nasprotovati? Potem ti bo brat, ki te ljubi, zavoljo svoje ljubezni, rade volje sledil, ko boš dobil resnično svetlobo!

5. Toda, če boš ti kot brat, s svojim lastnim napačnim trdovratno vztrajal in ga bo to razjezilo, ali ti bo potem še sledil, ko boš dobil resnično svetlobo?

6. Glej, ljubezen je začetek vse modrosti, toda ponižnost je močan vzvod za ljubezen in prav tako za modrost! Ko si ponižen, resnično, nihče te ne bo skušal v nekaj pregovoriti, kajti, kjer bojeviti ne vidi nasprotovanja, njegova napadalnost hitro popusti, - in temu kar imaš v sebi ne bo nihče oporekal! Tako je ponižnost največja zaščita pred vso modrostjo in tudi najboljša šola za učenje modrosti, katere seme je ljubezen.

7. Ošabnost je v vsem povsem ravno nasprotna, kot bi se moral iz svoje izkušnje že zdavnaj naučiti.

8. Zato, pojdi sedaj nazaj in se najprej pobotaj s svojimi brati. Po tem jih pripelji k Meni in bomo videli, kateri del napačnega je najbolj pomemben! Razumi to! Amen.«

(18.12. 1841)

9. Po tem govoru se je svetloba v Setlahemu močno povečala, tako da se ni več drznil postavljati dodatnih vprašanj, ampak se je Abedamu priklonil do tal in potem takoj odšel k sedmim bratom.

10. Nadvse ganjen je prišel do njih. Zelo si je želel z njimi takoj pogovoriti, vendar je bil za to popolnoma nesposoben, kajti potem, ko je spoznal Njega, ki mu je dal tak nauk, je bil tako močno prevzet, da nekaj časa ni mogel spregovoriti niti besede.

11. Ko je tako skoraj nem prestal nekaj časa med sedmerico, jih je začelo skrbeti, saj so ga drugače zavoljo modrosti zelo cenili, ko ni izrekel nič novega, ampak se je skupaj z njimi trdno držal starega izročila, po katerem mu je bilo dovoljeno prerokovati kar je želel in v tem primeru je lahko pričakoval, da bodo najbolj pozorni poslušalci. V trenutku, ko pa jim je hotel predstaviti nekaj novega, ga niso več poslušali in mu celo rekli naj bo tiho.

12. Toda tokrat, ko je bil že dolgo časa tiho, so mu prvič dovolili povedati nekaj novega, če se nikakor ne želi držati starega spoštovanega izročila. Poleg tega je prejšnji govornik priznal, da obžaluje, kar je govoril

Setlahemu.

13. In Setlahemovo srce je začutilo olajšanje, njegova pljuča so zadihala bolj svobodno in ponovno se je počutil sposobnega govoriti. In govoril jim je kot sledi:

14. »Dragi bratje, dovolite mi govoriti samo še enkrat! Ničesar vam nočem vsiliti, vsak lahko ostane pri svojem mnenju, vendar vas tokrat prosim, da imate z mano potrpljenje in me poslušate od začetka do konca. Ko boste vse slišali, lahko o tem še vedno sodite kakor želite. In tako poslušajte:

15. Starega se držimo zato, ker je staro, vendar ne upoštevamo, da v bistvu ne obstaja ničesar starega. Seveda, ko gledamo nekaj kar obstaja poleg nas in je postalo staro, lahko zagotovo rečemo, da je ta stvar stara, zato ker se je postarala skupaj z nami.

16. Toda, celo če stvar presojava tako, se zelo motimo, ker če bi bili resnično stari, bi morali izgledati tako kot pred petsto leti.

17. Vendar, kako se je naša podoba od takrat spremenila! Kako jo lahko nekdo imenuje staro, če o resnično starem ni niti sledu?

18. Torej, pravzaprav smo se v vsem precej spremenili! Kje so naši lasje? Kje večina naših zob? Kako pogosto se je naša koža obnovila? Da, ali lahko vprašam, kje je naše v celoti brezhibno, krepko telo?

19. Kje so sedaj drevesa, s katerih smo kot otroci jedli plodove? Kje so ovce, koze in krave, ki so nas v našem otroštvu oskrbovale z mlekom?

20. Sedaj jemo sadje s povsem novih dreves in pijemo mleko novih živali in nam je vsem prav, da je Bog uredil to na tak način.

21. Če stojimo ob izviru, kdo od vas lahko trdi, da vsaka kaplja, ki se izliva iz njega ni nova, ali vsaj obnovljena? Kljub temu, da se stalno obnavlja ima zelo dober okus!

22. Ali je kdo od vas že kdaj odkril staro deževno kapljo?

23. In vedno, ko pade nov dež, smo veseli, zavoljo naših polj!

24. Nova koruza nam je ljubša, ko je stara že zastarela in hrepenimo po novih plodovih. Novi in mladi ljudje, naj bo moški ali ženska, vedno je prijetneje videti mlajšega kot starega.

25. Koga ne razveseli bolj novo vzhajajoče sonce, kot staro-dnevno zahajajoče sonce, ki je vedno isto? Komu ni pomlad bolj prijetna od mrzle zime?

26. Vidite, dragi bratje, ker je v vsem kar vidimo novo ali vsaj pomlajeno, nam bolj ugaja in je bolj uporabno od starega, ki je že davno minilo. Ker vsi hrepenimo po novem, poleg tega pa Jehova, Gospod nad vojskami, ali Bog, večni Stvarnik novih stvari, vodi in obnavlja vse kar pred našimi očmi, - kako lahko godrnjate in ne odobravate, da se po volji Jahveja, Gospoda nad vojskami na Sabatno žrtvovanje zgodi majhna sprememba?

27. S tem ne želim pretresati vašega mnenja, želim vas samo pomiriti, saj imate zagotovo lahko tudi vi hvalevredno nasprotno stališče, katerega ne

bi nikoli zanikal, ker ste mi že večkrat dokazali, kako oster je vaš duh v marsikaterih sodbah.

28. Vendar, ali lahko dodam samo še eno prošnjo, in sicer, da greste še enkrat z menoj k oltarju in mi pomagajte strogo presoditi in prepoznati tujca, ki vas tam čaka, ker glejte, njegova govorica je tako mogočna in silna, da sem skoraj prepričan, da je on sam Jehova.

29. Vidim, da vas ta moja izjava spravlja v smeh, toda povem vam, ne smejte se prehitro, ampak najprej raziščite zadevo, o kateri se želite smejati in potem ni dvoma, da boste razumeli moj stari rek, da se najslajše smeje tisti, ki se zadnji smeje.

30. Kaj bi si mislili o človeku, ki vam pove vaše najbolj skrite misli in govori o Božjih stvarih, kot iz Sebe?

31. Kako pogosto se je že izkazalo pri vaših otrocih in njihovih potomcih, da samo Bog pozna človekove najgloblje misli, kar je slehernemu človeku popolnoma nemogoče.

32. V tem vam nisem nikoli nasprotoval, ker sem se vedno zavedal, kako resnični so vaši dokazi.

33. Toda, pojdite sedaj z menoj in se sami prepričajte. Če ne boste v Njemu odkrili tega kar sem jaz, potem se mi lahko pred vsemi ljudmi dodobra nasmejete in vam ne bom zameril!

34. Torej, če ste pripravljeni, pojdimo! Amen.«

35. Vseh sedem je v začudenju gledalo eden drugega in niso vedeli kaj naj si mislijo o tem govoru.

36. Bivši govornik je potem pripomnil: »Zakaj ne? Setlahem nas je že ob različnih prilikah vodil do različnih stvari. Včasih so bile neumne, vendar pogosto tudi precej pametne. Ker smo navajeni pri njem na take stvari, mu lahko naredimo veselje prav tako tudi tokrat!

37. Toda Setlahem, če nam boš zopet pokazal novo neumnost, se lahko veseliš nečemu posebnemu! Oh, kako lepo se te bom potem lotil!«

38. In Setlahem mu je odgovoril: »Brat Kisehel, glej, to ni važno, ampak verjamem, da boš postal celo večji v svojem verovanju kot jaz in vsi ostali!

39. Zato zdaj le pogumno pojdimo k Njemu«!

176. POGLAVJE

Kisehelova ostra jezičnost in ponižanje

1. In tako je sedmerica spontano odšla in bila kmalu pred oltarjem. Ob prihodu je zelo pogumen Kisehel takoj stopil do visokega Abedama in si ga natanko ogledal od glave do pete. Na njem ni opazil nič nenavadnega, razen iskreno in prijazno naravo. To ga je opogumilo, da se je zapletel z

njemu še vedno neznanim tujcem v preizkuševalno zasliševalen razgovor, ki je potekal takole:

2. »Dragi tujec, vsem nam je ljub brat Setlahem, ker je v njem veliko modrosti. Pogosto je pomagal nam vsem z dobroto svojega srca. Njegova modrost, razen nekaj preveč rahločutnih opažanj, nam je bila v vseh časih za vzgled. Na našo veliko žalost pa je videti, da je tokrat v veliki zablodi, ker te ima zaradi svoje podedovane lahkovernosti, ki se zdi napaka njegove preveč bujne domišljije, za samega Jehovo, ker je opazil, da imaš veliko modrosti, česar ne bom in ne morem zanikati.
3. Glej, če si resnično moder, boš priznal, da gre to že malo predaleč!
4. Če imaš v svoji nesporni modrosti tudi nekaj ljubezni, ponovno govori z Setlahemom o tej neumnosti njegovega srca in razuma.
5. Kajti Jehova in ti se razlikujeta eden od drugega skoraj prav tako, kakor se pika razlikuje od večne neskončnosti?!
6. Zatorej te prosim v imenu vseh mojih bratov: zavoljo bratovske ljubezni, katere po tvojem videzu sodeč, zagotovo ne manjka v tvojem srcu-, nam naredi to uslugo in postavi glavo in srce našega brata Setlahema zopet na pravo mesto! Amen.«
7. In veliki Abedam je odgovoril Kisehelu, rekoč: »Kisehel, skrbno sem preučil tvoje srce in ugotovil, da je le do polovice napolnjeno z bratsko ljubeznijo, druga polovica pa s samoljubno škodoželjnostjo!
8. Poleg tega je tvoje delno dobro mnenje o tvojem bratu načrtno, za primer, če njegova trditev ne bi bila potrjena, bi se ga ustrezno lotil s svojim ostrim jezikom in se mu dodobra nasmejal.
9. Sedaj, ko si Me pozival k bratovski ljubezni, bi rad slišal od tebe, kje naj pomanjkljivost najprej odpravim; v njegovem srcu ali v glavi.
10. Kar se Mene tiče, se bolj nagibam proti srcu, medtem, ko se ti bolj proti glavi. Torej, Jaz ga bom rešil, ampak ga želim rešiti v celoti, ne samo na pol. Zato Mi povej, kako je to mogoče storiti!«
11. Kisehel ni dolgo premišljeval in je odgovoril Abedamu: »Oh, prijatelj moj, tvoja modrost je resnično velika in presega vse moje predstave o njej, ampak da me ti pri vsej svoji modrosti še vedno sprašuješ, glej, to je zame nekaj novega. Zato, ker modreci tvoje vrste, pred katerimi celo srca naših bratov niso varna, običajno ne sprašujejo ampak samo učijo!
12. In tako boš moral biti v tem primeru zadovoljen, če ti ne odgovorim.
13. Kaj je to sploh važno, ko ga enkrat pripelješ k pameti. Svet ne bo propadel, če jaz ostanem pri svoji rahli, zanj le dobronamerni grožnji.
14. V tem tako ni nič več kot samo manjši hec.
15. Pravzaprav sem ti že predhodno jasno povedal, da nam je vsem brat Setlahem ljub; kako lahko potem postaviš takšno vprašanje, katero ni v čast tvoji modrosti, ki vidi celo v srce? Ali modremu ni treba ostati dosleden?

16. Pomanjkljiva modrost je še vedno daleč od prave, dosledne modrosti.
17. Torej najprej odpravi svojo pomanjkljivost in potem ti bom odgovoril!«
18. (Obrnjen proti Setlahemu:) »Brat Setlahem, glej, tu se zanesljivo ne bo pojavil Jehova! Upam, da si bova v tej zadevi kmalu na jasnem!«
19. In visoki Abedam je resno pogledal Kisehela in mu rekel: »Resnično, če boš tako nadaljeval, bo moral Jehova priti k tebi v šolo, da se bo od tebe učil modrosti brez slabosti.
20. Ampak, da lahko vidiš - in v duhu umreš za dolgo časa - , da Jehovova modrost nima slabosti, poglej proti Jutrovem. Ali jasno vidiš raztresene kupe velikih skal, ki so bile to noč pripravljene zate z uničenjem Adamove jame, da bo pričala o Jehovi modrosti brez pomanjkljivosti?
21. Ali razumeš takšno modrost? Ali lahko ti s svojo dosledno modrostjo obnoviš to jamo natanko takšno, kot je bila prej?
22. Glej, ti to zanikaš in se sprašuješ v svojem srcu, če sem Jaz sposoben to narediti!
23. Toda tudi Jaz ti ne odgovarjam in pravim jami le: 'Nastani!'
24. Poglej tja, jama je že narejena!
25. Ako je tvoja vera prešibka, pojdi tja, če želiš in jo potipaj od zunaj in od znotraj, da se boš prepričal, da je jama v vseh podrobnostih, celo v najmanjšem zrnu peska, v svojem prejšnjem stanju.
26. Sedaj mi odgovarjaš v svojem srcu, verujoč, da to ni potrebno, saj komurkoli je zunanji del predstavljen, bi mu bil mogoč tudi notranji.
27. Ker si sedaj to z dosledno modrostjo potrdil, Mi povej, koliko pomanjkljivosti je sedaj tvoja modrost odkrila v Moji?«
28. In Kisehel je z vsemi ostalimi stal kot okamnel, razen Henoha, ki je poznal Gospodovo moč in Ga kar naprej hvalil in slavil. Sedmerice pa se je polastil velik strah in nihče si ni upal izustiti niti ene same besede.
29. Potem je Abedam vprašal Kisehela še enkrat: »Kisehel, zakaj Mi sedaj ne odgovoriš?
30. Glej, še enkrat sem te vprašal in ti morda razkril novo slabost Moje modrosti. Ampak, ker sem pripravljen postati tvoj učenec, zakaj molčiš in ne grajaš Moje slabosti?«
31. In Kisehel je padel pred Abedama na obraz in rekel, jokaje: »O Gospod nebes in zemlje, ne kaznuj preveč trdo črva v prahu pred Seboj. Sedaj se zavedam svoje večne krivde pred Tabo. Toda Ti, ki si bil zmožen tako zlahka obnoviti Adamovo porušeno jamo, se boš nekega dne usmilil tudi črva v prahu in se ne boš jezil zaradi moje slepote, ki ni prepoznala Sonca. Vedno naj se Tvoja sveta volja zgodi! Amen.«
32. In Abedam jim je rekel: »Vstanite, pojdite na vaše prejšnje mesto in si prizadevajte, da Me boste prepoznali v svojih srcih, saj je vaše sedanje spoznanje le sodba za smrt. Le tedaj, ko me boste prepoznali v ljubezni svojega srca, vas bo vaše spoznanje o Meni vodilo k življenju!

33. Ko bo vaše srce omenilo Moje ime, potem se vrnite k Meni in Jaz vas bom v polnosti povzdignil iz zemlje, katera vas je, z izjemo Setlahema, sedaj pogoltnila!

34. Sedaj pojdite in naredite, kakor vam je bilo rečeno! – Toda ti, Setlahem, ostani tukaj! Amen.«

177. POGLAVJE

Kisehelova spoved

1. Ko je sedmerica to slišala od Abedama, so se Mu zahvalili in se polni kesanja podredili Njegovi volji ter se vrnil na svoj dodeljen prostor.

2. Ko so prišli tja, so se jim čez nekaj trenutkov pridružile njihove žene in otroci, ki pa niso bili več njihovi mladi sinovi, ampak tudi stari možje, stari nekaj sto let in njihove matere.

3. Ker so opazili, da so njihovi po navadi veseli očetje žalostni, so jih vprašali za razlog njihove žalosti.

4. In Kisehel jim je odgovoril z naslednjimi besedami: »Otroci, ne sprašujte zakaj smo prvič upravičeno žalostni, ampak pogledajte proti jutrovem in glejte, kako veličastna je zopet Adamova jama v vsem svojem sijaju. Vendar vsi veste, kako smo danes zjutraj neizmerno obžalovali, ko smo šli na našem potovanju tod mimo in na tem mestu opazili le velik kup kamenja!

5. Kakšni so vaši občutki o tem sedaj? - V sebi razmislite o tem!

6. Povem vam, tam pri oltarju je Nekdo z Henohom. Posvetujte se s seboj, da, posvetujte se z Bogom, Jahvejem nad vojskami in iščite Svetega Očeta v ljubezni svojih src. In tako pripravljeni pojdite spoštljivo do oltarja in tam boste našli, slišite! -, kar ste iskali!

7. In Sedaj nas zopet zapustite ter se ravnajte po mojem nasvetu in boste tako srečni, da, srečni, srečni, nepopisno presrečni!«

8. Ko so to slišali, so se vsi otroci in ženske vrnil na svoje prejšnje mesto in navdani z velikanskim strahospoštovanjem si niso upali pogledati sijoče jame ampak so se vrgli na obraze in hvalili ter slavili veliko dobroto, moč in slavo Boga. In njihova srca so bila prepolna ljubezni do Jehove.

9. Kisehel se je obrnil k svojim bratom in jim rekel: »Bratje, kako se počutite?

10. Glejte, jaz sem ves iz sebe od ljubezni, ki me nepremagljivo privlači k oltarju! Resnično, če ne bi padel tako globoko v svoji nadutosti, noben ogenj me ne bi mogel od tega odvrniti! Skozi do neba plameneči ogenj bi prodril do Njega, oh do Njega, do Njega!

11. Toda moja krivda, moja velikanska krivda pred Njim, Najsvetejšim,

hromi moje noge. Moja duša drgeta, kjer stojim se trese zemlja in jaz ne morem do Njega, do Njega!

12. Tistega, ki Ga sedaj nadvse ljubim in se Ga sedaj tudi nadvse bojim. Ni me strah Njegove brezmejne moči, ki me lahko uniči za vedno, niti Njegove jeze, ki me lahko popolnoma uniči za vedno, niti Njegovega gneva, v katerem me lahko prekolne in ubije za vedno, ampak me je strah, da Ga ne ljubim dovolj.

13. Oh, zakaj ves ne ljubim? Zakaj ne ljubijo moje kosti? Zakaj ne vse moje telo?

14. Da, bratje, ogenj v mojem srcu mora najprej prodreti skozi vse moje kosti in jih prežeti z ljubeznijo, preden se Mu lahko približam; in to velja za vse vas! Pravični je čist, ker ne pozna greha, od katerega se je odvrnil že, ko je bil pri materinih prsih; toda mi smo uživali v grehu, dokler se nam je zdelo, da je to naša čista pravica pred Bogom!

15. In tako smo v grehu otrdeli, da se nismo mogli popolnoma preoblikovati v ljubezen, vendar, to se mora zgoditi in to na novo iz srca!

16. Plamen ljubezni v naših srcih mora postati tako močan, da bo prežal naše grešno telo in iz pepela uničenega telesa se bo dvignilo novo telo, popolnoma prilagodljivo ljubezni in samo s tem telesom se Mu nato lahko približamo!

17. Da, bratje, dokler se to ne zgodi, ni mogoče, da bi se Mu lahko približal, ker od vseh mojih grehov, o katerih sedaj razmišljam, je največji ta, da najbolj svetega in ljubečega Očeta, večnega, neskončnega Boga, ne ljubim dovolj, da bi se Mu približal s tako zelo nepopolno ljubeznijo.

18. O bratje, razumite to, ker ste z mano izkusili, kaj pomeni, približati se Mu nevreden.

19. Zato se ravnajte po teh besedah! – Resnično, večnost ne bo izbrisala tega groznega vtisa z mojega duha, ko sem stal kot grešnik pred Bogom!

20. O bratje, premišlujte o tem! Premišlujte o celotni zemlji; kajti Bog je, ki vas sedaj nosi!

21. Moj šibki jezik jeclja, zemlja se trese, sonce grmi; nikoli popolnoma dojemljiv Bog. To je Bog, sveti Oče, katerega slavite.

22. Kako posvečena si sedaj, o zemlja, ko se te dotikajo noge tvojega vsemogočnega Stvarnika.

23. Kako posvečen si tudi ti, čudoviti sončni sijaj. O sonce, upoštevaj, upoštevaj skupaj z mojo ničevostjo, kdo je On, na katerega siješ danes!

24. O Oče, ti sveti Oče! Prišel si k nam, nevrednim grešnikom in ne k otrokom, kot sami sebe pogosto grešno imenujemo.

25. Kdo lahko razume Tvoje neskončno usmiljenje in razsežnost Tvoje ljubezni?

26. Oh, pomagajte mi Ga slaviti in častiti, Njega, ki je prišel k nam grešnikom, vsi vi moji bratje, vsi vi otroci, ti Zemlja, ti Sonce in ti, moje

grešno, otrdelo telo! Pomagajte mi Ga hvaliti, vi, vsa Njegova bitja in vsi vi angeli! Ker samo On je dober, samo On je Svet in samo On je poln najvišje ljubezni, oblasti in moči.

27. Samo Njemu vsa čast in hvala in vsa naša ljubezen, sedaj in za vedno! Amen.«

28. Po teh besedah je utihnil in jokajoč padel na zemljo; in vsi njegovi bratje so storili enako.

29. In Abedam je rekel Henohu: »Glej, do sedaj Me ni še nihče našel tako kot on! Zares je grešil v svoji zaslepljenosti, toda ko Me je prepoznal, je postal večji kot vsi, ki so tukaj prisotni, ker se ima za najnepomembnejšega in najnevrednejšega. Zato, pojdimo k njemu in njegovim bratom in jih povzdignimo. V resnici, Kisehel je danes prižgal Zame najbolj veličasten žrtveni ogenj, ker se je pustil ves použiti v ognju svoje ljubezni, ko je hotel postati ljubljen v celoti. In Jaz vam pravim: On je to postal!

30. Tako, pojdimo k njemu in ga potolažimo. Kar boste tam videli in slišali, še niste nikoli doživeli. In tako pojdimo! Amen.«

178. POGLAVJE

Kisehelova molitev obžalovanja

1. In tako so odšli k sedmerici, kjer so ležali na svojih obrazih. Tam so, pozvani od Abedama, nekaj časa čakali in poslušali Kisehela, ki je ležeč na zemlji molil in imel naslednji monolog:

2. »Oh, jaz nadvse ubog in najnižkotnejši grešnik! Kaj sem storil? Pred Bogom sem se bahal s svojo neskončno veliko neumnostjo, katero sem imel za dosledno modrost in jo v sebi dobesedno občudoval!

3. V Svojem usmiljenju mi je pokazal samo drobceno iskrico Svoje brezmejne modrosti, s katero je nekoč naredil nebesa in zemljo in ju dal meni bednemu črvu, polnemu nehvaležnosti, za tako čudovito bivanje, - in že ležim nemočen v prahu!

4. Kaj bi se z mano zgodilo, če bi mi pokazal več kot le majhno iskrico Svoje brezmejne, večne, nedoumljive modrosti?

5. O, kako bi tam kar tako prešel v nič, kot da nisem nikoli obstajal!

6. Toda Njegova neizmerna dobrota, Njegova brezmejna ljubezen, Njegovo neomejeno usmiljenje, je prizaneslo moji neznanski nesramnosti. Namesto, da bi me takoj kaznoval le z večnim uničenjem, ki sem ga zaslužil stokratno skozi vse moje življenje, v vsakem trenutku mojega nevrednega bivanja, mi je oprostil mojo neznansko krivdo in me poklical sem, da bi Ga lahko v sebi iskal in prepoznal in se nato vrnil k Njemu!

7. Jaz, največji in najnevrednejši grešnik, se vračam k Njemu! O zemlja, rajši se odpri in me celega požri! Kajti, čeprav čutim, da imam Zanj vso ljubezen, ali se lahko v večnostih sploh kdaj izbriše moje bogoskrunstvo, kot da ne bi nikdar grešil pred Njim?
8. O Ti sveti Oče boljših otrok! Ne, ne, - to se ne more in ne sme zgoditi, ker si Ti dober Oče, Ti si svet, nadvse svet. Kako bi lahko pred teboj grešil še enkrat in celo hujše?
9. To je dovolj, za večno dovolj, da sem enkrat grešil pred Teboj, ko sem bil slep in Te nisem mogel prepoznati! Toda, kakšen je sedaj ta greh, če jaz, jaz tukaj Tebe prepoznam, o Sveti Oče, kot prašni črv pred Teboj, kot zavesten grešnik pred Tvojim svetim obličjem?!
10. Oh, kako grozna misel! Jaz, grešnik pred Bogom, ne, ne. O sveti Oče, Ti si tako neznansko dober in ne boš želel tako hudo kaznovati, mene, najbolj ubogega grešnika?!
11. Jaz bi vsekakor zaslužil najostrejšo kazen, ampak ko pomislim, kako neizrekljivo Ga sedaj ljubim, občutim to ljubezen celo v vsakem mojem lasu, kot da vsebuje tisoč src polnih goreče ljubezni, ki bi potem začasno preprečila mojo zasluženost kazen, ker sem želel le slediti mogočni spodbudi mojega srca! Zato bom tukaj jokal nad mojo veliko neumnostjo! Čeprav od mene ni bilo nikoli, kolikor vem, na zemlji nobene koristi, bodo sedaj moje solze navlažile njeno prst. Mogoče se bodo nekatere od žejnih majhnih travnih korenin z njimi osvežile, ali morda umrle od težkih solz velikega grešnika.
12. Da, da, ve veliko plemenitejše majhne koreninice, moje grešne vroče solze kesanja ne vsebujejo nobenega blagoslova, saj tečejo od morja moje hudobije in bi vas lahko povsem zadušile in ubile. Zato bom pustil moje solze, da se iztečejo v pesek, suh, vroč pesek in ne bom prej vstal, dokler ne bom porabil vseh mojih solz, ali pa mi bo pravičen, sveti Bog in Oče morda poslal znanilca, ki mi bo prinesel sodbo povsem zaslužene kazni!
13. Da, kaznovan z večnim izgnanstvom, bi se počutil bolje, v najbolj oddaljenem kotu zemlje bolj miren, kot tukaj na tem posvečenem kraju, kjer se počutim tako nevrednega!
14. O mirna samota, kje te lahko najdem in tam brez prič moje velike bede, ki bi me gledali in žalovali za menoj, umrem za svoj greh, da, umrem v celoti za vedno?
15. Da, da, šele sedaj sem našel pravo rešitev: Pred Bogom se z ničemer ne morem spokoriti za svoj greh, razen s smrtjo in preneham obstajati. Kajti, če krivec preide v nič, potem preidejo v nič tudi njegovi grehi. In tako se za tistega, ki več ne obstaja, konča tudi vse ostalo!
16. Kaj pa, če morda pred Bogom ne obstaja nikakršno popolno uničenje? Ali lahko Bog kdajkoli kaj pozabi?
17. In kar še vedno obstaja v neuničljivem, večnem Božjem spominu, ali

lahko sploh kdaj mine?

18. Ali smo sedaj pred samim Bogom nekaj drugega, kakor svobodna upodobitev iz Božjega večnega spomina?

19. Toda kdo bo imel možnost, da kdajkoli sebe izkorenini iz tega mogočnega Božjega spomina?

20. O Bog, Ti veliki, sveti Oče! Šele sedaj razumem, da vsi ljudje in vsa bitja niso nič pred Teboj. Ti sam si vse v vsem!

21. Vidim tudi, da so vsi ljudje, grešni in pravični, nemočni pred Teboj. Ti sam si vse v vsem!

22. Sveti Oče, če je nekdo pred Teboj pravičen, kakšna je njegova zasluga? Nikakršna, ker je vse samo Tvoja velika milost!

23. Kdor je grešnik pred Teboj, kaj je on? Nesrečno nič, ker je hotel nekaj biti in ni najprej upošteval, da ni nič pred Teboj.

24. Kakšna je potem razlika med grešnim in pravičnim? Sedaj vidim jasno: Grešnik je velik bedak, ker si zamišlja in deluje kakor, da je sam iz sebe nekaj pred Bogom, medtem ko pravični priznava svojo ničevost, in da je to kar je v njemu čisto Božje usmiljenje samega svetega Očeta.

25. To je svetloba pravičnika, grešnikova tema pa je velika utvara.

26. O veliki sveti Oče, sedaj vidim še preočitno, da se vekomaj pred Teboj ne morem skriti, ker si vsepovsod ves v vsem. Toda vidim tudi, da je Tvoje usmiljenje brezmejno. O ne jezi se name, ampak v Svojem neskončnem očetovskem sočutju imej usmiljenje zame, ubogega, slepega grešnika. In kadarkoli ti ugaja, naj mi Tvoja sveta volja dovoli, če je to sploh mogoče, biti le najmanjši med tistimi, katerim si podaril Svojo milost. O sveti Oče, Tvoja sveta volja naj bo storjena! Amen.«

27. Nato je utihnil in glasno jokal v zemljo in njegovi bratje so jokali z njim.

28. Vendar so bili tudi Setlahem in vsi ostali, vključno s Henohom, nadvse ganjeni in začeli jokati z njimi, ker je Kisehelov govor nepričakovano prižgal v njih veliko svetlobo.

29. Abedam jim je dal vedeti, da je bilo tukaj v celoti prižgano več kot deset tisoč žrtvenih oltarjev.

30. Toda Setlahem si je dejal v svojem srcu: 'O vi ubogi bratje! Samo jaz sem kriv za vašo veliko bedo. Če bi le to prej vedel, bi se raje pustil strgati na koščke, kot da sem vam povzročil takšno trpljenje!

31. O Abedam, Ti veličasten, najbolj ljubeči Oče! Imej usmiljenje do njega!'

32. Toda Abedam mu je odgovoril: »Ne bodi zaskrbljen za tvojega brata, ampak glej, da boš postal takšen kot on. Resnično, povem vam: nekdo, ki ne bo postal tak kot on, bo nekega dne v kraljestvu večnega življenja ostal v primerjavi z njim neznaten!

33. Razumi to in ne bodi več zaskrbljen za živega! Amen.«

179. POGLAVJE

Narava greha in kako ga premagovati

1. Po tem kratkem opominu prisotnim, je veliki Abedam še malo počakal in nato odšel k Kisehelu, ki je še vedno ležal z obrazom na zemlji in mu rekel:
2. »Kisehel, dvigni se k večnemu življenju, ki si ga resnično našel.
3. Jaz, Abedam Večni Jehova, tvoj dobri sveti Oče, Jaz sam sem prišel k tebi, da ti pomagam vstati. Zatorej, vstani brez strahu, ker, glej, Jaz sem za vedno izbrisal tvoj greh, ker si Me iskal z ljubeznijo svojega srca, kot Me ni do sedaj iskal še nobeden od Mojih otrok. Zato vstani, obdarjen z veliko modrostjo, katero si prejel skozi svojo ljubezen in z veliko močjo, ki je prišla k tebi iz tvoje ljubezni, kateri se bodo pokorila vsa živa in neživa bitja, in končno, obdarjen z večnim življenjem; kajti resnično, sploh nikoli ne boš okusil smrti, ker si s svojo ljubeznijo Zame v vsem umoril svoje meso.
4. Tisti, ki umre tako kot si ti umrl v svoji ljubezni Zame in h kateremu Jaz potem pridem in ga resnično obudim, zares, ta ni obujen za ta čas, ampak za življenje v večnosti!
5. Povem ti: Kdor ne bo tako kot ti pridobil večno življenje, bo moral čakati onstran dolgo časa, dokler za mrtve ne bo prišel dan osvoboditve!
6. Zato se dvigni in pomagaj dvigniti tudi svoje brate in vse tvoje otroke, nato pa hodite za Menoj! Amen.«
7. Ko je Kisehel slišal Gospodov glas, je globoko vzdihnil, se postavil na noge in bil kot ohromljen od neizmerne hvaležnosti in veselja, tako da se je ves tresel in ni bil sposoben izreči niti ene same besede.
8. Nato je Abedam pristopil k njemu, se ga ponovno dotaknil in rekel:
9. »Povem ti: Bodi in ostani neomajen in ves strah bo od tebe pregnan in s strahom tudi vsak greh in celo možnost ponovnega padca. Kar boš delal sedaj, boš delal v Mojem imenu in v Moji ljubezni in če nekdo deluje in govori v Mojem imenu in v Moji ljubezni, kako je potem lahko greh mogoč?
10. Sedaj ti bom povedal kaj je pravzaprav greh, kako lahko človek greši in kako se lahko odvrne od greha.
11. Greh je, ko nekdo občuti v sebi nek nagon in vidi njegovo korist, potem po njej hlepi in se je v svoji želji polasti, vendar napačno, v svojo korist. Iz takšnega nagona, ki v sebi prikriva sebičnost, se pojavi zlobni duh, ki prežame celotnega človeka in omrači njegov um, tako da ne more več razlikovati resnično od lažnega in slabo od dobrega.
12. Vendar, če nekdo čuti v sebi neko slo, toda v sebi razmišlja: 'O Gospod, vem, da Si se me dotaknil! Ta potreba prihaja od Tebe, O Oče!

Tvoja brezmejna dobrota mi je pokazala usmiljenje in me nevrednega želi okrepiti v pravi ponižnosti in v resnični ljubezni do Tebe. O Oče, kar si naredil je mene nevredno, ko si mi dal okusiti spoznanje vabljive sle. Vsa oblast je Tvoja, vsa moč je Tvoja, Ti sam si Gospod nebes in zemlje. Naj storim samo tisto, kar se spodobi pred Teboj, o sveti Oče, in sicer, da Te ljubim kot Tvoj otrok. Toda milostno mi zopet odvzemi to višje nagnjenje za delovanjem, ki Si mi ga dal, kajti to je božanska moč. Če jaz ubogo in še vedno šibko ustvarjeno bitje in otrok ravnam skladno s tem, bi bil bitje, ki bi moralo čutiti v tem trenutku enako kot Ti, ker bi želel delovati s Tvojo močjo, do katere imaš le Ti pravico. Zato odvzemi meni nevrednemu Tvojo sveto moč in mi dovoli ostati v moji otroški ljubezni do Tebe, o sveti Oče!"

13. Glej, če najdem tako ponižnost pri nekem človeku, ali misliš, da mu bom potem odvzel slo po Moji moči?

14. Oh, ne, povem ti, potem bom blagoslovil ta nagib v njem in ga Sam obudil z isto slo v večno življenje. In tako se bo z istimi sredstvi, s katerimi bi nekaznovani človek morda postal hud grešnik, združil z Menoj za večno življenje in potem bo lahko storil tisočkratno isto iz Mene in ne bo nikoli grešil, ker tedaj ne bo več deloval iz sebe ampak iz Mene.

15. Ali misliš, da grešnik naredi karkoli drugega, kar ni Moja volja? Zares, povem ti, da ne! Nihče se ne more dotakniti niti svojih las na glavi brez Moje volje!

16. Sedaj razmišljaš: 'Kako lahko greši tisti, ki deluje skladno s Tvojo voljo?'

17. Prikazal sem ti že kakšna je narava greha in sedaj ti bom dal en primer, da ti bo bolj jasno:

18. Nekoga lahko zgrabi tako mogočna jeza pri nekem dejanju brata, tako močno, da lahko ubije svojega brata, kot ga je Kajn. Vseeno pa se hitro zbere in spozna od kod je prišel ta nagib. Vendar to spoznanje še ni dovolj, toda ponižni bo ob spoznanju tega močnega tujega nagiba kmalu razumel, da sem samo Jaz Gospodar življenja in smrti. V tem spoznanju bo nekdo tako, dotaknjen z Mojo močjo, padel pred Mojo svetostjo, ki mu je prišla tako blizu in Mi vrnil, kar je Mojega z odkritim in neizmerno hvaležnim srcem.

19. Potem Jaz ne bom vzel nazaj te moči, ki ga je prevzela, ampak ga Bom blagoslovil s to močjo in obudil za večno življenje.

20. Nato bo kmalu odšel k bratu in ga spreobrn timer, to pomeni, svojega brata pokončal za ta svet in ga z obilico Moje moči oživil za večno življenje.

21. Kdo bo potem lahko rekel, da je grešil proti svojemu bratu?

22. Kdor pa bo ob spoznanju tujega nagiba v sebi deloval brez dovoljenja, čeprav z Mojo močjo, ali ne bo velik grešnik kot Kajn, ki je napačno uporabil Mojo moč v sebi, ko je prevzet z jezo umoril svojega

brata?

23. Zato bo vsak grešnik, ki pravočasno spozna svojo neumnost in se vrne k Meni poln kesanja in ljubezni, tak kot pravični od svojega rojstva, ko pred Mene postavi vse kar je vzel nezakonito in se potem ponižno vrne k Meni. Resnično, povem ti, da mu bodo vsi grehi odpuščeni, četudi jih bo kot peska v morju. Nič mu ne bo odvzeto in postal bo velik glede na količino svojega obžalovanja, ponižnosti in ljubezni.

24. Toda vse več gorja za upornega! – In tako Kisehel, ves tvoj greh je prešel v nič, in ker si prepoznal kaj je Mojega v tebi, si tak, kot da ne bi nikoli grešil.

25. Zato boš sedaj postal močan in Mi sledil skupaj s svojimi brati k tvojim otrokom! Amen.«

180. POGLAVJE

Pet Zurielovih hčera

1. In tako so odšli k Kisehelovim otrokom, ki so tudi še vedno ležali na zemlji, navdani z izjemnim strahospoštovanjem, a v svojem srcu resnično molili k Meni in Me čezmerno hvalili.

2. Ko je prišel do njih, je visoki Abedam stopil prednje in rekel:

3. »Vstanite, vsi Kisehelovi otroci, vključno z otroki svojih bratov in mater! Kajti Jaz, pred katerim ležite na svojih obrazih, sem Sam prišel k vam prikrit v telesu kot je vaše in to je Moja volja, da se boste dvignili k življenju ljubezni iz Mene.

4. Resnično, tisti, ki bodo vstali, ko jih bom poklical, bodo dobili življenje in nikoli okusili smrti.

5. Toda tisti, ki ne bodo sledili Mojemu klicu, bodo ležali tudi v bodoče. Zato, vstanite sedaj veselo in svobodno! Amen.«

6. In vsi so se kmalu dvignili na noge, jokajoč od neizmerne veselja, ker so vsi takoj prepoznali Tistega, ki jim je ukazal vstati in Ga slavili ter častili iz svojih ljubečih src.

7. Med njimi je bilo tudi pet deklet, ki so bile Kisehelove pravnučkinje. Bile so izredno lepe, med tridesetim in štiridesetim letom starosti. Nobena doslej še ni imela moža, čeprav so imele mnogo snubcev, ker jih je njihov preprosti, pobožni oče učil, da morajo iskati in ljubiti samo Mene. Pogosto jim je govoril, da jim bo Jehova ob pravem času dal posebej izbrane može, s katerimi bodo zelo srečne, – morda celo sinove glavnega Adamovega rodu.

8. (Kar je pomenilo za zunanje rodove veliko več kot dandanes nasledniki cesarja.)

9. Vodenih s tako dobrim poučevanjem je pet mladenk ljubilo Jehova bolj in bolj, kljub svojim, za tisti čas, še vedno rosnim letom.
10. Zato sem jim pustil od časa do časa zelo močno okusiti Mojo ljubezen in tako so bile na skrivaj naravnost zaljubljene v Mene, njihovega Jehovo in ne bi nikoli odvrnile svojih src od Mene, ampak je njihovo veliko hrepenenje po Meni raslo iz dneva v dan, pogosto iz ure v uro.
11. Rade so se imele tudi med seboj in bile neločljivo povezane, na tak način, da kar je naredila ena, so tudi vse ostale in kar so ostale naredile, je tudi ena.
12. Na vse so gledale vedno z navdušenjem, ker so v vsem prepoznale dragocen spomin na njihovega edinega Ljubljenega.
13. Še posebej, ko so našle kakšne sveže, nenavadne cvetlice, so mislile, da Sem te nedvomno namenil njim. Od tega so bile popolnoma prevzete, da so vznemirjeno z veliko ljubeznijo in globokim spoštovanjem vzele majhno rožico in potem presrečne z njo odhitele k njihovemu očetu in mu pokazale, kako jih je spet nadvse sveti Ljubljeni obdaroval. To je njihovega očeta zelo osrečilo in vedno se Mi je tudi zahvalil iz dna svojega srca, ker Sem obvaroval njegove drage otroke od mnogih nečistih dejavnosti moškega poželenja. In po tem, ko je izrazil svojo hvaležnost, Mi jih je zopet dal kot žrtev in Me rotil, da tudi v prihodnje z Mojo ljubeznijo dobrohotno in milostno vzgajam srca njegovih hčera, katerega prošnjo Sem seveda glede na okoliščine odobril.
14. In tako je teh pet deklic zraslo v Moji ljubezni in v svoji lepoti so postajale vedno lepše, očarljive in nežne, duhovno in telesno. Da, njihova lepota je bila tako velika, da vse sedanje lepotice zemlje, tudi vse združene v eno, ne bi dosegle niti kapljice rose v primerjavi z njimi; kajti zaradi njihove velike ljubezni do Mene, Sem jim pustil, kolikor je to telesno mogoče, postati nebeško lepe, tako da so jih vsi imenovali 'lepi otroci ljubezni' (Allurahelli).
15. Po tem uvodu, si ne bo težko predstavljati, kako se je teh pet mladenk počutilo, ko so v Abedamu ugledale svojega vroče ljubljenega Jehovo.
16. Če jih ne bi zaustavil njihov oče, bi Mu zares izrazile svoje občutke.
17. Ko je Abedam nedvomno zelo jasno videl njihovo ljubezen, je rekel očetu mladenk:
18. »Poslušaj Zuriel, ne omejuj tistih, ki želijo priti k Meni. Ali nisem Jaz sam tisti, do katerega si učil svoje hčerke ljubezni? Zato jih pusti, naj pridejo k Meni in jih ne zadržuj!«
19. In pobožni Zuriel je nato poln največjega spoštovanja, privedel svoje hčerke k Abedamu, pokleknil pred Njim (klečanje je bila njegova najspoštljivejša navada, ko je molil k Meni) in rekel:
20. »O Jehova, Ti najbolj sveti Oče vseh ljudi in Stvarnik vseh stvari, poglej me z usmiljenjem in poslušaj jecljanje mojih ust!

21. Glej, tiste, ki sem Ti jih že od njihovega otroštva vedno dajal kot daritev in katerih srca sem po Tvoji milosti vodil k Tebi, te Tvoje darove najbolj nevrednemu, kot sem jaz, Ti sedaj prinašam nazaj, o Jehova, kot čisto žrtev, kolikor je meni znano, z največjo hvaležnostjo svojega srca, ker Si meni časti nevrednemu zaupal tako čudovito darilo.
22. Naj Ti bo moja žrtev v veliko veselje!
23. O Jehova, bodi milosten in usmiljen do mene, ubogega grešnika pred Teboj. O Jehova, za vedno Tvoja sveta volja! Amen.«
24. In visoki Abedam je odgovoril Zurielu: »Poslušaj Zuriel, darilo je bilo slepo in nemo, ko je bilo položeno z Mojo roko v naročje tvoje žene in nečisto in umazano prišlo na ta svet. V skladu z Mojo voljo si ga ti očistil z naporom svojega srca in Zame vzgojil pet ljubkih majhnih drevesc življenja, ki bodo kmalu rodile najbolj slastne plodove v Mojem vrtu; bodi prepričan o tem.
25. Najmlajšo bom blagoslovil za vso zemljo in njeni potomci bodo videli velik konec vseh stvari. Po drugih pa bodo blagoslovljena duhovna umetniška dela, saj bodo prišli časi, ko boste potrebovali umetnost in tisti, ki jo bodo modro uporabljali bodo blagoslovljeni; vendar bo sodba za tiste, ki jo bodo sebično uporabljali.
26. Ti Zuriel ne boš nikoli okusil smrti. Glej, sedaj Sem tvoj duh osvobodil mesa, tako da je lahko gospodar v svojem telesnem domu in gre po mili volji ven in noter. Vendar pa ne smeš prej zapustiti hiše, dokler te ne Bom poklical.
27. Povem ti: V kraljestvu ljubezenske svetlobe boš imel z vsemi svojimi ljudmi nekega dne najlepše bivališče, resnično, lepše in večje kot so vsa vidna nebesa. Toda za zdaj ostani z Mano, skupaj s svojimi! Amen.«
28. Potem je Abedam spregovoril petim, ki so Ga tako zelo ljubile in vprašal: »Allurahelli! Kako Sem vam všeč? Ali ste z Mano zadovoljne? Ali ste se Me mogoče predstavljale takega, ko ste v svoji ljubezni do Mene iskale Moja spominska znamenja na polju?«
29. In peterica, ki se Ga je komaj upala pogledati, je odgovorila s sladkimi tresočimi glasovi: »O Ti naša edina ljubezen, Ti vidiš naša srca; me smo preveč nevredne za takšno Tvojo milost!
30. O Jehova, samo Ti si naše upanje, samo Ti si ljubljene v naših srcih.
31. Kako smo si to zaslužile, da si nam tako milostno dovolil, da Te ljubimo? Same smo to že ponižno spoznale kot največji blagoslov.
32. O Jehova, dovoli nam, da se Te dotaknemo, ali vsaj pritisni Svojo roko na naša srca!«
33. In Abedam jim je ukazal, da pridejo bližje k Njemu in Ga primejo, rekoč:
34. »Po Evi ste ve prve, ki jim je bilo dovoljeno, da se Me dotaknete. Ker ste Me sedaj že prijele, vas bom tudi jaz prijel z roko, ki je nekoč ustvarila

nebesa in zemljo in poljubil vas bom za večno življenje z usti, ki so nekoč, kot tudi sedaj, ukazala vsem stvarjem, da preidejo v bivanje!
35. Zato boste tudi ostale z Menoj in Mi sledile k Adamu na jutranje višine! Amen.«

181. POGLAVJE

Zurielova ponižna skrb

1. In pet mladenk se je stiskalo in oklepalo svojega Ljubljenega tako tesno, da se ne bi mogel premakniti naprej, če ne bi uporabil malo svoje moči in jih povlekel na stran.
2. Zuriel je menil, da bi bilo takšno obnašanje njegovih hčera lahko za Abedama Jehovo neprijetno, zato Ga je na kolenih najbolj spoštljivo vprašal:
3. »Morda Ti postajajo moje hčerke nadležne; ali naj jih s Tvojo odobritvijo pokličem nazaj?! Kajti Ti želiš priti na Adamove svete višine, one pa Ti ovirajo Tvoje svete noge!«
4. Toda Abedam je odgovoril: »Poslušaj Zuriel, ti razmišljaš zemeljsko o Meni! Kdo lahko ovira Moje noge? Katera zemlja lahko zadržuje Moje korake?
5. Če Mi ne bi bilo vseč obnašanje tvojih hčera, ali misliš, da se jih ne bi mogel Sam otresti? Ali si še vedno precej slep na desno oko!
6. Glej, vsako majhno zrnce peska, ki se oprijema tvojih nog, moram za njegov obstoj, trdno držati z močjo Svoje ljubezni bolj tesno, kot se sedaj mladenke oklepajo Mojih nog. Vendar ga ti lahko prosto prenašaš okoli, čeprav si samo ustvarjeno bitje iz Mene; sploh pa te moram jaz držati neizmerno tesneje, da lahko živiš, razmišljaš, čutiš in se jasno zavedaš samega sebe in Me še vedno ne oviraš pri svojem svobodnem gibanju.
7. Glej, Zemlja se premika svobodno, kakor tudi Luna, Sonce in številne zvezde, ki niso nič drugega, čeprav zate nerazumljivi, raznovrstno zasnovani svetovi, kakor je ta Zemlja in sonca kot je to Sonce, nekateri neprimerno večji, toda tu in tam tudi manjši z drugačno svetlobo.
8. Vse moram nenehno močno držati, v vseh njihovih neskončno raznolikih delih, od atoma do največjega središčnega sonca, ki je tisočkrat večji kot Zemlja, kar je skorajda v razmerju atoma proti Zemlji, - drugače bi nenadoma prenehali obstajati. In vendar se lahko vsi prosto gibljejo!
9. Ali sedaj razumeš svojo slepoto? Kako ti je lahko prišlo na misel, da bi tvoje hčerke lahko ovirale Moje noge?
10. O glej, takšnih nespametnih domnev obstaja v tebi gotovo še precej!
11. Ker se Mi početje mladenk ne zdi neprijetno, ampak nasprotno zelo

prijetno, lahko iz tega razbereš, da jih tudi rad prenašam. Ali ne bi smel trpeti tistih, ki Me ljubijo? Komu bi potem lahko dopustil, da se Mi približa?

12. Toda povem ti: Če Me ženska ne bo tako prijela in tesno objela, kot tukaj te drage hčerke, ne bo nikoli videla Mojega obraza!

13. Ali razumeš kaj pomenijo te besede, Zuriel?»

14. In Zuriel je odgovoril: »O Jehova, oprosti mi, ubogemu, slepemu bedaku. To je vse česar sem sposoben reči in bodi potrpežljiv in prizanesljiv do mene. Oh, sedaj bi lahko umrl od sramu; ne tega si ne bom nikoli odpustil!

15. Bolj kot o tem razmišljam, bolj jasno vidim sedaj, kako neznansko neumno je bilo moje vprašanje. O Jehova reši me, drugače me bo uničila moja velika sramota pred Teboj! Tvoja sveta volja! Amen.«

16. In Abedam je iztegnil Svojo roko proti Zurielu in rekel: »Zuriel, povem ti, bodi miren v svojem srcu, ker je bila tvoja napaka zaradi slepe ljubezni Zame. Zaradi tega Sem ti sedaj dal svetlobo, tako da v bodoče ne boš več v ljubezni tako slep kot prej, ampak boš videl z obema očesoma. Toda povem ti tudi, da tisti, ki Me ne bo v svoji slepoti ljubil kot ti in ne bo Zame še posebej zaskrbljen, bo težko sploh kdaj prejel višjo svetlobo iz Moje ljubezni!

17. Toda, ker si popolnoma spregledal, lahko sedaj vidiš v zate neškodljivi meri, kako malo ali sploh nič se mojih nog oklepajo dekleta in ovirajo Moje korake.

18. Samo poglej malo naokoli, kje smo v tem trenutku in boš razumel kako nesmiselna je bila tvoja prejšnja skrb!

19. Kaj meniš o tem kraju? Ali smo še vedno tam kjer Sem prvič prišel k tebi? Ali kdo od vas manjka?»

20. Zuriel je onemel od začudenja, ker je šele sedaj opazil, da so se vsi znašli skoraj pol ure daleč od prejšnjega kraja, že na Adamovih jutranjih višinah in tako s samim Adamom.

21. In Abedam je vprašal Zuriela: »Poslušaj Zuriel, zakaj si tiho? Ali ni prav, da smo že na tem kraju, do katerega bi prišli s kar nekaj truda?»

22. Zuriel, ki se je poskušal ponovno zbrati, je rekel: »O Jehova, ali je prav?! - Karkoli narediš je vedno prav in dobro opravljeno, vendar pa - ne, to ne morejo biti sanje - ali smo zares tukaj?

23. Da, vendar le, kako se je to zgodilo? Tako nerazumljivo hitro, da nisem čutil nobenega premika; klečal sem in še vedno klečim.

24. O Jehova, kako čudežna je Tvoja moč in kako sveta Tvoja neskončna oblast! Da, kdo Te ne bi nadvse ljubil, ko je onemelo spoznal, da si Ti sam največja ljubezen!

25. Bilo bi zagotovo preveč neumno, če bi Te ponovno vprašal, o Jehova, kako je to mogoče. Ne, ne, - ne sprašujem. Kajti, kaj naj bi bilo Tebi

nemogoče?!

26. O Jehova, poglej, sramota je, da sem govoril tako zmedeno, kot stara ženska v sanjah.

27. Imej potrpljenje z mano in mi dovoli, da dojamem in se zberem, ker sem pred Teboj nečist in je to zame preveč naenkrat!

28. Zahvaljujem se Ti, sveti, da, Ti nadvse sveti Oče, za Tvojo brezmejno milost in usmiljenje, katerega sploh nisem vreden!

29. Samo Ti, sveti Oče, nas imaš lahko za Tebe vredne; zato vsa naša skesana srca Tebi za vedno! Amen.«

30. In Abedam mu je odgovoril, rekoč: »Zuriel, to se ti zdi tako osupljivo, da si nenadoma tukaj z vsemi ostalimi, toda povem ti, da je vsak tvoj vdihljaj, vsak srčni utrip v tebi, da, vse v tebi je večji čudež, kakor to, kar se je zgodilo. To Sem naredil samo zato, da bi ti bolj jasno pokazal, kako nepotrebna je bila tvoja skrb za Moje noge.

31. Vendar pa si pravičen in živ, ker imaš zelo iskreno srce; zato boš ostal svoboden prebivalec v svoji »hiši«. Amen.«

32. Sedaj se jim je pridružil tudi Adam in hvalil ter slavil Abedama, da je tako vzvišeno milosten in usmiljen tudi do žensk.

33. In Abedam je odgovoril: Adam, ali ni Eva izšla iz Moje roke? Zakaj bi ženska zaostajala v Moji ljubezni?

34. Povem ti, da Bom nekega dne zgradil nova nebesa in jih začel graditi na ženski in nikoli na moškem.

35. Vendar naj Me nihče ne vpraša nič nadaljnega o tem, pred tem se bodo dogajale še velike stvari. Amen.«

182. POGLAVJE

Gospod in Gemela

1. Pet mladenk, ki se je oklepalo visokega Abedama, je bilo tako prevzetih v ljubezni svojih src, da sploh niso opazile kaj se je dogajalo.

2. Ker je bil Abedam zelo zadovoljen s popolno vdajo njihovih čistih src, se jih je zopet dotaknil, jih imenoval z najnežnejšim glasom in jim govoril naslednje besede:

3. »Allurahelli, ve Moje ljubljene hčere in neveste Moje ljubezni, prebudite se iz vaše čiste ljubezni v enako čisto svetlobo Moje milosti in posvetite malo pozornosti na to, kje ste zdaj ter Mi povejte, kako se počutite in kaj menite o tem.«

4. Dekleta so se takoj dvignile na noge in začele plaho pogledovati okoli sebe. Šele čez nekaj časa so se zavedle, da so na Adamovih jutranjih višinah.

5. Tedaj so bile popolnoma presenečene. Vsaka je hotela govoriti z visokim Abedamom in Mu postaviti najrazličnejša vprašanja, vendar nobena ni znala primerno začeti. Abedam, ki je videl njihovo naravno negotovost, jim je prišel na pomoč in rekel najmlajši:
6. »Sprašuješ se, kako ste ti in tvoje štiri sestre prišle sem, ne da bi vedele kako?
7. Toda ne pozabi nočne nevihte, ki je tako nenadno prenehala in se je vse ponovno vrnilo v prejšnje stanje, razen morja, ki se je moralo umakniti, da bi za vas pustilo plodno zemljo, katero boste kmalu potrebovali, ker se bo vaše število pomnožilo in razen vsenaokrog v daljavi še vedno gorečih gora, za širitev votle notranjosti zemlje, ki sprejema upadlo morje in tista bitja, ki me sovražijo in bežijo pred Mano, tako da bodo lahko tam tulila z upadlim morjem in škripala z zobmi, skupaj z najmočnejšimi pošastmi morja imenovanimi 'Leviathan', ki so tudi potonile v besne globine zemlje.
8. Poglej, drugače je vse popolnoma nepoškodovano, takšno kot je bilo že od nekdaj!
9. Okrepljen po Moji volji, je bil celo Set sposoben umiriti nevihto; koliko bolj bi jo bilo mogoče Meni!
10. Kar se je zdajle zgodilo, se ni zgodilo zaradi vas, ampak zaradi vašega pobožnega in Meni predanega očeta, ki je imel neutemeljen strah, da bi vaša ljubezen Zame lahko ovirala Moje noge.
11. Zato Sem iztegnil Svojo roko in vas vse dvignil do tega prostora. Ko je tvoj oče videl, da smo že tukaj, je šele popolnoma razumel, da ne more nič ovirati Mojih poti.
12. Vendar, Moje ljubljene neveste in hčerke, povem vam, da je razlog, da se je to zgodilo tudi v tem, da ste iz tega varnega in potrebnega vedenja, lahko pridobile svetlobo in se popolnoma prebudile iz svojega spanja, s spoznanjem, da sem ustvaril tudi žensko za ljubezen in svetlobo in ne samo za neumno ljubezen in temo,- Ali razumete Moje besede?»
13. In najmlajša mladenka je odgovorila: »O Jehova, kako se Ti lahko zahvalim? Glej, sedaj sem prejela vso potrebno svetlobo in razumem Tvojo sveto besedo; vidim celo vse skozi sebe in se sedaj počutim tako zelo lahko.
14. Ah, kako neizmerno prijetno mi je sedaj. Kako izredno dober si, o Jehova!
15. Toda Ti, moj edini in najbolj ljubljeni Jehova, povej mi: Ali se tudi moje sestre počutijo tako srečne kot jaz? In, ali tudi one sebe vidijo v tako bleščeči svetlobi skozi in skozi, kot se jaz, zahvaljujoč Tvoji milosti?
16. In Abedam je odgovoril: »Samo poglej jih in boš kmalu videla, da se tudi zanje ni slabo izšlo!
17. Kdor je z Menoj, kot si sedaj ti, je preskrbljen z vsem!

18. Glej, Moja draga Gemela, Jaz te ljubim tako, kot če v ogromni neskončnosti ne bi imel nobenega drugega, ki bi ga lahko ljubil, razen tebe. Toda glej, tako to ni, kajti tam je brez števila neskončno število bitij, ki Me ljubijo tako kakor ti in Jaz jih ljubim tako kakor tebe. In vsak, ki prejme od Mene, ima s tem, kar je prejel od Mene, več kot dovolj za vse večne čase!
19. Kot si sedaj ti zadovoljna in srečna v svoji čisti ljubezni do Mene, bodo vsi na svoj način, ki Me ljubijo in preko Mene, vse svoje brate in sestre popolnoma tako kot Mene.
20. Torej, ljuba Gemela, da bi lahko razmišljala o najmanjšem obsegu stvari, ki uživajo Mojo ljubezen, utrgaj majhno cvetlico, ki te čaka pri tvojih nogah.«
21. In ona je utrgala majhno cvetlico ter jo pokazala Abedamu. On se je te dotaknil, nato dihnil v Gemeline oči in ji rekel:
22. »S preprostimi besedami povej vsem okoli naju, kaj vidiš sedaj!
23. No, kaj so vse te stvari, ki jih vidiš na majhnem cvetu? – Ne boj se govoriti o tem, ker Mi pripadaš za večno in ne boš nikoli izgubila Moje velike ljubezni. Torej, kaj vidiš?«
24. In Gemela je spregovorila plaho in ljubeče, kakor sledi: »O Ti veliki, nadvse sveti in nadvse čudoviti Jehova! Kaj je to? O čudež nad čudeži! To ni cvetlica! To so svetovi, neizmerno veliki svetovi!
25. Kdo bi lahko preštel njihovo neskončno število? Eden presega drugega v nepredstavljeni veličastnosti. Kakšen nepopisen sijaj jih obdaja!
26. In – o Jehova, Ti neizrekljivo sveti Oče! Vidim tudi vse vrste živih bitij. Njihovo število je neskončno. Vidim velike vode in površina teh čudežnih svetov je napolnjena s številnimi živečimi bitji. In glej, nešteto jih nenehno izstopa iz teh svetov in nešteto se jih vrača na te bleščeče svetove.
27. O Jehova, Jehova! Ne morem več govoriti. Čudežev je vedno več, večjih in novejših. O Jehova, kako svet in dober moraš biti! O moj Jehova!«
28. Od tu dalje ni mogla več nadaljevati, ker so stalno naraščajoči čudeži dušili njeno govorjenje, tako da se je zrušila kot nezavestna na Abedamove prsi.
29. Ampak On jo je vzel v naročje, jo prebudil in jo vprašal: »Gemela, tega ne bi nikoli pričakovala v tej majhni cvetlici!?
30. In glej, vendar je tako in kar zadeva Mene, vedno še neskončno različno. Nekega dne v Mojem kraljestvu boš lahko mnogo bolje videla in uživala!
31. Glej, za kako veliko stvari moram skrbeti že na eni sami cvetlici; in potem si predstavljaš neskončne materialne in duhovne svetove!
32. In vendar te ljubim tako, kot da ne bi imel nič, ampak samo tebe!

33. Ali Me sedaj že bolje razumeš? Oh, povem ti, svojega Ljubljenega boš razumela in spoznavala vedno bolj in bolj! Amen.«

183. POGLAVJE

Pogled v globine stvarstva

1. Ko je pet deklet videlo in globoko v svojih srcih razumelo, kako zelo dober in ljubeč je Jehova, in da Mu lahko popolnoma zaupajo, so postale bolj pogumne, posebno Gemela.
2. In tako so Ga slednje začele spraševati o vseh vrstah redkih in zelo različnih stvareh. Nekatera najbolj nenavadna vprašanja, so prišla iz Gemelinih ust in srca in se glasila takole:
3. »Moj edini, nadvse najbolj ljubljeni Jehova, ker mi je Tvoja neizrekljiva milost in ljubezen dovolila motriti neskončna čudesa majhne cvetlice; to mojo majhno cvetlico, ki mi bo za vedno ostala eden od najdražjih spominskih znamenj v tem času! Glej, pogosto sem se ponoči z velikim hrepenenjem srca zazrla v drage, prekrasne majhne zvezde na nebu in se spraševala, kaj bi to lahko bilo, ampak sem o tem lahko samo razmišljala in nisem nikoli dobila nobenega zagotovila o tem.
4. Pogosto sem mislila, da morajo biti od blizu zelo lepe, mnogo lepše kot majhne cvetlice, ker so že iz daljave tako veličastne.
5. Nekoč smo hodile z očetom do zelo oddaljenega kraja, kjer smo običajno gledali vzhajati majhne zvezde v upanju, da jih bomo videli bliže. Toda glej, moj edini ljubljeni, najboljši in sveti Jehova, drage majhne zvezde, na veliki razdalji od nas, so vzšle na popolnoma čudnem mestu, ki se nam je zdelo predaletč, da bi prišli do njega ponoči. Bili smo tudi že preveč utrujeni, da bi nadaljevali dolgo potovanje.
6. Poleg tega nas je oče tudi miril, rekoč, da ne smemo biti razočarani. Te zvezde se verjetno preveč svete zavoljo Tebe, kar je razlog, da so se vedno umikale nesvetim človeškim očem, in da Ti moramo biti hvaležni, da si nam z razdalje dovolil nekaznovano gledati tako svete stvari.
7. In glej, vse smo bile s tem popolnoma pomirjene in nismo mogle storiti nič drugega kot, da smo Tebe hvalile in slavile, z vso ljubeznijo naših src, za tako veliko milost.
8. Toda sedaj, moj najbolj ljubljeni Jehova, ko sem videla to majhno cvetlico, - sedaj - ne upam reči naravnost-! O dobri, najbolj ljubljeni Jehova! Saj ne boš jezen na mene?«
9. Toda Abedam jo je opogumil, rekoč: »O Moja Gemela, le vprašaj brez bojazni in bodi prepričana v svoji in Moji ljubezni, da prvič, nisem nikoli jezen, in drugič, odgovoril bom na vsa tvoja vprašanja in ti ugodil v vsem

kar Me bo tvoja čista ljubezen prosila.

10. Vendar lahko že vidim, da ti bom moral zopet pomagati iz zadrege. Rada bi od blizu videla zvezde, ki se ti zdijo kot sijoče majhne cvetlice na nebesnem svodu, iz neke tebi razumljive bližine, ali ni tako?!«

11. Gemela je z radostnim nasmehom veselo prikimala in tako potrdila Abedamovo vprašanje.

12. Nato ji je Abedam rekel: »No, potem Mi daj svojo desno roko, levo pa daj svojemu očetu in sestram, da bodo lahko tudi oni videli, kar boš sedaj ti videla!«

13. Po teh besedah je dihnil vanje in vsi so zrl v globine stvarstva.

14. Toda kmalu je Gemela glasno zakričala in prosila za pomoč - za njo pa kmalu tudi ostali - z naslednjimi besedami:

15. »O Jehova, Jehova, Jehova! Reši nas uboga bitja, ki nismo nič pred Teboj, ker nas požira neskončna razsežnost Tvojega stvarstva, da, mi smo že uničeni! Nihče ne more tega videti in ostati živ. Zato, o Jehova, Ti sveti, veliki Bog in Oče, reši nas!«

16. In Abedam jih je poklical zopet nazaj in videnje je izginilo. Ko so se prebudili, so padli pred Njega in Ga začeli slaviti, kajti prevzel jih je velik strah, od katerega so se tresli po celem telesu.

17. Toda Abedam se jih je dotaknil in jim rekel naj brez bojazni vstanejo. Potem je zelo nežno vprašal Gemelo:

18. »Gemela, zdi se Mi, da ti zvezde niso tako vseč kot majhne cvetlice?

19. Zaradi česa še vedno tako močno drhtiš? Le zberi spet pogum in nam vsem povej o tem. Glej, sedaj si zopet pri Meni, kjer se ti ni treba ničesar bati. Zato nam hitro povej kaj si doživela v teh treh trenutkih!

20. Pridi sem in se malo nasloni na moje prsi, potem se ti bo pogum že povrnil!«

21. Gemela se je z velikim žarom naslonila na Abedama in šele potem, ko je nekaj časa počivala na tako svetih prsih, se je ozavestila in se dvignila ter začela govoriti s še vedno šibkim in tresočim glasom:

22. »O Jehova, Ti vsemogočni, izredno sveti, neskončni Jehova! Čigava usta bi bila vredna govoriti o Tvoji neskončni veličini, visokosti, globini in moči?

23. Videla nisem nič drugega kot nešteto, neskončno velikih, nepopisno svetlečih, plamenečih svetov, ki so se kot bliski strele gibali v neskončnost in prehitevali eden drugega v neskončnih razsežnostih svetlobe in veličastnosti.

24. Ko sem na vse to osredotočila moje preplašene oči, nisem videla nič drugega kot neskončne svetove v ognju in sredi teh neskončno velikih plamenov, ki so bili polni nevzdržno močne sijoče svetlobe sem še videla, na mojo veliko grozo, neizmerno velike, strašne, na videz človeške podobe, ki so hodile z velikansko hitrostjo.

25. Razmišljala sem o njihovi bolečini in občutila, kot da se je odprla neskončna globina in požrla ta svet ognja in verjetno tudi veliko trpljenje človeških podob z njim.
26. Zdelo se je, da ta strašna globina grozi, da bo požrla tudi mene, zato sem takrat zelo glasno klicala Tebe na pomoč. Ti si mi ubogi kmalu pomagal in za to bi se Ti rada zahvalila in Te slavila za vedno.
27. Glej, nisem sposobna več govoriti; o imej potrpljenje z mano, ki Te nadvse ljubim! – O Jehova, to so torej zvezde, ki so me tako pogosto očarale?!
28. Ne bodi jezen name, če odkrito priznam, da imam raje majhne cvetlice, kot zvezde, katere so videti strašansko grozljivo!
29. Če imam Tvoje dovoljenje, bi Te rada vprašala o nečem drugem.«
30. In Abedam ji je odgovoril: »Gemela, ti si že prejela Moje zagotovilo. Vprašaj vse kar želiš in Jaz ti bom odgovoril na vprašanja, toda ne sprašuj več o zvezdah, ker so zate preveč ogromne. Sicer pa lahko vprašaš karkoli!«

184. POGLAVJE

O naravi časa in večnosti

- Po tem izredno ljubečem Abedamovem zagotovilu, se je Gemeli ponovno povrnil pogum in postala je popolnoma pomirjena v svojem srcu. Znova je svobodno zadihala in vprašala naslednje iz srca, kar je bilo tudi eno od redkih dobrih vprašanj. In to drugo vprašanje je bilo sledeče:
- »Najbolj ljubljeni, moj edini najbolj ljubljeni, najbolj sveti in vsemogočni Jehova! Ker si se tako neizrekljivo globoko in milostno spustil navzdol do nas ubogih grešnikov in meni dovolil, da Te sprašujem, ali bi bil voljan pomagati moji neumnosti?
- Glej, sto in tisočkrat sem slišala besede 'večen' in 'večnost' in jih pogosto sama izgovorila, toda nikoli jih nisem zares razumela.
- O Jehova, če bi bila taka Tvoja sveta volja, bi rada več izvedela o tem!«
- In Abedam je vsem razumljivo odgovoril na njeno vprašanje, rekoč:
- »Poslušaj, moja ljubljenca Gemela, kaj je dejansko večnost, kar zadeva Mene, je ti ne moreš nikoli razumeti in ostati živa. Zato je nemogoče, da bi ti dopustil zreti v večnost z Mojega zornega kota. Ampak ti in vsi ostali ste sposobni razumeti dejstvo, da je večnost za duh to, kar je čas za telo, z edino razliko, da čas porabi vse okoli sebe in naredi vse minljivo, medtem ko večnost ne pusti niti atomu, da premine.
- Ta čas je sestavljen in nastane iz trajnega gibanja vseh snovnih ustvarjenih stvari, ker če se ne bi premikale, bi se v času vse sesedle na

kup,- sonca, zemlje in lune in vsa živa bitja bi končala v metežu neskončne kaotične mase, ki bi se zaradi hudega pritiska kmalu vžgala, se použila in na koncu popolnoma uničila.

8. Zaradi svojega ohranjanja se mora vse od največjega do najmanjšega premikati v natančnih in pravilnih razdaljah in celo različni deli teles morajo biti povezani in imeti vsaj stalno vzpodbudo za premikanje, kar jim omogoča, da se začnejo premikati po odstranitvi nekaterih ovir v stalno gibanje, se pod istimi pravili vzdržujejo, vračajo in obratno ter v medsebojno urejenih srečanjih povzročajo časovne presledke, ki se lahko beležijo. To kar povzroča stalnost v gibanju, namreč, dotrajani od poti se deli v svojem gibanju dotikajo med seboj in s tem bodisi počasneje ali hitreje minevajo, je vse uničujoči čas. Zaradi tega so vse časovne stvari tudi prehodne, ko preminejo in druge zavzamejo njihovo mesto in zato izginjanje in vračanje stvari vpliva na merilo časa.

9. Vendar pa je v primeru večnosti ravno nasprotno. Tam je vsako gibanje le navidezno in v bistvu vse stvari ostajajo v svojem stanju popolnega mirovanja.

10. V času se zdi, da stvar miruje, vendar tudi najtežji kamen ohranja gibanje v vseh svojih neštetih delcih in ni ničesar kar bi bilo negibno.

11. To je ravno nasprotno od večnosti, kjer se zdi, da se vse stalno premika, pa vendar je v celoti v stanju nemotenega mirovanja iz Mene.

12. Da bi ti pomagal bolj jasno razumeti, ti bom dal prepričljiv in zanesljiv primer:

13. Glej, če bi nekdo hotel priti do teh oddaljenih gorečih gora, bi se moral odpraviti kmalu in naporno hoditi, korak za korakom, da bi prišel do njih, morda v dveh ali treh dneh.

14. Toda v večnosti je mogoče nekomu prihraniti pot in ostati na enem in istem mestu in samo s čustvi in mislimi prepotovati neverjetne razdalje ter se v celoti zavedati in videti vse podrobnosti, se niti za las ne premakniti iz istega mesta in tako vedno ostati v stanju prijetnega mirovanja, - to je iz Mojega vidika.

15. To si lahko predstavljaš takole: ko spiš v udobni in mehki postelji in imaš najbolj prijetne sanje, v katerih tečeš sem in tja in skačeš in plešeš za zabavo, bi šla lahko tudi na dolg, hiter, prijeten izlet.

16. Saj razumeš, da v vsem tem gibanju v tvojih sanjah, ni niti najmanjšega tvojega osebnega gibanja.

17. Taka je tudi narava večnosti, vendar v še bolj izpopolnjenem stanju, za tebe še vedno nerazumljiva. Glej, kakor je skozi premikajoči čas uničenje, minevanje in na koncu smrt vseh stvari, tako mirovanje prinaša večni počitek, ohranjanje, trajnost in stalno, večno, najpopolnejše življenje, prav tako kot Moje, vseh bitij, ki so Mi popolnoma podobne v svoji ljubezni in življenjskem duhu!

18. In tako Meni ni treba potovati, da bi šel z ene v drugo neskončnost. Mojim ljubljениm, ki so z Menoj, ni treba iti nikamor osebno, da bi videli vse neskončne čudeže. Ti bodo, tako kot Jaz, uživali v pravem, večnem življenju večnega počitka, čeprav se tega mirovanja ne bodo zavedali, ampak le večne, blažene dejavnosti, ki se bo trajno ohranila za vse večne čase, v tem dejansko osebno duhovnem počitku.

19. To, Moja ljuba Gemela, je večnost in razlika med njo in uničujočim časom!

20. Glede na trajanje, ta teče vzporedno s trajanjem časa. Zato so lahko večnosti in prav tako tudi časi, razen da se trajanje večnosti ne doživlja tako kot čas, ker se čas, ki je minil, ne more nikoli vrniti nazaj, medtem ko večnost stalno, tebi popolnoma nepredstavljivo preteklost, prikazuje kot najočitnejšo sedanost in prihodnost, ki je že pred tabo. Ali to razumeš?»

21. In Gemela je odgovorila s prijaznim nasmehom: »O Jehova, če si to želiš, želiš do te mere, da bi jaz to razumela po Tvoji milosti; toda ni mi pa še povsem jasno, kako se lahko nekdo v popolnem mirovanju še vedno premika. Glej, to bi še zelo rada razumela, če bo taka Tvoja sveta volja.«

22. In Abedam ji je rekel: »Draga Gemela, tega ne boš tukaj nikoli mogla popolnoma razumeti, dokler te še vedno nosi telo, - toda nekega dne popolnoma!

23. Zato, rajši vprašaj kaj drugega in Jaz ti bom odgovoril, o vsem mogočem, iz Svoje ljubezni zate. Amen.«

185. POGLAVJE

Narava življenja. Gospodove obljube Gemeli.

1. Gemela je bila popolnoma zadovoljna z Abedamovo razlago njenega zadnjega vprašanja in opogumljena kmalu spet vprašala Abedama:

2. »O Ti najslajši Jehova, tako poln največje milosti, ljubezni in usmiljenja, ker si bil že tako milosten do nas, si Te upam iz najgloblje ljubezni svojega srca do Tebe, zmotiti z naslednjim vprašanjem! Popolnoma se zavedam, da si Ti, Najsvetejši, onečaščen z vsako od mojih nečistih besed, in to je razlog, da sem vedno oklevala pred Teboj odpreti svoja popolnoma nečista usta. Prepoznanje moje popolne nevrednosti in izprijenosti pred Teboj, mi je ohromilo pljuča in za nekaj časa utesnilo grlo, tako da sem komaj izgovorila eno samo besedo. Toda, ko pomislim kako si Ti brezmejno in neizrekljivo dober, najbolj ljubeč in usmiljen, opogumljena izkoriščam Tvoje tako izjemno prijazno dovoljenje.

3. In tako sem spet tako predrzna, da Te prosim: razsvetli našo veliko neumnost in povej meni in vsem ostalim, v primeru, da oni tudi tega še ne

vedo, kaj je pravzaprav življenje in kako to, da se ga popolnoma zavedamo, da to vemo in ga občutimo skoz in skoz, da obstajamo in da smo sposobni narediti svobodno kar hočemo.

4. Vendar, jaz sem tako polna vseh vrst neumnosti in najverjetneje sem sedaj s tem vprašanjem, pred Tvojimi svetimi očmi, še bolj povečala veliko količino mojih neumnosti!

5. Da, da, že lahko vidim na Tvojem obrazu, da je moje vprašanje zelo neumno.- Ko bi le lahko hitro vprašala o čem drugem.

6. O Jehova, ali Te je moja neumnost mogoče vznejevoljila? Potem bi se rada skrila v najgloblje brezno na zemlji od čezmernega sramu in tam vse življenje, v najgostejši temi, objokovala svojo neumnost.

7. Toda, moj najbolj ljubljeni Jehova, od Tebe ne zahtevam svetlobe, samo sprejmi moje vprašanje kot najbolj skromno prošnjo in Tvoja sveta volja se bo zgodila, jaz pa bom v globine srca s hvaležnostjo prejela Tvojo veliko milost in neizrekljivo, najvišjo očetovsko ljubezen.

8. O, odpusti mi, Ti, čigar ime osvetljuje moje srce, v vsej ljubezni Zate; nič več si ne upam izreči!«

9. In Abedam se je vznemiril in govoril njej in vsem ostalim:

10. »Resnično, povem tebi in vsem ostalim: Toliko ponižnosti še nisem do sedaj našel pri kateremkoli od vas.

11. Gemela, ali Me zares in resnično nadvse ljubiš in samo Mene?«

12. In Gemela je začela jokati in ihteč odgovorila: »O Ti goreče ljubljeni, Ti, ki si sam večna ljubezen! Kako me lahko vprašaš, ko si me Ti ustvaril in mi dal srce, da ne morem nič drugega, kot da Te ljubim.

13. Če bi bilo mogoče, bi bila pripravljena trpeti tisoč smrti iz ljubezni do Tebe, če bi bil to edini način, da Ti pokažem kako ljubim samo Tebe! – Toda zakaj govorim; saj Ti vidiš moje srce!«

14. In Amedam se je sklonil k Gemeli, ki je ležala pri Njegovih nogah, jo dvignil k svoji desni rami, jo goreče pritisnil na Svoje svete prsi in ji nato rekel:

15. »O ti najljubši, najbolj ljubljeni in prečudoviti biser Moje ljubezni in usmiljenja, resnično, tvoje mlado srce vsebuje več ljubezni in življenja kot vsa zemlja. Kar boš sedaj doživela, še ni doživel celo najčistejši in najmodrejši angel!

16. Jaz te bom blagoslovil za vse večne čase. Glej, prelepa Gemela, tako kot te Jaz, Tvoj Stvarnik, Tvoj večni, sveti Oče, sedaj nosim na Svojemu srcu, ki je večni temelj vsega neskončnega življenja in obstoja, bo nekega dne hčerka, natanko taka kot ti in tvoje krvi - poslušaj! - Mene, večnega, neskončnega Boga, večno Življenje, vsemogočnega Stvarnika vseh stvaritev, od atoma do največjega angelskega duha, Mene, edinega Gospoda vse oblasti in moči, nosila pod njenim srcem!

17. Tebi pa bom kmalu dal sina po Mojem Lamehu. Ime mu bo Noe in on

bo rešitelj svojega ljudstva.

18. Kako in kdaj se bo to zgodilo, bo tvojemu prihodnjemu sinu povedano ob pravem času, neposredno, tako kot sedaj ti prejemaš to obljubo Moje milosti. Upoštevaj to in boš kmalu dojela in razumela dovolj jasno, kaj je življenje in kako se vsak človek tega zaveda in lahko svobodno v svojem življenju dela karkoli hoče!

19. Ampak za zdaj, tako da ti ne bo treba stopiti ponovno na zemljina tla brez odgovora na tvoje vprašanje, si zapomni tole: kaj je življenje kot tako in v Meni, ne bi mogla razumeti; ker, kot sem Jaz sam prava Ljubezen za vedno in v vsej neskončnosti, niti največji in najbolj razsvetljeni kerub, ne bo nikoli mogel tega razumeti in videti. Toda življenje v tebi dejansko ni nič drugega kot moj dih ali Moja popolna podoba v vsakem človeškem bitju. In, ker sem vedno in nenehno v stanju najčistejšega zavedanja Svojega lastnega najpopolnejšega življenja, ima tako vsako ustvarjeno bitje, za tebe nerazumljivo majhen del tega Mojega življenja, svoje polno življenje, da zadovolji svoje posebne potrebe.

20. Toda vse življenje je take narave, da se stalno množi in raste ter zahvaljujoč Mojemu nenehnemu dotoku, bolj kot življenje narašča, toliko bolj je potem popolno.

21. Toda življenje se zaveda sebe le, ko prejme majhno iskrico ljubezni, poleg tega tudi majhno iskrico svetlobe Božje milosti.

22. Ko se to življenje ne zaveda le samega sebe, ampak se zaveda tudi svojega večnega svetega izvora, da Njemu zahvalo in čast, ljubezen in občudovanje ter prepozna voljo Tistega, ki ga je ustvaril; šele tedaj postane popolnoma svobodno in s tem spoznanjem skozi ljubezen otrok večne Ljubezni. Le skozi tako življenje bo prišlo do najčistejšega zavedanja samega sebe in življenjske ozaveščenosti o Njem, ki te sedaj nosi na Svojih rokah.

23. Ali si razumela vse to, Moja Gemela?»

(05.01.1842)

24. In Gemela, preplavljena z največjim nebeškim veseljem, je odgovorila:

25. »O moj sveti Oče, vrhovna ljubezen, kdo ne bi doumel in razumel Tvojo Besedo, še posebej takrat, ko nekdo uživa Tvojo neizrekljivo milost, ki si jo pokazal meni, ko me zdaj, o najsvetejši Oče, nosiš na rokah!

26. Glej, tako mora tudi Tvoja Gemela zagotovo razumeti, ko jo razsvetli Tvoja očetovska ljubezen. Za to se Ti ne morem zahvaliti z usti, toda moje srce vedno bolj gori Zate!

27. Toda poslušaj, moj edini najbolj ljubljeni Jehova, sedaj se je strašno žalostno vprašanje pojavilo v moji glavi.«

28. In Abedam jo je vprašal hitro in kot presenečen: »Kaj je to, kaj je to?

Kakšne žalostne stvari bi se ti, Moja ljuba, veličastna Gemela, lahko tako iznenada spomnila, ko si še vedno na Mojih rokah?

29. Povej Mi hitro o tem, kdo ve, morda imam kakšno tolažbo za tvoje duhovno nežno srce?»

30. Gemela se je smeje in nekoliko v zadregi igrala z Abedamovimi bogatimi kodri in se ni upala priti z vprašanjem na plan.

31. Čez nekaj časa, ko jo je Abedam ponovno opogumil, je končno razkrila svoje žalostno vprašanje s tresočim glasom:

32. »O Jehova, glej, iz nekaterih Tvojih najsvetejših besed sem sedaj ugotovila, da nas boš kmalu zopet zapustil, ker pa Te moje srce tako neskončno ljubi, kako bom jaz revica uspevala, ko Te ne bom več videla, kot Te sedaj, ko si z menoj, moja večna ljubezen?»

33. In Abedam ji je rekel: »Poslušaj, Moja prelepa, ljubka Gemela, po eni strani tvoja zaskrbljenost ni neutemeljena, ker ne morem za vedno ostati z vami, kar pa tudi ne bi bilo dobro za nikogar, ker če bi za vedno ostal z vami, ne bi nihče nikoli uresničil pravo, neodvisno življenje, saj je zaradi greha svet že od nekdaj v trdem suženjstvu, posledica tega pa je, da je na zemlji veliko omejitev in prisile. Če bi ostal Jaz, kot vrhovna, prvobitna sila in moč, za vedno viden med vami, bi imeli dvojno prisilo in nihče se ne bi mogel svobodno gibati v nobeni smeri.

34. Vendar sem še vedno tujec v vaših očeh, ampak, če nekdo iskreno želi, kot ti sedaj in vedno si, še bolj spoznati svoje srce in mu biti bližje, potem je vsak, ne glede na trdo suženjstvo greha, popolnoma svoboden. Ta lahko zavrne to suženjstvo s prezirom in se obrne k Meni, Me z ljubeznijo svojega srca išče in sam dojame. Potem ga bom Jaz glede na mero njegove ljubezni sprejel in če bo njegova ljubezen hotela, zanj skrbel in ga podpiral, kar vse pomeni, da si bo pridobil večno življenje.

35. Le pomislite, kdo bi imel pogum, da bi karkoli storil, če bi videl Mene in zagotovo vedel, da bom vse njegovo življenje vedno poleg njega!

36. Poglejte ljudi, ki vedo, da sem vidno med njimi. Kaj sedaj počnejo?

37. Niti eden od njih se ne upa dihati svobodno, kaj šele kaj drugega, če je prav ali ne. In potem pogledajte veliko množico okoli nas, ki nimajo pojma o Moji tukaj vidni prisotnosti. Vidite, kako se gibajo svobodno in živahno!

38. Mnogi med njimi si Me zamišljajo nad vsemi zvezdami, drugi si Me predstavljajo v majhnem vetrcu in tisočih drugih različnih mnenjih, ki Me oddaljujejo.

39. Glejte, vsi ti ljudje zaradi Mene ne trpijo prisile in so popolnoma svobodni. Ampak to zdaj ne velja za vse vas. Čeprav ste poleg Mene daleč od suženjstva greha in vas vedno bolj privlači Moja ljubezen ter si ne morete pomagati, da Me ne bi nadvse ljubili, je ne glede na sveto pravico do takšne ljubezni, ta še vedno prisila, ker si v Moji prisotnosti ne morete pomagati, da Me ne bi tako ljubili.

40. Dokler sem vidno med vami, nikogaršnja sedanja ljubezen ne more biti jamstvo k življenju, toda šele takrat, ko ne bom več hodil vidno med vami in tudi kako me je nekdo ljubil že pred mojo vidljivostjo!
41. Glej, Moja prelepa in ljubka Gemela, tvoja sedanja ljubezen do Mene, ne bi imela nobene vrednosti, če Me ne bi tako že od nekdaj ljubila, včasih celo bolj goreče, kot sedaj, ko dejansko ne ljubiš, ampak sem te le nasitil z Mojo ljubeznijo za večno življenje!
42. Toda, ne glede na to, ali bo to minilo neopaženo, ali pa bo dobro upoštevano, lahko svoje žalostno vprašanje v celoti prepustiš v razrešitev vetru, kajti tvoja ljubezen je vedno svobodno naredila, kar je morala storiti, ko je imela veliko bojov s svetom zaradi Mene. Zato si tako lepo oblikovana, kakor ni nobena tvojega spola.
43. Zaradi svojega vztrajnega boja, Me lahko sedaj vidiš in Jaz se te dotikam brez nevarnosti, do te mere, da sem samo tebi lahko pokazal stvari, ki bi ubile mnoge, ki niso želeli, da bi dosegla ljubezensko zmago.
44. In tudi Moja pogosta vidna podoba ti ne bo nikoli škodovala, ker si že zavezana Meni. In kot te sedaj Jaz vidno nosim na rokah, te bom nevidno nosil na rokah Moje ljubezni; in kadarkoli se ti bom pokazal, te bom vedno tako nosil. Zato bodi srečna in vesela v svojem srcu, ker ti od sedaj v vsej večnosti ne bo nikoli treba biti brez Mene!
45. Glej, Moja prelepa, nežna in ljubljena Gemela, ali misliš, da bi bil Jaz lahko brez tebe?
46. Oh glej, sedaj si Mojemu srcu postala prav tako nepogrešljiva kot sem Jaz tvojemu in tako se lahko tolažiš, da te ne bom zapustil, tako kot se ti dozdeva.
47. Zato, Moja prelepa, ljubka Gemela, kakor sem že omenil, kar brez skrbi pusti svoje žalostno vprašanje, naj odide z vetrom! Amen.«

186. POGlavJE

Nedolžnost in spodobnost. Povratek in sprejem glasnikov.

1. Potem, ko je slišala Abedamove tako čudovite tolažilne besede, je Gemela postala tako srečna, da je začela dejansko skakati od veselja na Abedamovih rokah in v vzhičenosti celo pozabila na svojo spodobnost, tako da ji je njen oče Zuriel zaklical, naj se ne razkriva toliko in upošteva, kdo je On, kateri jo nosi.
2. Toda Abedam mu je očital, da jo je nepravočasno grajal in mu rekel:
3. »Če me poznaš, čemu tvoja skrb? V primeru pa, da Me še nisi spoznal, naj te poučijo Mene prepoznati tvoje hčere, kot so Me one že prepoznale!
4. Ali želiš pokazati svojim najbolj nedolžnim otrokom kačo nečistovanja

in zamenjati njihovo popolno nedolžnost z zaskrbljujočo posvetno vestjo?
5. O glej, kako velik norec si! Kdo bi se sploh lahko v Mojih rokah obnašal nespodobno in povzročil Moje nezadovoljstvo?
6. Zato bodi v prihodnje razumnejši. In ti, Gemela, naj to ne vpliva na tvoje veselje, ker je v tebi to polnost večnega življenja od Mene in celo najčistejši angel še ni občutil tega kar si ti sedaj. Zato le poskakuj in skači; kajti na Mojih rokah je dobro poskakovati in skakati!«

(07.01.1842)

7. Čez nekaj časa jo je Abedam vseeno objel in pobožal in ji nato rekel: »Glej, Moja popolnoma čista ljubica, da ne bi vzbudila ljubosumne zavisti, v tistih, ki se nam sedaj približujejo z vseh strani, zaradi glasnikov, ki sem jim jih poslal danes zjutraj in da jim ne bi dala razlog za skrivno negodovanje, ker Me oni še ne poznajo tako kot Me ti in vsi, ki so tukaj prisotni, te bom vidno postavil na zemljo, vendar nevidno poltenim očem, tako da boš ostala v duhu in vsej resnici v Mojih rokah Moje večne ljubezni. Amen.«
8. S temi besedami jo je Abedam še enkrat pritisnil k Svojemu srcu in jo nato nežno postavil na tla poleg Svojih nog. Kmalu zatem so prišli naprej določeni daritveni glasniki in razsvetljeni po Adamovih besedah, padli pred Njega na obličje in molili k Njemu iz dna svojega srca. In nepregledna množica za njimi je sledila njihovemu dobremu zgledu.
9. Kmalu jim je Abedam ukazal vstati in jim rekel: »Delali ste pošteno in vestno in plodovi vaših dejanj vam pripadajo. S tem ste Mi naredili veliko veselje, zato vam sedaj dovolim, da me svobodno vprašate za Mojo nagrado in karkoli si lahko zaželite, vam bo kmalu podeljeno. Torej, naj vaša srca glasno spregovorijo!«
10. Takoj zatem so vsi začeli vpiti: »Gospod, Ti sveti Bog, naš najbolj ljubeči Oče, naš Emanuel Abedam! Kaj bi Te morali še vprašati, ko imamo Tebe, Tebe, večno ljubezen, Tebe, našega svetega Stvarnika in Očeta!
11. Kaj bi si lahko celo najbolj sebična ljubezen predstavljala, da bi bilo več kot Ti?
12. Glej, naša srca, ki Te nadvse ljubijo, že imajo največjo nagrado v Tebi, v tako neizmerni polnosti, da celo če bi Ti na veke dnevno služili nepopisno bolj, kot smo to jutro, še vedno ne bi niti najmanj zaslužili to neznansko sveto nagrado. Zares, naše večno najbolj goreče služenje bi bilo še vedno nič, v primerjavi z neskončno veličino te neizrekljive svete predhodne nagrade, da si se Ti najbolj ljubeč in sveti Oče, Sam odločil priti k nam črvom v zemeljskem prahu in nas vse napolnil s Svojo ljubeznijo in Svojo najbolj sveto svetlobo milosti, katere smo mi vsi bili in smo popolnoma nevredni!

13. Oh, lahko nas zemlja pogoltne v svoja globoka, goreča brezna, če bi poleg Tebe imeli še vedno najneznatnejšo željo, čeprav se Ti, o Emanuel, ne bomo mogli nikoli dovolj zahvaliti, ker si nam dopustil takšno prošnjo.
14. Za kaj bi Te pravzaprav lahko prosili? Ali vemo kaj bi bilo dobro in koristno za nas?
15. Toda zahvaljujoč Tvoji milosti vsi vemo, da potrebujemo samo Tebe. In vsi Te tudi že imamo.
16. Za kaj drugega bi Te lahko prosili? Oh, da, lahko Te prosimo, da nas nikoli ne zapustiš. Če je ta naša prošnja odobrena imamo neskončno več, kot si lahko kdajkoli naša tako ognjevitna željna srca lahko zamislijo v vseh večnih časih. Tako, da je to vse za kar Te prosimo, vendar ne kot nagrada za naše najbolj nepomembne zasluge, ampak samo zaradi Tvojega sočutja in očetovske ljubezni.
17. O Emanuel! Oprosti nam celo to prošnjo, ker smo vsi slepi pred Teboj in ne vemo kaj delamo. Vse kar je Tebi lahko prijetno, je Tvoja sveta volja; in tako tudi sedaj, kot vedno in za vedno, Tvoja sveta volja naj se zgodi! Amen.«

187. POGLAVJE

Ljubezen in blagoslov Svetega Očeta, kot znamenje Njegove duhovne prisotnosti.

1. In Abedam jih je vprašal: »Poslušajte, z velikim zadovoljstvom sem poslušal predajo vaših src. To je resnično najboljši način za vas; ampak veste, da zaradi vaše življenjske svobode ne morem ostati med vami, tako kot sedaj in vas bom moral kmalu kot viden Oče zapustiti.
2. Kako bo potem, ko ne bom več hodil med vami in boste potrebovali pomoč višje sile in oblasti? Kdo je tu med vami, ki se bo pojavil in deloval v Mojem imenu?
3. Kdo vas bo potem ubranil vsakršnega zla? In kdo bo zaščitil vaša srca od groznega preganjanja sveta, če ne bo nikogar med vami z večjo močjo in oblastjo in boste prepuščeni sebi, vsi, ki ste pred vsemi pastmi in skušnjavami kače sedaj pod Mojo mogočno zaščito.
4. Razmislite o tem in Mi odgovorite! Amen.«
5. In vsi, ki so bili vprašani, so soglasno odgovorili: »O Emanuel, Tvoje besede so več kot najčistejša resnica; o Abba, Ti si ljubezen!
6. Zato, čeprav naše telesne oči ne bodo več nezasluženo blagoslovljene, kot so sedaj in vidijo Tebe v osebi, o sveti Oče, nam Ti, o Abba, zagotovo ne boš odvzel Svoje ljubezni skupaj s Svojo sveto vidno prisotnostjo, ampak boš omogočil Svojim zapuščenim otrokom, da bodo ogreli in oživili

svoja srca s Tvojo neskončno in izredno sveto očetovsko ljubeznijo.

7. O Abba! Samo to Te rotimo, da ostaneš večno naš Oče in nikdar ne umakneš Svoje blagoslovljene roke od nas, - potem bomo imeli vsi dovolj moči in oblasti, da se bomo uprli in popolnoma premagali vse skušnjave in nevarnosti sveta.

8. Kot vedno in za večno, naj se sedaj zgodi Tvoja sveta volja! Amen.«

9. In Abedam je globoko ganjen, glasno vzkliknil: »Resnično, resnično, povem vam, ko imate Mojo ljubezen, imate vse, - ja, več kot vsa nebesa nebes, sploh kdaj razumljena!

10. Izbrali ste najvišjo nagrado, katera bo za večno ostala vaša in vam je ne bo nihče vzel!

11. Resnično, tisti, ki bo ostal zvest v Moji ljubezni, bo od njega smrt zbežala, kot se sneg poleti umika pred vročimi žarki na opoldanskem soncu!

12. Zato bom ostal z vami v ljubezni, sedaj in za vse večne čase! Amen.«

188. POGLAVJE

Glavna skrb praočetov; prizadevanje za Očetovo ljubezen in milost.

1. In vsi so bili iz sebe od veselja ter se v svojih srcih zahvaljevali Abedamu za to obljubo, ki je bila resnično obljuba vseh obljub, saj je v njej pravo življenje in vsa življenjska moč in oblast za obvladovanje in premagovanje vseh bivajočih stvari.

2. Tako so si ti praočete, ker so se tega dobro zavedali, vsi z zanosom prizadevali, zares, njihova edina skrb je bila zmagoslavje v Moji ljubezni in z njo povezani milosti ter prizadevanju, da je bila to edina šola in izbrana naloga njihovega zemeljskega življenja. Zato so bili njihovi otroci med šestim in desetim letom modrejši in neizmerno bolj občutljivi, kot v tem najmračnejšem in najbolj ogabnem času vseh časov, ko sedaj največji učenjaki komaj kaj več vedo, kot v tistih časih dojenčki na materinih prsih.

3. Kajti materino mleko je v tistem času vsebovalo, celo v snovnem smislu, pogosto več kot v teh tako imenovanih razsvetljenih časih največje prašne od moljev zglodane knjižnice.

4. In kaj vsebuje materino mleko sedaj? – Tega ne morem povedati! Oh, kakšna razlika med žensko tistega časa in žensko v teh dneh!

5. Povem vam, da je med sedem tisoči težko komaj ena, ki ne bi pogosto zaradi prekomernega vražjega lepoticenja in spogledljivosti, zapomniti si Moje besede, – v sekundi! – zagrešila sto smrtnih grehov.

6. Kajti, kako jim je sedaj vseč njihov prekleti način oblačenja, posebno na javnih mestih.
7. Ne želim iti v podrobnosti. Toda, toliko vam povem, da so bile v Hanohovem mestu, celo v poslednjih dnevih največje izprijenosti, najhujše vlačuge oblečene precej bolj čednostno in imele najbolj intimne dele svojega telesa bolj pokrite, kakor sedaj najskromnejše ženske!
8. Ko je imela v tistih časih takšna vlačuga zadevo z moškim, je bila celo v trenutku predaje, zastrta in pokrita tako, da razvraten moški ni videl nič drugega kot tisto, za kar je k njej prišel.
9. Toda v današnjih časih se celo desetletna deklica zaveda svojih telesnih čarov in se kar naprej gleda v demonskem ogledalu. In, ko enkrat odraste ter se popolnoma razvije, bi šla ven skoraj napol gola, če bi le bila taka moda in dovoljeno od mestne oblasti.
10. Vendar, kar si ne upa narediti odkrito, naredi to v svojem srcu ter načrtuje in naklepa le to, kako bi razvnela in spodbudila vse moške.
11. Resnično, resnično; pravim Jaz, ženska v teh časih je slabša kot sto tisoč najslabših vragov iz najnižjega pekla. Ti vsaj bežijo pred Mojim imenom, toda takšna ženska se Meni in Mojemu imenu samo smeje in ne upogiba kolena pred Menoj, kaj šele pred Mojim imenom, pred katerim morajo z globokim spoštovanjem upogniti svoja kolena vsa nebesa, vsi svetovi in ves pekel.
12. Resnično, resnično, vam povem, kot sem rekel že mnogim v tem času, bodisi z dobro slišnimi besedami ali po skrivnih občutkih v srcu, – za sleherno tako, bi bilo v tem času neprimerno bolje, da bi bila obsedena z desetimi milijoni demonov.
13. Toda okrašeni ženski tega časa pridigaj v Mojem imenu deset let, pa se ne bo niti za kanček odrekla svoji brezmejni brezsramnosti, praznim oblekam, nečimrnosti in zapeljevanju.
14. Ali mislite, da ne bodo takšna bitja nekega dne končala v peklu, mogoče v najnižjem? Tu se motite. Kolikor koli zlobno in grozno bi tam lahko bilo, bi bil ta prostor še vedno predober za takšna bitja, ker tam vsi hudiči in demoni bežijo pred Mojim imenom in se morajo vreči dol, preden je kakšen angel poslan, da jih kaznuje. Ali bi te svetovljanke naredile tudi to?
15. Zato so obravnavane na ustrezen način, ki je nezaslišan celo največjim angelom.
16. Kmalu, ko se bo njihovo bedno zemeljsko življenje izteklo in ne bo temeljilo na poboljšanju in Mi prineslo plod resničnega notranjega kesanja, resnično, taka zalega bo nekega dne v vsej neskončni polnosti občutila Mojo jezo.
17. O ti Moja čista Gemela, kako ogromna razlika je med teboj in ženskami in dekleti tistega časa. Kakšen prepad loči dve neskončnosti!

18. Ti, o Gemela, počivaj na Mojem srcu. Toda tisti, ki Me prezirajo, so zašli tako daleč od Mene, da se jih Moja daljnosežna roka ne bo mogla nikoli dotakniti. Glej, oni so skrenili od Mene v drugo neskončnost, da; odtavali so v neskončnost Moje največje Jeze.
19. Toda, nič več o tem, - da ne postanem jezen še pred časom!
20. In sedaj nazaj k našemu dobremu zgodnjemu času! -
21. Ko je visoki Abedam videl njihova globoko hvaležna srca, je bil zopet ganjen in vsem glasno rekel:
22. Resnično, povem vam, da boste od sedaj Moji izbrani otroci, - vas ne bom nikoli zapustil!
23. Dokler boste obrnjeni v srcu k Meni, bom Jaz z vami. Vsak od vas bo blagoslovljen z Mojo ljubeznijo, glede na mero njegove ljubezni do Mene in iz te do svojega brata. In tisti, katerih srca bodo plamenela Zame, bodo, glej, še posebno, če so jih na začetku življenja vodila njihova čista srca in niso zlahka podlegli svetu.
24. Zapomnite si to obljubo v vaših srcih, ker le tako boste ostali v vsej moči in oblasti ter nepremagljivosti, ki izhaja iz te obljube, zaradi česar vam bo pokoren ves naravni svet.
25. Vendar, če ne boste upoštevali te obljube v svojih srcih, boste po meri vašega odstopanja, postopoma izgubili vašo moč in se vedno bolj oddaljevali od Mene in Moja ušesa bodo zaprta za vaše prošnje!
26. Upoštevajte ta nasvet in globoko v srcu premislite, kdo je On, ki vam zdaj govori te besede! Amen.«

189. POGLAVJE

Lameh in Gemela od Gospoda združena

1. Po tem govoru je visoki Abedam poklical k Sebi Lameha, ga postavil pred Gemelo in jo vprašal:
2. Moja draga Gemela, poglej tega moškega; njegovo ime je Lameh in tako kot ti je poln živo plameneče ljubezni do Mene. Glej, Jaz ti bom dal tega moškega, ker vem, da se te ne bo dotaknil, dokler ga ne bom Jaz privedel k tebi.
3. Zato se ti ni treba ničesar bati, ker je prav tako čist v svojem srcu in poln kreposti, kakor ti. Ti ne hrepeniš v svojem srcu po njem, ampak samo za Menoj in on prav tako kot ti. Glej, kakor bi ti želela pobegniti stran od njega, bi on želel pobegniti od tebe.
4. Glej, on je v vsem popolnoma podoben tebi; kot ti je jokal na Mojih prsih najbolj vroče solze ljubezni.
5. In glej, čeprav je še vedno zelo mlad, je poln najbolj vzvišene modrosti,

kakršne je svoboden človek sploh kdaj zmožen in ima sedaj zaradi svoje neizmerne ljubezni do Mene veliko moč in sposobnost.

6. Če se hočeš prepričati o njegovi resnični ljubezni in modrosti iz Mene, ti dovolim, da ga vprašaš katero koli vprašanje, na katero bo potem poizkušal odgovoriti iz svojega srca.

7. In tako ga kar vprašaj, prav tako kakor si vprašala Mene!«

8. Toda Gemela, ki je stala pred Lamehom, katerega jo je bilo zelo strah in se ga ni upala pogledati, je rekla Abedamu:

9. »O Ti moj najbolj ljubljeni Jehova, vidiš, ne morem izgovoriti niti besede, ker se ga zelo bojim.

10. Če Te moram ubogati, moj edini, najbolj ljubljeni Jehova, osvobodi moje srce tega velikega strahu!

11. Jaz, Gemela, ki ljubim samo Tebe, Te rotim, vendar če bo taka Tvoja volja!«

12. In Abedam se jo je dotaknil in ji rekel: »Gemela, ti si čista, zato naj se zgodi po tvoji ljubezni do Mene. Amen!«

13. In Gemelino srce je takoj začutilo rahlo drhtenje; osvobodila se je svojega strahu in se zavrnila ter nemudoma Lameha pogumno vprašala:

14. »Lameh, ali lahko poleg ljubezni do Jehove, morda ljubiš tudi mene, ubogo služabnico v primerjavi s tvojimi odličnimi predniki?

15. Ali lahko sploh to narediš? Kajti glej, jaz ne maram ničesar, le mojega Jehovo – in še le potem, za Njim, vse ostalo, pod pogojem, da je napolnjeno z Njegovo ljubeznijo in milostjo in mi lahko služi kot kažipot k Njemu. Bi mi zdaj odgovoril na vprašanje mojega srca?«

16. In Lameh je padel na Abedamove prsi in jokajoč rekel: »O, moj presveti, nadvse ljubljeni Abba Emanuel Abedam!

17. Oprosti mi, glej, moje srce je tako polno najbolj goreče ljubezni do Tebe, da ni zmožno druge ljubezni, razen najslajše, najčistejše ljubezni do Tebe!

18. O moj sveti, dobri, najbolj ljubeči Oče, Ti vse to veš. Ali sem zagrešil greh pred Teboj, tako da me želiš sedaj kaznovati?

19. Glej, kdorkoli je že ta Gemela, nisem po njej nikoli hrepenel, niti po kakšni drugi njenega spola. Moje srce je bilo vedno obrnjeno k Tebi. Vsak od mojih prednikov to ve, od Seta do mojega fizičnega očeta Metuzalema!

20. O Abba, Emanuel! Imej usmiljenje in milost do mene, če sem se moral nehote pregrešiti pred Tvojimi vsevidnimi najbolj svetimi očmi in mi spreglej to na pogled zelo veliko, zares ogromno kazen,- in mi dovoli biti tiho kar zadeva to vprašanje, katero je, čeprav je polno najčistejše želje, prišlo iz ust, katerih rajši ne bi nikoli poznal. O Emanuel, Abedam! Tvoja sveta volja naj se zgodi! Amen.«

21. Toda Abedam je Lameha prijel pod roko, ga malo dvignil od tal in nato rahlo spustil na zemljo, rekoč:

22. »Poslušaj, Lameh, ti si čuden človek, ker je tvoja ljubezen do Mene, večja kot tvoja vera. Ljubiš Me s vso svojo močjo, zares, ljubiš Me z največjim možnim žarom svojega srca, toda kar se tiče tvojega zaupanja, ni primerljivo s tvojo tako gorečo ljubeznijo.
23. Glede na Mojo ljubezen do tebe in tvojo ljubezen do Mene, kako si lahko predstavljaš, da bi ti sploh mogel, ali lahko odtegnil kazni, ko sem te nameraval nagraditi z nagrado iz nebes?
24. Ali bi ti lahko odredil takšno kazni nezemeljskemu človeku, ki te nadvse ljubi?
25. Kako lahko tako misliš o Meni? To kaže na tvojo šibko vero v Mene, ki bi morala biti trdna!
26. Glej, kdor se Mi lahko tako približa kot ta Gemela, najčistejša Zurielova hči, je s tem zagotovo v polnosti vreden Moje ljubezni. Ker sem njo nosil na svojih lastnih rokah, kako bi ti bila lahko sploh kdaj namenjena kot kazni?
27. To sem ti povedal zato, da boš lahko razmislil o tem in spoznal vrednost darila, ki si ga prejel iz Moje roke.
28. Glej, ona ni nikoli spoznala moškega v svojem srcu, razen svojega očeta, zaradi česar jo je postalo zelo strah že ob samem omenjanju tvojega imena, kaj šele ob pogledu na tvojo osebo.
29. Rekel sem ji naj te nekaj vpraša, pa je začela od sramežljivosti po celem telesu trepetati pred teboj. Toda v svojem velikem strahu se je spomnila, da Mi dolguje poslušnost, zato Me je prosila, da jo ojačam.
30. Ali nisi tega opazil pri njej? Kako lahko potem razmišljaš o Moji volji, ki ti jo je izrazila, kot o kazni?
31. Če te ne bi poznal v tvoji čisti in veliki ljubezni do Mene, bi sedaj izgubil to nagrado, vendar zate govori tvoje čisto plameneče srce, zato si pred Menoj brez krivde, vendar le malo pred najčistejšo Gemelo.
32. Zato ji daj, kar je spodbujena z Mojo voljo, zahtevala od tebe, tako da boš tudi ti odplačal ta dolg! Amen.«
33. In Lameh je spoznal svojo napako, prosil tresočo Gemelo za odpuščanje in ji dal nato Moje resnično zagotovilo svoje čiste ljubezni do nje, nakar so bili vsi, ki so to opazovali, od veselja ganjeni do solz.
34. Tako je postala njegova edina ljubljena žena, ki je ostala v čistosti mnogo let, dokler ni Lameh dopolnil 182 let in šele nato, na Moj ukaz, spočel Noaha.
35. Glej, ta zakon je bil resnično sklenjen v nebesih. Tako bi morali biti sklenjeni vsi zakoni, sedaj in v prihodnosti!

190. POGLAVJE

**Najbolj všečna hvaležnost Gospodu: ljubezen brez besed v najgloblji
ponižnosti srca.**

Lameh in Gemela, najčistejši zakonski par starodavnega časa.

1. Ti (Jakob Lorber) bi rad slišal, kaj je rekel Lameh Gemeli; in tako poslušajmo to.
2. Tako je bilo Lamehovo opravičilo in zagotovilo njegove ljubezni Gemeli, potem ko se Mi je zahvalil z dna srca za opomin, rekoč:
3. »O Abba Abedam! Ti vidiš in si že od vekomaj videl moje srce, da se je že od zgodnjega otroštva ukvarjalo samo s Teboj, govoril sem samo o Tebi in Tvojih neskončno čudovitih delih, kar je včasih celo dolgočasilo očete, izmučene od neumornega klepetanja, - in da sem z velikim veseljem pel in plesal, čim sem slišal omenjati Jehovovo ime.
4. Takšnega, o Abba Abedam, si me Ti vedno videval in vsi očetje so bili pogosto priče mojega glasnega veselja ob Tvojem imenu.
5. Nikoli nisem bil v svojem srcu prežet z ničemer drugim kakor z ljubeznijo do Tebe, zato se mi je zdela precej grozna misel, da bi moral deliti svojo ljubezen do Tebe, ker nisem vedel kako globoko v svojem srcu je Gemela povezana s Tvojo ljubeznijo! O Abba, vsa ljubezen, slava, čast in hvaležnost, da je sedaj razsvetljeno moje srce, ker sedaj vidim, da s posedovanjem Gemele, moja ljubezen do Tebe ni deljena, ampak je razširjena in pomnožena z njeno ljubeznijo.
6. Ti si ji dal večno potrdilo o njeni čistosti in o tem, da je popolnoma vredna Tvoje ljubezni.
7. Da, sedaj sem spoznal, da si je izbrala Tebe edinega za svojo najčistejšo in najbolj gorečo ljubezen, zato si jo tudi Ti izbral za Svoje sveto očetovsko srce, polno najvišje, brezmejne ljubezni.
8. Da, sedaj sem tudi spoznal, da si mi milostno izbral in meni zaupal ta prekrasen dragulj Tvoje ljubezni, tako da ga moram s Tvojo ljubeznijo in milostjo v sebi, zvesto varovati in ohraniti v prihodnosti, tako čistega, kakor je sedaj!
9. Glej, o Abba Abedam, to sem sedaj spoznal po Tvoji sveti očetovski ljubezni in milosti; kar je vse lepo in prav. Vendar pa se poraja še eno vprašanje, ki je zame izrednega pomena, in sicer:
10. O Ti, najbolj ljubeči, sveti in dobri Oče! Kako se Ti lahko zahvalim za tako milost, ljubezen in usmiljenje, da jaz, ki nisem nič pred Teboj, veljam za vrednega tako svete dolžnosti, da bom jaz ohranil in zaščitil tisto, ki si jo Ti nosil na Svojih svetih rokah, jo blagoslovil Zase in izpolnil s Svojo ljubeznijo?
11. O Abba, bodi milosten in mi povej, kaj naj sedaj naredim, da bi se Ti

lahko še kar primerno zahvalil za Tvojo brezmejno milost?«

12. In Abedam mu je odgovoril: »Poslušaj, Moj ljubi Lameh, zahvala, ki mi je najbolj prijetna je, da nekdo v polnosti prepozna veličino Moje milosti in usmiljenja zanj in nato v sebi, tako da potem njegovo srce žari Zame za vedno, nakar se zaradi veličine blagoslova počuti nemočnega, da bi dovolj izrazil ta občutek hvaležnosti, ki razvnema njegovo srce z najbolj vzvišeno in čisto ljubeznijo do Mene. Glej, taka je Meni najbolj všečna zahvala.

13. Kajti, kdor se Mi še vedno zahvaljuje z besedami in me hvali ter slavi, se še ni začel zavedati neskončne veličine Mojega blagoslova, niti ni prepoznal Mene, velikega svetega Darovalca, ker še ni doumel najgloblje globine resnične ponižnosti v sebi, da lahko uporablja svoj jezik le za posvetne namene.

14. Glej, takšna zahvala jezika Mi ni v zadovoljstvo, čeprav bi bila izrečena z besedami najvišjih angelov.

15. Kar velja za besedno zahvalo, velja tudi za zahvalo izraženo z dejanji. Kdor si predstavlja, da Mi bo dokazoval svojo hvaležnost z dejanji, ki popolnoma ustrezajo Moji volji, glej, ta je tudi v veliki zmoti; kajti kaj lahko nekdo naredi Meni v svojem služenju, da ne bi mogel Jaz doseči brez njega?

16. S pomočjo koga bi lahko nekdo delujoč po Moji volji to dosegel?

17. Ali ni Moja življenjska moč v njemu, s katero doseže tisto, za kar Mi zopet dolguje največjo hvaležnost?

18. Kako se Mi lahko kdo zahvali, potem ko Mi dolguje Zahvalo vseh zahval?

19. Zato, kdorkoli se Mi želi pravilno in najbolj prijetno zahvaliti, naj se Mi zahvali brez besed, z ljubeznijo in najglobljo ponižnostjo svojega srca in Jaz bom pogledal na njegovo hvaležnost in jo sprejel kot nekaj pred Menoj!

20. In glej, Moj ljubi Lameh, tako je tudi tvoja hvaležnost resnična hvaležnost, in ker ne veš kje je treba začeti in kje končati, si se zapletel ob zavedanju razsežnosti Moje ljubezni in milosti do tebe, tako da vse kar lahko narediš je, da Me nadvse ljubiš!

21. Vendar, da boš lahko popolnoma prepričan o Moji blagohotnosti, se sedaj obrni k Gemeli in ji daj zahtevani odgovor! Amen.«

22. In Lameh je takoj pristopil k Gemeli in ji rekel: »Gemela, ti najčistejša, ljubljena Jehova, zagotovo mi boš oprostila v svojem čistem, s sveto ljubeznijo napolnjenem srcu, da sem se proti tebi neprimerno obnašal, zaradi tega, ker nisem še nikoli pogledal na bitje tvoje vrste; kajti glej, vsa moja čutila so bila usmerjena le na tvojega in mojega Jehovo. Zagotovo je bilo naravno, da sem te pogledal za nekaj trenutkov, ker me je bilo strah, da bom moral deliti svojo ljubezen med teboj in Jehovo, kar je bila nespametna zamisel; verjemi mi, tvoje vprašanje me je pravzaprav

zavedlo. Vendar, da ti bom zagotovo jasno in razumljivo odgovoril, mi je edini ljubljani Abba Abedam, ki je tvoj in moj, milostno odprl oči, s čemer se razkriva Njegov sveti namen, tako da sem sedaj popolnoma spoznal, da mi ni treba deliti moje edine ljubezni do Njega, med Njim in teboj, ampak da je tako moja ljubezen do Njega samo še bolj okrepljena. Zato prej nisem prepoznal tvoje čistosti, vendar trdno verjamem, da mi boš odpustila nevljudnost, iz istega svetega razloga, zaradi katerega sem jaz malo grešil pred teboj!«

23. Nato je Gemela porinila z obraza nazaj svoje bogate zlate lase in prijazno pogledala Lameha.

24. Ko je Lameh zdaj videl njen nebeško lepi obraz, mu je skoraj vzelo sapo. Takoj se je ponovno obrnil k Abedamu in globoko ganjen v svojem srcu, rekel:

25. »Ne, ne, o sveti Oče, takšne nebeške nagrade nisem niti najmanj vreden! Resnično, resnično, pred tem nebeškim angelom sem jaz le temni, grešni črv v zemeljskem prahu!

26. Ne, ne, sveti Oče, sedaj se šele v polnosti zavedam svoje nevrednosti! Oh, kako ničeva mora biti pred Teboj moja ljubezen do Tebe, v primerjavi z ljubeznijo tega najčistejšega angela!

27. Resnično, lažje bi mi bilo strmeti z odprtimi očmi naravnost v opoldansko sonce, kakor za nekaj trenutkov v obraz tega nebeško čistega in neizrekljivo čudovitega angela Tvoje ljubezni, o sveti Oče.

28. Ker je Zuriel njen oče, če je to sploh mogoče, da je človek lahko kdaj oče takšnega angela, mu jo vrni, o sveti Oče, da jo bo tudi v prihodnje lahko ščitil, kakor jo je že do sedaj in vestno čuval! Toda Tvoja sveta volja naj se zgodi! Amen.«

29. Ampak Zuriel, ki je tedaj začel jokati, je stopil do Lameha in mu rekel: » O Lameh, zakaj zavračaš mojo hčerko, katero ti je dal Jehova sam? Ne bodi tako trdosrčen in jo poglej kako joka!«

30. Toda, Abedam je rekel Zurielu: »Zuriel, pomiri se in se ne oziraj na Gemeline solze, ampak pomisli: Kar sem združil, ne bo nikoli moč posvetno ločiti!

31. Glej, Lameh ni trdega srca, temveč nasprotno le preveč mehak, zato ga bom Jaz sedaj ojačal, da bo mož tvoje, toda še vedno bolj - razumi to - Moje hčere!

32. In ti, Lameh, skloni se pred Gemelo, podaj ji desno roko, dvigni kot svojo ženo in jo postavi k Meni, tvoji ljubezni ob bok, da bom lahko oba blagoslovil za vse večne čase! Amen.«

33. In Lameh se ni več obotavljal, ampak ubogal s čistim duhom, se sklonil pred Gemelo in ji rekel naslednje besede:

34. »O Gemela, ti moja ljubezen, meni od Abbe Abedama zaupana v varstvo, dovoli mi, da te dvignem jaz, ki sem te popolnoma nevreden,

vendar sveti Oče meni, da sem te vreden. Dvigni se in bodi moja najčistejša, od Jehove najbolj ljubljena ženska! Amen.»

35. In Gemela je urno vstala in odšla z njim pred Jehovo. On ju je blagoslovil in jima ukazal naj ohranita ves čas čistost svojih src in vzdržujeta njuno čistost tako dolgo, dokler bosta živela. Onadva sta to obljubila in tako postala najčistejša zakonca starodavnega časa.

191. POGLAVJE

Mladi par blagoslovijo očetje. Gospod določi še štiri poroke.

1. Po tem dejanju je Abedam poklical predse Jareda, Henoha in Metuzalema in jim dejal:

2. »Poslušajte, v vaši koči, zatočišču prijateljev, bratov in sester, je še dovolj prostora, da lahko nudi zavetje, ne samo Lamehu, ampak tudi njegovi ženi.

3. Tako dolgo, dokler boste skupaj živeli v miru in slogi pod isto streho in ljubili samo Mene, bom bival med vami; vidno ali nevidno, to za vašo ljubezen ni pomembno.

4. Pogosto se vam bom pokazal in blagoslovil vaš dom.

5. In tako sprejmite mladi par v mojem imenu! Amen.»

6. In trojica je padla pred Abedama in se Mu najbolj ponižno zahvaljevala za to neizmerno milost in usmiljenje.

7. Toda Abedam jim je ukazal naj vstanejo in sprejmejo mladi zakonski par v skladu s starodavnim običajem ljubezni.

8. Ti so takoj vstali, vzeli mladi par v svojo sredino in ga blagoslovili. Po blagoslovu so na čelo poljubili najprej Gemelo, potem pa Lameha in jima v Gospodovem imenu obljubili za vedno blagoslov očetov. Zatem so po Abedamovi volji privedli par tudi k Adamu in Evi, da sta ju lahko blagoslovila, Adam Lameha in Eva Gemelo.

9. Ta prva popolna človeka na zemlji, sta bila tako globoko ganjena, da sta komaj izrekla besede blagoslova, Eva pa je zajokala in rekla Adamu: »Glej, ti, vodnik mojega življenja, ta par mi brez besed govori, kako bi se morali pred Gospodom obnašati!

10. Oh, v tem primeru nobeno temno močvirje ne bi moglo nastati pod našimi nogami.

11. Oh, tako bi bilo lahko z zemlje za vedno odvzeto prekletstvo!«

12. In Abedam je rekel Evi: »Tvoja skrb je upravičena, toda glej, tukaj je bil pred tvojimi očmi postavljen moj temeljni kamen za izvir, iz katerega bo nekega dne živa voda zalila vso zemljo in z nje sprala vse staro prekletstvo.

13. Z Gemelo se je začela čista linija in nekoč, ko bo zemlja vedno bolj in znova krščena z živo vodo, bo kmalu očiščena z Lamehovim ognjem iz nebes, s katerim bo temeljito očiščena svojega prekletstva in ponovno postala zvezda na nebu, kar Mi bo v zadovoljstvo, ker bo njena svetloba pošiljala široke žarke skozi vse večne prostore neskončnosti!
14. O najbolj vzvišenem čudežu Mojega usmiljenja ne bo tako kot Zemlja pripovedovala nobena druga zvezda večnosti.
15. Toda tudi nikjer ne bo toliko gorja kače kot na tem prizorišču Mojega usmiljenja.
16. Povem ti, Eva: kjer sem izlil Svojo največjo milost, tam bo izlit tudi Moj največji gnev!
17. Vsem neštetim zvezdam bodo angeli sodili glede na njihovo naravo, toda zemeljski generaciji kač in gadov bom Jaz sam sodil in ji dal zaslužen nagrado v večnem ognju Moje najhujše jeze in Mojega najbolj grenkega gneva.
18. Resnično, resnično, Kajnov zmaj z vsemi svojimi ujetniki, mora biti za svojo veliko hudobijo za vedno kaznovan v najgostejšem ognju Mojega gneva, tako da nikoli ne bo konca njihove velike bolečine in nihče ne bo slišal njihovega strašnega tuljenja v mukah. Padli bodo v pozabo in nihče se jih ne bo nikoli več spomnil.
19. In Jaz si bom za vedno pred njimi zamašil ušesa in odvrnil oči od njih ter jih popolnoma izbrisal iz Mojega srca.
20. Zato, da jih bom popolnoma pozabil, bodo njihova imena v celoti izbrisana iz spomina Moje ljubezni, oni pa bodo morali biti izven Mojega življenja, v ognjeni jezi večnega najgrozovitejšega življenja, ki se ne bo končalo tako kot življenje Moje ljubezni in vseh Mojih otrok v največji sreči in blaženosti.
21. Zato, Eva, ohrani svoje srce v Meni in bodi brez skrbi. Z vso svojo zaskrbljenostjo ti ne moreš očistiti zemlje. To je razlog, da Sem ti to razodel, da boš glede zemlje lahko mirna.
22. Glej, kmalu se bo zgodilo, da bo prišla poplava greha in valove pognala čez gore do oblakov. Vendar, glej, ta zakonski par bo obrodil sadove. Jaz ju bom nosil na Svojih rokah čez vse smrtonosne valove in jima nato pripravil novo, čisto in rodovitno zemljo. Zato se veseli te Moje velike obljube v miru in ljubezni svojega srca, kajti pomladil in prečistil te bom v tej Gemeli. Razumi to dobro v svojem srcu! Amen.«
23. Nato je pozval Metuzalema in Zuriela z ostalimi štirimi hčerami in rekel:
24. »Metuzalem, ti imaš še vedno štiri sinove, katere imam rad in jih cenim; glej tukaj so njihove žene.«
25. In ti, Zuriel, glej za Lamehom štiri brate, katerim želim dati tvoje hčerke.

26. In Zuriel, ki je jokal od sreče, je rekel: »O Jehova, kako sem postal vreden takšne milosti pred Teboj?«
27. In Abedam je odgovoril: »Zato, ker si se pogumno boril proti vsemu svetu in Mi vrnil teh edinih pet otrok, katere sedaj vidiš tako čiste, kakršni so bili, ko sem jih dal tebi slepemu.
28. Vendar, ti štirje pari ne bodo prebivali v Jaredovem domu, ampak na primerni razdalji okoli Jaredove koče, v svojem novem, čistem bivališču, z vsem preskrbljeni, kjer bodo živeli v vsej čistosti svojih src in vsej kreposti svojega duha. Potem bom Jaz tudi njim ob pravem času dal pravično število otrok svetlobe!
29. In zdaj pridite k Meni tudi vi štirje pari, da vas bom lahko blagoslovil in vas sprejel kot Moje otroke! Amen.«
30. In štirje pari so padli pred Abedama na svoja obličja in se mu zahvalili iz dna svojih src.
31. Toda On jih je dvignil in jih blagoslovil. Potem jih je predal očetom, da so jih tudi oni blagoslovili in na koncu rekel Zurielu, ki je jokal od velikega veselja:
32. »Zuriel, sedaj moraš tudi ti priti k Meni, da boš prejel največjo nagrado za svojo zvestobo!
33. Glej, sedaj te bom spremenil v velikega angela in te imenoval za zvestega čuvarja in nevidnega zaščitnika vseh Mojih otrok. Ti boš sedaj in za vedno gledal Moj obraz in se veselil v Moji svetlobi! Amen.«
34. In On se je dotaknil Zuriela, ki je postal svetlejši od sonca in kmalu izginil vsem izpred oči.

192. POGLAVJE

Zuriel kot duhovni varuh mladoporočencev. Ljubezenski preizkus zakonskega para.

1. Ko so vsi prisotni videli kaj se je zgodilo, jih je zaradi tega dejanja postalo zelo strah, tako da si ni nihče upal visokega Abedama ničesar vprašati. Le Gemela se je po kratkem času zbrala in odšla k Abedamu, da bi Ga nekaj vprašala. Pred Njim je padla na kolena in Ga v globini svojega srca prosila naj ji to milostno dovoli.
2. In Abedam ji je prijazno odgovoril: »Moja najljubša Gemela, ali se morda nekoliko bojiš za svojega Zuriela, ki je oče tvojega telesa?«
3. Gemela je v svojem srcu odgovorila pritrdilno, z nedolžnim kimanjem pa pokazala, da je pravilno napovedal prošnjo njenega srca.
4. Toda Abedam ji je rekel pomirjujoče: »Moja najljubša Gemela, ali si predstavljaš, da je Zuriel prenehal obstajati, ker ga ti več ne vidiš s svojimi očmi?

5. Oh, potolaži se; še vedno ga boš včasih videla in se lahko z njim pogovarjala o veliko bolj veličastnih stvareh, kot o katerih si se z njim pogovarjala do sedaj.
6. To, da je tukaj pred očmi vseh prejel tako veliko milost, se je zgodilo, prvič zaradi tebe, da bo lahko tebi in tvojemu možu zvesti varuh in zaščitnik pred vsemi skušnjavami sveta; in kadarkoli bom prišel k tebi, Me bo predhodno zvesto napovedal.
7. In drugič, ker bo on od zdaj naprej skrivni vodnik vsem otrokom poldneva. Njihova srca bo videl od znotraj, katera bo po Moji volji lahko tudi silno pretresal, takoj ko bo v njih zaznal ali odkril nezvestobo. Potem se bodo lažje obrnili nazaj k Meni in slišali v svojih srcih Moj očetovski klic ter dobro razumeli notranje Božje grmenje.
8. Na koncu se bodo nekateri iz poldneva še danes pripravljeni spustiti v nižine do Hanohovega velikega mesta, kjer bodo razglašali Moje ime otrokom sveta, del katerega je poln najslabše gnusobe, medtem ko drugi del trpi najostrejšo jetništvo in suženjstvo. Njim bodo ti pridigali o resnem kesanju in resničnem zboljšanju ter takojšnji vrnitvi k Tistemu, ki z veliko potrpljenja in usmiljenja že tako dolgo čaka na njihovo vrnitev.
9. Vendar pa bo to zadnja milost otrokom kače!
10. Glej zdaj, Moja najljubša Gemela, to poverjeništvo bo zahtevalo od Zuriela veliko zvestobo. Potrebujem ga zato, da bo zmaj s tem vedel, da je majhen duh z Mojo pomočjo, večji in močnejši kakor vse njegove neštete zlobne horde skupaj.«
11. In Gemela se je, polna veselja v svojem najbolj ljubečem in hvaležnem srcu, ponovno vrgla pred Abedamove noge.
12. Toda Abedam jo je takoj zopet dvignil in stisnil k Sebi ter jo vprašal, če ima še vedno vprašanje.
13. Vendar mu od neznanske sreče ni mogla odgovoriti, ker je videla, da jo sedaj, ko je poročena z Lamehom, njen Jehova še vedno ljubi, prav tako kakor tedaj, ko je bila še samska.
14. Abedam jo je pritisnil k Svojemu srcu, poklical Lameha in ga vprašal: »Lameh, ali si zadovoljen z Gemelo? Glej, ona te pozablja na Mojih rokah! Kaj bo reklo na to tvoje srce?«
15. Lameh se je vrgel na Abedamove prsi in odgovoril: »O Oče, Ti sveti ljubeči Oče! Torej misliš, da se moje srce zdaj ne združuje s Tvojim. Nič ne more uničiti občutek brezmejne ljubezni do Tebe.
16. (V joku:) »O Oče, ko si mi podelil to nebeško čisto Gemelo in mi jo dal iz Svojih svetih rok, sem pomislil: Kako Te bom lahko ljubil tako kot prej, če bom moral svojo ljubezen do Tebe edinega deliti z Gemelo?
17. In, ko sem jo potem dvignil, sem se bal, da bi jo lahko moja roka oskrunila, zaradi česar ne bi bila tako čista in Tebi manj prijetna kot prej.
18. Vendar, ko vidim njo, ki si mi jo Ti dal in moram za njo skrbeti in jo

varovati, zopet v Tvojih rokah, - o Oče, Ti dragi, sveti Oče! – vidiš, me bo moje srce popolnoma izneverilo!

19. Če me Ti ne boš podpiral, bom umrl in izginil v preveliki hvaležnosti in ljubezni do Tebe, o ti moj lastni, izjemno sveti, dobri Oče!»

20. In Abedam se je sklonil navzdol k Lamehu in mu rekel. »Ljubljeni Lameh! Glej, Očetova druga roka je še vedno prosta; zato se usedi tudi ti k njej in izkusi koliko sem Jaz Oče vas vseh!»

21. Toda Lameh si ni upal to narediti, ker je zase mislil, da je preveč nevreden, vendar ga je Abedam opogumil in kmalu tudi njega dvignil, ga pritisnil na Svoje svete prsi in rekel obema:

22. »Kakor sta sedaj, tako ostanita v prihodnje in ne bosta nikoli, niti v večnosti, prikrajšana za to sveto mesto!

23. Vidva sta prvi otroški par, katerega že od večnosti prenašam vidno na svojih rokah, par, ki bo večno znamenje za vse naslednje otroke, da so lahko in postanejo resnično Moji otroci, samo tisti, ki jih bom sprejel, premaknil in tako kot vaju nosil na Svojih rokah.

24. Tisti, ki ne bodo sledili vajinemu zgledu, bodo od Mene dobili malo ljubezni in celo manj življenja.

25. Toda sedaj, Moj Lameh, glej Mojo dušo in tvojo v Gemeli.»

26. Tedaj je Abedam pihnil Lamehu v oči, ki je zagledal Gemelo v najbolj sijoči svetlobni obliki, katere sijaj je bil neprimerno svetlejši od središčne svetlobe vseh sonc.

27. Lameha je pogled na to osupnil, ko pa si je postopoma opomogel, je šele začel jokati in ni vedel kaj naj naredi v svoji veliki ljubezni do Mene.

28. Toda Abedam je rekel Gemeli: »Gemela, glej, Lameh v svoji čistosti joka za Mojo ljubezen. Osuši veličastne solze z njegovih oči s svojimi lasmi. Tako tvoje dejanje se bo pričakovalo v vseh časih od vseh tvojih naslednikov.»

29. In Gemela je prvič objela Lameha, s svojimi nežnimi in resnično nebeško lepimi rokami. Gemela je osušila Lamehove veličastne solze z njegovih oči s svojim čelom in nežnimi lici. Do tega trenutka je sveti Oče še vedno oba držal s svojimi rokami.

30. Potem je oba poljubil, ju blagoslovil in ju nato vrnil očetom, rekoč:

31. »Tako čista, kot sta ta dva, bodo vsi rojeni otroci vrnjeni k Meni. Jaz sem njihov prvotni izvir in k temu izviru se bodo vrnili za vedno. Amen.»

193. POGLAVJE

Gospodova navodila za izdelavo železa in jekla. Ena stvar je neizogibna: zaupanje in ljubezen do Gospoda.

1. Ko je Abedam prepustil Gemelo in Lameha očetom, je pristopil k ostalim štirim poročenim parom in rekel:
2. »Poslušajte! Kar vam bom sedaj povedal, boste kmalu udejanjili, vendar ne danes, ampak v naslednjih delovnih dneh.
3. Tole vam povem: V drobovju zemlje je vrsta kamna rdečkastega videza, ki je manj trd od ostalih kamnin. Ko se ga vzdigne, je precej težji od drugih kamnov enake velikosti. Ta kamnina nastane iz prepletenih sončnih žarkov, katere zemlja sprejema vase. Najti jo je mogoče povsod v gorah, ker so v gorah večinoma votli deli stalno vlažni, v katerih se nabira moč sprejetih sončnih žarkov. Tu se pod vplivom drugih nočnih nebesnih teles razvije lastna sila in proti sila (polarnost), da kamnina postane postopoma bolj čvrsta in trdnejša. In vsakih 13555 let, ko zemljina voda s pol dovršeno krožno potjo sonca zamenja svojo polarnost, po najmanj 7000 letih trajajočih poplavih, ta zbrana kamnita gmota v votlih prehodih gora povsem dozori, tako da je potem, ko se voda umakne, že tako bogata in trdna, da v naslednjih 13555 letih ne bo porabljena. Stanje ostale neporabljene in neizkoriščene ožarjene kamnine se ne poslabša, kljub nivoju vode, ki v nekaj tisočih ciklih upada, ampak se nasprotno le izboljša.
4. Glej, do sedaj te kamnine ni uporabljal nihče, razen nekaj časa kraljevski sin v Hanohovem mestu, vendar so mu bile pokazane samo kamnite usedline, saj je zemlja od svojega začetka pretrpela na tisoče takih sprememb svoje vodne gladine.
5. Za modre, ki imajo ljubezen, obstaja v gorah skrito mnogo dobrega. Jaz vam to razodevam zato, da ga boste lahko pametno uporabili.
6. Zberite ga in očistite v ognju in v doglednem času vam bom po vašem duhu povedal, kako in čemu ga boste uporabili!
7. Takrat, ko boste vse mojstrsko obvladali, tega naučite tudi svoje brate, vendar vse naučite tudi modre, nesebične uporabe.
8. Za vas sem pripravil nove domove in jih opremil z vsem koristnim, kar bi vam lahko služilo pri tej novi umetnosti. Duh vas bo naučil kako uporabljati vsa razpoložljiva orodja. Čeprav so nekateri že v zgodnjih časih poskušali narediti podobno orodje, ki sem jim ga dal, ni nihče resnično uspel, ker niste našli prave kovine. Vendar, ker sem vam sedaj pokazal pravo, boste sedaj lahko naredili enako orodje, kot ga drugače vedno že izdelanega dobivate na skrivaj od Mene.
9. Toda, ker sem vam Jaz vse to dajal v vseh časih zastonj, morate enako

storiti tudi vi. In, ker si boste prizadevali v korist svojih bratov, vas bodo morali tudi vaši bratje oskrbovati z zalogami hrane in pijače.

10. Vendar, ne smete nikoli zahtevati tega v zameno za vaše delo; kar vam bodo prinesli jejte in v tem hvaležno uživajte. Prav tako ne sme nihče ničesar zahtevati od vas, zato ker vam je nekaj dal. Naj samo ljubezen vlada v vaših medsebojnih odnosih.

11. Tako pripravljeno kovino lahko imenujete železo.

12. Bodite popolni v vseh stvareh in močni v živi ljubezni in Jaz bom vedno med vami in vas s svojimi blagoslovljenimi rokami vodil, vas učil in vas pripravil v vsej popolnosti! Amen.«

13. Po tem poučnem Abedamovem govoru, je Adam pristopil k Njemu in Ga vprašal: »Sveti, najbolj ljubeči Oče! Prej si omenil spreminjanje nivoja vode na zemlji. Glej, če je tako, bo morje kmalu pogoltnilo naša trenutno naseljena zemljišča. Kaj se bo potem zgodilo z nami?

14. Ali nam ne bi mogel o tem dati en namig, če je taka Tvoja sveta volja?»

15. Abedam se je ob tem vprašanju nasmehnil in nato rekel Adamu: »Adam, če že moraš na vsak način skrbeti, skrbi o nečem boljšem, ker je to vprašanje precej neumno.

16. Predstavljaš si obdobje 13000 let od sedaj naprej. Resnično, narava zemlje naj te prav malo skrbi, ker bodo v tistem času povsem drugačne okoliščine od tvojega sedanjega bivanja. Ljudje, ki bodo takrat naseljevali zemljo, bodo imeli dovolj časa, da se bodo oddaljili od ponovne poplave, ker se bo dvigovanje in padanje dogajalo tako počasi, da bo razlika opazna šele na vsakih tisoč let. Poleg tega pa se bo začela vsa voda umikati najprej iz severne poloble.

17. Zato, glej, kako neutemeljen in nesmiseln je tvoj neumni strah!

18. Povem ti, in prav tako ostalim: Potrudite se predvsem za čistost vaših src in resnično notranjo ljubezen do Mene, toda ne bodite zaskrbljeni glede vodenja nebesnih teles, ker samo Jaz vem kako jih usmeriti in pravilno vzdrževati in Moja oblast, sila, moč in modrost je za vedno zadostna za celo neskončnost.

19. Povem vam: Ponoči vidite zvezdne skupine, ki medlo migetajo iz brezmejnih globin ogromne neskončnosti in zadnji prebivalci zemlje jih bodo še vedno videli v času, ki prihaja, vendar stara zemlja še ni bila ustanovljena, ko so oni propadli potem, ko so obstajali skoraj celo večnost.

20. Taka usoda bo doletela tudi to Zemljo in to vidno nebo, toda Moje Besede in Moji otroci ne bodo nikoli minili!

21. Adam, ali bi rad skrbel tudi o tem?

22. Zato vam povem to: Ne skrbite o stvareh sveta, ampak Meni prepustite skrb za vse, ker z vso svojo skrbjo ne morete ustvariti niti drobca!

23. Ko hočete skrbeti, skrbite samo, da boste brez skrbi, tako da bodo lahko vaša srca čista in vedno bolj napolnjena z resnično, notranjo

ljubeznijo do Mene, saj je bistvo večnega, neuničljivega življenja, da Me prepoznate v vseh časih in Me nadvse ljubite. Amen!«

194. POGLAVJE

Gospodov govor, ko pooblasti deset odposlancev v Hanohovo mesto.

1. Po tem je Abedam poklical Setlahema, Kisehela, šest bratov in dva Kisehelova sina, ki sta bila tako kot njun oče, polna zanosa v gorečem duhu in polna vseh vrst uporabnega znanja o vseh mogočih stvareh. In tako je sedaj stalo vseh deset mož pred Abedamom.
2. Ko so prišli do Njega, so padli pred Njim na obraz in glasno hvalili in slavili Jehovo najbolj sveto ime.
3. Ko je Abedam videl njihova zadovoljna srca, jim je velel naj vstanejo in jim rekel: »Poslušajte, vi možje iz poldneva! Kar vam bom sedaj razkril, boste naredili brez odlašanja na dan, ko vam bom to oznanil v vašem duhu.
4. To je tisto, kar Moja ljubezen in usmiljenje zahteva od vaše svobodne volje, in sicer, da se odločite oditi dol v globine Hanohovega mesta, kjer boste srečali ljudi, ki ne vedo ničesar o Meni in živijo eden z drugim slabše kot psi, mačke, volkovi, medvedi levi, tigri, hijene in kače na enem mestu skupaj.
5. S svojim prešustvom in odvrtnim nečistovanjem smrdijo že do najvišjih nebes, ubijajo eden drugega in prelivajo kri svojih bratov in sester in ne prizanašajo niti starešinam.
6. Da, povem vam, njihova hudobija gre že tako daleč, da Mi je njihov kralj, imenovan Lameh, ne tako dolgo nazaj napovedal vojno. V svoji veliki jezi do Mene je celo hotel uničiti zemljo z ognjem, ker sem njegovo zlobno, kruto vojsko, ki jo je vodil Tatahar Zlobni, uničil z divjimi živalmi.
7. Vendar pa to ni njegov najhujši zločin proti Meni; zato le poslušajte in razumite:
8. Od takrat, ko sem odobril, da so mu postale vse priležnice nezveste, so v strahu za svoja življenja zbežale s tega kraja; namreč med tistimi iz polnoči, sta ušli tudi njegovi dve ženi in hči Naeme. To je razlog, da je sedaj napolnjen z velikim sovraštvom do Mene in ne dela nič drugega kot da noč in dan premišljuje kako bi zagrešil proti Meni najbolj odvratno bogoskrunstvo! Povsod je postavil stražarje in vohune, ki morajo gledati kaj ljudje počnejo in poslušati kaj govorijo. V zemljo je dal izkopati jamo in jo na pol napolnil s smetmi. Na kamnito ploščo je napisal Moje ime in jo

premazal z umazanijo, jo preklel in pred očmi mnogih med ogabnim zmerjanjem vrgel v jamo. Potem je ukazal najnižjim sužnjem naj se podelajo v jamo in jo dal zasuti z zemljo, ki jo je prej preklel.

9. Kmalu zatem je Sebe razglasil kot edinega najvišjega Boga in pod kaznijo najbolj boleče smrti ukazal vsem, da ga častijo.

10. Stražarji in vohuni morajo sedaj skrbno paziti, da Moje ime nihče več ne omenja, kdor pa bi to naredil lahko pričakuje najbolj strašno smrt.

11. Sužnjem je prepovedal govoriti in zagrozil, da bodo tistim, ki bodo pri tem dejanju ujeti, jezik takoj iztrgali iz ust.

V primeru, če se hočejo sporazumevati med seboj, morajo to storiti z rjoventjem kot živali.

12. Prav tako ne smejo, tako kot on, hoditi na dveh nogah, ampak kot živali po vseh štirih, po rokah in nogah. Samo pri delu jim je dovoljeno stati pokonci.

13. Sužnjem ni dovoljeno medsebojno parjenje. Gorje tistemu, ki bi bil zaloten z žensko! Ta lahko pričakuje najbolj sramotno pohabljenje.

14. Zaradi tega je usmrtil na tisoče suženj in njihovih hčera.

15. Glejte, takšno je sedaj stanje v nižinah! Toda poleg Hanohovega mesta, je še deset večjih mest, ki so podložna Mojemu največjemu sovražniku, vendar v nobenem mestu niso pogoji niti za las boljši kot v Hanohovem.

16. Poleg tega, glej in poslušaj: kri ubogih Me poziva k maščevanju. Zato se jih bom usmilil in vas poslal dol, kot maščevalce in osvoboditelje teh ljudi. Vendar pa ne smete nikogar ubiti, niti Lameha, ampak razglašajte vsem svobodno in odkrito Moje ime in Mojo jezo ter kasnejšo neizogibno sodbo, razen če se nemudoma obrnejo k Mojemu imenu v najhujši pokori in kesanju za vse svoje zločine.

17. Lameh naj sam iz omenjene jame izkoplje ploščo z Mojim imenom in jo očisti s čisto vodo ter šele nato opere s svojimi solzami kesanja.

18. Če tega ne bo hotel narediti, uporabite svojo moč in pustite, da bo prišla nadenj ena nadloga za drugo, toliko časa, dokler ne bo ubogal vašega ukaza.

19. Odpravite vsako večvrednost, vključno njegovo, tako da bodo vsi živeli kakor bratje in sestre ter imenujte samo najmodrejše med preprostimi ljudmi za bodoče voditelje, vendar pa jim nikoli ne dovolite živeti v kraljevskih palačah, ampak naj živijo v preprostih in najbednejših kočah.

20. Ko boste videli, da so sposobni in primerni za vodje in nadzornike, položite svoje roke na njihovo čelo in ramo, tako da jim bo podeljena potrebna moč.

21. Ko boste tam, se ne bojte nikogar in naj vas ne zaslepi veliko razkošje in bujnost teh mest, kajti vsa mesta so sedaj tam spodaj in bodo vedno delo kače. Zato ne dovolite, da bi vas očaral blišč, ampak bodite kot Moji

- preroki, navzven resni, strogi in neizprosni do tega ljudstva, toda navznoter napolnjeni z resnično ljubeznijo do najbližjega in brata!
22. Vendar ne smete tam ostati; takoj ko boste vse uredili se vrnite na svoje domove, ne vračajte pa se v nižine brez pomembnega razloga!
23. Preden se vrnete z globin, umijte svoje telo, da ne boste v te kraje prenesli smrti, ker so nižine postale polne kuge in smrti.
24. In sedaj prejmite Moj blagoslov, bodite vztrajni, močni, silni in mogočni v vseh stvareh, tako dolgo, dokler boste delovali v skladu z Mojimi besedami!
25. Vsa narava bo ubogala vaše ukaze in ptice v zraku bodo podrejene vašim besedam; prav tako ogenj, zrak in voda, kakor tudi vse živali in vse zlobne in temne sile.
26. Toda, ne delajte nikomur škode, ampak si nasprotno prizadevajte vsakomur pomagati!
27. Trdovratne lahko kaznujete, toda ne zato da bodo trpeli, ampak da se bodo poboljšali!
28. Vse to dobro upoštevajte v Mojem imenu! Amen.
29. Bodi Moj blagoslov z vami in v vas. Amen, amen, amen.«

195. POGLAVJE

Setlahemov zahvalni govor in hvaljenje ponižnosti

1. Ko je Abedam končal ta govor, se mu je deseterica zahvalila z dna svojih src, ker so, prvič: spoznali Jehovo neskončno usmiljenje, ljubezen, potrpežljivost, popustljivost in nežnost, in drugič: pokazal jim je veliko milost, ko je izbral njih, ki so zase mislili, da so kot orodja za Njegovo veliko usmiljenje te najmanj vredni.
2. Končno je Setlahem odprl svoja usta in rekel vsem ostalim, ki so bili izbrani: »Bratje, sedaj se moja prerokba veličastno izpolnjuje!
3. Ko ste včasih trdili, da vzvišeni, najbolj sveti, veliki Jehova, lahko uživa samo v velikih in veličastnih stvareh, sem vam rekel, da to zagotovo ni v primeru, še posebej, ko se to nanaša na nas.
4. Bolj kot je nekdo nepomemben, bolj pred Njim ubog in ponižen, bolj se Ga boji in se oddaljuje od sveta, je enostaven v svojem govorjenju in dejanjih in sebe ceni manj kot vse svoje brate, manj skrbi zase in je bolj željan služiti vsem drugim, toliko bolj bo On zadovoljen z njim, kar si razlagam takole:
5. Če bi imel Jehova največje zadovoljstvo v velikih in čudovitih stvareh, bi jih obdaril z jeziki, z veliko bolj popolnim govorom, kakor lahko mi kdajkoli dojamemo, nas pa bi pustil neme.

6. Samo, le kdo je že kdaj slišal travo govoriti, ali goro, reko, ocean, Zemljo, Sonce, Luno in zvezde?
7. In po Gospodovi milosti jaz še kar naprej govorim, ko ste me vi opozorili na travo in ostale neme stvari: Skromna trava, čeprav ne more govoriti, je zagotovo tisočkrat bolj blagoslovljena kot pa ošabno, vzvišeno drevo, ko nekdo lahko upošteva le njegovo neprecenljivo uporabnost.
8. Daje nam kruh, hrani naše krave, ovce in koze. Koliko nam neznanih majhnih in velikih živali živi iz blagoslova skromne trave, medtem ko se ponosne in visoke cedre ne more lotiti niti lačen medved, da bi potešil svojo lakoto.
9. In zopet vam pravim: Glejte drevesa! Manjša kot so, bolj so blagoslovljena in lepši in slajši so njihovi plodovi, katere uživamo z velikim veseljem in hvaležnostjo do svetega Darovalca.
10. Ampak, kdo bi hotel ugrizniti v trd, neužiten plod visokega in zelo mogočnega hrasta in delil njegov blagoslov s svinjami? Ali, kdo bi se sebično sporekel z krokarji za prazen cedrin plod? In storži visoke hoje, -komu bi bila vseč takšna hrana?
11. In še vam povem: Glejte vode, reke in potoke! Toliko časa dokler ostanejo ponižno majhne v svojih posteljah, ostanejo čiste do dna in jih je užitek gledati; toda takoj, ko se začnejo dvigovati, so večje in močnejše in kmalu postanejo motne. In kar je prej blagoslovil ponižen, čisti potok, je sedaj uničeno in opustošeno z mogočnim naraslim potokom, reko in veletokom.
12. Blagoslovljeni dež pada samo v majhnih kapljicah, toda ko te nabreknejo v večje kaplje, pride do velike nevihte, ki stolče in uniči tisto, kar bi drugače v svoji ponižnosti lahko vzravnal in oživil, in le pokvari zemljo.
13. Lahko bi vam pravil še veliko več o stalnem uboštvu in neznatnosti, toda takrat je v vaših srcih prevladoval drugačen duh in vaše pojmovanje Boga ter o tem, kako mu ugaja bleščanje najvišjih vrhov ali vseh daljnih zvezd.
14. Vendar, kako je bilo takrat težavno razbrati kaj iz stvarstva, meni, vam in vsem mojim otrokom, glejte, sedaj kaže izjemno jasno meni in nam vsem sam visoki Abedam Jehova Emanuel, ki ne spoštuje pomen, veličino, sijaj in veličastnost stvari tega sveta. Raje ima komarja kot pa mamuta, ker je komar obdarjen s parom kril za letenje, mamut pa se nespretno in z veliko truda premika po zemeljskih tleh in išče potrebno hrano za svoj veliki trebuh.
15. Torej, zdaj lahko vidite izpolnitev moje prerokbe, o bratje! Kako veličastno se je sedaj izpolnila pred vašimi očmi!
16. Gospod, naš vsemogočni Stvarnik, naš sveti Oče, Večni Jehova, Neskončen v Svoji ljubezni in modrosti, On Svetloba vseh svetlob, Moč

vseh moči, večna Oblast vseh oblasti, On – On Sam nam je sedaj pokazal, da je v Njegovih očeh vredna samo skromnost in resnična ponižnost, skupaj s čisto ljubeznijo do Njega, vse ostalo pa je popolnoma brez vrednosti.

17. O bratje, kdo lahko dojame neskončno veličino Njegove milosti, ljubezni in usmiljenja?

18. Da bi dosegli Njegovo očetovsko ljubezen in s tem večno življenje, bi On prav lahko kot pogoj zahteval prizadevanje k veličastnosti in lepotnemu blišču. Sami, gledano od zunaj, povsem ločeni od Njegovega večnega reda, bi najbrž plačali visoko ceno za Njegovo milost!

19. Vendar, kako lahko je sedaj pridobiti večno življenje! Saj ga jaz in vsi ostali v naši največji ponižnosti lahko pridobimo kot brezplačno darilo od Njega, izjemno dobrega, svetega Očeta!

20. O, Ti ljubi Oče! Kako neznansko sem sedaj vesel, da ti uživaš samo v skromni ponižnosti in ne v blišču, katerega jaz in mi vsi ne bi nikoli dosegli!

21. O milostno sprejmi večno hvaležnost naših src, zato, Tebi edinemu vsa čast in slava in hvaležnost nas vseh, ker si pogledal na nas v naši skromnosti in nas izbral za brzdanje napuha sveta v Tvojem imenu!

22. Tudi vse nas za vedno ohrani v nenehni ponižnosti in ljubezni do Tebe in vseh bratov! Amen.«

196. POGLAVJE

Kisehelov govor o Jehovi kot človeku

1. Ko je Setlahem končal svoj izjemen govor, se je opogumil tudi Kisehel in pristopil k Setlahemu ter mu spregovoril naslednje zelo pomembne besede:

2. »Brat Setlahem, da, ti si pokazal, v čem se naše poučevanje bistveno razlikuje od tukaj prejetega spoznanja.

3. Jehova nam ga je oznanil na tak način, da so naše največje misli o Njemu ničeve.

4. Čeprav smo se dobro zavedali Njegove brezmejne veličine, oblasti in moči in se pogosto pogovarjali o Njegovem možnem bistvu, vendar, kdo med nami bi si upal predstavljati Jehovo, večnega, svetega Očeta, enakega nam ljudem, pa četudi neskončno najpopolnejšega človeka?

5. Ker smo si ustvarili napačno sodbo o Jehovi kot nečloveku, ampak kot nekaj v naravi tako ogromnega, da se sploh ne da opisati, je zato čisto naravno, da so naše zamisli kaj je Bogu vseč morale ustrezati naši predstavi samega Boga.

6. Zato, glej, dragi brat, so se naša srca neprestano ukvarjala z Bogom in čeprav si imel milost, da si Jehovo lahko dojel bolj od mene, kdo izmed naju bi moral biti ali bi lahko bil razsodnik?
7. Kakšen oprijemljiv dokaz svojega vedenja in svoje vere bi lahko priskrbel, da bi nas prepričal o resničnosti svojega prepričanja?
8. Glej, tudi ti nisi imel ničesar razen svoje vere, kakor tudi jaz nisem imel ničesar, ampak na žalost le svoje zmotno verovanje.
9. Torej, čeprav si živel v svetlobi, si bil slep in si nejasno slutil svetlobo le zato, ker te je njen žarek v določeni meri osvestil.
10. Toda jaz, ki sem stal v najgostejši temi z odprtimi očmi, nisem videl ničesar in si nisem mogel predstavljati svetlobe, ker niti en svetel žarek ni prodril v veliko temo mojih misli.
11. Tako sedaj verjamem, dragi brat, da se nama ni treba več bahati s tistim kar je minilo, pa čeprav je bilo bližje ali dlje od resnice, ker nobeden od naju ni imel dejanske resnice in četudi jo je imel, kako bi za to lahko jamčil?
12. Kar nam vsem primanjkuje je znanje o tem, da je naš sveti Oče, kakor mi, človek in edini Bog! Napaka ni bila v naši volji, ampak samo v naši domišljiji. Vsi smo bili ubogi bedaki in sam sem bil verjetno največji. Toda sedaj, ko je med nami On, sveti, izjemno sveti, dober, izjemno dober, naš najbolj ljubeči Oče, je nam vsem pomagal iz naše velike stiske, slepote in bede. On stoji vidno pred nami in vsi v Njemu prepoznavamo večnega, svetega Očeta in vsemogočnega, večnega Stvarnika vseh stvari. Zato, Njemu vsa zahvala, čast, slava in priznanje, vsa ljubezen in oboževanje, od vseh naših otrok in od nas!
13. V mnogih stvareh, dragi brat, se je tvoja prerokba izpolnila, zlasti v zvezi s ponižnostjo, skromnostjo in preprostostjo, Očetu in Gospodu edino prijetnem. Toda dejstvo, da je Jehova tudi človek, v Svoji brezmejni ljubezni, milosti in nepojmljivo velikem usmiljenju, - brat, o tem ni nobeden od nas nikoli niti sanjal. In, če je kdo od nas imel kdaj tako predstavo, je bil to vedno tih in vase zaprti Zuriel s svojimi hčerami. Vendar, on se je vedno umaknil v najbolj oddaljene kotičke, tako da je bilo težko izvleči besedo iz njega.
14. Ostali vsi skupaj niste vedeli nič. Šele včeraj ste slišali po dragem Henohu, kako daleč smo še z našo modrostjo in prerokbo.
15. Kar zadeva mene – razen dejstva, da si bil vedno na videz vedno bližje resnici, mislim takole:
16. Nihče od naju se ne sme več hvaliti s svojim prejšnjim stanjem, temveč dajva rajši vso čast in slavo samo Njemu, ki je sedaj med nami.
17. Tvoje dobro ostane dobro, v kolikor je dobro v Njegovih očeh, vendar kot tako ni po tvoji lastni zaslugi niti za širino lasu boljše od moje prejšnje v temelju zgrešene zamisli.

18. Toda sedaj ti povem, moj brat, da se zahvaljujem Gospodu za mojo prejšnjo temo, ker je bila ta podlaga moji sedANJI ponižnosti in s tem tudi veliki, čeprav prikriti, milosti z Njegove strani.
19. Glej, da je to bila milost, prepoznavam v dejstvu, da ne bom mogel biti nikoli ponosen na to.
20. Ampak ti si imel svetlobo in slava Njegove milosti je premaknila tvoje srce. Resnično, brat, ti si tako kot jaz izvoljen, toda če si mi hotel dati svojo nekdanjo svetlobo, v zameno za mojo nekdanjo temo, bi jaz o tem razmišljal dolgo časa preden bi zamenjal.
21. Zato ti za tvoje dobro svetujem, da v prihodnje tega več ne omenjaš, ampak raje ostani moj dragi, ponižni brat, kajti glej, pred Njim, ki se nama približuje, sva oba enako gola in bosa; zato ostani moj dragi brat sedaj in za vedno! Amen.«
22. Po tej zadnji besedi je visoki Abedam prispel do njiju, položil svoje roke na njuna ramena in rekel: »Na ta amen tudi Jaz rečem Moj mogočni Amen.
23. Resnično, Kisehel, postal si močan in si najmočnejši med vsemi; zato boš postal vodnik ostalim. Ti Setlahem, boš obdržal dar prerokovanja, toda kot je bil resničen tvoj govor v vsem bistvenem, Mi je ljubši Kisehelov govor, ker je on, bolj kot ti, oznanjal resnično ponižnost.
24. Glej, ti si bil vzvišen v svojem govoru, Kisehel pa je bil v svojem ponižen. Kdo misliš, da se Mi je bolj približal?
25. Glej, tako kot si prej govoril je koristno, toda ni dobro govoriti o sebi, kajti od kod pridobi resnico tisti, ki govori?
26. Zato se ne smeš niti vidno veseliti, ker sem dal tebi več kot tvojemu bratu, da ne bi tvoj brat slavil tebe namesto Mene, ker si ti samo šibko sredstvo Njega, ki te je poklical in kateremu edinemu pripada vsa slava.
27. Naj bo tvoja največja slava tvoja ponižnost in prava, notranja ljubezen do Mene; potem boš imel življenje!
28. Glej, taka je Moja volja. Tvoja beseda je resnična in dobra, ker je od Mene; vendar živi zaenkrat v skladu s tem in boš imel večno življenje. Amen«

197. POGLAVJE

Bistvo resnične ponižnosti

1. Ko je Kisehel slišal, da ga je Abedam tako povišal, ga je otožno pogledal in hotel nekaj reči, toda Abedam ga je prehitel, rekoč:
2. »Kisehel, Jaz sem že v tvojem srcu prebral kaj si hotel reči in o čem vprašati!

3. Ti bi rad ostal najmanj pomemben; nočeš biti vodnik ostalim, ampak želiš, da te vodijo drugi.
4. V tebi je želja, da bi o tebi odločali drugi, raje, kakor da bi ti odločal o njih; ti bi veliko raje ubogal kot pa drugim postavljaj pravila.
5. Ti bi bil rajši zadnji kot pa prvi od Mojih služabnikov; in ti bi bil rad najmočnejši, tako da bi služil vsem. Toda istočasno hočeš biti najšibkejši, tako da ne bi bil v prednosti pred drugimi.
6. Glej, šele sedaj te jaz v polnosti hvalim; za Mene si postal najbolj častivreden človek. – To je največja stvar: Kdor želi biti zadnji in najmanj pomemben, je z Menoj največji, ker te samo resnična ponižnost naredi pred Menoj resnično velikega.
7. Ker si resnično povsem ponižen in hočeš biti v svoji veliki ljubezni do Mene v vsem pred svojimi brati in otroki čisto zadnji in ne preziraš Setlahemove veličastne besede v svojem srcu, ampak jo oživljaš s svojo ljubeznijo do Mene, glej, to je razlog, da si resnično prvi med vsemi izbranimi.
8. Kajti oni ne potrebujejo vodnika v modrosti, s katero so že dovolj obdarjeni; ne potrebujejo vodnika v ljubezni, ker so Me vsi spoznali in imajo dovolj primerno srce, da Me nadvse ljubijo; ne potrebujejo vodje v moči, ker so jo prejeli prav tako kakor ti; ne potrebujejo vodnika v vrlinah, ker jim nisem dal najmanjši delež tega.
9. Prav tako ne potrebujejo vodje za oblast, ker jo je vsak od vas prejel od Mene pravičen delež in tudi ne potrebujejo vodnika v Moji milosti, ker sem vas Jaz vse izbral za en in isti namen.
10. Toda oni potrebujejo vodnika v stalni ponižnosti! Kajti vsak lahko od mene dobi vse in lahko vzame iz Moje neskončne oskrbe kolikor hoče; lahko ljubi kolikor hoče; če želi lahko okrepi svojo vero, tako da z lahkoto premika gore, svojo voljo lahko tako ojača, da tisoči sledijo njegovi besedi. Lahko pridobi tako silovitost govora, da ga morajo vsi slepo ubogati. Vendar pa ni tako v primeru ponižnosti, ker je last vsakega človeka.
11. Te ne morem in ne smem dati nikomur, ampak kakor ste pravkar od Mene izvedeli, samo poučevanje in željo za tem. To je polje, kjer želim žeti, ne da bi Mi bilo treba posaditi seme v zemljo.
12. Ponižnost je edina stvar, ki Mi jo lahko daste, ne da bi jo dejansko prej prejeli od Mene.
13. Dejanska, najvišja svoboda življenja in s tem največja popolnost sestoji iz resnične ponižnosti. S ponižnostjo se lahko celo približate v Meni nedotakljivi svetosti Mojega božanstva, - resnično, prava ponižnost je človekova največja modrost, največja ljubezen in največja sila vsega življenja, moč in vsemogočnost, pred katero vsa neskončnost spoštljivo trepeti.
14. Ponižnost je največja notranja moč, sila in oblast znotraj Mojega

obstoja. Vse kar zapolnjuje celotno neskončnost je bilo ustvarjeno s ponižnostjo in iz nje izhaja.

15. Ali zdaj razumeš, Moj ljubljeni Kisehel, zakaj sem te pozval, da bodi drugim vodnik?

16. Glej, zato ker si resnično iskreno in s celim srcem ponižen.

17. Ampak to je tudi tisto kar bolj ali manj primanjkuje vsem tvojim izbranim bratom.

18. Razen te najvišje moči v tebi, ki daleč prevladuje nad vsem ostalim, se vse kar ti je od Mene dano, lahko v odsotnosti prave ponižnosti, namesto blagoslova izkrivi v pogubo.

19. Ampak pri tebi je sedaj to daleč prevladujoča lastnost v tvojem življenju. Zato boš, in ob tej priložnosti ti povem, da moraš biti vsem vodilni primer in živo pravilo, po kateremu se morate zgledovati, če hočete biti zemlji blagoslov, ki je tako silovito zatirana s starodavnim prekletstvom ošabne in lažnive kače.

20. Vsem vam svetujem, da takoj, brez odlašanja sledite Kisehelovim stopinjam, če ne želite biti namesto blagoslova poklicani za propad!

21. Premislite o teh Mojih besedah in potem tako delajte, drugače boste padli in z vami tisto kar bi moralo biti blagoslovljeno!

22. Slišali ste in to dobro razumite! Amen.«

198. POGLAVJE

Omejitve vodnikovega vpliva

1. Po tem govoru so se vsi zahvalili Abedamu za Njegovo veliko milost, ker jim je imenoval Kisehela za vodnika v ponižnosti in rekli enoglasno:

2. »O Abedam, njemu, na katerem sloni Tvoje zaupanje, zagotovo lahko vsi verjamemo. Zato, večna hvala, čast in slava njemu, katerega si tako milostno imenoval za našega vodnika. On bo vsem nam prav gotovo moder vodnik v Tvojem najbolj svetem imenu, Tvoji božanski volji in veselju! Amen.«

3. In Abedam je dodal: »Da, Amen pravim tudi Jaz, toda ne pozabite tudi to:

4. Jaz sem Prvi in sem še vedno vsakomur bližji, kot vam je od Mene dani vodnik.

5. Zato, kadarkoli potrebujete nasvet, še preden greste k vodniku, pridite vedno v svojem srcu k Meni in Jaz bom naredil vaše srce dovzetno za vodnikov nasvet ter vas pripravil na vodnikove besede, da boste potem v sebi prepoznali njegove besede kot Mojo besedo!

6. Tako ni vodnikova naloga, da vam daje zakone in pravila, ampak samo,

da v vas krepí Mojo voljo.

7. Toda tisti, ki ne bo prišel predhodno k Meni, bo imel pogosto resne spore z vodnikom, ki ga bo grajal in mu odrejal obveznosti, o katerih se mu ni nikoli niti sanjalo in za katere bo ugotovil, da jih je težje izvajati, kot če bi prenašal celo goro.

8. Torej, jaz sem Prvi in šele nato pride tisti, ki bo navzven potrdil Mojo besedo za vas! Amen.«

9. Po tem jih je Abedam odslovil in jim rekel naj Mu sledijo in ostanejo z Njim tako dolgo, dokler bo vidno ostal med otroki.

10. Potem je poklical Juro, Bušina in Ohoriona.

11. Ko so naglo prišli k Njemu, so se na tla pred Njim vrgli na svoja obličja, On pa jim je ukazal naj vstanejo in jim rekel:

12. »Zagotovo ste slišali vse kar je bilo tukaj obravnavano in boste tako v polnosti jasno spoznali Mojo voljo, do te mere kot jo morate izpolniti.

13. Toda, vas nisem določil za nižine, zato nimate tam nobenih dolžnosti kakor drugi. Sedaj vas nameravam določiti za ponižnost, če želite biti resnično Moji otroci in pridobiti popolnoma svobodno večno življenje iz Mene.

14. Vam Mi ni treba nič več reči o ponižnosti, kot to, kar sem že povedal tem izvoljenim, ampak moram vas samo opozoriti, da nadvse negujte ponižnost svojega srca, ker brez prave, notranje ponižnosti, Me ne more nihče zajeti resnično ljubeče v svoje srce in tako živeti popolno in večno življenje v Moji ljubezni.

15. Kadarkoli Me boste želeli ljubiti, pa vaše srce ne bo dovolj močno, da bi me zgrabilo z gorečo ljubeznijo in se bo zadovoljilo z nekim dolgočasnim razglabljanjem o Meni (kot nekdo, ki po nekaj neprespanih nočeh želi nekaj dojeti z duhovno vnemo, vendar se močno dolgočasi in si močno želi spati prav takrat, ko poskuša delovati v ognju svojega duha), se spomnite, da vam primanjkuje prave ponižnosti, kajti ta je najbolj resničen osnovni temelj vsega življenja.

16. Ampak, če te nimate, kakšna je potem vaša ljubezen? – Nočne sanje! – Kaj Moja milost za vas? – Dotik kamna s palico! Kaj Moje usmiljenje? – Svetloba trhlemu drevesnemu štoru! – Moja Beseda? Neslišen zvok mrtvemu kupu zemlje! – Kaj Moja ljubezen do vas? – Pihanje nežne sapice čez brezčuten prod! – Ja, in kaj sem na koncu Jaz? – Nič drugega kot medla miselna podoba, ki ne biva, ali kar je speča žival na dnu oceana ali pa žarek sonca v notranjosti zemlje!

17. Zato nadvse negujte ponižnost! Ko boste našli v svoji najgloblji notranjosti njeno korenino, boste v celoti našli tudi Mene, v vsej oblasti, sili in moči in Moji ljubezni, milosti in usmiljenju, vključno z veličastnim večnim življenjem.

18. Torej, tudi vi prejmite Moj blagoslov in bodite modri vodniki in

učitelji vsem vašim otrokom. Toda tudi vi jih morate predvsem najprej naučiti, da Me iščejo. In šele, ko me bodo našli v pravi ljubezni in ponižnosti svojih src, bodo tudi oni prišli k vam in vam pokazali veliko najdbo.

19. Obdaril vas bom tudi z vso potrebno oblastjo in močjo, katero boste uporabljali modro, kadar boste opazili trmoglavost.

20. Tako kot sem vas zdaj Jaz izbral za vodnike vaših otrok, boste tudi vi med seboj izbrali tiste, za katere boste ugotovili, da so njihova srca polna ponižnosti, toda nikoli tiste, ki bi si prizadevali biti kaj več in večji od vseh svojih bratov, namesto najmanjši med njimi.

21. Tudi ne izberite tistega, ki se pretvarja, da je najmanjši, zato da bi bil izbran, ker boste klečeplazca celo izgnali iz svoje dežele, dokler se ne bo, z Mojim pričanjem v svojem srcu, vrnil k vam in vas prosil, da ga sprejmete kot najmanjšega služabnika v vaši deželi.

22. Dobro se ravnajte po tem in bodite prijazni do vseh tujcev, katere vam bom pripeljal, potem bom z vami za vse čase! Amen. Moj blagoslov z vami! Amen.«

199. POGLAVJE

Ugled in položaj vodnika

1. Po tem, ko so bili tudi ti trije odslovljeni, se je visoki Abedam obrnil k znanemu Abedamu in ga vprašal:

2. Povej Mi, Abedam, kaj naj naredim s tabo? Glej, otroci večera še nimajo vodnika; kako bi bilo, če bi te dal njim?»

3. In drugi Abedam je odgovoril: »O Ti dobri Oče! Na Tvoje vprašanje Ti ne morem odgovoriti bistveno drugače kot: Tvoja sveta volja naj se zgodi. Ti veš, da sem za Tebe vedno pripravljen iti v ogenj in iz neskončne ljubezni do Tebe sebe pustiti preoblikovati v karkoli, kar bi Tvoja sveta volja naredila iz mene.

4. Vendar, ker je položaj vodnika vedno nujno povezan z določeno stopnjo ugleda, (oprosti mi, če jaz kot ponavadi govorim naravnost iz srca) za katerega trdno verjamem, da ga celo Ti ne moreš popolnoma ločiti od položaja, tako dolgo, dokler vodnik mora biti in ostati, kakor si ga izbral v svoji milosti, Te zato zgolj le rotim v moji stari ponižnosti, ki me je dejansko pripeljala do Tebe, da me oprostiš tega svetega položaja. Glej, obstaja množica otrok; med njimi jih je zagotovo nekaj takih kot je Kisehel.

5. Ti veš, da sem bil vedno srečen le kot najnižji; tisočkrat rajši sem ubogal kot določal neko delo drugim. Iz tega razloga mi prizanesi s to

dolžnostjo!

6. Da, če bi bilo Tebi prav, bi rad razglašal Tvoje sveto ime na skrivaj, vendar pri tem ne želim biti od nikogar še posebej spoštovan!

7. Od Tebe dobro vem, da tudi ponižnost ni več vrlina, če se držiš samo njenih sebičnih razlogov, vendar Ti, o sveti Oče, poglej v moje srce in boš videl, da to ni nikakor v mojem primeru in da je moja ponižnost spodbujena samo z mojo ljubeznijo in neizmernim spoštovanjem do Tebe. Prav zaradi tega sem pripravljen služiti vsem svojim bratom, ker je to moje edino in neizmerno veliko veselje. Zato mi prizanesi s to dolžnostjo, toda, sedaj kakor vedno, Tvoja sveta volja naj se zgodi! Amen.«

8. In visoki Abedam ga je ponovno vprašal, rekoč: »Torej, ti resnično nočeš biti vodnik, zato ker ta položaj vsebuje nekaj ugleda, ki se ti zdi neločljiv od položaja, ne zavedaš se pa tega, da Jaz morda lahko ločim tebi nadležen ugled od položaja?«

9. In znani Abedam je odgovoril: »Da, Gospod in Oče Abedam, če bi bilo to mogoče, me lahko izbereš za vodjo tigrom, hijenam, levom, medvedom, volkovom, risom in lisicam in jaz Ti bom sledil do konca sveta! Če me boš poslal v globine oceana, bom šel tja in izpolnil Tvojo sveto voljo, - ampak odpravi ugled!

10. Sam ne morem uporabljati sile, ne oblasti in moči, ampak samo Tvojo ljubezen v svojem srcu, kajti, če bi imel oblast, moč in silo kot ostali, kdo bi me obvaroval pred ugledom položaja?!

11. Toda, če imam jaz, v svoji popolni ponižnosti, samo Tvojo ljubezen, lahko služim vsem, glede na moč Tvoje ljubezni v meni, v najbolj blaženi ponižnosti svojega življenja.

12. Odslej, če bo taka Tvoja sveta volja, bi bil jaz neopaženi vodnik v Tvojem svetem imenu. Amen.«

13. In visoki Abedam je odgovoril: »Poslušaj, Abedam, tvoja namera je upravičena in vredna Mojega veselja; vendar tvoje spoznanje Mojega reda stvari je daleč od tvojega čistega namena. Kajti glej, v redu vseh stvari ne more obstajati položaj, ki ni povezan z določeno mero ugleda, ker brez ugleda, položaj ne bi bil položaj, ampak le pribežališče protislovij, kjer bi se vsak rajši prepiral za svoje neumnosti, kakor da bi sledil bratovi modrosti.

14. Če je v položaju vključena tudi ustrezna stopnja ugleda, moči in oblasti, se prestopniku preprečuje, da bi zasmehoval položaj in Moje ukaze, tako da se bo ta na koncu prisiljen pokoriti in se potem držati pravila, do takrat, ko bo to pravilo postalo vodilno pravilo njegovega lastnega življenja, in kot tako preko njega uveljavljeno.

15. Poglej zdaj, Moj dragi Abedam, to je položaj, ki ne more nikoli učinkovati brez primerne stopnje ugleda.

16. Torej, če hočeš biti Moj služabnik, moraš v celoti dojeti Mojo voljo in

ustrezno in zvesto delovati, brez vsiljevanja svoje lastne volje in ohraniti voljno poslušnost, ki je seme resnične, notranje ponižnosti.

17. Kakorkoli že, ugled ni vezan na osebo na položaju, ampak samo na sam položaj kot tak, ki ne predstavlja nič drugega kot Mene v Moji ljubezni, milosti in usmiljenju, pod pogojem, da je bil določen in dogovorjen z Mano in s tistim, ki ima vodilni položaj. Ali bi potem ti odrekal ugled Moji svetosti?

18. V času velike posvetnosti bo veliko različnih položajev in ljudje se bodo trudili do smrti, da bi dobili tak položaj. Toda, ti položaji bodo težko izhajali od Mene in vsa njihova sila, moč in oblast bo za vas še vedno neznana posvetna moč.

19. Vendar to ne velja za položaj, ki sem ga uvedel tukaj. Ta položaj si pridobil samo zaradi svoje velike ponižnosti, zato ga sprejmi kot so vsi ostali sprejeli svoje in ustrezno ukrepaj in boš resnično živel popolno življenje iz Mene in v Meni!

20. Tako tudi ti sprejmi Moj blagoslov in bodi pravi, zvesti in živahen vodnik vsem otrokom večera.

21. Na kogar boš položil roke v Mojem imenu, bo vodnik bratom kot ti, v vsej ljubezni in modrosti iz Mene.

22. In tako prejmi Moj blagoslov in kot imaš moje ime, boš odslej imel tudi Mojo besedo, Mojo Ljubezen, Mojo Milost in Moje Usmiljenje v vsej moči, sili in oblasti! Amen.«

200. POGLAVJE

O bremenu vodnikovega položaja in človekovih šibkosti

1. Znani Abedam je bil tako globoko ganjen od velike Gospodove milosti, da ni bil zmožen najti besed, da bi se Mu zahvalil. V pravem pomenu besede je bil ves iz sebe in ni mogel govoriti, niti stati ali celo hoditi.

2. Visoki Abedam, ki je dobro opazil njegov mučen položaj, je stopil k njemu, se ga dotaknil in rekel:

3. »Abedam, bodi pokončen, ker je neprimerno za človeka kot si ti, da tvoja zadrega že meji na neumnost. Glej, niti dekleta niso bila taka, ko sem jim pokazal velike stvari in jim dovolil, tako kakor tebi, sodelovati v Moji veliki milosti; poleg tega pa Me ti poznaš dalj časa kakor one.

4. Torej, bodi človek in ne kot zajec v volčjih zobeh.

5. Prav tako za sedaj še ne smeš oditi od Mene, ampak ostani poleg Mene kot prej. Ali moraš postati neumen, ker sem te obdaril s pravim in koristnim namenom življenja?

6. Povem ti: Dokler ne boš zavzel položaja, boš pridobil največji vpogled;

in potem ti bo postalo jasno, da Moji položaji na tem svetu, še zdaleč niso prekriti z medom, ampak so obremenjeni z vsemi vrstami grenkobe.

7. Šele potem se Mi boš ustrezno zahvalil za prejeti dar moči, sile in oblasti, ker boš tedaj videl kako ubog bi bil na svojem položaju brez tega darila.

8. Zato vstani in se Mi ne zahvali dokler ne boš okusil vso sladkost Mojega položaja, ki sem ti ga dal. Amen.«

9. Ob teh besedah se je znani Abedam prebudil iz omamljenosti in vprašal visokega Abedama, če lahko nekaj pove.

10. Visoki Abedam ga je namesto tega vprašal: »Najprej preveri svoj jezik in poglej, če sem ga privezal na tvoje nebo ali na tvoje zobe s pomočjo kakšne niti.«

11. In znani Abedam je odgovoril: »O Gospod in Oče, to nikakor ni v tem primeru!«

12. In visoki Abedam mu je odgovoril: »Če to ni v tvojem primeru, potem ti lahko govoriš svobodno, vendar ne iz jeter, kjer je domovanje žolča; raje govori iz srca, kjer ima sedež tvoje življenje; razumi to dobro. Amen«

13. In znani Abedam je spregovoril naslednje besede iz svojega srca, rekoč: »Abedam, Ti veliki, sveti, vsemogočni, najbolj ljubeč, prijazen, nežen, dobri Oče; šele sedaj se Ti lahko zahvalim, vendar ne z besedami, ne s kretnjami, ne z rokami, ne z nogami, ne s trebuhom, ne s hrbtom in ne z glavo, ampak samo z vedno večjo ponižnostjo, potrpežljivostjo in ljubeznijo mojega srca in Ti tako dejansko darujem žrtev, žrtev uklonitve Tvoji sveti volji, žrtev potrpljenja, nežnosti, ljubezni, sočutja in žrtev vztrajnosti. In čeprav dol na mene spustiš ogenj in žvepleni dež, resnično, povem ti, Abedam ne bo pobegnil, ampak vztrajal do konca svojih dni v zvestobi do Tebe, da bi tam bil in sledil mnogim, ki jih je toliko kot peska v morju, kajti zagotovo mi ne boš nalagal bremen, ki presegajo moje moči?!

14. Toda, kar se z mojo močjo zedini, ne glede na to kako izgleda, bo takoj prevzeto na moja ramena in preneseno z največjo potrpežljivostjo do konca mojega, od Tebe dodeljenega časa.

15. Kar postavi me na preizkušnjo. Postavi me v ogenj, ali pošlji v vodo, ali dopusti, da me preganjajo strele, ali določi zame karkoli hočeš, o Oče, in jaz bom to potrpežljivo prenašal iz ljubezni do Tebe.

16. Toda jaz tega od Tebe ne zahtevam, da bi se Ti morda prepričal o moji vztrajnosti, ker Ti že od večnosti veš koliko bom neomajno sposoben prenesti; ampak Te prosim le zato, da bi lahko jaz sam videl, kako daleč sega moč moje vztrajnosti in koliko pomanjkljivosti je še vedno skritih v meni in tudi, če bom popolnoma zmožen prenesti mnoge grenkobe Tvojega položaja. Naj se zgodi Tvoja sveta volja! Amen.«

17. In visoki Abedam ga je ljubeznivo pogledal, ga prijel za roko in mu

rekel:

18. »Abedam, Abedam, ti zahtevaš preveč! Vendar ne pozabi kdo je On, kateremu daješ takšne obljube!

19. Ali poznaš neskončno število načinov, s katerimi te lahko preizkušam, ki so vedno na razpolago Moji volji? Ali misliš, da je odvisno od tebe, če boš obstal ali propadel v smrt?

20. Zato, ostani zvest temu kar sem ti zaupal in Me ne prosi za obremenitve, katerih si v resnici ne bi upal pogledati z na pol odprtimi očmi in Jaz bom zadovoljen s teboj! Če pa Me že za nekaj prosiš, Mi je ljubše, da Me prosiš, da odvrnem vse skušnjave od tebe, raje kot, da te vodim v skušnjava! Če Mi boš ostal zvest v nalogi, ki Sem ti jo določil, jo boš potem lažje prenašal in Mi boš bolj prijeten, kot če bi uničen do smrti, poln obupa pod novimi bremeni, Mene klical: 'Gospod, reši me, ali pa bom propadel!'

21. Tako, da boš lahko dejansko spoznal neumnost svoje prošnje, bom dovolil obadu, da samo za eno minuto sede na tvoj obraz in ta minuta bo zate dovolj dolga! In tako naj bo storjeno po tvoji želji! Amen.«

22. In v trenutku se je velik obad usedel na Abedamov obraz in ga začel silovito pikati. Prestrašeni Abedam je bil že skoraj čisto obupan, ker se sam ni mogel znebiti obada, ki ga je nenehno pikal; toda visoki Abedam ga je pravočasno rešil pred njim.

23. Ko se je znebil drobne nadloge, je padel pred Abedamove noge in se Mu zahvaljeval kot, da je na novo rojen, za to rešitev od bližnjega propada.

24. Visoki Abedam ga je vprašal: »No, ali želiš sedaj opraviti majhen preizkus z ognjem?«

25. In znani Abedam, ki se je ves tresel, je odgovoril: »O Gospod, prizanesi mi v vsej večni prihodnosti, ne samo z omenjeno preizkušnjo odpornosti proti ognju, ampak nikoli več ne dovoli takemu trdovratnemu obadu, da bi prišel na moj obraz; ker so tvoje preizkušnje grozljive.

26. In visoki Abedam mu je na to rekel: »Tebi bo prizaneseno za vedno, ampak tudi ti Meni prihrani vse grozne neumnosti in Mi ostani zvest! Amen.«

201. POGLAVJE

Neposlušnost in ljubezen

1. Potem, ko je visoki Abedam tako uredil z znanim Abedamom, se je ta šele takrat začel Abedamu resnično zahvaljevati, ker je spoznal, da je kljub vsej svoji ponižnosti še vedno daleč od tega, da bi bil pravilno ozemljen, in da je bil Gospod tisti, ki ga je ravnokar pripeljal nazaj na pravo zemljo, v globino resnične ljubezni in življenja. In visoki Abedam ga je okrepil, potem pa se je obrnil k Henohu in mu rekel naslednje:
2. »Henoh, kot lahko sam vidiš je še vedno eden in pol senčnega odmika do poldneva - za dobro ljudi bi morala žrtev zgoreti en senčni odmik pred poldnevom - tako je ostalo še pol senčnega odmika!
3. Kaj ti misliš, kako bi lahko koristno uporabili preostali čas?«
4. In Henoh, ves razvnet od čiste ljubezni do Mene, je rekel:
5. »O Abba, o tem si že odločil, ko si govoril v mojem duhu: 'Henoh, glej, otroci jutra še niso videli svojega Očeta!'
6. Zato pojdi k njihovi veliki skupini in jih vse pozovi naj pridejo k Meni, tako da Me bodo lahko videli in prejeli Moj blagoslov.'
7. Ko sem to slišal od Tebe, o Abba, kaj bi bilo lahko zame bolj pomembno, kot izpolniti Tvojo sveto voljo?«
8. In Abedam je dragemu, pobožnemu Henohu govoril naprej: »Dragi Henoh, zakaj nisi, ko si to slišal predhodno v svojem srcu, takoj odšel in izvršil Mojo voljo, čim si jo v sebi zaznal?«
9. In Henoh je odgovoril: »O Abba, kdo je lahko ločen od Tebe, tako dolgo, dokler si Ti živ v osebi pred njegovimi očmi, ušesi in vsemi njegovimi čuti, ampak še predvsem ljubeče v njegovem srcu?
10. Sveta, izredno sveta je vsaka beseda, ki jo Ti, o Abba, na skrivaj govoriš v naših srcih, - toda najbolj svet si Ti sam!
11. Vsakič, ko Tvoja nadvse sveta beseda zazveni v mojem srcu, jo Ti o Abba, tedaj daš zato, da lahko naša nečista srca prenašajo ogenj neskončne svetosti, ki lije iz vseh Tvojih besed kot velik tok svetlobe in ognja v naših srcih, ki trepetajo od neizrekljive ljubezni in spoštovanja.
12. Ko Ti, o Abba, deluješ in govoriš pred nami v osebi, je vsaka od Tvojih izjemno svetih in živih besed kot neskončno morje svetlobe in ognja.
13. Če bi dovolil le majhni iskri od teh Tvojih besed iz Tvojih svetih ust, da se razkrije v mojem srcu, kaj bi morda potem nastalo iz mene?
14. In tako vidiš, kar si videl že od večnosti: Razlog za mojo neposlušnost do Tvoje svete besede v meni si Ti sam, nadvse sveti Oče in moja ljubezen do Tebe, o Abba, ki me je prevzela in iskreno povezala s Teboj.
15. Jaz ne živim življenja skladno s svojo lastno naravo, kot mi je bila dana od Tebe, katera po Tvoji veliki milosti že dolgo ne obstaja več, ampak si Ti

sam sedaj vse moje življenje in moja ljubezen, tako da jaz nisem več jaz, ampak si Ti vse v vsem in v meni.

16. Taka je bila tudi Tvoja volja, da ostanem tako dolgo, dokler me od zunaj ne opomniš, da vključim Tvojo sveto voljo.

17. Sedaj si me opomnil in mi dal sveto znamenje za delovanje, in glej, o Abba, moje noge že čakajo na tvoj namig, čeprav znotraj jasno vidim, da Ti, o najsvetejši, najbolj ljubeči Oče, nisi nikoli potreboval moje šibke pomoči. Ravno nasprotno, v Svoji neskončni očetovski ljubezni, si mi dal nekaj za narediti in potem milostno pogledal na moje brezplodno delovanje kot nekaj pred Seboj, čeprav si samo Ti, o nadvse ljubeči Oče, ki si se v Svoji brezmejni ljubezni in usmiljenju, tako nepojmljivo nizko spustil in skrivaj mogočno ukrepal po šibkem orodju, kakor, da deluje orodje samo iz sebe.

18. Zato, Tebi vsa neskončna ljubezen, katero premorem, sedaj in za vse večne čase! Amen.«

19. Nato je Abedam rekel Henohu: »Henoh, resnično si Mi dal polnovreden odgovor, v katerem ne morem najti nobene napake, - da, niti prvi nebeški globokoumni angel Mi ne bi povedal več, kot si pravkar povedat ti. Toda vseeno lahko tvoj odgovor vsebuje nekaj, kar bi za dobro ostalih zahtevalo dodatno osvetlitev in to je, da si prej Mene omenil za razlog svoje neposlušnosti.

20. Mogoče si povedal popolno resnico, toda pred očeti, brati in otroki, bi jo lahko ponudil bolj sijoče, da ne bi ta postala v tebi hiba in neprijetnost za ostale! Amen.«

21. In Henoh Mu je radostno z največjim spoštovanjem rekel: »O Abba, Jaz to takole razumem in vsi ostali lahko tako razumejo:

22. Recimo, da je nekdo imel nevesto, polno iskrene ljubezni do njega. Nekega dne pride ženin k njej na vrt, kjer se pogovarjata tudi o čisti nebeški ljubezni. Iz tega ona lahko razbere, kako zelo jo ženin ljubi, ko ji kar naenkrat ženin tiho reče: 'Poslušaj, moja ljubljena nevesta, tam na vrtu proti jutru raste čudovito lepa cvetlica; ali bi hotela iti čim prej tja in mi jo prinesiti kot znak tvoje ljubezni?'

23. Vendar pa se nevesta, ki nenehno gleda ženina, v svoji veliki ljubezni, ne more odtrgati od njega, niti ne more razmišljati o nedolžno čisti cvetlici, dokler jo ženin nanjo ne spomni.

24. Tako je bil ženin, v svoji sladki ljubezni vzrok, da je nevesta pozabila na rožico.«

25. Abedam je nato vprašal Henoha: »Henoh, ali veš tudi kdo je Tisti, ki ti je dal to prisposodbo? Ali je zrasla na tvoji zemlji?«

26. In Henoh je odgovoril: »Da, o Abba, resnično je zrasla na moji lastni zemlji, ker si Ti sam, o moj najbolj ljubljeni, sveti Oče, moja večna zemlja!«

27. In Abedam je rekel z močnim glasom: »Poslušajte vsi! Tako živi govore ves čas iz resničnega vzroka, ker sem Jaz sam večni razlog vseh njihovih besed!

28. Odslej si vsi prizadevajte za to, za kar si je Henoh vedno prizadeval in boste vsi našli trdno Henohovo zemljo!

29. Toda ti Henoh, sedaj pojdi in Mi pripelji sedem majhnih cvetic iz jutra in vsi ostali naj sledijo sedmerici! Amen.«

202. POGLAVJE

Henoh pripelje Gospodu Uraniona, njegovih šest bratov in otroke jutra

1. Kmalu po Henohovih besedah, s katerimi se je Abedam strinjal, se je Henoh odpravil na obisk k otrokom jutra, ki so se utaborili blizu Adamove votline.

2. Ko je prispel tja in so ga zagledali, so začeli kričati od veselja in govorili: »Glej, glej, k nam prihaja Henoh, ljubeči, modri učitelj Henoh, katerega besedam se celo praoče Adam voljno podreja! Da, je že prišel k nam, je že z nami, med nami in v nas!«

3. In oče jutra, imenovan Uranion, je pristopil k Henohu in ga vprašal z največjim in nadvse ljubečim spoštovanjem:

4. »Oče Henoh, ti najmodrejši učitelj velikega Boga, ki je Sam večna ljubezen in modrost; zaradi katerega svetega namena smo v veliki milosti deležni tvoje osebne prisotnosti med nami?

5. Resnično, tvoj skriti namen ni nepomemben!

6. Če bo takšna tvoja volja, nam ga lahko oznaniš, ker to bo zares naše edino veselje, ker mi vsi nikoli nismo iskali ničesar drugega, ampak samo, da bi nekaj slišali od Njega, katerega ime je preveč sveto, da bi ga bili naši jeziki vredni izreči.

7. Zato najbolj častitljivi oče Henoh, obelodani nam, kaj te je privedlo do naše bede!«

8. In Henoh je na njih naslovil naslednje besede: »Poslušajte vsi, moji ljubi očetje, bratje in otroci! Najprej se vam moram zahvaliti za vašo ljubezen do mene in do vseh mojih in vaših očetov, bratov in otrok in vas pohvaliti za vaš vedno pravi strah pred Bogom in najbolj blažene ljubezni v veliki ponižnosti vaših src, do velikega, nadvse svetega, ljubečega, nežnega in potrpežljivega Očeta. Toda po drugi strani bi rad dodal, da mi v vsej prihodnosti prihranite svojo veliko ljubezen, izraženo v vaših ljubezenskih čustvih skoraj z malikovanjem, ker glejte, vso čast, vso pohvalo, slavo, ljubezen in vse oboževanje, dolgujete samo Bogu, najbolj

ljubečemu, svetemu Očetu in nobenemu drugemu!

9. Med seboj smo eden drugemu vsi bratje, zato nihče ne more biti drugemu gospodar, ampak kot sem rekel, zgolj brat, draga sestra, ljubeč in moder oče svojim otrokom in pravi, ljubeči mož do žene in če to ugaja svetemu Očetu, lahko en brat ljubeče vodi druge, da ne bi kasneje izgubili svetlobe življenja, kar pa to presega, dolgujemo le najbolj svetemu Očetu.

10. Dojemite to v svojih srcih in sedaj poslušajte dalje: Uranion, ti si me prav na začetku vprašal, kateri sveti namen me je sem pripeljal; sedaj poslušaj kaj ti bom razodel:

11. Kaj bi si mislil o človeku, čigar beseda je tako mogočna, da z neopaznim znamenjem umiri takšno nevihto, ki je bila včeraj, kot da je nikoli ni bilo?

12. Kdo bi bil sposoben z eno besedo obnoviti ogromno, čudovito Adamovo jamo, ki je bila, kot ste nekateri morali opaziti, prašna ruševina, sedaj pa je takšna kot, da bi obstajala od večnosti!

13. Da, povem ti, človek pred čigar besedo se umika morje, pred čigar glasom vsa neskončnost spoštljivo drhti v strahu, pred čigar pogledom sonce ugaša, čigar korak lahko uniči ves svet in tisti, komur On obrne svoje srce, je napolnjen z vso oblastjo, silo in močjo nad vsemi stvarmi sveta in njegovo srce se spremeni v živi ognjeni požar čiste ljubezni v najbolj notranji ponižnosti in s tem za večno življenje.

14. Povej mi, kaj si misliš o njem? Ampak mene ne vpletaj v svoje misli!»

15. In Uranion, ki je o tem razmišljal nekaj trenutkov, je končno odgovoril: »O Henoh, tvoje besede zvenijo skrivnostno. Če tak človek zares obstaja, kakšna razlika bi potem bila med njim in Bogom?

16. Kajti, iz tega kar si obelodanil o njem, je on obdarjen z vsemi lastnostmi, za katere si mi morda predstavljamo, da jih ima Bog, zato mora biti ta človek prežet in napolnjen od Božanstva, ali pa je celo sam Bog!

17. Čeprav nekdo o tem kar sem prej rekel domneva, to ni mogoče dojeti, pa čeprav je človek obdarjen od Boga z velikimi, osupljivimi darovi milosti, kot majhna posoda, v kateri je sedem pesti vode, ko je vsaka njena kapljica zbirališče nešteti nepričakovanih čudežev in je nepredstavljivo, da bi v to posodo spravili vse ogromno morje, kakor si prav tako ni mogoče predstavljati, da bi lahko obstajal naravni človek kot smo mi in bil zmožen čiste božanske mogočnosti, sile, oblasti, moči, ljubezni, milosti in usmiljenja, v takšni meri, da bi vzdržal in ne bi kmalu izginil pod neskončno težo čistega božjega obilja.

18. Zato, ljubljeni Henoh, ne bodi tako skrivnosten, ampak nam jasno pokaži kaj tiči za tem nadvse mogočnim človekom!«

19. In Henoh mu je odgovoril: »Povem ti, Uranion, pokliči svojih šest bratov k sebi, potem pa mi sledite z vsemi tvojimi tisoč otroki in glejte tja proti Adamovim jutranjim višinam, kjer se boste bližje seznanili s tem

najmogočnejšim človekom!«

20. Uranion je storil vse skladno s Henohovimi besedami in bil s svojimi šestimi brati kmalu pripravljen.

21. Henoh jih je pregledal in po tem prosil, da mu sledijo.

22. Veseli in polni največjega pričakovanja so odšli na veličastne jutranje višine. Ko so bili že čisto blizu, se jih je polastil velik strah in tesnoba, tako, da si skoraj niso upali naprej.

23. Henoh jih je pozval naj mu pogumno sledijo, vendar njegove besede niso pomagale. Zato je Henohu postalo neprijetno, da je tako slab glasnik.

24. Toda, ko se je ozrl nazaj, glej, je ob njem že stal Abedam!

25. Henoh se Ga je zelo razveselil in Mu hotel takoj povedati o svojih težavah.

26. Toda Abedam mu je rekel: »Ni važno, sedaj bo vse dobro! Kolikor ti je bilo namenjeno moči, je zvesto delovala, toda sedaj, ko sem ti Jaz prišel na pomoč, naj te več ne skrbi - in tako prepusti vse Meni!«

27. Nato se je obrnil k sedmerici in rekel: »Zakaj se bojite iti naprej? – Povejte Mi! Mogoče poznam zdravilo, ki vas bo osvobodilo vsega strahu?!«

28. In Uranion je odgovoril: »Najplemenitejši brat in prijatelj. Rečeno je, da se na vrhu teh višin nahaja človek, ki je tako mogočen kakor sam Bog! In to hromi naše okončine!«

29. In Abedam mu je odgovoril: »Če je to ves vaš strah, je tega strahu že konec, ker glej, ta strašni človek sem Jaz! Resnično, Človek, kateremu je za vedno podložna vsa večnost in neskončnost, vsa nebesa in vse zemlje, vsi angeli, vsi ljudje in vsa bitja in tako bo ostalo za vedno!

30. Toda zakaj bi bil to razlog, da se Me bojite. Le hrabro Mi sledite in naj vas ne bo ničesar strah, ker Me boste kmalu spoznali s povsem druge plati. Amen.« In vsi so Mu sledili.

203. POGLAVJE

Uranion in Purista z Adamom in Evo. Čudežni sadeži. Od strele zažgana žrtev.

1. Ker so imeli samo še nekaj sto korakov hoje, so hodili brez besed, tako da preostanek vzpona ni trajal dolgo, še posebej, ker so imeli vsemogočnega vodnika, dokler niso dosegli samega vrha.

2. Ob prihodu so se vsi otroci priklonili pred Adamom in Evo, potem pa še pred vsemi ostalimi otroci glavnega rodu. Ko so jim na običajen način izpričali dolžno spoštovanje in ljubezen, je Uranion takoj odšel k Adamu, ga pozdravil in se mu v imenu vseh zahvalil, nato pa je ukazal eni od svojih pravnukinj imenovani Purista, naj pride naprej in slovesno izroči

Adamu izbrane sadeže iz jutra v svojeročno izdelani košarici iz gorske trave. In ona je stopila naprej in storila, kot ji je bilo zapovedano, zelo nežno in z velikim veseljem.

3. Ko je Adam videl čudovite sadeže, se je silno začudil, ker še nikoli ni videl ali občutil sadežev tako dobrega vonja, zato je vprašal Puristo: »Purista, ti najbolj ljubka hčerkica očeta Gabiela, ki je moj veliki ljubljeneec, pridi k meni in mi povej kje si nabrala zame te prečudovite sadeže!

4. Takih sadežev moje oči niso še nikoli videle od samega začetka mojega obstoja. To je resnično več kot rajsko sadje, zares, jaz bi mu čisto iskreno rekel nebeško.

5. Torej, povej mi, kje si jih nabrala!«

6. Toda, ko je Purista natančneje pogledala sadeže, se je prestrašila in ni vedela kaj naj reče, kajti tudi njej so bili sadeži popolnoma neznani.

7. Zato je poklicala svojega pobožnega očeta Gabiela in ga na skrivaj vprašala: »Dragi oče, ali si ti na skrivaj zamenjal sadje?

8. Kajti glej, to zagotovo niso sadeži, ki rastejo na našem majhnem vrtu?! Saj takih čudovitih sadežev midva do sedaj nisva še nikoli videla!«

9. In Gabiel ji je rekel: »Moja edina, ljubljena hčerka, tu se je zgodil čudež! Toda, povej vzvišenemu praočetu, kako je dejansko s to stvarjo!«

10. In Purista je takoj plaho stopila k Adamu in mu to povedala.

11. In Adam je odgovoril: »Da, da, to je tako kakor sem takoj skrivoma premišljeval; vsi smo postali spet bogatejši za eno milost.

12. Kjer sveti Oče v Svojem velikanskem usmiljenju in ljubezni deluje tako čudežno že vnaprej, kaj nam bo šele Njegovo razodetje ponudilo?

13. O, ti moje usmiljenja vredno srce! Ali boš lahko preneslo tako veliko Gospodovo dobroto, našega najbolj svetega Očeta?

14. O Abedam, kdo Te lahko prehvali, kdo zahvali in kdo časti, kdo Te lahko dovolj ljubi, Te primerno obožuje in se Ti oddolži?

15. Spoznanje moje lastne ničevosti in Tvojega neskončnega in večnega obstoja, je vse kar Ti lahko ponudim kot žrtev.

16. Toda ti, moja ljubljena Purista, obrni se in poglej Njega, ki stoji za teboj in se Mu zahvali z vsem svojim srcem, ker je On Tisti, ki je napolnil tvojo majhno košaro s temi nebeškimi sadeži, ne da bi ti opazila kdaj!«

17. Toda Purista je odgovorila Adamu: »O vzvišeni oče očetov, če je on to naredil, je bilo to zelo slabo od njega, ker mora tudi on vedeti, da meni ni mar za nikogar, kot ljubiti samo mojega nebeškega Očeta, prav tako kakor moj oče Gabiel in moja mati Aora.

18. Do sedaj sem zbežala pred vsakim moškim in moje hrepenenje je bilo vedno usmerjeno navzgor k samo Enemu; kako mi je mogel ta moški to storiti?

19. On sploh ne ve, da je greh, če to ni Božja volja, da se približaš dekletu

in to na tak način, da še starši ne vedo nič o tem.

20. Glej, to je bilo resnično narobe od njega, ker jaz to vem od mojih staršev in zato se mu ne bom, ne smem in ne morem zahvaliti, celo če bi bili sadeži še velikokrat bolj čudoviti kot so!

21. Kar povej mu, da je bilo to zelo slabo od njega, in da tega v prihodnje ne sme več narediti, ker bi drugače lahko izzval celo kazen od nebeškega Očeta!

22. Tokrat bom prosila nebeškega Očeta naj mu milostno prizanesel!»

23. Ko je to rekla, je goreče prosila nebeškega Očeta naj temu človeku odpusti greh, ki ji ga je storil.

24. Toda Adam ji je rekel: »Ti zelo lep, nežen cvet velikega jutra, - resnično, povem ti, tudi če nebeški Oče ne bi nikoli odobril tvoje prošnje, verjemi mi, da ta zagotovo ne bo ostala neuslišana!

25. Kako in zakaj, tega ti jaz še ne morem in ne smem povedati, vendar bodi brez skrbi, saj boš zagotovo kmalu izvedela!«

26. In Purista se je s tem zadovoljila in umirila.

27. Zatem je, čez nekaj časa, Abedam poklical k Sebi Henoha in mu rekel: »Henoh, pojdi in postavi zaklano žrtveno jagnje na oltar, nato pa se kmalu vrni spet sem in glej, ko bom pustil priti ognju z nebes na oltar, kjer bo použil žrtev.«

28. In Henoh je šel takoj k oltarju in izpolnil Gospodovo voljo.

29. Takoj, ko se je vrnil, je zaslepljujoč blisk, spremljan s treskom groma, udaril navzdol, da se je celo Henoh začuden prestrašil; in kmalu je žrtev na oltarju zagorela v svetlo žarečem ognju, medtem ko so se oblaki zaslepljujočega belega dima iz oltarja dvigali v nebo.

30. In uboga Purista, kakor tudi vsi otroci jutra so se počutili zelo čudno, ker so sedaj spoznali veličino in moč tega, za njih še vedno neznanega moža.

204. POGLAVJE

Uranion želi izvedeti ime čudežno mogočnega moža.

Puristini pametni odgovori na vprašanja nespoznane Gospoda.

1. Po tem izjemnem čudežu, medtem ko je daritvena žrtev še vedno gorela, je Uranion, ki se je ves tresel, stopil do Henoha in ga prosil, da mu pove ime tega čudežnega in izrednega človeka.

2. In Henoh mu je rekel: »Dragi Uranion, ali bi ti kaj koristilo, če bi ti povedal Njegovo ime?

3. Glej, tako kot on dovoli, da ga tukaj imenujemo, ravno tako imenujemo nekoga drugega!

4. Iz tega lahko sklepaš, da ti bo podobnost v imenu malo pomagala k bližjem spoznanju tega nadčloveka. Zato ne sprašuj za Njegovo ime, ampak se obrni naravnost Nanj in bodi prepričan, da ti bo On v treh trenutkih povedal in te naučil več, kot pa jaz v vsej večnosti.
5. Zato pojdi sam k Njemu brez strahu in nekih zadržkov, kajti čeprav je neizmerno mogočen, je tudi neskončno dober, ljubeč, milosten, nežen, prijazen, ljubezniv, pokroviteljski in nepojmljivo ponižen.
6. Zato, ne bodi plašen, ampak le kreni k Njemu!»
7. Te besede so opogumile Uraniona; takoj je odšel k visokemu Abedamu in ga ogovoril z naslednjimi besedami:
8. »Visoki, najbolj vzvišeni, najmogočnejši brat,- če te smem tako imenovati -, ali mi bi hotel razkriti kdo in odkod si? Kakor sem pravkar videl, so ti podložna nebesa in zemlja do te mere, da če jaz ne bi imel največje mogoče ljubezni do svetega Očeta vseh nebes in zemelj, bi prav lahko verjel, da si ti bodisi sam sveti Oče ali pa vsaj zelo velik in mogočen duh vseh nebes iz neskončnega števila najpopolnejših Božjih angelov.
9. Če bo taka tvoja volja, mi lahko daš nekaj svetlobe o sebi.«
10. In Abedam ga je prijel za roko in mu rekel: »Uranion, bodi kar naprej dobre volje; ker te je sedaj prevzelo večno življenje!
11. Pojdi k Gabielu in ga pripelji sem z njegovo majhno družino, in sicer, njegovo ženo Aoro in njegovo edino hči Puristo in potem Me boš ob njuni strani dobro spoznal v svojem srcu. Amen.«
12. In Uranion je takoj pohitel k Gabielu, ga obvestil o Abedamovi želji in brez odlašanja vse tri pripeljal k Abedamu.
13. Čim so prišli k Abedamu Ga je Gabiel vprašal: »Najmogočnejši človek, kaj zahtevaš od mene?
14. Glej, tu je moja ljubljena žena in tam je moja hči, ki mi je podarjena od neizmerno svetega, ljubečega svetega Očeta. Ti si dovolj mogočen, da bi mi ju lahko vzel, - najbolj dragoceni stvari, ki ju imam na zemlji!
15. Če je to tvoj namen, kdo bi te lahko zadržal?
16. Toda glej, imam pa tudi nekaj veliko bolj dragocenega kot mojo ženo in hčerko; glej, to je skrito globoko v mojem srcu!
17. To je moja ljubezen in moje polno zaupanje v svetega, velikega, najbolj ljubečega Očeta in vsemogočnega Stvarnika nebes in zemlje.
18. Ali mi lahko in hočeš tudi to vzeti?«
19. In Purista, oklepajoč se svojega očeta, je rekla Abedamu: »Dobri, dragi, izredno mogočni mož, saj nas ne želiš morda ločiti?
20. Kajti dobri, modri Henoh, nam je vsem povedal, da si tudi zelo usmiljen in milostljiv.
21. Da, resnica je taka; ti nas ne boš ločil, ampak nas pustil skupaj, v najbolj blagoslovljeni ljubezni do našega svetega Očeta!
22. Ti moraš zagotovo tudi poznati tega tako svetega in nadvse dobrega

Očeta in ga ljubiti kakor ga ljubimo mi!»

23. Nato je Abedam vprašal Puristo: »Poslušaj, Moja nadvse nežna Purista! Ali si že kdaj videla nebeškega Očeta?»

24. In Purista je odgovorila: »Ne bi smel reči le 'nebeški Oče', ampak 'neizmerno svet, ljubeči nebeški Oče', niti ne kar naravnost samo 'Oče', sicer se ti ne upam odgovoriti!»

25. In Veliki Abedam je svoje besede popravil po njeni pobožni volji, nakar Mu je dala želeni odgovor, rekoč:

26. »Kje bi našel na vsej zemlji človeka, ki bi mogel biti toliko vreden, da bi se mogel pohvaliti, da je videl najbolj svetega, ljubečega, nebeškega Očeta?!

27. To morda lahko storijo angeli, toda nikoli mi, nevredni ljudje!»

28. In Abedam jo je zopet vprašal: »Toda poslušaj, ti čista, nežna, najbolj ljubka Purista, - Adam je tudi samo človek, vendar je rekel, da je videl najbolj svetega, ljubečega, nebeškega Očeta in govoril z Njim, po tem, ko je bil ustvarjen!

29. Kaj praviš na to? Tudi on ni nič več kot grešen, nevreden človek pred Bogom?!

30. In Purista Mu je odgovorila: »Ampak, česa si ne domisliš! Ali je potem praoče tudi človek, kakor mi vsi?

31. Ali ne veš, da je Adam prvi človek na tej zemlji, ki izhaja neposredno iz vsemogočne Roke nadvse svetega, nebeškega Očeta, ki je poln vzvišene ljubezni, milosti in usmiljenja? Zato ga je lahko dobro videl in govoril z Njim; toda ali je tako tudi v primeru nas, drugih ljudi? Razmisli malo o tem!»

32. In Abedam: »Da, zopet imaš prav, tako je s to stvarjo; toda sedaj bodi pozorna na to kar ti bom povedal!

33. Ali ti nimaš nobene želje, da bi videla najbolj svetega, ljubečega, nebeškega Očeta? – Kaj boš rekla sedaj na to Moje nenavadno vprašanje?»

34. In Purista: »Da, zares zelo nenavadno vprašanje! Kdo Ga ne bi rad videl, še posebno tisti, ki Ga nadvse ljubi tako kakor jaz?!

35. Toda glej, tisti bi moral biti povsem nepojmljivo bolj pobožen kot sem jaz!

36. Kajti, jaz sem čisto zadovoljna, da dobri, najbolj svet in ljubeč nebeški Oče, dovoli biti ljubljen ubogi stvaritvi kot sem jaz in se razodeva meni in nam vsem po svojih čudovitih delih in skozi usta zelo pobožnih moških.

37. Povej, ali lahko nečista človeška bitja zahtevajo kaj več od Njega?

38. Ali ni to kar smo prejeli od Njega toliko, da se Mu ne bomo mogli nikoli dovolj zahvaliti v vsej večnosti?!

39. In Abedam: »Da, zopet imaš prav in že spet si Me podučila, vendar imam ne glede na to že drugo vprašanje:

40. Ali si si že kdaj poskusila predstavljati kakšen je videti najbolj sveti,

ljubeči nebeški Oče? No daj, povej Mi!»

41. In Purista: »Ampak, - kakšno vprašanje spet! ---Kdo more ali lahko to naredi? – Bog, ki je neizmerno svet in neskončen! – Ne, kar si On zamisli, da je, to je!

42. Samo enkrat mi je padlo na misel, da bi bil morda lahko videti kakor praoče Adam, le neizmerno večji od njega! In kako dolgo sem se potem bala in premišljevala, da mi takšen greh ne bo nikoli odpuščen.

43. Koliko noči potem sem molila in jokala, dokler mi ni pobožni starec prinesel obvestilo o odpustitvi mojega greha! Glej, to me je naredilo pametnejšo, in sedaj, ko sem stara sedemindvajset let, se ne pustim več ujeti!»

44. In Abedam: »Da, zopet si Mi dala pameten odgovor, toda pazi, vseeno te bom ujel! Toda potem boš doživela veliko veselje!»

205. POGLAVJE

Tehtno Abedamovo vprašanje Puristi

1. In tako je Abedam naprej govoril Puristi: »Prej si mi dejala, da je Adam izšel iz roke najbolj svetega nebeškega Očeta, polnega vzvišene ljubezni in usmiljenja. Kaj bi rekla, če trdim pred vsemi: 'Adam, kakor živi in diha, izhaja iz Moje roke!'

2. In, če se hočeš prepričati, ga precej resno vprašaj, potem ti bo to v celoti rad potrdil.«

3. In Purista: »Morda si izredno mogočen, vendar dvomim, da si prosto ustvaril človeka, in da je to naš praoče Adam, - razen, če je najbolj sveti, ljubeči nebeški Oče to tako hotel?

4. In, če je tako v tem primeru, nisi ti, ampak je zopet samo On veličastni, sveti Adamov Stvarnik in si ti Njegovo mogočno orodje!

5. Kako se lahko potem hvališ, da si Stvarnik samega sebe? Glej, to ni plemenito od tebe!»

6. In Abedam: »Toda poglej, Moja nežna Purista, Jaz ljubim najbolj svetega, ljubečega nebeškega Očeta tako zelo, in še celo bolj kot ga ljubijo vsi ljudje skupaj. In, če to ne bi bilo tako in ne bi bil ponižen do samega bistva, ali lahko trdiš in verjameš, da bi bil prav tako obdarjen s tako močjo glede na to, da me mora ubogati celotna neskončnost na najmanjši namig?

7. Kaj na to praviš zdaj, ker zaradi potrebne ponižnosti Jaz resnično nikoli ne morem in ne smem sam sebe poveljevat?»

8. Purista, njena starša in Uranion so bili popolnoma osupli in veličastni jutranji biser v zadregi, tako da ni vedela kaj naj reče.

9. Purista, ki se je še vedno oklepala svojega očeta, se je končno ojunačila in plaho vprašala Abedama: »Ali si zares tako mogočen, da Tvoji moči ni konca?«
10. In Abedam: »Ali želiš videti moje znamenje oblasti, moči in vsemogočnosti?«
11. In Purista: »Zame je mogočen blisk strele spremljan s strašnim grmenjem že zadosten dokaz tvoje nerazumljive moči in tisti, ki je tako mogočen kakor Ti je zagotovo tudi močan in mogočen.
12. Ali pa si tudi resnično brezmejno mogočen; - z učinkovitimi znamenji lahko prepričaš mene, slabotnega črva v prahu, ker jaz nikoli ne bom mogla, kakor Bog, videti Neskončnost?
13. Zato, kakšno korist bi imela od znamenja, ki si ga naredil v nekem neskončno oddaljenem kotu neskončnosti? Ali ga bom lahko videla in se sama prepričala o tem?
14. Glej, to je nemogoče! Čemu naj mi torej taka znamenja koristijo? Zato jih raje opusti in uporabi svojo veliko moč za kaj boljšega, kot za jalovo potešitev človeške radovednosti.
15. Reče Abedam: »Dobro povedano, Purista, ti si Moja ljubezen; resnično, tako čista kot si ti je sončna svetloba!
16. Že vidim, da bo tebe težko prepričati, ker karkoli si mi rekla je čista in svetla popolna resnica! Ne želiš mojih znamenj in odgovarjaš na Moja vprašanja, kot da iz tebe govori najmodrejši angelski duh, tako se Mi je zares slabo izšlo s teboj!
17. Toda, Jaz že vidim razlog za to; tebe je še vedno strah, da bi te morda želel razdvojiti od tvojih staršev. Vendar, ne boj se česa takega na kakršenkoli način, ker bi Jaz rajši dal tvojim staršem še tisočkrat več takšnih dragih hčera kot si ti, kot da bi jim odvzel en sam las z njihovih glav! Zato ne živi v tako velikem strahu pred Menoj, ampak se raje zaupljivo obrni proti Meni in boš potem v enem trenutku prejela od Mene več, kot pa drugače v več letih.
18. Res je: Čeprav se vsi zelo trdno oklepate najbolj svetega, ljubečega nebeškega Očeta, - Ga ne poznate. Toda, to je razlog, da sem prišel k vam, in sicer, da bi vas naučil popolnega spoznanja tega Očeta, katerega, čeprav Ga nadvse ljubite, Ga niti najmanj ustrezno ne prepoznate.
19. Glej, Moja ljuba, najbolj pobožna Purista, kako to, da ti ni uspelo popolnoma spoznati Mojega skritega namena v vseh Mojih vprašanjih? Glej, to ni bilo ravno modro od tebe!
20. Zagotovo se moraš zavedati, da Bog, tvoj sveti Oče, ni poslal k vam, ubogim, šibkim ljudem, mogočnega glasnika kakršen sem Jaz, brez najbolj ljubečega namena, ki ni zloben in hudoben, kot si mislila na skrivaj, ampak ves čas samo neizmerno dober in poln vzvišene ljubezni in usmiljenja do vas.

21. Glej, razmisli o tem in Me potem prosi za znamenje, da boste iz tega vsi prepoznali kakšen je sveti, najbolj ljubeči nebeški Oče, kajti to je Njegova volja za vse vas! Amen.«

206. POGLAVJE

Purista in njeno lastno spoznanje Svetega Očeta v Abedamu

1. Purista je postala zaradi tega potrta, zato je vprašala svojega očeta Gabiela: »Poslušaj, oče, Ta mora biti mogočni odposlanec iz nebes! Kaj se bo zgodilo z nami, če smo grešili zoper Njega?«
2. In Gabiel ji je rekel: »Glej, hčerka moja, On je še vedno tukaj in gleda na nas s pomilovanjem; zagotovo nam bo zopet oprostil.
3. Če smo grešili, smo grešili v svoji veliki slepoti; pojdi k Njemu v našem imenu in Ga prosi za odpuščanje!
4. Oh, glej, glej, kako prijazno in blago gleda navzdol na nas! Le pojdi hitro in prosi za odpuščanje; On bo zagotovo oprostil tebi in vsem nam!
5. Ampak, še prej padi dol pred Njim, ker je videti zelo svet! Torej, pojdi, pojdi preden bo morda prepozno! Amen.«
6. In Purista se je takoj vrgla Abedamu pred noge in začela jokati in hlipati.
7. Vendar se je Abedam hitro sklonil, jo dvignil in jo vprašal: »Purista, kaj te tare, da zato sedaj jočeš?«
8. In Purista, ki je še vedno jokala, odgovori: »O Ti, ljubi prijatelj, po Tvojih zadnjih besedah se mi je posvetilo in jasno sem videla, da Ti nisi prebivalec Zemlje, ampak mogočni odposlanec iz nebes, poslan od samega najbolj svetega Očeta, ki je poln vzvišene ljubezni in usmiljenja. Glej, prav gotovo sem Te užalila?!
9. Ali mi lahko oprostiš, kakor tudi vsem ostalim?
10. Glej, pogojno si mi dopustil znamenje; o Ti visoki prijatelj ubogega človeštva in Svetega Boga, tako mi dovoli, da Te sedaj za to prosim!«
11. In Abedam se je zopet sklonil navzdol in vzel Puristo v Svoje roke, jo pritisknil na Svoje prsi in jo nato najbolj nežno vprašal:
12. »Purista, ti čisti biser jasnega jutra, torej, kakšno znamenje zahtevaš od Mene?«
13. In Purista, ki se je kar topila od veselja, je rekla z ljubeče tresočim glasom: »Oh, ti čudoviti, mogočni prijatelj! Sedaj ne zahtevam več od Tebe nobenega znamenja, kajti, kar sem želela, si Ti že storil, ker si predvidel mojo željo in milostno naredil, kar je več kot sem si lahko kdaj predstavljala, za mene in s tem za vse nas.«
14. Po teh besedah od velike hvaležnosti ni mogla več naprej govoriti.

15. Toda Abedam jo je še enkrat stisnil k Svojemu srcu in jo potem nesel v objem njenih staršev, ki sta od velike hvaležnosti in veselja tudi kar naprej jokala.

16. Gabiel je končno rekel: »Ne, nikoli ne more biti angel tako dober! – Žena – in ti, moja hčerka, tukaj je več kot bi bilo najvišjemu angelu lahko kdaj koli dosegljivo!«

17. Potem ni mogel več govoriti. In, ko je zatem Abedam pogledal Puristo, ji je rekel:

18. »Purista, hčerka Moja, ali me še vedno ne prepoznaš, tvojega nebeškega Očeta? – Glej, to sem Jaz, Jaz sam!«

19. Ob teh besedah so vsi prepoznali Očeta, Purista pa je glasno zakričala in se vrgla pred Abedamove noge ter se jih spodbujena v svoji goreči ljubezni krčevito oklenila, tako da je bilo vse kar je lahko rekla le: »Oče! – Oče! – Oče! – Ti si moj Oče, moj dragi Oče! Ti si Sveti, najbolj ljubeči nebeški Oče, moj, moj, ljubi moj Oče!«

207. POGLAVJE

Uranion hvali Svetega Očeta. Gospodov odziv: brez besed, tiho kesanje je Bogu najbolj prijetna zahvala.

1. Ko je tudi Uranion videl kdo je mogočni človek, je takoj padel na svoje obličje in glasno vzkliknil: »O, kakšna neizrekljiva milost, o neizrekljivo največja milost! O neizrekljivo, vzvišena, najbolj sveta milost! Kdo med vsemi nami bi si upal kdajkoli sanjati o tem?

2. Gospod Bog Jehova nad vojskami, ki je ustvaril nebesa in zemljo in vse kar je tam, v in nad nebese in v, na in nad zemljo, da, vse kar živi, se trudi in premika v, na in nad zemljo in vse vode in enako vse kar zapolnjuje večni neskončni prostor! – On, najbolj sveti, ljubeči nebeški Oče, ki se je spustil iz svojih neskončnih višin k nam ubogim ljudem kot človek, kakor mi, na najnižjo, najtemnejšo zemljo.

3. Sonce, kako si upaš še vedno pošiljati svoje žarke na zemljo, ko po njej hodi Tvoj Stvarnik, Oče nas vseh, ki je svet, izjemno svet! Stran s tabo in tvojo bleščavo, ki je nevredna, tako kot smo mi, ker tukaj zrno peska, dotaknjeno z Njegovimi najbolj svetimi nogami, sedaj sije bolj v enem trenutku, kot ves tvoj blišč skupaj v dolgih večnostih!

4. In ti, neprijazna zemlja, ti mrzla mati smrti, kako si upaš še vedno obstajati?! Odreši se v najbolj slovesnem hvalospevu; povzroči, da se bodo prikazale najlepše, dišeče rože!

5. Ve, vse gore, spremenite se v žareče žrtvene oltarje; in vi drevesa in trave, vsi mi pomagajte slaviti in hvaliti svetega Očeta!

6. Zato, ker je samo On vreden prejeti vso hvalo, čast, slavo, ljubezen, zahvalo in oboževanje!
7. Vse zvezde, padite navzdol z visokih nebes in ti luna postani temačna in se zvrni na zemljo in častite vi vsi, tukaj častite Boga, Boga, ki je večni in sveti Bog, - Oče, najbolj svet, ljubeči, nebeški Oče vseh angelov in ljudi! On je tukaj pred nami! Da, On je med nami! Tu je na zemlji, z nami govori in nas črve v prahu uči hoditi vzravnano!
8. Zato Ga častite, častite Ga, vse ve večnosti! In ti, neskončnost, postani vrednejša velikega ljubezenskega slavospeva za najbolj svetega Očeta, kot je šibko blebetanje mojega črvivega jezika!
9. Kje sta sedaj, neurje in strela in ti veter, kje si?
10. Ali vas ni najbolj sveti, ljubeči, vsemogočni Oče ustvaril, prav tako kakor mene? Kje ste sedaj, da bi Ga hvalili? Ali pa se brzdate iz ponižnosti, zaradi največjega neskončnega spoštovanja?
11. Potem je prav, da ste postali tiho kot miš v zemlji, ko zavoha zgoraj mačko!
12. O moje srce, moje ubogo srce, sedaj želiš hvaliti in častiti, Njega, Njega, Najsvetejšega, - najbolj Vzvišenega, - pa nimaš niti malo prostora za eno majhno iskrico Njegove neskončne, vsemogočne očetovske ljubezni! Zato, o tem raje molči, kakor da izražaš nemogoče!
13. In ti, slaboten, črviv jezik, - tudi ti bodi tiho, ker je sedaj svet, svet, svet celo zrak, ki ga napolnujem z mojim nevrednim in nečistim dretjem.
14. O Ti sveti, najbolj sveti in še trikrat več kot najbolj sveti Oče, - bodi mi milosten in usmiljen, ničevemu črvu pred Teboj v prahu!»
15. Nato je visoki Abedam stopil pred Uraniona, ki se je še vedno tresel, ležeč na svojem obrazu in ga dvignil ter mu rekel:
16. »Oh, sedaj poslušaj, Moj ljubi Uranion, izrazil si Mi največjo zahvalo, pogumno si povedal soncu in zrušil zvezde iz vseh nebes, nisi prizanašal zemlji in primerno spoštljivo pohvalil drobna zrnca peska pod Mojimi nogami; nisi pozabil na gore, drevesa in trave, - in streli, grmenju in vetru podal ustrezno besedo in nič manj iskreno pogledal svoje srce.
17. Glej, tvoja velika pohvala je bila pravična, toda povem ti eno stvar: Več kot tvoja hvala je vsebovala hvala, ki sem jo dobil od Puriste in njenih staršev brez besed, v popolni skesani tišini njihovih src.
18. Glej, kdor še vedno lahko govori ob Moji navzočnosti, je še vedno gospodar svojega srca, toda v srcu tistega, ki v prisotnosti Moje ljubezni ne more več govoriti, postanem Gospod in ga napolnim z Mojo ljubeznijo in z večnim življenjem iz nje.
19. Tudi ti sedaj živiš, ker si s svojo hvalnico zavrgel vse, kar je zate brez vrednosti pred Menoj:
20. Tvoj lasten sončni svet, ki predstavlja tvojo staro ljubezen in modrost; tvoje zvezde, ki predstavljajo tvoje spoznanje; tvojo luno, ki predstavlja

pogosto rast človeštva in spet pogosto usihanje lastne ljubezni.

21. Obvladal si svoje gore; tvoja zemlja je prešla v hvalnici Meni in vsa drevesa na tvojo zahtevo in vse trave na tvojo željo si Mi dal kot daritev. Iskreno si se prizadeval pozvati sem vetrove in Meni daroval v svoji hvalnici vse bliske strele svojega posvetnega uma in nevihto svoje iskrenosti in nisi prizanašal svojemu večnemu duhu iz Mene in svoji duši, ki je živa posoda za večno življenje iz Mene in s tem izpraznil svoje srce, tako da Jaz lahko postanem gospodar življenja v njem.

22. Glej, šele sedaj, ko si utihnil v svojem srcu, Sem v njem postal Gospod. Tako si resnično dosegel večno, neminljivo življenje in Jaz ne bom tebi nikoli več tujec ali neznani Oče, ampak bom vedno znani, vedno prisoten, tebi vedno slišen, močan, mogočen in vsemogočen Oče, ki preko tebe vodi vse tvoje otroke. Kar bom - in sem že tebi,- bom tudi tvojim šestim bratom in za njimi vsem tistim, kateri se bodo, kakor ti, resnično odrekli svetu.

23. Poleg Gabielovega bivališča bom Zase zgradil novo kočo, katero bom pogosto obiskoval, ker na zemlji ni Zame bolj čistega in trdnjega kraja.

24. Gabiel, glej, sedaj blagoslavljam tudi tebe in tvojega otroka! Nekega dne ji Bom dal zakonitega moža, ki ji bo dal hčerko, katera bo mati novih ljudi te zemlje. In Lameh ji bo dal moža, ki bo prebival v vseh časih z Menoj v Moji prostorni hiši!

25. In zdaj prejmite vsi Moj blagoslov in bodite veseli in polni dobre volje! Amen.«

208. POGLAVJE

Gospodova nova koča poleg Gabielove družine. Purista, Gospodova prva kuharica. Trije lonci na ognjišču nove koče.

1. In trojica je padla k Abedamovim svetim stopalom in Ga hvalila in slavila v tistem kesanju svojih src, in prostor se je navlažil od solz njihovega veselja in hvaležnosti. Abedam se je sklonil, jih takoj dvignil in jim ponovno vrnil pogum in vztrajnost v njihovih srcih.

2. Trojica je postala zopet dovzetna za besedo, ko je Abedam, za ta namen, malce omilil njihova goreča srca in jim rekel z glasom polnim ljubezni in nežnosti:

3. »Kot ste sedaj pred Menoj in sem v ljubezni Jaz v vas, tako kot ste tudi vi v Meni, tako naj ostane v prihodnosti in Mene ne boste nikoli pogrešali. Kajti, kot boste vi z Menoj in v Meni, tako bom Jaz ostal z vami in v vas za vekomaj in vaša spokojnost in mirnost bo trajala za vedno.

4. Gabiel, rekel sem ti, da postavi poleg tvoje koče Zame novo kočo, v

kateri bom pogosto prebival. Glej, koča je že zgrajena! To bivališče si zame pripravil v svojem srcu; to je resnično nova koča za Mene, v kateri Mi bo v zadovoljstvo prebivati.

5. Katero drugo kočo bi Mi lahko postavil?

6. Kot znamenje boš resnično našel v tvoji domovini kočo, ki Mi je bila že zgrajena. Moški vanjo ne bodo vstopili s pokrito glavo, ženske pa si bodo pred vstopom zakrile svoj obraz, ker je ta koča čista, sveta in izjemno dostojna. Na sredini te koče boš našel majhen oltar, na katerem bo gorel večni ogenj in dan in noč izžareval veliko svetlobo. Iz tega svetlega plamena se bodo v nebesa vedno dvigali svetleči oblaki.

7. In ti, Moja najčistejša Purista, vedno, ko bom prišel k tebi, Mi boš na tem ognjišču ljubezni pripravila slastno dišečo jed. In samo tebi je dovoljeno, da razkrita opravljaš Zame delo čiste ljubezni!

8. Ko boš hotela Zame kuhati, pred tem z ostalimi naberi svež, čist les, tako da kadarkoli bom prišel na obisk ob različnih časih, najbolj nepričakovano, moraš biti že z vsem preskrbljena, da Me boš pravilno pogostila!

9. Znamenje pa bo tako, da ti bo ogenj vedno pokazal kakšno je stanje tvojega srca!

10. Čist, svež les označuje stalno prenovljeno in povečano ljubezen tvojega srca in pripravljena jed, tvojo popolno predanost in podreitev Moji volji.

11. Resnično, če boš naredila tako Jaz ne bom nezadovoljen gost in bom pogostokrat zaužil dober obrok s teboj, vendar, če bi ugasnil ogenj tvoje ljubezni, bo tudi plamen na ognjišču čiste ljubezni postal vedno bolj medel - in Jaz - redek gost.

12. Blagor vam vsem, ki hvaležno, kot otroci jeste kruh iz Mojih rok. Toda neizrekljivo srečen je tisti, h kateremu pridem Jaz kot gost, ker ima za Mene vedno pripravljeno mizo in na njej okusno jed in nikoli ne dovoli, da bi plamen na Mojem ognjišču ugasnil, ampak ga ohranja vedno bolj živahnega. Zato se tudi Jaz ne bom dolgo zadrževal in če bom zamujal, bo postal še bolj zaposlen okoli ognjišča v koči vsega življenja.

13. Resnično, ko bom potem prišel nepričakovano in srečal Mojega gostitelja zaposlenega okoli Mojega ognjišča v Moji koči, - pravim: resnično, resnično, njegove nagrade in njegovega veselja ne bo nikoli konec!

14. Tako sem vas tri napravil za takšne gostitelje in vam dal tudi kočo, zgrajeno iz svetišča vaših src, in pripravljeno, vedno goreče ognjišče, ki ga lahko primerjamo z neomajno zvestobo. Prav tak kot je plamen na ognjišču, je podoben plamen v vaših srcih, polnem čiste ljubezni Zame.

15. Odslej ostanite Meni zvesti skrbniki tega, vam zaupanega svetišča v jutru in se boste kmalu prepričali o obilici blagoslova, ki izhaja iz tega svetišča preko vse jutranje pokrajine in vsemi njenimi sosdami.

16. In ti, Moja ljuba, čista Purista, boš ostala Moja kuharica v kuhinji ljubezni, na ognjišču večnega življenja,- in Jaz bom tvoj gost!
17. Kadarkoli boš komu dala hrano ali pijačo v Mojem imenu, jo boš dala tako, kot da si obed pripravila Zame.
18. In tako bom Jaz pogledal na obed in tebe blagoslovil, kakor da sem Jaz sam obedoval. Vendar pa, kdorkoli želi prejeti hrano iz tega svetišča, se mu mora približati dobro preskrbljen in natovorjen z svežim lesom.
19. Tisti, ki bo od zunaj prišel praznih rok, se bo tudi od znotraj vrnil domov praznih rok.
20. Ti, Moja ljuba, čista Purista, boš našla v koči primerno število najčistejših posod. Za kuhanje jih boš uporabila za tri od vsake vrste razpoložljivih obilnih plodov iz tvojega povečanega vrta, takšne kakor so bili tisti, ki si jih z velikim presenečenjem slovesno izročila Adamu kot jutranji dar. Za Mene jih boš vsak dan pripravila v velikem loncu v čisti prevreti vodi, jutro za jutrom, opoldan za opoldnevom, večer za večerom in tudi en nič manjši lonec za vsakogar, ki želi hrano sprejeti na pravičen in spoštljiv način. Toda zase in za svoje starše boš uporabila najmanjši lonec in vanj dala najmanjše plodove.
21. Vendar, ko bodo plodovi mehki in dovolj sladki, vzemi z ognja najprej lonec za neznance, potem naredi enako s svojim, tistega, ki je namenjen Meni pa ne boš vzela z ognja dokler ne bom prišel Jaz sam ali poslal nekoga v Mojem imenu, ki bo sam pojedel Moj obrok ali pa ga bo posredoval vam vsem v Mojem imenu.
22. Tako ti dajem Moj novi blagoslov za to novo služenje; bodi zvesta oskrbnica in Jaz bom ostal vedno tvoj blagoslovljeni gost, ne samo tukaj, ampak nekega dne tudi v veliki hiši tvojega Očeta v onostranstvu. Amen.«

209. POGLAVJE

Nebeška lepota Gemele in Puriste

1. Vendar pa so se nekateri očetje v svojih srcih spraševali, katera od dveh priljubljenih Abedamovih žensk je lepša. Zato je pevec Kenan stopil k Abedamu, da bi Ga v imenu drugih vprašal o tem.
2. Toda Abedam, ki je to že predvidel, ga je vprašal: »Kenan, ali boš zadovoljen v svojem srcu, če ti le povem?«
3. Kenan Mu je odgovoril: »Gospod in Oče, kaj Ti lahko sedaj odgovorim? Ti vidiš v moje srce! Vem, da je moja in naša želja dvojne narave: mi bi radi videli Puristino obličje, pa čeprav samo od daleč, -kot smo videli Gemelino, vendar hkrati bi radi slišali Tvojo besedo, ki izraža Tvojo naklonjenost; drugače ne vemo, katera od dveh je morda večja pred

Teboj?!

4. Glej, naše glave in srca so odpovedali, da še vedno nismo zmožni pravilne presoje!

5. Seveda, to nima nič opraviti z blaginjo človeštva, zato je spoznanje o tem kaj Tebi bolj ugaja drugotnega pomena za naše zemeljsko življenje. Zato bo to le Tvoja sveta volja, če boš milostno ugodil naši prošnji!»

6. Nato je Abedam rekel Kenanu: »Torej zberimo vse radovedneže na tem prostoru in bomo videli kakšno bo njihovo mnenje! Amen.«

7. In Kenan je takoj pozval vse tiste, ki so imeli enako prošnjo, naj pridejo brez odlašanja. Abedam je poklical Gemelo in Puristo k Sebi in objel Gemelo z Svojo levo roko in Puristo s Svojo desno roko ter jima z nežnim glasom rekel naj se razkrijeta pred očeti.

8. Obe sta nemudoma potisnile svoje razkošne lase s svojega obraza nazaj in pogledale očete z velikim spoštovanjem, ljubeznijo in prijaznostjo.

9. Toda takoj, ko so radovedni očetje zagledali ti dve nebeški lepotici, so kot od strele zadeti padli na tla in nobeden od njih si ni več drznil dvigniti pogleda, da bi si ju ogledal in presojal po lepoti.

10. In Abedam je vprašal Kenana: »No, ti stari pevec Mojega čaščenja, kaj misliš: Katera od njiju je lepša, katera Mi je bližje? Sedaj, ko si obe videl, boš zagotovo lahko izrazil svoje mnenje?«

11. In reče Kenan, ki se je ves tresel: »O najbolj sveti Oče, vseмогоčni Bog! O naj se zavlečem v oslovo kožo, jaz največji bedak! O, kaj sem storil, kakšno neumnost sem zagrešil!

12. Jaz slepec sem neumno domneval, da lahko sodim, zares kot beden sodnik med dvema svetlečima nebeškima soncema, obeh, ki sta sedaj nošeni enako blizu in povišani na rokah najbolj svetega nebeškega Očeta!

13. Bodisi leva ali desna, bodisi sonce zjutraj, opoldan ali zvečer, katero je lepše, katero bolj sonce?

14. O neumnost, neumnost, - kdo te je tako dolgo na skrivaj spodbujal v mojih sicer razsvetljenih prsih!

15. O Ti sveti Oče, Ti večna ljubezen, oprosti meni ubogemu bedaku, tepcu, norcu, volu, oslu, meni črvu v prahu, meni slepemu krtu, - in ne razglašaj nam prašičem Svoje svete Besede, za katero sem Te jaz prašič prej tako neumno prosil, ker mi nismo vredni slišati glasu iz Tvojih najsvetejših ust, nismo vredni slišati svete razsodbe nad Angeli angelov najčistejših nebes.

16. O kakšno veličastvo, kakšen sijaj! – Ti večna Blagost, Ponižnost, Zvestoba, Ti Ljubezen vseh ljubezni, Ti Sveti, Najsvetejši, - kakšni bitji, kakšna veličastna otroka si iz Sebe ustvaril!

17. Utihni, ti bedni, temačni, ledeni jezik, kajti preveč svet je On, pred katerim si tako plehko blebetal, kot da bi morda lahko povedal kaj pametnega. Zato bodi tiho, ti umazano orodje neumnosti, največje norosti!

18. O sveti Oče, oprosti, oprosti nam bednim bedakom. Tvoja sveta volja naj se zgodi, Tvoj Amen, Amen, Amen.»
19. In Abedam je pustil, da sta obe zopet zakrili svoje obličje pred očeti in jima rekel: »Obe sta Mi enako dragi, nobena nič več od druge in nič manj od druge, zato ostanita tako kot sedaj in bosta vedno tako blizu Mene kot sta sedaj. Amen.«
20. Po teh besedah ju je Abedam nežno postavil zopet na zemljo. In obe sta se takoj namestili pri Abedamovih nogah in se Mu začeli v en glas zahvaljevati in Ga hvaliti v svojih srcih z naslednjimi besedami, katerih nista mogli izreči:
21. 'Sveti, najbolj ljubeči Oče, poln največje blagosti, ponižnosti, potrpljenja in usmiljenja, kako sva lahko me dve, Ti najsvetejši Oče, vredne takšne Tvoje milosti?
22. Ti meniš, da sva vredni, toda ali sva zares vredni te časti?
23. Zaradi naju so bili vzvišeni očetje osramočeni pred Teboj in pred vsemi otroki. Krivi sva samo me dve, zaradi najinih obrazov, ker naju je najbrž Tvoja sveta milost obdarila z več lepote kot nekatere druge, prav tako šibke ženske.
24. Toda Tebi, o najsvetejši, dober, moder in ljubeči Oče, najina večna hvaležnost in vsa najina ljubezen in hvala za vse; saj kako in zakaj si naju ustvaril taki, ker je vsak od Tvojih darov vedno najbolj moder in dober.
25. Tu nama je žal le za vzvišenimi očeti, ki sedaj zaradi naju trpijo, žalujejo in celo jokajo!
26. O Ti najdražji, edini najbolj ljubeči Oče, bodi jim usmiljen in jih zopet ojačaj s Svojo najsvetejšo ljubeznijo in oprosti tudi nama, ki sva zagotovo krivi, da so vzvišeni očetje sedaj tako bedni pred Teboj! Tvoja sveta volja naj se zgodi sedaj in na veke vekov!«
27. In Abedam jima je rekel: »Moji ljubi hčerki, ne skrbita po nepotrebnem! Glejta, tisti, ki so se tako pravično ponižali pred Menoj, sploh niso tako bedni, kot si predstavljata, ampak nasprotno, ker Meni ni nihče bližje, niti Jaz nisem bližje njemu, kakor med njegovim največjim ponižanjem pred Menoj. Tako je tudi v primeru teh očetov, s katerimi sočustvujeta v vajinih nežnih srcih in sebe brez vsake krivde nepotrebno obtožujeta.
28. Ali mislita, da so tisti, ki jih jaz nosim na Svojih rokah, sposobni grešiti, kljub svoji svobodni volji?
29. Zato, le veselo, vedro in pogumno, kajti to sem predvidel že od večnosti. Zato sta brez krivde; pojdita k očetom in jim v Mojem imenu povejta naj vstanejo! Amen.«
30. In obe sta takoj skočili k očetom in jim sporočili Gospodovo voljo.
31. In očetje so takoj vstali in glasno hvalili Boga.
32. Abedam je obe poslal nazaj k njunim ljudem in nato vprašal Kenana:

33. »No, kateri od njiju bi ti sedaj prisodil nagrado?«
34. Toda Kenan si je z roko pokrtil usta.
35. In Abedam mu je rekel: »Če si se vzdržal svoje presoje, se bom tudi Jaz, ker od dveh najljubših nobena ne more biti ljubša.
36. Kljub temu je med njima razlika, vendar svet ne vidi teh razlik.
37. In tako se vrni na svoj prejšnji prostor! Amen.«

210. POGLAVJE

Lažna ponižnost kot razlog Henohovega strahu pred govorjenjem. Boga lahko ljubimo le kot človeka.

1. Potem, ko so bili ti, nekoliko preveč radovedni, s tem zadovoljni, in je bila Gemela spet poleg Lameha in Purista s svojimi starši, ki so se tresli od veselja, je visoki Abedam poklical Henoha in mu rekel:
2. »Poslušaj, Moj ljubljeni, najbolj pobožni Henoh! Opažam strah v tvojem srcu, v tvojem nesmrtnem srcu, ki je že nekaj časa obkroženo s senco, ki ti povzroča skrb, prav tako kot zdravemu svežemu jabolku, napadenemu od potepuške muhe, ki je pripravljena za razmnoževanje in zabada svoj rilček, kjer bi lahko predrila lupino zdravega sadja in odložila v meso sadja zlobne potomce svoje vrste in s tem razjedla in verjetno uničila sadno življenje.
3. Glej, za kaj je potem še dobro tako sadje? Za kakšen konec bi strah služil svobodnemu srcu?
4. Kot pravi veliki duhovnik Moje ljubezni, milosti in usmiljenja boš nagovoril ljudi v Mojem imenu.
5. Glej, to je bila že dolgo časa Adamova pobožna želja, še preden sem prišel k vam kot človek!
6. Kakor prej, te sedaj dejansko potrjujem; včeraj in danes pa sem ti rekel, da ne skrbi o tem kaj boš govoril ali hotel govoriti, ker te bom takrat, ko bo potrebno, besedo za besedo navdahnili kaj moraš govoriti. In glej, ne glede na to, je tebe strah!
7. Ali ne vidiš kako neumen je takšen strah?! Saj se Mene vendar ne moreš več bati; kajti ti to veš in si vedno od Mene vedel, da sem Jaz sam najvišja Ljubezen.
8. Vendar sedaj tudi veš, da sem iz dna srca ponižen, nadvse blag, nežen, strpen in nadvse potrpežljiv!
9. Kaj se potem bojiš? Morda svojih očetov, bratov ali otrok? Glej, vse to je odveč! Na skrivaj si v sebi o tem premišljeval in si govoril: 'Kako bom opravil, če bi moral imeti na Sabat obvezen govor ljudem in še celo ob kratki prisotnosti Gospoda večnosti in vsemogočnega Stvarnika

neskončnosti, - v bleščeči prisotnosti najvišje modrosti najsvetejšega Očeta, polnega ljubezni, milosti in usmiljenja?!

10. Kakšna bo videti moja usmiljenja vredna beseda tedaj, po najbolj sveti, najbolj bistveni živi besedi, ki že kot neskončni svetlobni žarek priteka iz najsvetejših ust k nam ubogim majhnim črvom v Prahu vsega prahu?'

11. Glej, ali niso to tvoja lastna sanjarjenja? Toda, za kaj so dobra? Morda za življenje? Glej in razumi: Zagotovo ti ni treba več skrbeti za življenje. Ali misliš, da sem zadovoljen s tvojim molkom in govorjenjem namesto tebe?

12. Ampak Jaz ti povem: Takšne ponižnosti ne maram, da pred Menoj izgubiš pogum in si v strahu pred Mojimi očmi in Mojimi ušesi.

13. Mi je pa v največje zadovoljstvo obnašanje majhnih otrok, ki pred svojimi starši nimajo tesnobe in strahu, ki so vedno dobre volje in se pogovarjajo ter vriskajo v odsotnosti staršev, kot da so gospodarji v hiši; ampak takoj, ko so lačni in žejni, še vedno pritečejo, polni otroške ljubezni in predanosti, k staršem po kruh, in ko prejmejo kruh iz starševskih rok, se jim zahvalijo z veselim zadovoljstvom, raje, kakor z pretiranim spoštovanjem in strahom pred njimi ter z poplavo nesmiselnih besed, s katerimi izražajo svojo hvaležnost.

14. Ali nimata vsak oče in mati najraje majhne otroke, ki veselo uživajo v tistem, kar jim je ponujeno, so ves čas videti zdravi in sveži kot majhne rožice po osvežujočem dežju, raje kot, da bi se tresli v strahu in pretiranem spoštovanju do svojih staršev, tako zelo, da če jim ti ljubeče dajo kruh, si ga ne upajo vzeti in kaj šele jesti iz pretiranega spoštovanja ter so ves čas videti kot uvela trava, ki nastane iz plitve korenine, zrasle v pusti, kamniti razpoki?!

15. Glej, ali ni to neumno? - Vendar v tem je bistvo ljubezni in vse modrosti iz nje, in sicer, da je za tistega, ki je omejen, potrebno vse ohraniti v pravih mejah, ker omejenim pomeni neomejenost smrti.

16. Ti Me ne moreš ljubiti kot Boga, ampak samo kot človeka; ker kako bi bilo omejeno srce sposobno prenesti neskončnega Boga ali brezmejni ogenj božanske ljubezni, kako omejen duh božansko modrost, v njeni neskončni polnosti?

17. Kaj lahko majhen otrok kdajkoli v polnosti povrne materi za njeno ljubezen? Kaj bi kmalu nastalo iz majhnega otroka, če bi lahko to naredil s svojo omejeno močjo?

18. In vendar bi bilo to samo vprašanje ene omejitve v odnosu na drugo. Kakšen bo izid, če bi morale omejeno poskušati v vsakem pogledu sprejeti neomejeno?

19. Glej, Henoh, zato je tvoj strah puhel in prazen. Kdor Me ljubi s vso svojo dodeljeno močjo je dovolj, ker je izpolnil dodeljeno mero. Zato ni potreben strah, ne tesnoba.

20. Drevo je dobro drevo, če so njegove veje vsako leto obložene s sladkim sadjem; vendar, kateri neumnež pričakuje, da bo to drevo obilno oskrbovalo vso zemljo z svojimi plodovi!
21. Zato le veselo in pogumno izpolnuj Mojo voljo in Jaz bom popolnoma zadovoljen s teboj!
22. Ne prizadevaj si, da bi Me neskončno zadovoljil, kar je nemogoče celo najvišjim ustvarjenim duhovom, ampak le omejeno, glede na tvojo končno moč, tako da se mera, ki ti je bila podeljena napolni in prepusti Meni, Tvojemu dobremu Očetu poskrbeti za neskončno!
23. Zahtevani govor je del tvoje mere, zato le pogumno ravnaj in pred vsemi navzočimi odpri svoja usta v Mojem imenu! Amen.«

211. POGLAVJE

Satanova moč in Božja vsemogočnost. Henohov Sabatni govor.

1. Po tem Abedamovem govoru, je Henoh razmišljal in v svoji notranjosti potrjeval Abedamove trditve.
2. Še naprej je premišljeval o mušjem zarodu in zdravem jabolku, nato pa je vprašal Abedama:
3. »Sveti, najbolj ljubeči Oče, ali je tudi Satanu dovoljeno, da se približa Tvojemu svetišču, prav tako kakor izgubljena muha zdravemu jabolku?
4. Glej, resnično, to se mi zdi čudno, da bi se zgodilo v kraljestvu življenja in svetlobe; kaj ima tukaj opraviti duh vse teme?«
5. In Abedam je odgovoril: »Henoh, kaj te to skrbi, če pa sta Moja ljubezen in usmiljenje preveliki zate, da bi to sploh kdaj dojel in razumel?
6. Moja ljubezen in usmiljenje se vendar lahko celo razširita do najtemnejših duhov. Kako lahko potem sprašuješ, kot da bi se ti v Moji neposredni bližini morda slabo godilo?
7. Glej, zemljino sonce je velika svetloba, ki večino svojih žarkov daruje v neskončne daljave vesoljnega prostora. Ali bi se morala zemlja in njeni sosede zaradi tega vznemirjati, ker njihova svetleča mati tako razsipa svoje žarke? In, če bi tako storili, ali jih ne bi svetleča mati lahko takoj vprašala:
8. 'Otroci, kaj vam to mar; ali grdo ravnam z vami in ali nima vsak od vas ustrezne količine svetlobe in toplote'?
9. Glej, to ravno tako velja tudi Zame. Zato naj te ne skrbi za Moje velike, nedoumljive poti, ampak ostani brezskrben od Moje majhne ljubezni zate. Zato ne govori o velikih kraljestvih teme in si lahko popolnoma prepričan, da bo imel še vedno močni knez smrti kaj malo opraviti s tabo in z vsemi brati tvoje ljubezni.

10. Vendar ti povem: Vse večnosti ti ne bi zadostovale, da bi doumel veličino njegove oblasti in moči, toda on je vseeno omejen, ustvarjen duh in kjer njegova moč za vedno preneha obstajati, se samo Moja lastna, neskončna, komaj začne.
11. Zato, ne skrbi, ker, ko si v Mojih rokah, je že tvoj najmanjši dih močnejši od vse Satanove sile, oblasti in moči!
12. On je kakor lačen, rjoveč lev, ki hlepi po hrani. Gorje živali, katero sreča ali pa bi jo nekje zavohal s svojim izostrenim vohom; povem ti: celo mamutu bi se slabo godilo v tem boju!
13. Toda, čeprav lačen lev besno rjovi, se zelo redko ozira na muhe, ki mu brenčijo okoli ušes!
14. Glej, v tem se nahaja velika moč najmanjših ponižnih; pogosto lahko muha nadleguje celo krdelo levov, medtem, ko se to isto krdelo levov ne zmeni za muho.
15. Ti si že zdavnaj postal muha v ponižnosti; zato pusti leva pri miru, tako da ti ne bo škodil in potem začni brezskrbno s svojim pobožnim delom! Amen.«
16. In Henoh, ki se je v svojem srcu goreče zahvalil visokemu Abedamu za to veliko odrešitev in okrepitev, je končno rekel: » Amen; Tvoja sveta volja naj se zgodi.
17. Tako poslušajte, vsi vi očetje, bratje in otroci, ki ste že napeli ušesa:
18. Sredi Gospodovega dneva smo se tukaj zbrali, ob vzvišeni prisotnosti najsvetejšega, ljubečega Očeta, ki je Bog, silen in močan Bog, vsemogočni Stvarnik nebes in zemlje.
19. Kaj naj storimo, da bi z ozirom na naše omejitve, izrazili kolikor moremo našo hvaležnost za to neskončno milost, katere nevreden je ves svet?
20. Kadarkoli eden drugemu nudimo uslugo, prejemnik lahko s proti uslugo vrne dobro delo tistemu, ki mu pomaga.
21. Če me nekdo vodi sto korakov, ga bom za to vodil dvesto korakov – sto, ker je šel z menoj in sto, ker me je vodil. Potem sva si bot, nobeden pa ni dolžan vrniti svojemu bratu za uslugo več kot trikratno povračilo. Če želi storiti več, je to njegova svobodna volja, vendar bo v tem primeru postal tudi njegov brat dolžnik.
22. Kdor mi da kos kruha, mu vrnem tri kose: en kos za njegov kos, en kos za njegovo dobro namero in en kos za trud njegovih rok; povej, ali lahko potem zahteva več od mene?
23. Da, kot sem že rekel, lahko se vrne bratove usluge in dobra dela tisočkratno, ne samo dvakratno ali trikratno, če do tega pride, celo takrat, ko mi nekdo reši življenje in me urno zagrabi in odtegne od skalne stene, ki se že začne premikati, da se bo naslednji trenutek zrušila na mojo glavo in me bo veliko breme skalnih razvalin pobilo ter zlomilo; ker jaz lahko še

vedno umrem zanj in ga lahko nosim na rokah vse življenje!

24. Toda - kaj lahko storimo tukaj? Kaj za našega Očeta, našega Stvarnika, Zanj, svetega Darovalca vseh dobrih darov? Zanj, ki je najprej sam daroval nam, katerim je za ta čas dal prelepo veliko Zemljo, - Sonce, to veličastno, blagodejno svetlobo, - zvezde, nešteto nočnih svetil in tudi Luno! Kdo bi lahko preštel vse zaklade, katere nam je dal?

25. Za povrhu vsega, je On sam sedaj prišel k nam, da bi nas bogatil za vedno s še večjimi zakladi večnega življenja!

26. Bogati nas s Svojo ljubeznijo, milostjo in usmiljenjem, s Svojo živo besedo in nadvse z najbolj neizrekljivimi obljubami!

27. Poslušajte, poslušajte vi očetje, bratje in vsi otroci! Kaj lahko temu Dobrotniku storimo v zameno? Kaj Mu lahko damo, ne da bi prej prejeli že neštetokrat od Njega?

(05.02. 1842)

28. O očetje, bratje in otroci, resnično, to je eno od največjih in najbolj pomembnih vprašanj, zares, to je tako globokoumno vprašanje, da bi bila za samo majhen del odgovora na to vprašanje vseh vprašanj morda cela večnost prekratka!

29. Če bi kdo rad vprašal: 'Koliko zrnč peska vsebuje Zemlja in koliko kapljic rose je v vsem, skoraj neskončno velikem morju, in na koncu, koliko zvezdnih sonc gori v ogromnih prostorih neskončnosti?' Glej, na ta neznansko težka vprašanja, kot se morda slišijo, bi morda lahko zadovoljivo odgovoril celo bolj ali manj razsvetljeni kerub. Da, on bi nam verjetno hotel prešteti pesek na Zemlji na tak način, da bi nam zastal dih in prikazal rosne kapljice v morju na tak način, da bi kmalu vsi vzdikali: 'Prizanesi nam s tvojim mogočnim odgovorom, ker nam ena rosna kapljica popolnoma zadošča!'

30. Tako nas tudi verjetno ne bo izneveril in nas bo obvestil o številu zvezdnih sonc na tak način, da se bo vsa zemlja stresla, tako kot, če bi ji naš najsvetejši Abedam zelo potihlo napovedal: 'Poslušaj, ti nezvesta! Jutri te bom očistil v ognju Svojega gneva!'

31. O očetje, bratje in otroci, veliki, celo neznosno veliki bi bili ti odgovori, vendar jih ni nemogoče dati, čeprav so neužitni za nas črve v prahu.

32. Vendar, povej in presodi, kateri od največjih in najmodrejših prvobitnih nadangelov bi si upal dati veljaven, da - pred Bogom veljaven - odgovor na moje najpomembnejše vprašanje v tem mojem govoru?!

33. Glej, ta najbolj vzvišen razlog, seveda, leži v tem vprašanju, pred katerim je vsa večnost in vsa neskončnost stalno tiho, polna največjega spoštovanja!

34. Da, - tukaj visoki, vzvišeni angel utihne in skesano pade pred Njim, ki je ustvaril njega za vse večne čase, ker si tudi on ne more pomagati, da ne bi ljubil z vsem srcem in oboževal najbolj svetega Očeta, ki ga je ljubil že od večnosti, še preden je postal bistven!

35. In vsa sonca nikoli prešeta od katerega koli duhovnega angela, z vsemi svojimi velikimi ognjenimi prebivalci, kaj počnejo, ali kaj lahko storijo? – Poslušaj! Nemogoče kaj drugače od tistega kar najbolj prvobitni nadangel počne: v svoji vzvišeni tišini, polni spoštovanja, izpolnjujejo sveto voljo, velikega, izjemno dobrega Očeta, in to je vse kar lahko storijo. Njihova velika hvala je znana vsakemu soncu, celo do neskončno oddaljenih stvaritev, in si tako medsebojno, po svojih širnih žarkih, tiho oznanjajo, da je samo en Bog in, da je ta Bog eden in edini, sveti, najbolj ljubeči Oče, ki jih je ljubeče ustvaril za ljubezen, s katero ljubijo celo daljno temačno prostranstvo in ga oživljajo z ljubeznijo svetega Očeta.

36. O očetje, bratje in otroci, verjemite mi, da je vsa zemlja polna ljubezni svetega Očeta, ker če ne bi bila, resnično, mi ne bi imeli tal, na katerih počivajo naše noge in bi celo naša telesa že zdavnaj požrlo grozno brezno večne neskončnosti!

37. Zato pogledjte Zemljo, polno ljubezni, glejte sonca, polna mogočne ljubezni svetega Očeta, zaradi česar vodijo v oddaljenih orbitah svoje zemlje, prav tako kot nam, večnim otrokom ponoči sije Luna, spokojna in prijetna učiteljica večnosti!

38. Kaj drugega kot ljubezen je poživljajoča toplina sonca? Da, v njej je ljubezen svetega Očeta. In njegova svetloba, njegova čudovita svetloba! Kaj je to drugega v njej, kakor samo vzvišena svetlost plamenečega blišča svete ljubezni nadvse dobrega, najsvetejšega Očeta?

39. O očetje, bratje in otroci, le glejte, malo pogledjte sijajne stvaritve okoli nas; povsod je polno ljubezni! Da, povem vam z najbolj bistvenim razlogom: Kamorkoli pogledate – naj bo majhno ali veliko, blizu ali daleč, vse je prepolno ljubezni Svetega Očeta!

40. Vse, prav res vse, Ga hvali, ljubi in neprenehoma moli. Nihče pa ne sprašuje kakor mi: 'Kaj naj storimo? Kje naj začnemo in kje naj končamo veliko hvalo Svetega Očeta?', ampak v tišini svoje notranje blaženosti izpolnjujejo voljo svetega Očeta in velikanska prostranstva oddaljenih svetov so še vedno priče nežnemu, vzvišeno mirnemu delovanju, spoštljivo tihega in ljubeče predanega sonca in drugim stvarjem polnih ljubezni.

41. Samo mi otroci, - poslušajte! – mi, otroci tega Svetega Očeta, mi, živi otroci, lahko še vedno vprašamo ob osebni prisotnosti Boga: 'Kaj naj storimo?' Vprašanje, na katerega ne bo noben angel v večnosti nikoli odgovoril!

42. In kljub temu se sprašujemo sredi čudes ljubezni, tako, da se hočejo

razpočiti od iskrene ljubezni: 'Kaj naj storimo?'

43. Ničesar, - ničesar ne moremo storiti, ampak Ga lahko le ljubimo z vso močjo, ki nam je bila dana od Njega in hvaležno ter veselo uživamo v vsakem Njegovem podeljenem daru večne ljubezni!

(07.02.1842)

44. Torej, najbolj ljubljene očetje, bratje in otroci, ker nam je vsem nemogoče dokončno odgovoriti na to vprašanje, postanejo vse naše največje možne misli nepomembne v primerjavi z velikostjo našega dolga pred in proti najsvetejšemu Očetu, zato je vse kar lahko naredimo, da razširimo naša srca kolikor je to mogoče, tako da bi nadvse ljubili tega našega izjemno dobrega, ljubečega, svetega Očeta in ko bo naša ljubezen dosegla največje žarišče, padli pred Njim v prah naše lastne popolne ničevosti, se pred Njim ponižali do zadnjega atoma svojega bitja in Ga potem v naši popolni skesanosti skoraj neslišno častili v duhu najčistejše ljubezni in vse resnice iz nje!

45. Niti žgalne daritve, niti kri živali ali dim požganega žitnega klasja, ampak le v duhu in resnici čista in popolnoma zgorela daritev vaših src, je najbolj prijetna svetemu Očetu.

46. Zato Mu želimo takrat, ko Mu bo v največje zadovoljstvo, zgraditi ne mrtev ampak živ žrtvenik, na katerem, prav tako kot v novem svetišču prelepe Puriste, čisti plamen naše ljubezni ne bo nikoli ugasnil, ampak vedno bolj in močnejše plamenel samo Njemu na čast, ki biva sedaj med nami in, ki je izjemno svet.

47. Vsak naj stori po svojih močeh in po svojih sposobnostih, kajti, kakor rože niso samo ene in iste vrste in je nešteto različnih, toliko, da celo zadnji prebivalci zemlje ne bodo poznali vseh, in kakor tudi obstajajo trave, drevesa, živali in tudi zvezde na nebu, tako je tudi po najbolj modrem redu Jehove, našega najbolj svetega Očeta, v vsakem človeškem bitju nepredstavljivo različnih stopenj dobre duhovne moči in s tem tudi različnih zmogljivosti človeške duše.

48. Tisti, ki ima *močno srce*, bo tudi močan v ljubezni, po kateri se bodo tudi vse njegove druge moči okrepile za življenje!

49. Kdor ima *oster vid*, naj usmeri središčno točko svojega pogleda v svoje srce, da bo s tem njegov zahvalni dar lahko vzplamtel in v celoti zgorel, tako, da bo njegov duh postal oživen in zaživel v resnični ljubezni do Boga, ki je naš najbolj ljubeči, sveti Oče in je sedaj med nami, vsem nam viden!

50. Kdor ima *dober sluh*, naj obrne svoj bobnič k ušesom svojega srca, tako, da bo s tem v svojem srcu ves zaznaven hrup lahko združil v resnični, močni, Očetu prijetni hvalospev, pred živim žrtvenim oltarjem

ljubezni in iz resničnega življenja, ki prihaja iz njega znotraj nas.

51. Kdor je *močan v mislih* o najrazličnejših stvareh, ta naj usmeri vse svoje misli nazaj v svoje srce; da, naj pošlje vse svoje misli v globine svojega srca, kjer je postavljen živi žrtveni oltar čiste ljubezni in jih položi na ta posvečeni oltar ter prižge z mogoče šibkejšim plamenom svoje ljubezni, tako da bo morda ta plamen postal močnejši in Bogu bolj prijeten in ga tako vsega vedno bolj poživiljal.

52. Kdor ima *močna čustva*, naj usmeri ta bogat oljni vrelec na oltar čiste ljubezni v srcu, tako da bo imel plamen trajno hranilo za slavljenje, ki jo dolgujemo vzvišenemu in najsvetejšemu imenu Jehove znotraj nas!

53. Kdor *dobro zaznava* vse vrste stvari, je to zaznavanje sveži les, ki ga bodo za vzdrževanje življenja prinesli vsi lačni in žejni v Puristino kočo.

54. Položite veliko tega lesa na oltar živega svetišča, ki je znotraj vas, tako da bo ogenj vedno bolj bogat za resnično slavljenje in hvalo Njega, ki Mu je v zadovoljstvo, da si bo postavil sveti, živi dom v naših srcih.

55. Tisti, ki je *močan v ljubezni do bližnjega*, naj vodi svoje brate in sestre v to Gospodovo čisto kočo, kjer jih bo oskrbel z obilno hrano življenja! Resnično, to je hvalospev, ki je najbolj prijeten najbolj ljubečemu, svetemu Očetu, ko se veliko revnejših bratov in sester ogreje na svetem plamenu čiste ljubezni v naših srcih in si z radostno hvaležnostjo privoščijo gostoljubje kuhinje čudovite Puriste v nas.

56. O očetje, bratje in otroci! Resnično, resnično, resnično, - mi ne moremo storiti nič večjega in bolj prijetnega Svetemu Očetu, kakor da smo polni veselja in ljubezni pripravljeni služiti in smo radodarni do naših revnih bratov in sester, četudi pridejo k nam iz nižin in postavimo za njih zdaleč večji lonec od tistega, ki je določen nam in jim damo hrano in pijačo pred nami.

57. Nadvse dobro si zapomnite: da, prej kot nam samim! Drugače bo vzvišeni sveti gost, ki je sedaj tudi v vseh nas zgradil sveto Puristino kuhinjo, najbrž komajda iz ljubezni sprejel hrano in nas blagoslovil z večnim življenjem!

(Februar 1842)

58. Očetje, bratje in otroci! Odslej, kjerkoli se nekdo čuti močan, naj razmisli in v svojem živem srcu verjame, da je katerakoli moč v nas milostno darilo najsvetejšega Očeta.

59. Zato, kakšne vrste človek, ki poseduje neko moč, bi jo uporabil, kot da je povsem njegova lastna?

60. Povem vam, da ne more biti večje sebičnosti od tega!

61. Kajti, kdor bi si pripisoval zasluge za neko opravljeno delo svojega brata, bi bil zagotovo tudi poln sebične ljubezni, vendar bi imel opraviti v

- tem primeru samo z bratom, proti kateremu se je vedel kot prekanjen tat.
62. Toda, kdor si prilašča Jehov dar kot svojega, bo imel opravka z Bogom, ki je naš najbolj ljubeči, sveti Oče in kateremu edinemu pripadajo vse stvari, moči, sile in vsa oblast.
63. Glejte, poslušajte in razumite: Oseba s takšno sebično ljubeznijo potem postane pred Bogom tat in to je najvišja stopnja sebične ljubezni!
64. Resnično, v tem primeru človek preneha biti otrok svetega Očeta in to tako zelo, da je s tem podvržen sodbi in postane zgolj stvar; če pa se še ne poboljša, postane celo otrok kače, otrok smrti in tako otrok jeze in gneva, otrok pekla, kar je večni grob, poln prekletstva, poln sodbe in poln ognja jeze vse večne izprijenosti.
65. Torej, kakor je bilo že prej povedano, dragi očetje, bratje in otroci, kdorkoli med vami ima neko prevladujočo moč, naj te ne šteje kot za svojo last, ampak kot večno novo darilo najsvetejšega Očeta. S tem bo takoj odšel v Puristino koč v svojem srcu, položil to sveto darilo na žrtveni oltar v svojem lastnem svetišču, potem prinesel svež les resnične notranje ponižnosti temu svetemu srcu in ga položil na morda že šibak plamen čiste ljubezni; to se bo potem ponovno razplamtelo, zaseglo daritev in ga použilo, izključno v zahvalo, čast in slavo Njega, ki je edini darovalec vseh teh tako dobrih darov in čigar ime je Jehova, Bog večnosti, neskončni in nadvse svet in vsemogočen, naš najsvetejši Oče, poln najvišje ljubezni, milosti in usmiljenja!
66. Ker samo On zasluži vso ljubezen, vso hvalo, vso čast, vso slavo in vse čaščenje.
67. Kaj je torej znotraj nas resnično čista ljubezen do Boga? To je najbolj iskrena združitev našega celotnega življenja z Življenjem vsega življenja v Bogu, iz katerega izhaja življenje vseh življenj vseh bitij in stvari!
68. Torej, 'samo Boga ljubiti', ne pomeni nič, ampak: Začeti v samem Bogu novo, večno nesmrtno, neminljivo življenje, s položitvijo vseh naših moči, kot darove najsvetejšega Očeta, na oltar v naši lastni duhovni prehranjevalni hiši, ki jo je postavil Bog, nato pa podpreti mali sveti plamen s svežim lesom naše ponižnosti, da bo ustvarili dober ogenj, ki bo zgrabil vse naše žrtvovane moči, jih použil in nas v posvetnem smislu uničil.
69. Toda prav iz tega uničenja bo izšlo novo življenje, celo življenje v Bogu, najbolj ljubečemu, svetemu Očetu nas vseh!
70. To je največji hranilni lonc predpisan v sveti koči veličastne Puriste. Tako bodo plodovi v njem popolnoma skuhani in mehki in visoki sveti gost bo potem prišel k posvečeni mizi otrok in z njimi zaužil novi obrok, obrok večne ljubezni, milosti in usmiljenja, celo obrok za večno življenje!
71. Glej, če tako storimo, potem je to prava zahvala, prava čast, resnična slava, najvišja nagrada za nas in naše končno uničenje v svetem ognju čiste

ljubezni v nas, edinega resničnega čaščenja; saj potem pred Bogom zares ležimo na obrazu, v prahu naše popolne ničevosti, v nas pa gori ogenj ljubezni in nas použije na novem daritvenem oltarju v naših srcih z Bogom, najbolj ljubečim, svetim Očetom nas vseh!

72. Resnično, resnično, dragi očetje, bratje in otroci, če ne bo nekdo sebe sam popolnoma ponudil na ta nam dobro znani oltar v koči veličastne Puriste v nas, ampak zavračal, da bi bil uničen v prah, dim in pepel; torej, kdor ne bo hotel opraviti te ognjene preizkušnje, se ne bo rešil gotove smrti in ne bo nikoli nagrajen z večnim življenjem z Gemelo!

73. Kdor živi, diha in opaža neskončni blagoslov življenja in zaznava njegovo neizrekljivo sladkost, naj se zaveda, da je to zemeljsko življenje le preizkusno življenje in v vsem dar svetega Očeta.

74. Tisti, ki si ga hoče neumno prilastiti, ga bo izgubil za vedno, kdor pa se bo sam ponudil in se popolnoma predal velikemu, svetemu Darovalcu, kakor je bilo do sedaj večkrat prikazano, ga bo v celoti zadržal za vedno, vedno, vedno v Bogu, najsvetejšemu, ljubečemu Očetu nas vseh!

(9. februar 1842)

75. Sedaj, ko ste vsi slišali kaj je za vsakega od nas pred Bogom primerno, se ne zadovoljite zgolj s slišanim, ampak tisto kar ste razločno slišali po besedah, naredite v svojem lastnem srcu, tako da bodo te lahko prehajale v kri in po krvi v vse dele vašega bitja, saj, če je nekdo slišal resnično, živo besedo od Boga in mu je bila s tem pokazana pot, dejansko, na najkrajši in najvarnejši način in ne hodi po tej najbolj zanesljivi poti v celoti, je vsekakor največji bedak, najbolj leni vol in najneumnejši osel, ker ga je moč žive Besede, ko jo je slišal, že tako okrepila in privedla v življenje vsaj do polovice, tako da bi bilo zanj enostavno, da bi se z delovanjem svoje lastne svobodne volje oživil v celoti.

76. Torej, ne ostanite zadovoljni zgolj s slišanim, ampak naj vsak izvaja te besede v živo, globoko v svojem srcu in bo resnično moder v Jehovem redu; kajti raje bo živel v domu iz tisočih živih vitkih ceder v lepem krogu, kot pa v domu iz mrtvih posekanih jelk, ki so vstavljene v zemljo, toda v zemlji bodo kmalu zgnile, ker so same mrtve, nato pa se bo nad temi mrtvimi domovi razbesnela nevihta in se bodo kmalu zrušile ter ubile svoje prebivalce.

77. Dom, zgrajen iz živih ceder je varen dom, v katerem bomo vedno imeli pravo zaščito.

78. Vendar, če smo vstavili semena v zemljo, da bi prišli iz njih v najkrajšem možnem času do živega doma v omenjenem krogu, - moramo biti, kljub naši veliki želji za živim domom, ustrezno potrpežljivi in se medtem zadovoljiti z bivanjem v mrtvi koči, dokler ni živi dom v celoti

pripravljen za našo vselitev. In, ko smo enkrat vanj vseljeni, kako srečni smo, da imamo sedaj trden živi dom, ki nas lahko varuje pred vsakim neurjem!

79. Toda, kako pogosto človek leta hodi z vodno cevjo okoli majhnih krožnih dreves in jih skrbno zaliva, da se ta kmalu dvignejo visoko nad tlemi in mu omogočijo oviti debela z aromatičnimi vejami mirte in lovorom in povezati z balzamičnim palmovim drevesom ter zapolniti luknje z obilo sivke iz gričevnatih ovčjih pašnikov in z blagodejnim mahovjem, nato pa bo izkoristil glavno deblo v sredini kot podporo za streho in jo prekril z neuničljivo pleteno zlato slamo, katero bo raztegnil na zunanja drevesa za stranske stene.

80. Glej, temu mi pravimo; da, to je narejeno zares modro! Vendar pa prenesimo to preudarno ravnanje nase!

81. Seme je sedaj posejano v polni meri. Poleg tega imamo veliko količino žive vode. Veliki, sveti vsemogóčni Graditelj vseh stvari je vidno med nami. Vsi smo obujeni. Smo v posvečeni sredini najsvetlejšega dne. S planinskih pašnikov se navzdol širijo bogate vonjave dišečih zelišč. Zlata slama že lepo uspeva in je povsod na voljo v velikih količinah.

82. Zato potrebujemo zelo malo, da bomo dobili v posest duhovni dom; oh, pomislite, pomislite, kako zelo malo!

83. Zato sprejmimo učinkoviteje živo, sveto Besedo, ki je beseda vsega življenja, vse oblasti in moči, neposredno od Boga in ne bo nam ušla Lamehova nagrada, kakor nebeška Gemela, ali izredno blaga in nežna, vzvišena Ljubezen najsvetejšega Očeta. Da, ta je že z nami in mi jo moramo le dejavneje sprejeti, pa bomo dosegli cilj, do katerega nas vodi neskončna dobrotá in ljubezen samega najsvetejšega Očeta. Veličasten cilj, izjemno vzvišeni cilj! Cilj najbolj popolnega, večnega življenja!

84. Resnično, če to ni vredno vseh naših neznatnih prizadevanj, potem, vsa sila, oblast in moč od Boga, ki je sedaj prisotna v meni, - da, potem naj se zaradi tega vse celotno stvarstvo vrne v svoj nekdani nič in mi kot otroci z njim!

85. S prisego se vam zaklinjam in vam dajem veliko znamenje v vidni prisotnosti Jehove, ki je bil, je in bo za vedno moja stalna, mogočna priča in vam povem sedaj kot sem doslej povedal vsako besedo v Njegovem imenu:

86. Resnično, resnično, resnično, - vse vidno stvarstvo je smrtno pritisnjeno s starim dvojnim težkim padcem! Ves svet je omadeževan z starim grehom, v sebi vsi dedujemo smrt, enkrat v duhu in enkrat v mesu.

87. Čeprav nam Bog, zaradi svoje najvišje svetosti, ne more obnoviti življenja v telesu, pa je vendar v Svoji neskončni ljubezni pokazal usmiljenje do našega duha in nas zato zopet sprejel kot duhovne otroke Njegove milosti, usmiljenja in neskončne ljubezni, tako da smo lahko

ponovno deležni večnega življenja.

88. Očetje, bratje in otroci, sedaj je pred nami Življenje in pot do Njega: Ljubezen je življenje, ponižnost je pot! Držite se jih pogumno in delujte ustrezno in prav gotovo ne boste prešli v smrt v neposredni bližini velikega Povzročitelja in Prvobitnega Vira vsega življenja, ampak samo v večno Življenje samo, ki je sedaj med nami in bo zagotovo ostal z nami in v nas za vedno! Amen, Amen, Amen.«

212. POGLAVJE

Henoh posvečen od Gospoda kot prvi Sabatni pridigar. Sel je poslan k Horedu in Naeme.

1. Takoj, ko je Henoh končal govor, za katerega sem ga Jaz navdahnil, je odšel k visokemu Abedamu in se mu zahvalil iz dna svojega srca za resnično velik Sabatni govor.
2. Nato mu je visoki Abedam rekel: »Sedaj si videl in se dejansko prepričal, kako prazen je bil tvoj prejšnji strah.
3. Tako kot si sedaj govoril zgolj iz Mene, boš tudi v bodoče govoril ljudem v Mojem imenu, in sicer tvojim očetom, materam, bratom, sestram in otrokom obeh spolov.
4. Glej, to je od sedaj tvoje glavno delo na vsak Sabat. In, če ti bom pokazal nekoga, ki se je obrnil stran od Mene in ima pogled usmerjen v svet, pojdi k njemu vsak dan, kliči zablodelega v Mojem imenu in postavi njegove noge zopet na pravo pot kesanja, ponižnosti in ljubezni do Mene.
5. Če bo takih primerov preveč, da bi se sam ukvarjal z njimi, potem izberi v Mojem imenu primerne človeka iz tvoje šole in ga pošlji tja ustrezno opremljenega; in o tem ne skrbi, kajti Jaz bom z njim tako kot sem s teboj!
6. Na kogar boš položil roke v Mojem imenu, bo od takrat naprej izpolnjen z Mojim duhom in bo prerok kakor ti ter goreč v svoji ljubezni Zame, zaradi česar se bodo pred njim priklonile vse trave, vse grmičevje, vsa drevesa, gore, vode, veter, zrak, ogenj in vse živali, kakor sedaj to počnejo pred teboj, visokim duhovnikom.
7. Kdor se bo kmalu obrnil nazaj k Moji milosti, ljubezni in usmiljenju, se bo približal že na pol poti.
8. Toda, kdor bo zaprl svoje srce in oči ter zamašil svoja ušesa pred teboj, sedemkrat zamahni z Mojim bičem!
9. Če se še vedno ne vrne nazaj, ga naženi iz skupnosti; in če se bo hotel vrniti in jokati ter obžaloval s skesanim srcem, poglej nanj, ga primi za roko in dvigni ter privedi sem, poskrbi za pojedino, na katero povabi številne, da bo tam med vami veliko veselja v Moji očetovski ljubezni, ker

tisti, ki je bil izgubljen, je najden, ko se v svojem srcu vrne nazaj k svojemu Očetu.

10. Resnično, povem ti, če se bo eden, ki je padel tako nizko, popolnoma vrnil, boš imel z njim več veselja kakor z več kot devetindevetdesetimi pravičnimi, ki se jim ni treba vrniti!

11. Vendar, če je nekdo živ in ostane živ, to ni nič več od pravičnega, ki je v svetlobi in verjetno ne bo tako zlahka zašel na krivo pot.

12. Za šibkega je že veliko, če nosi le lažje breme po dobro osvetljeni poti.

13. Toda, če dam večje breme komu, ki je močan, da ga lahko prenaša ponoči, vendar ne sliši tvojega klica, zgreši svojo pot, tava okoli in ne vidi ničesar, ampak se približuje uničenju in smrti, vendar nato sam še najde težavno pot nazaj, pride k tebi in joka, tako, da znova najdeš brata, za katerim si globoko žaloval in verjel, da je za vedno izgubljen, kot sem Jaz našel izgubljenega sina, - povej, ali ni to več kot pri devetindevetdesetih, ki v svoji pravičnosti nikoli ne prestopijo svojega praga?

14. Zato se boš bolj veselil tistega, ki je bil izgubljen, da, tistega, ki je bil mrtev in se je vrnil zopet v življenje.

15. Pravični nima razloga, da bi jokal, ker ga pritiska le lahko breme, kdor pa na svojih ramenih prenaša težko breme in pod bremenom pade in potem pod bremenom joka, kdo bi bil tako trdosrčen, da ne bi pomiloval padlega in naredil vse, da bi mu pomagal vstati na noge, če bi bilo to le mogoče?

16. Če tega ne bi mogel narediti, ko z največjim obžalovanjem gleda padlega brata, kako umira pod bremenom, kako se bo počutil v svojem srcu?!

17. Če pa se bo padli brat nepričakovano dvignil, kdo ne bi z največjim veseljem pohitel k njemu, pritisnil domnevno mrtvega brata na svoje srce in ga takoj odvedel do svojega doma, kjer bi mu pripravil velik okrepčilen obrok?!

18. Zato vsem pravim, da tiste, ki zaidejo, odločno opominjate in tistega, ki izgine izpred vaših oči, iščete z vso močjo Moje ljubezni v vas.

19. Toda nihče naj ne vihti biča nad svojim bratom, dokler ga ne bom pozval: 'Tedaj ga kaznujte z ognjem svoje ljubezni; naj zapusti skupnost, da se ne bo nihče jezil na njega, temveč ga bo v svojem srcu spremljal do konca sveta!'

20. Naj vaš zadnji pogled ob slovesu, kot vsi prejšnji, spomni zablodelega brata, da je vaš ubogi, odrinjeni padli brat in vendar padli sin Moje ljubezni, enak vam.

21. Naj vam bo jeza popolnoma tuja in vsa kletev daleč od vaših ust in dvakrat toliko daleč od vašega srca!

22. Tako kot se boste vedli drug do drugega, tako se bom tudi Jaz vedel do vas: kdorkoli bo grešil pred vami, bo grešil tudi pred Menoj.

23. Če mu boste sodili, mu bom zagotovo sodil tudi Jaz; toda kako, vem samo Jaz.
24. Vendar se zato vi ne boste izognili vaši sodbi, toda, kakšna bo sodba, - tudi to vem Jaz!
25. In sedaj ti pravim, ljubljeni Henoh, nemudoma pripravi sla in ga pošlji v pokrajino, ki leži med polnočjo in jutrom, ker je tam brat, ki veseljači z žensko iz nižin. Njegovo ime je Hored, njeno pa Naeme. On se ne zaveda kaj se tukaj dogaja; zato mu sporoči, da ga pozivam, naj pride čim prej! Amen.«

213. POGLAVJE

Sel Lamel rešuje Horeda in Naeme

1. Henoh se je zahvalil visokemu Abedamu za to nalogo, takoj stopil do Gabiela in mu rekel:
2. »Gabieli, pokliči svojega brata Lamela; Gospod ga potrebuje!«
3. In Gabiel je nemudoma storil, kot mu je ukazal Henoh v Gospodovem imenu.
4. Lamel je zelo hitro prišel, se priklonil in z največjim spoštovanjem vprašal Henoha:
5. »Najbolj častitljivi oče in učitelj Henoh, ti modri ljubljenelec Gospoda, svetega, najbolj ljubečega Očeta, kaj, zagotovo v Gospodovem imenu, želiš da naredim? Glej, jaz sem pripravljen loviti veter do konca sveta, če bi bila taka Gospodova sveta volja!«
6. Nato mu je Henoh rekel: »Da si dobrovoljen sem vedel že prej, preden sem te poklical; vendar izbran si bil z razlogom, da greš nemudoma k svojemu bratu Horedu, ki živi na skrivaj s svojo ženo Naeme iz nižin. Ona je hči kralja Lameha iz Hanohovega mesta, vendar ni bila blagoslovljena od Adama in drugih očetov.
7. Povej mu, da ga Gospod poziva, naj takoj pride sem, skupaj s svojo ženo Naeme. Če se bo upiral, mu pokaži sovražnike, ki so ga dobro oboroženi zasledovali zunaj Hanohovega mesta, sedaj pa prežijo na ugoden trenutek, da bi ga skupaj z ženo izročili Lamehu, ki bi se okrutno maščeval.
8. Povej mu, da ga od sedaj naprej varuje Gospodova roka. Če ti ne bo takoj sledil, bo Gospod umaknil Svojo roko in potem bo lahko videl, kako se bo kosal s tisočero množico maščevalnih sovražnikov, ki ga bodo napadli kot lačni levi, tigri in hijene.
9. Če pa bo privolil, njega in njegovo ženo takoj primi pod roko z Gospodovo močjo, s katero si se napolnil, medtem ko sem nate položil svoje roke v Gospodovem imenu. Ta moč vas bo vse takoj rešila pred

sovražniki, ki bodo drveli za vami.

10. In tako vstani in pohiti, da izpolniš najsvetejšo Gospodovo voljo, svetega in ljubečega Očeta nas vseh!

11. Gospodova milost, ljubezen in usmiljenje naj bo s teboj sedaj, kot vedno in za večno. Amen.«

12. Takoj, ko je Henoh izgovoril zadnjo besedo, je Lamel naglo, kakor mlad jelen, odhitel, sedaj v sebi napolnjen in voden z Gospodovo močjo in samo v nekaj minutah prispel pred precej revno kočo, oddaljeno od jutranje pokrajine skoraj celodnevnega potovanja, v smeri proti polnoči, kjer je našel kar je iskal.

13. Ko ga je Hored zagledal, je naglo, ves besen, skočil iz svoje koče, takoj zgrabil Lamela za roko in zakričal iz polnih pljuč:

14. »Nesrečnik! Kaj te je privedlo sem? Ali mora moja prva kletev zadeti tebe, Lamel, drugače moj ljubljeni brat?!

15. Glej, svoji ženi sem dal sveto prisego, da bom zadavil prvega človeka, ki bo prišel sem, da bi naju motil v najinem srečnem, samotnem miru, četudi bi bil to sam Adam!

16. Skril sem se v ta oddaljeni kotiček sveta, da bi živel neopažen pred človeškimi očmi, ker sem našel kar še ni našel nihče in sem s to svojo najdbo neskončno zadovoljen!

17. Nesrečnik! Kdo ti je pokazal pot do tega skrajnega konca zemlje? Govori, ali pa te bom v trenutku razsekal na tisoč koščkov in jih potem dal krokarjem za hrano!«

18. Lamel je ostro pogledal besnega Horeda in dejal, tako rekoč, kakor da sprašuje: »Hored! Torej boš tako sprejel svojega rešitelja, ki ga je poslal k tebi sam vsemogočni Bog, ki zdaj hodi vidno med nami, uči in deluje na svetih višinah?

19. Toda preden me boš začel daviti in me raztrgal na koščke, ti moram povedati, da se zaenkrat tisti, ki je obdarjen z božansko močjo ne bo pustil tako zlahka zadaviti in nato razsekati na koščke, - tudi če si svoji ženi prisegel stokrat!

20. Vendar, da boš lahko videl, da nisem kakor ti, mogočno zveneč in gostobeseden, ampak dejansko pooblaščen od Gospoda, pridi sem k tej stari visoki moški cedri in jo izruij ter vrzi čez to goro v obraz tisočim sovražnikom iz Hanohovega mesta, ki te čakajo v zasedi!

21. Če to lahko narediš, potem me zgrabi in zadavi, kakor moreš in hočeš! Po drugi strani pa ob tej priložnosti poglej tudi malo naokoli, samo tukaj v odprto dolino in opazuj kdo vse se še danes na Sabat približuje tvoji koči, da bi te skupaj s tvojo ženo zgrabili in nato izročili Lamehu za najbolj krvavo maščevanje, zaradi ugrabitve njegove hčerke Naeme!«

22. In Herod je skočil proti cedri in jo vlekel na vso moč; toda cedra se ni premaknila.

23. Ko ni mogel s cedro nič opraviti je močno zavpil Lamelu: »Podlež! Pa jo izruj sam!«
24. In Lamel se je komaj dotaknil cedre, nakar se je mogočno drevo zrušilo in se zdrobilo, kakor da ga nikoli ni bilo tam.
25. Nato je Lamel nameril svoj prst v smeri doline in pokazal Horedu dobro opremljeno vojsko iz Hanohovega mesta in nato vprašal Horeda: »No, zakaj sedaj odlašaš s svojo grožnjo? Ali me nočeš razsekati na koščke?«
26. Na to je Herod glasno zaklical: »Veliki Bog! Sedaj sem izgubljen!
27. Vedno sem premišljeval, da lahko do tega pride!«

(12.02. 1842)

28. In Lamel je rekel Horedu: »Če si že dolgo tega premišljeval, da se to lahko zgodi, zakaj nisi že zdavnaj odšel domov v deželo tvojih očetov? Oni bi te blagoslovili, kakor tudi vsi ostali in še celo več, ker si bil pravi poslanec in nisi mogel nič zato, če te je Lameh obdaroval z Naeme; toda kar ti je Lameh dal je bilo pravično darilo in tvoja pravica, katere ti nihče ne bi oporekal, četudi bi njeno lepoto stokrat postavil pred naše oči!
29. Poglej brat, nobenega razloga nisi imel, da si bežal pred nami, pa si bežal! Le zakaj bežiš?
30. Glej, povedal ti bom: ko si odšel v Hanohovo mesto v nižine, si bil obdarjen z veliko oblastjo in močjo zaradi velikih blagoslovov s strani očetov, tako da se je pretkani Lameh, ko je videl, da ti ne more do živega in ti škodovati, zatekel k zvijači in te obdaril z Naeme, z namenom, da bi se te znebil in te hkrati zvezal in prepletel z zlobno kačo.
31. Kajti v svojem srcu je razmišljal: 'Če je on (namreč Hored) zares poslan k meni od nekega višjega bitja, kot je na primer stari Bog, čigar mogočen glas sem enkrat slišal, kmalu po tem, ko sem ubil svoja dva brata, ne bo nikoli sprejel ničesar od mene, še najmanj od vsega žensko, ki je že zavezana drugemu moškemu!'
32. Vendar, prav to je Lameh najmanj pričakoval, da si se pustil ujeti njegovi zvitosti in sprejel najhujši strup iz rok najbolj odvratnega izdajalca Boga! In kakšna je posledica tega darila? Povem ti, nič več in nič manj, kot to, da brez razmišljanja takoj pobegneš iz tega kraja, ker si že zasledovan od več oboroženih ogleduhov iz Hanohovega mesta, in ne premišljuješ več o tem, ali ti je moč, ki ti je bila dana od očetov s čistih višin, še vedno ostala ali ne.
33. Seveda, Lameh in tvoji preganjalci so do sedaj še vedno mislili, da si še vedno mogočen, kot si bil nedavno. Kakor koli, sedaj, ko je prinesel veliko daritev kači, z ogabnim omadeževanjem in na koncu še preklinjanjem Gospodovega imena, mu je kača pokazala tvojo popolno nemoč, zato je

poslal tisoč dobro oboroženih najmočnejših mož iz Hanohovega mesta, da bi te prijeli in izročili njegovemu velikemu maščevanju in prav tako Naeme, ki je držala celotno kraljestvo skupaj, da bi bila tako kot prej obča vlačuga vsem pomembnejšem njegovega kraljestva, ki bi se mu sedaj brez nje vsi uprli.

34. Glej, v svoji sreči in ljubosumnosti proti nam, tvojim bratom, si mislil, da se moraš skrivati v najbolj oddaljenem kotičku zemlje, da bi lahko neoviran od nas užival v blaženosti. Tako smo verjeli, da ti nič ne manjka in te tudi blagoslovili tako pogosto, kakor smo mogli.

35. Toda veliki, najsvetejši učitelj in najbolj ljubeči Oče nas vseh, ki je še vedno med nami, je odprl naše oči in nam jasno pokazal kakšna je zadeva med teboj in tvojo ženo. Zato me je poslal k tebi, tako da bi morda oba rešil, tebe in tvojo ženo, in vaju pripeljal pred Njega, da boš lahko tudi ti deležen Njegovega blagoslova, Njegove ljubezni in Njegove milosti.

36. Hored, brat, - prepoznav Gospodovo voljo, pokliči svojo ženo iz koče in mi dovoli, da oba hitro primem pod roko, tako da vaju v Gospodovem imenu še vedno lahko rešim pogube in popeljem na pot odrešitve, preden vaju bodo zgrabili Lamehovi biriči, ki so že zelo blizu!»

37. In Hored je vzkliknil: »O brat Lamel, šele sedaj sem te zopet spoznal! Če naju lahko rešiš, glej, tu je moja roka! In glej, Naeme prihaja zadihana iz koče in ti ponuja svojo roko, kot si zahteval; in tako se bo zgodila Božja volja! Amen.«

38. In Lamel je takoj prijel tudi Naeme; in komaj je oba trdno prijel, že so sovražniki med divjim kričanjem napadli Horedovo kočo z vseh strani.

39. Ko je Naeme to videla in slišala divje strašno vpitje, je rekla: »Za vsemogočno Božjo voljo, mi smo izgubljeni! --- Moj ubogi Hored!«

40. In tudi Hored je zakričal. Toda Lamel je rekel obema: »Poglejta malo okoli sebe in bosta videla kje sta zdaj; šele potem kričita, če bo še potrebno.«

41. Nato sta oba razprla svoje oči in bila povsem presenečena, ko sta ugotovila, da sta popolnoma nepoškodovana in že na višinah pri Adamovi jami, kjer sta jih na njenem izhodu z razširjenimi rokami že čakala Henoh in ob njem še Nekdo.

214. POGLAVJE

Kralj nižin Lameh zaneti gozdni požar

1. Ko je Lamel videl Henoha in poleg njega visokega Abedama, ki sta se mu hitro približevala, je izpustil dvojico in pohitel proti njima ter se vrgel pred obema. Hvalil je visokega Abedama in se Mu zahvaljeval za to veliko

milost in ljubezen, ki jo je pokazal njegovemu bratu Horedu in njegovi ženi Naeme, prav tako tudi za veliko milost, ki jo je pokazal njemu, namreč, ker ga je izbral za mogočnega rešitelja dvojice.

2. Ko sta visoki Abedam in Henoh prišla do trojice, je visoki Abedam ukazal Lamelu naj se takoj dvigne in mu rekel:

3. »Lamel, ti Mene in Henoha poznaš; tvoj rešeni brat Mene ne pozna ampak samo Henoha, medtem, ko njegova žena ne pozna Henoha in še najmanj Mene. Zato vnaprej ne govorimo o sebi kdo smo in pojdimo po različnih poteh do Adamovih višin v jutru, kjer bomo šele potem nadaljevali z notranjim spoznanjem.

4. Komaj je visoki Abedam prenehal govoriti, glej, se je tam za jutrom in poldnevno pokrajino pojavil mogočen dim, tako kot, da bi skoraj četrtino zemlje zajel ogenj!

5. Nato se je Henoh obrnil k Abedamu in Mu na skrivaj rekel: »Sveti Oče! Poglej tja, mogočen, gost dim se dviga iz nižin! Kaj to pomeni?«

6. In Abedam je odgovoril: »Potrpi še malo in se boš kmalu sam prepričal o veliki predrzni Lamehovi hudobiji.

7. Glej, včerajšnje neurje je povzročilo veliko opustošenje po Lamehovih vrtovih in veliko škodo med njegovimi čredami. Zato je sedaj poslal ven oborožene služabnike in jih opremil z gorečimi baklami, da bi požgali ves gozd in s tem tudi v planinah živče staroselce. Poglej, to tiči za kadečim dimom!

8. Pojdite z Menoj tjale do velike bele skale in bomo ujeli požigalce pri samem dejanju! Amen.«

9. In takoj je vseh tukaj navzočih pet oseb, vključno z Abedamom, odšlo k veliki beli skali.

10. Ko so prišli čez nekaj trenutkov tja, je z visoke skalne police, visoki Abedam takoj pokazal Henohu požigalce, ki so bili spodaj v globini.

11. Ko je Henoh te videl, se ni mogel več obvladati in je zaklical Abedamu z močnim glasom:

12. »O Ti, kogar edinega poziva moje srce! Ali si porabil včeraj vse strele? Glej, tukaj bi jih prišlo nekaj tisoč zelo prav, da bi jih uporabil za te zločince!

13. Črv se hoče upirati Bogu! O Gospod! Sedaj si resnično želim, da bi uporabil nekaj sile, oblasti in moči, s katerimi si me obdaril!

14. O sonce, ti svetlobna, velika delavnica za Gospodove velike strele – sedaj, sedaj naj jih hitro, glasno trešči nekaj tisoč navzdol na zemljo, katere bo spremljalo nezaslišano grmenje, da se bo vsa zemlja tresla do njenih najglobljih temeljev!«

15. Toda visoki Abedam je prijel Henoha za roko in mu rekel: »Stoj, stoj, Moj ljubljeni Henoh! Tako vročekrvno, kakor so oni spodaj začeli, se mi zadeve vsekakor ne bomo lotili.

16. Pustimo strele tokrat mirovati; ker glej, danes praznujemo Sabat, ki ni dan za sodbo, ampak dan počitka, miru in ljubezni in iz nje milost in usmiljenje in vsi blagoslovi Gospoda Boga, Stvarnika vseh stvari in Očeta vseh angelov in ljudi!

17. Gorje vsem ustvarjenim bitjem, če bi Sabat postal kadar koli dan prekletstva!

18. Zato, tem kamnitim slepim zločincem, opustimo danes sodbo z ognjem in naj namesto tega, čez delo slepih zlobnih bedakov, z oblakov pade mogočni dež, – in lahko si prepričan, da bo vsaka kaplja bolj koristna za goreča drevesa, kakor tisoč strel na kraju vsake posamezne kapljice.

19. Glej, za sedaj bomo ogenj še vedno gasili z vodo, ker je še vedno daleč čas, ko bo to zadeva ognja proti ognju; vendar pa, ko bo ta čas prišel, gorje goram, drevesom, grmovjem in travi na zemlji!

20. Toda sedaj nič več o ognju; ti Henoh, razširi svoje roke v Mojem imenu in zaukaži oblakom, da nakopičijo obilo dežja nad tem že širokim gozdnim požarom! Toda danes, jutri in pojutrišnjem, naj višine ostanejo proste, kajti tako je za ves določen čas Moje vidne prisotnosti. In tako je izpolnjena Moja volja v tebi! Amen.»

215. POGLAVJE

Gašenje gozdnega požara z nalivom. Satanova nadutost pred Gospodom.

1. Henoh se je v svoji globini takoj zahvalil visokemu Abedamu, razširil svoje roke in spregovoril naslednje besede:

2. »Poslušaj ti, vedri zrak! Spusti sem tvoje duhove in tvoj veter, naj nad tem območjem zberejo težke deževne oblake, tako da bo po velikem nalivu lahko ogenj pogašen in ugasnjen; in tvojega dela ne sme biti konec, dokler ne bo pojenjala zadnja iskra v Jehovem imenu! Amen.»

3. In komaj je Henoh rekel *amen*, že so se zbrale velike množice težkih oblakov in se takoj izlile v mogočen naliv, na celotnem širokem območju požara.

4. Toda nad oblaki je bila svetloba, tako da se je lahko videlo čez in na površini oblakov opazovalo močan vrtinec, kakor obroč velike kače.

5. In vrtinec je prihajal vedno bližje in bližje, nakar se je izkazalo, da je Satan. Takoj je privzel svetlobno obliko, se postavil pred Abedama in Ga vprašal:

6. »Kaj delaš z mojo lastnino? Ali si pozabil na čas milosti, ko si mi jo dal?

7. Zato pojdi od tu, in me ne moti v udobju te moje lastnine, ker sem Jaz, ne Ti, Jaz sem Gospod in gospodar tega stvarstva!«

8. Toda Abedam mu je rekel: »Satan, samo do tu in nič dlje! Če boš prestopil to sveto mejo med Menoj in teboj, ti bo sojeno in boš prepričljivo spoznal kdo je Gospod in Bog na veke vekov!
9. Zdaj pa se vzdigni od tu, ker je sedaj še primeren čas! Amen.«
10. In Satan je strašno zarjul in povsem razvnet zgrmel navzdol v globino.
11. Nato je Abedam rekel: »Glejte, ogenj je pogašen in zločinci so premagani pobegnili; zato v miru pojdimo od tu!
12. Vendar za zdaj Adamu to ne bo povedano. Amen.«

216. POGLAVJE

Peterica gre na višine po ozki poti ponižnosti. Pomembno vprašanje visokega Abedama Horedu in Naeme.

1. In majhna družba je takoj odšla naprej po ozki stezi pod jamo, katero sicer uporabljajo otroci jutra, kadar obiščejo očete glavnega rodu in se tako iz spoštovanja do Adama izognejo jami, da ne bi oskrunili nekaj tako svetega.
2. Ta steza je bila zato pot ponižnosti, kar je bil razlog, da jo je visoki Abedam izbral, prvič, da pokaže dvojici novih prišlekov, katero pot naj ubereta, da bosta dosegla vrhunec življenja, in drugič, da jima s tem znamenjem vnaprej pove, na kakšen način Ga lahko živega prepoznata.
3. In tako so hodili po tej sicer naporni, vendar drugače kratki poti. Naeme se je v svoji prelepi kraljevski obleki pogosto ujela v trnovo živo mejo, zato se je iz te kar naprej odmotavala.
4. Vendar, ker je bila proti vrhu poti vedno večja goščava, je Naeme ugotovila, da se bo vedno težje sama rešila, tako da na koncu ni mogla več nadaljevati pot in je začela jokati in klicati na pomoč.
5. Toda, zaradi svojih stalnih težav, je zaostala za četverico, tako da so bili moški že precej oddaljeni in seveda, njenega vpitja domnevno niso mogli slišati in še naprej veselo nadaljevali pot.
6. Ko so možje prispeli do odprtega vrha, se je Abedam zaustavil in se obrnil nazaj k tistim, ki so Mu hitro sledili. Pretvarjal se je, kot da preverja če so z Njim vsi varno prišli na vrh in jih po kratkem počitku nato resno vprašal: »No, Božji otroci, ali smo vsi skupaj?«
7. In Hored, ki si je šele sedaj opomogel od velikega začudenja nad pojavom na beli skali, je kmalu opazil, da njegova ljubljena žena manjka in se zelo prestrašil. Ko je Abedam opazil njegovo veliko negotovost, ga je poklical k Sebi in mu rekel:
8. »Sedaj si zaman delaš skrbi. Zakaj se nisi ozrl nazaj za svojo ženo, ko se je v kraljevski opravi na tej ozki poti zapletala v trnje in te klicala na

pomoč. Vendar tvoja gluha ušesa niso slišala njenega glasu?!

9. Namesto, da te zaman skrbi, se raje vrni nazaj in ji pomagaj iz stiske, ker od tukaj ni daleč do kraja, kjer se je zapletla v velik trnov grm!

10. Torej pojdi in ji pomagaj ter jo nepoškodovano kmalu varno pripelji sem. Vsi bomo čakali nate. Amen.«

11. Toda Hored je postal še bolj žalosten, se vrgel na tla in začel takole rotiti: »Poslušajte, o bratje v Bogu, poslušajte me, - ali nekdo, ki mi je kot oče, usliši me!

12. Glede na razglasitev mojega brata Lameha, je Bog, najsvetejši Oče, sedaj dejansko viden, najbolj ljubeč in usmiljen, med brati na višinah.

13. Če se je to zgodilo, potem mi je vse jasno.

14. Njegova neskončna svetost gotovo ne bo nikoli dopustila, da bi se moja zanesljivo nečista žena, smela približati tem tako svetim višinam.

15. Kakšna bi bila korist od mojega vračanja, razen če gre eden od vas zraven in mi pomaga iztrgati ženo iz tisočih trnovih krempļjev?

16. O Henoh, ali ti brat Lamel, ali ti neznani, zagotovo mogočni prijatelj, ne zapustite me in ne pustite mojo ubogo ženo umreti.

17. Oh, zdaj lahko lepo vidim, da vam ne bi smel slediti sem, ker sem postal velik grešnik pred Bogom in prav tako pred vami, o možje in otroci po Božjem srcu.

18. Da, da, tukaj sem se zelo pregrešil. Šel bom, da, moram iti nazaj, toda naj se vsaj eden od vas vrne z menoj in mi pomaga rešiti ubogo ženo!

19. Potem naj mi pokaže prostor kjer koli pri beli skali, kjer bom svojo veliko krivdo do svoje žene objokoval vse svoje življenje. Vendar naj bom le tokrat uslišan, amen; Tvoja volja, amen.«

20. Medtem, ko je Hored, ležeč na zemlji, izgovarjal svojo žalostno prošnjo, je Abedam rekel Lamelu naj gre nazaj in se varno vrne z Naeme.

21. In Hored še ni niti končal s svojim obžalovanjem, ko je bila Naeme že med njimi na varnem in popolnoma nepoškodovana.

22. Toda, ko je končal s svojim tarnanjem, kot je bilo zgoraj omenjeno, ga je Abedam vprašal:

23. »Hored, medtem, ko si ti tukaj tožil, bi Naeme lahko zares umrla! Kaj bi ji to koristilo, če je ne bi več našli od takrat, ko je zaostala?!

24. Pripomnil si, da se vama ne bi bilo dovoljeno približati Jehovi svetosti, ki je sedaj vidno prisoten na Adamovih višinah. Potem pa mi povej kdo je pooblastil Lamela, da je na skrivaj rešil tebe in tvojo ženo pred pogubo v globinah, zaradi tvoje nespametne, pohotne osamitve!

25. Glej, ker je bilo to storjeno od istega svetega Jehove, kaj Ga sedaj ovira, da bi vaju poklical predse in vama dal Svoj blagoslov, kot, da sta ga vredna?!

26. Sedaj pa vstani, ti bedak in pridi, da boš bolje spoznal svetega Jehovo! Amen.«

27. Nato je Hored rekel Abedamu: »Mogočni prijatelj, ali brat, ali oče! Dokler mi eden od vas ne bo obljubil, da bo pomagal moji ubogi ženi in meni, ne bom vstal s tega mesta in se ne bojim, niti, če me zato kaznuješ z kačami! Če je morala moja žena propasti zaradi moje neumnosti, se bom zaradi nje spokoril za mojo lahkomišno neumnost pred Bogom in vsemi očeti!«
28. Nato je Abedam namignil Naeme naj pride k Njemu in neumnega Horeda postavi na noge.
29. Naeme je takoj prihitela, prišla Horeda za roko in z njim spregovorila naslednje besede:
30. »Toda Hored, zakaj tukaj zaradi mene jadikuješ? Glej, jaz sem tukaj na teh višinah že kar nekaj časa živa in zdrava, rešena na besedo tega čudovitega, neznanega prijatelja tvojega brata!
31. Zato se dvigni, vendar po volji tega plemenitega prijatelja.«
32. In Hored je takoj skočil od veselja in se z solzami v očeh zahvalil tujcu za tako hitro in povsem nepričakovano ženino rešitev.
33. Toda Abedam mu je rekel: »Hored, Hored, še vedno si zelo neumen; povej Mi, kakšnega si predstavljaš Jehovo?
34. Mogoče kot močan veter ali svetel plameneči ogenj, sonce ali mogočen blisk strele?
35. Povej Mi, kakšen se ti dozdeva? Amen.«
36. Nato je Hored odgovoril: »O prijatelj, ne postavljam ti takih vprašanj, ker kdo bi si kdajkoli upal potisniti Boga v okorno končno obliko?
37. Bog je resnično večni in neskončen! Kakšna oblika bi Mu sploh pristajala, neskončnemu Bogu?«
38. In Abedam mu je odgovoril: »Da, zares, zagotovo ne tvoja zelo neumna oblika!«
39. Toda, naj Mi Naeme, otrok sveta, pove, kakšnega si predstavlja svetega Jehovo!«
40. Ob tem se je Naeme nasmehnila in končno rekla: »Ti nebeško dober in čudoviti prijatelj, oprosti mi, če si Ga tudi jaz ne morem predstavljati v obliki, ki bi bila Njega vredna, toda po drugi strani ne morem pred teboj skriti dejstva, da bi mi bil najbolj všeč v Tvoji obliki.
41. Oprosti mi, če sem tudi jaz rekla nekaj zelo neumnega!«
42. Toda Abedam ji je rekel: »Bodi potolažena, ti lepa žena; resnično, povem ti, v tej Moji obliki boš kmalu prepoznala Jehovo, večnega, neskončnega mogočnega Boga in v Njem svetega, najbolj ljubečega Očeta. Amen.«

217. POGLAVJE

Hored in Naeme v krogu očakov s še vedno nespoznanim Abedamom. Horedova kazen zaradi njegove ljubosumnosti na Abedama.

1. Po teh besedah je šla družba naprej do samega kraja, ki nam je že poznan.
2. Ko se je visoki Abedam približeval očetom, so se ti vrgli pred Njega, ganjeni od najgloblje ljubezni in globokega spoštovanja do Njega. Nekateri so Ga hvalili in slavili, drugi pa so bolj tiho vzdihovali v svojem srcu.
3. Tokrat so tako najbolj spoštljivo ležali vsi ljudje na višinah, kakor tudi na vrhovih velikih gora, razen petih prišlekov, ki so edini stali pokonci.
4. Tudi Henoh in Lamel bi sledila zgledu skupnosti, če jima ne bi Abedam tega na skrivaj izrecno prepovedal, zaradi dveh novih prišlekov.
5. Toda to se je Horedu zdelo zelo nenavadno in nič manj začuden Naeme, namreč, da vsi ljudje ležijo na svojih obrazih v največjem spoštovanju, vendar, ko je pogledala naokoli, ni videla nikogar, razen svoje družbe, ki bi mu bilo izraženo tako veliko spoštovanje.
6. Zato je Naeme takoj pristopila k Abedamu in Ga zaupno vprašala: »Poslušaj, spoštovani, mogočni in dobri prijatelj! Ali bi mi nakazal in povedal, kaj to vsesplošno spoštljivo ležanje in vzdihovanje pomeni? Komu je vse to namenjeno?
7. Ali se morda od nekod, meni neviden, približuje sveti, veliki Jehova? – Ali kaj to pomeni?
8. Komu ta splošna ponižnost? – Da, da, to bo zagotovo sveti, veliki, vzvišeni Jehova!
9. O dragi prijatelj, glej, od svojega otroštva sem imela vedno skrito željo, da bi videla vzvišenega, svetega Jehovo vsaj enkrat v življenju, ker me je o Njem moja mati na skrivaj poučevala po nauku Faraka, ki je rekel, da je Henohov brat, ki se je z Jehovo, tako mi je bilo rečeno, veliko družil in pogovarjal o različnih stvareh.
10. Glej, dragi prijatelj, moja nesreča je bila v tem, da sem bila najlepša hčerka nižin, zato me je moj nesrečni oče pogosto prodajal pohotnežem.
11. Vendar je bila moja sreča, da zaradi moje velike bujnosti, ki mi jo je Jehova odmeril, nihče ni mogel obstati v mojem fizičnem objemu več kot nekaj trenutkov. Celo moj brat Tubal Kajin, po materi Zilli, ni imel več uspeha, zaradi česar, kot moj mož, ni bil sposoben v meni spočeti pravega plodu.
12. Skratka, odveč je povedati, da me moj nesrečni oče Lameh, z vsem možnim trpinčenjem, ni uspel ločiti od Jehove.
13. Hored, moj prvi pošteni rešitelj, mora biti priča dejstvu, da sem si v celotnem času, ko sama bivava skupaj, vedno želela pogovarjati o ničemer

drugem kakor samo o Jehovi. On ni bil v meni zato niti enkrat navzoč, kajti nisem mu dovolila, kljub njegovemu pogostemu rotnju, ker nisva bila od nikogar blagoslovljena. Da je moj pravi rešitelj, tega ne bo nikoli zanikal, vendar mu je lahko zaradi moje nesrečne bližine čisto vse odpuščeno.

14. Glej torej, ti dobri, plemeniti, močni prijatelj, zagotovo je velikega pomena to, da sem se jaz kot otrok sveta in kače v svojem nesrečnem položaju lahko v svojem srcu oklepala tistega nekaj malega, kar sem slišala o Jehovi, da sem kljub vsem posvetnim viharjem, ki so me pestili in vedno bolj grozili, da me pokopljejo, še vedno imela dovolj moči, da sem obdržala svoje srce vedno tako čisto, kakor je bilo mogoče, zaradi Jehovega razodetja (na skrivaj po materi Zilli).

15. Lahko verjameš, da je to resnica. Čeprav sem resnično usmiljenja vredna, nesrečna hči nesrečnega očeta, čigar norost je prevelika, da bi jo katerikoli človek sploh kdaj razumel, nisem v svojem srcu nikoli ljubila ničesar bolj kot meni razodetega Jehovo, svetega Stvarnika vseh stvari, vseh živali in vseh ljudi.

16. O dragi, vzvišeni prijatelj, lahko mi zagotovo verjameš, da je sedaj, ko sem prvič na teh čudovitih svetih višinah, moje srce čisto iz sebe, ko uživam v tako veličastnem, mogočnem in številnem prikazu nepopisno čudovitih Jehovih del, katerih nisem niti najmanj vredna.

17. Da, - lahko bi kar umrla od ljubezni do tega mojega nepopisno čudovitega, nebeško svetega Jehove!

18. O dragi, čudoviti prijatelj, rada bi ti povedala nekaj zelo pametnega o moji veliki ljubezni do Jehove, toda od kod naj to vzamem? Nikoli se nisem smela učiti, da se ne bi s tem zmanjšala moja telesna lepota.

19. Če ne bi imela ob strani matere Zille, verjamem, da moj kruti oče sploh ne bi dovolil, da bi se naučila govoriti!

20. Zato bodi z menoj potrpežljiv; čeprav nisem več tako mlada kakor izgledam, je moje srce še vedno dovzetno, kot takrat, ko sem bila stara komaj trideset let!

21. O dragi, čudoviti prijatelj! Če bi se sveti Jehova sedaj pojavil od nekod, mi dovoli, če bi ti bilo to mogoče – pogledati Ga samo za trenutek.

22. Oh, če bi le imela takšno milost, vendar sem je najmanj vredna!«

23. Od tu ni mogla več naprej govoriti in velike solze so ji polzele po njenih lepih licih in iz njenih oči je zažarela najbolj vroča ljubezen, najbolj živahno hrepenenje; veselje in strah sta se silno borila v njenih prsih, da se je tresla po vsem telesu.

24. Potem je Abedam poklical Horeda in mu rekel: »Hored, sin jasnega jutra, glej, tukaj stoji zapuščen otrok sveta iz nižin! Ta drhti od velike ljubezni in hrepenenja, strahu in veselja do Jehove, - vendar ti, sin jutra, nisi naredil ničesar, razen, da si vrgel name nekaj ljubosumnih pogledov!

25. Zato ti povem, da bom Jaz kot Gospod, vzel to plemenito žensko rastlino in jo sedaj vzel in presadil v drug vrt, tako da odslej ne boš več videl njenega obraza, zavoljo svojega samoljubja, ker si se spozabil proti Meni, ki sem te rešil od pogube zaradi tvoje velike pohotne norosti.
26. Ti poznaš starodavni zakon očetov, sam si bil od očetov imenovani učitelj, zato mi povej: Ali je to sad tvojega položaja? Katera strupena žuželka te je tako zelo ranila, da se je tvoje srce spremenilo v srce tigra?
27. Ali me poznaš, ali poznaš Boga? – Glej, Naeme sluti, da Sem tukaj, v čigavi bližini se nahaja!
28. Vendar ti stojiš tukaj pred tvojim Bogom in Stvarnikom – in si zabiti kot leseni hlod.
29. Pojdi v jamo tam čez in si prizadevaj ugotoviti, če je tvoje srce sposobno kesanja, kajti Jaz, - Jaz, ki ti sedaj to govorim, sem viden Jehova, sam Bog iz večnosti.«
30. Tedaj se je Herod zrušil kakor zadet od strele.
31. Nato je Naeme padla na kolena, se tresla in jokala ter končno rekla s tresočim glasom:
32. »O Jehova, bodi milosten in usmiljen do mene, uboge grešnice!«

218. POGLAVJE

Abedam hkrati človek in Bog. Naemina velika ljubezen do Jehove.

1. Abedam se je takoj obrnil k Naemi in jo vprašal: »Naeme, prej si me prosila, da bi ti pokazal svetega Jehovo, če bi se od nekje približeval očetom. Ali si sedaj popolnoma zadovoljna, ko sem ti pokazal, da sem Jaz sam Jehova. Ali Mi lahko verjameš, da sem človek in hkrati tudi Jehova, večni, veliki Bog?«
2. Naeme je bila sprva nad tem vprašanjem nekoliko presenečena, vendar se je kmalu zbrala in odgovorila Abedamu z najbolj nežnim glasom, glasom, kateri je lasten resnično najbolj plemenitim ženskam, v njihovih najbolj pobožnih trenutkih.
3. »Najvišji, najbolj vzvišeni, najsvetejši Bog! Jaz, uboga, grešna ženska bi ti zagotovo verjela, tudi če bi mi rekel: 'Glej, na današnji dan je šla mimo Jehova sapica, vidna samo nekaterim očetom!'
4. Resnično, moje srce bi prejelo obilico čudovite tolažbe!
5. Koliko bolj Ti lahko sedaj verjamem, da si Ti sedaj navzoč Sam v osebi pred menoj, najbolj nevredno žensko, meni, - kot sem že prej omenila – najbolj prijeten, ljubezniv, v najbolj čudoviti človeški podobi in obliki, izjemno blag, nežen, vzvišen in zelo usmiljen.
6. O Ti, Najsvetejši, še vedno se spominjam, kaj mi je povedala moja mati

Zilla, namreč, da karkoli Ti ustvariš, v katerikoli obliki, to narediš popolnoma sam in nimaš nikogar, ki bi Ti lahko pomagal, kaj šele da bi pozval koga za pomoč, ker si Ti v vsem samozadosten.

7. Toda od svoje matere vem tudi to, da kar se tiče tvojega bistva, si prav gotovo edini, ki se ima lahko za najpopolnejšega človeka. Ker smo mi Tvoja ustvarjena bitja, nas ni mogoče oblikovati v bolj popolni podobi, kot je tako čudovito lepa človekova. Vsaka drugačna Tvoja predstavitev bi bila Tebe sorazmerno nevredna, bolj kot bi odstopala od človeške oblike!

8. O Ti Najsvetejši, lahko bi Ti povedala še mnogo drugih stvari, po katerih sem Te prepoznala, zato še vedno trdno verjamem, da Ti nisi nihče drug, kot sam sveti Jehova!

9. Toda - glej, jaz bi hotela sebe - da, nespodobno sem se zaklepetala, - in to Ti lahko, mogoče skrivoma - povzroča nejevoljo! Da razkrivam vse kar sedaj ognjevito priča v mojem srcu o Tebi, morda ni primerno pred Teboj in prav tako zagotovo ne pred najbolj vrednimi očeti.

10. Vendar, Ti lahko zanesljivo pogledaš v moje srce, bolje kot lahko jaz sama; ono Ti bo povedalo vse, kar bi bila moja nekako šibka usta popolnoma nesposobna izreči.

11. Samo te prošnje mi ne pusti neuslišane: Ne kaznuj preveč ostro poštenega Horeda, če se je prekršil proti Tvoji svetosti, - za njegovo dobro in zaradi mene bodi milosten in usmiljen in naju ne preženi povsem od Sebe!

12. Če je grešil, sem bila samo jaz grešni vzrok njegovih pregreškov; zato lahko kaznuješ mene namesto njega. Jaz sem vendar tako ali tako obžalovanja vreden plod noči in greh, ki ga je obrodilo, je že od nekdaj zame večna smrt!

13. Kako bi Horedu, ob moji usmiljenja vredni strani, sploh lahko uspelo, da bi bil Tebi enako prijeten kakor drugi očetje, ki niso nikoli okusili Horedove skušnjave?!

14. Glej, Ti dobri, sveti Jehova, ali nisem jaz sama kriva za Horedov padec pred Teboj.

15. O, zatorej bodi milosten in usmiljen tudi njemu in meni ubogi grešni ženski! Tvoja sveta volja naj bo storjena. Amen.«

16. In Abedam ji je odgovoril: »Moja, sedaj zelo ljubljena Naeme! Kar zadeva tvojo prošnjo, je bilo nanjo odgovorjeno še preden si Mi jo omenila, tako da je tvoje srce lahko popolnoma mirno!

17. Ampak, malo prej si rekla, da Mi lahko navedeš več drugih stvari, po katerih si Me prepoznala in imaš zato sedaj trdno vero Vame, tako da si prepričana, da poleg Mene ni nikjer drugega Jehove.

18. Ne skrbi, da bi kaj preveč povedala, nikoli Me ne bo vznejevoljilo, četudi Mi govoriš ves dan ali vse leto ali tvoje celo življenje, resnično, celo vso večnost. Kar pa si Mi povedala iz svoje ljubezni, je vse primerno pred

Menoj, kakor tudi pred vsemi očeti, zato Mi le odkrito povej kar si zamolčala!

19. Da vidim skozi tvoje srce, kakor tudi čez vso neskončnost z enim pogledom, od najmanjše do največje, o tem ne dvomi nihče, ki Me je prepoznal, še posebno v svojem srcu in prav zato dobro vem kaj imaš še v svojih mislih. Zaradi očetov želim, da mi to brez zadrege tukaj odkrito poveš.

20. Ljuba Naeme, če Me resnično ljubiš, potem daj, izlij pred Menoj svoje srce, tvojim dragim, svetim Jehovo! Amen.«

21. Tedaj je Naeme zasijala v lepoti, ljubkosti in najbolj ognjeviti ljubezni ter vprašala Abedama z osvajalnim, melodičnim glasom, drhtečim od ljubezni in bojazni, takim kakor od resnično sramežljive device.

22. »O Ti – najsvetejši, blag, ljubezniv, nežen, najbolj prijeten Jehova! --- Ali smem jaz, uboga grešna ženska, Tebe ljubiti tako, kakor je Tvojim otrokom in Tvojim hčeram tukaj dovoljeno, da Te ljubijo? Oh, ali lahko to storim? --- Jaz, - otrok sveta, hči Tvojega – oh, tega ne morem izreči! – Ali tudi jaz – smem tako – Tebe ljubiti?! ---O Ti moj Jehova!«

23. Po teh besedah je padla na zemljo in kar naprej jokala, ker se je počutila nevredno Moje ljubezni.

24. Toda Abedam je takoj pristopil k njej, jo prijel za roko in dvignil, jo pred očmi vseh očetov goreče pritisnil na Svoje prsi in držal nekaj časa trdno objeto. Potem, ko jo je nežno, postopoma spustil, jo je ponovno vprašal: »No, Moja najljubša Naeme, ali Me boš zopet vprašala, če me lahko ljubiš?«

25. Ob tem vprašanju je Naeme padla k Abedamovim nogam in jih navlažila s svojimi solzami; da, navlažila je Jehove najbolj svete noge z vročimi solzami ljubezni.

26. Ob tem je Abedam postal silno ganjen in dejal z mogočnim glasom: »Otroci, pogledjte sem! Tukaj ob Mojih nogah leži zdaj več kot lahko ponudijo sonce, luna in zvezde! Tukaj leži nova hči pokore, kesanja in – najbolj vzvišene ljubezni!

27. Lažje Me je najti in Me ljubiti v kraljestvu življenja, kakor v kraljestvu smrti; toda ta Me je iskala in Me ljubila že v smrti!

28. Zato bo ona sedaj v zameno nagrajena z Mojo ljubeznijo, kakršne si noben človek na zemlji nikoli ne more predstavljati!

29. Da, najljubša Naeme, Tvojo roko bom obdržal Zase, ker si tako zvesto predala Meni svoje srce!

30. Naeme, sedaj pripadaš samo Meni! Glej, tako se maščujem Svojim sovražnikom, - in sicer, z Mojo očetovsko ljubeznijo!«

219. POGLAVJE

Horedovo poglobljeno razmišljanje. Njegovo priznanje in njegova nova napaka.

1. Odkar je Hored prepoznal Gospoda, se mu je začelo svitati, tako, da je začel v sebi preiščevati:
2. »Kaj naj sedaj naredim? Jaz – usmiljenja vreden, slaboten, nemočen črv v prahu, ki se skoraj ni več sposoben povzpeti na kot moja roka debelo drevo; On – Bog, večni Bog, sam neskončna prvobitna oblast, sila in moč! Jaz – odvraten grešnik; On – najvišja svetost!
3. Jaz sem sestavljen iz čiste sebičnosti, samoljubja in samovolje; On je poln najvišje ljubezni, milosten in usmiljen!
4. Jaz sem poln ljubosumja, jeze, zavisti in maščevalnosti; On je poln miline, nežnosti, potrpežljivosti, strpnosti in velikodušnosti!
5. Skratka, ne glede na to, kje in kako pogledam nase, se znajdem v popolnem nasprotju z Njim.
6. Kaj naj sedaj naredim, kaj naj počnem, kaj začnem?
7. Poslal me je v jamo, kjer naj bi se preveril, če je moje srce še vedno zmožno kesanja; ampak, kaj mi bo to koristilo?
8. Ali ne poznam svojega zlobnega srca, ki je prav toliko nagnjeno h kesanju, kakor kamen na pritisk, ki se temu upira tako dolgo, dokler je trd, brezčuten kamen?!
9. O Naeme, Naeme, ti nedolžna dolžnica mojega trdega, sebičnega srca, šele sedaj mi je postalo jasno, da se ti lahko približa nekaznovano samo Gospod, tvoj Bog in Stvarnik in nihče drug!
10. Da, sedaj nenadoma vidim vse jasno in svetlo, v polni svetlobi: - ona mi je bila darovana le za kazen, ker sem v revnih nižinah vzbudil veliko pozornost z oblastjo, silo in močjo, ki mi je bila dana.
11. Da, da, tako je to; in jaz sem bil dovolj slep ves ta čas, med katerim sem bil edini nesporni lastnik te Kazni in nisem videl in zaznal, da je to moje navidezno sladko razmerje, le strašno grenka kazen.
12. Od nekdanj sem bil pohoten, kakor smrdljivi oven in jelen, goden za parjenje in ponosen na svojo veliko in močno obliko. Kaj je bilo potem bolj naravno, kot to, da me je Gospod, ko je imel dovolj mojih nepopravljivih neumnosti, zato zaslužno in pravično kaznoval?
13. Ali nisem medlel pred Naeme, vendar me ona ni nikoli uslišala, ko sem žarel pred njo kakor zrela, sočna vejica oljke?
14. In vendar sem moral gledati njene neizrekljive čare, tako da se mi je pogosto kar stemnilo pred očmi.
15. Njen obraz, ki je kakor najlepša zora; njene oči, ki so kot dvoje vzhajajočih sonc; njena usta, ki so podobna sveži vrtnici, ki se je pravkar

mogočno razcvetela, njeni čudoviti lasje, ki se bleščijo kakor najdragocenejši dragulj; njene roke, ki so bele kot sneg in tako krhke, nežne in mehke, kakor mlada volna; njene prsi, veličastno očarljive, s katerimi se ne more nič primerjati. Da, vso njeno naravno lepoto, ki se ne more primerjati z ničemer na celem svetu, sem moral gledati in mi ni bilo dopuščeno, da bi v njej užival. Da, niti enkrat je nisem smel objeti in kadarkoli sem se jokajoč valjal pred njo, me še vedno ni uslišala, ampak mi je dajala le nauke in svarila, ki se jih Kenan ali Henoh zagotovo ne bi sramovala, zaradi česar je nisem mogel niti zapustiti, da bi se ji maščeval, ampak sem jo nasprotno bil prisiljen še naprej ljubiti vedno bolj in bolj.

16. O ti Kazen od kazni! Ti trda kazen! – O oče Adam, šele sedaj se tega jasno zavedam: ker si se oddvojil od Boga, te je Bog razdelil na dva dela in ti vzel tvojo polovico jaza, s katerim je oblikoval Evo in ti jo dal za stalno kazen kot pomočnico, ki je zmanjšala vso tvojo nekdanjo posvetno moč do šibkosti črva v prahu in te celo vodila na povodcu iz čudovitega raja, brez tvojega najmanjšega odpora, - ti pa nisi spoznal, kakor nisem tudi jaz, da je to kazen!

17. O Bog, O Ti veliki, mogočni, sveti Bog! Kdo lahko zbeži Tvoji kaznovalni palici?

18. Ostro Si me šibal, jaz pa nisem zaznal trdote Tvoje palice; in ko si se me usmilil, tako da si mi odvzel veliko breme ostre kazni, - sem se jaz največji bedak in osel, zaradi tega žalostil!

19. Šele sedaj sem uvidel vso globino moje neumnosti in se Ti iz srca zahvaljujem, kakor se Ti noben umrljivi še nikoli ni zahvalil, za to Tvojo veliko milost Meni, ubogemu bedaku.

20. Hvala, hvala, hvala Ti! Ti sam si me osvobodil. Sedaj sem resnično svoboden in pripadam zopet samo Tebi in sebi.

21. Toda, dovoli mi, da dodam svoji zahvali tudi tole prošnjo, in sicer, da mi Ti lahko za vedno prizaneseš s takšno kaznijo! Če hočeš in me moraš kaznovati, me kaznuj, ali z drugimi besedami, če mora biti človek sploh kaznovan v skladu s Tvojim redom, potem nas raje kaznuj z ognjem, s strupom in škorpionji; toda nikoli nas ne kaznuj z takimi kot je Naeme, da ne bi bila zemlja uničena pod našimi nogami!

22. Nas črve pa ne muči preveč, saj smo zaenkrat siti večne kazni! Amen.«

220. POGLAVJE

Resnica brez ljubezni ne koristi življenju. Ljubezen in življenje. Žensko poslanstvo.

1. Po tem samogovoru je Hored vstal in pogumno zakoračil k Abedamu, da bi svojo hvaležnost izrazil pred vsemi očeti; vendar mu je Abedam to preprečil, rekoč:
2. »Hored, ali misliš, da nisem slišal tihih besed tvojega srca? Ne gojiti takšnih misli!
3. Glej, šele takrat, ko si videl, da je za tebe Naeme čisto izgubljena, si se bil sposoben v svoji notranjosti obrniti Name.
4. Čeprav si se po vsej pravici in resnici obrnil Name, je bila tvoja vrnitev zaman, ker si Me na koncu svojega notranjega pogovora, s svojim čustvenim jezikom, z razburjenim srcem prosil, da če bo nekdo že moral biti kaznovan, naj ga kaznujem z ognjem, strupom in škorpionji, raje, kot pa z podobnimi kot je Naeme, - in izrazil svojo željo, da bi Jaz morda nekega dne prenehal s kaznovanjem!
5. Glej, takšne prošnje kažejo zelo malo ljubezni do Mene in do bližnjega.
6. Četudi si bil spodbujen s polno resnico, je ta kljub temu malo vredna za tvoje življenje, razen če je povezana z ljubeznijo!
7. Toda povem ti: Raje bi te videl, da jokaš za Naeme, ker bi Mi tako pokazal, da je Tvoje srce polno ljubezni, - vendar je njegova smer napačna; kakorkoli, to bi bilo lahko popraviti.
8. Stvar je taka, da si Mi pokazal odprte oči, toda zaprto srce. Vendar oči niso primerne za sprejemanje življenja, ampak edino srce. In glej, prav to kar bi moralo biti v tebi živo, je mrtvo!
9. Tvoja misel je samo polovično resnična, ker je brez ljubezni. Če bi imela v sebi ljubezen, bi zagotovo izbrala drug izhod, kot pa nepravega. Kot, da Jaz, Oče, uživam v kaznovanju! Kako neumno!
10. Zamenjuješ Moj večni red najbolj vzvišene in čiste ljubezni z kaznovanjem in Me rotiš, rekoč: 'Za zdaj sem sit kazni!'
11. Glej, kaj bi nastalo iz ustvarjenih bitij, če bi Jaz uslišal tvoj neumni nasvet?
12. Tako, da boš lahko v celoti spoznal svojo neumnost, bom odobril tvojo prošnjo, na tej mogočni, visoki in močni stari cedri.
13. Torej, kaj praviš? Kje je sedaj mogočno drevo? Glej, niti najmanjša sled ni ostala za njo!
14. Ali sedaj vidiš kam bi ustvarjena bitja privedla odobritev tvoje prošnje in ali se tudi zavedaš svoje velike neumnosti in koliko je resničnega življenja v tebi?

15. Da bi bilo bolje, če bi te Jaz kaznoval z ognjem, strupom in škorpionji, kot pa s podobnimi Naeme? – Glej, res je, da sem dal žensko moškemu, da bi bil bolj ponižen, ker sem že od večnosti vedel, kakšno je osamljeno moško srce.
16. Samo v zvezi s tem - in samo za polovico - je lahko ženska obravnavana kot majhna kazen, usmerjena na ponosno moško srce. Vendar, tisti, ki razmišlja malo dlje, bo kmalu spoznal, da je ravno ta navidezna kazen, dejansko eden od najpomembnejših načinov za doseganje resničnega, popolnega, najbolj blaženega, večnega življenja v Meni?!
17. Glej, več kot tisočkrat sem ti rekel, da samo ljubezen do Mene in tudi do tvojih bratov in sester vodi do večnega življenja, ker je ravno to prvobitno večno temeljno Življenje vsega življenja, katero je v Meni in v njenem celotnem, svetem, brezmejnem večanju ni nič drugega kot čista ljubezen!
18. Torej, če nimaš ljubezni, od kod naj bi prišlo zate življenje?
19. Kje in kako bo živel tisti, ki Me v svojem srcu ne sprejme, ker sem le Jaz sam življenje?
20. Jaz sem večna ljubezen sama; torej, ali ni srce tistega, ki je brez ljubezni, pred Menoj tudi brez življenja?
21. Toda sedaj se vrni in premisli, kdo prvi uči otrokovo srce ljubezni skozi ljubezen, kdo prvi prebudi srce za ljubezen in življenje!
22. Kdo nahrani nemočnega otroka iz lastnih prsi? Kdo ti je dal prvo hrano in te prenašal na nežnih, mehkih rokah, čez smrt semkaj v življenje? – Glej, tvoja mati, ti bedak!
23. Vendar, ko si se kot mladenič, začel zavedati svoje moške moči in se hotel ponosno dvigniti, kot da si poklican z velikim prezirom uničiti sonce, luno in vse zvezde, tako da bi se razpršili v večno pozabo, - kdo ti je potem prišel nasproti, kdo spodbudil tvoje srce za ljubezen in življenje v tebi, - kdo je bil prvi, ki te je vodil nazaj v tvoje lastno območje življenja, - kdo te je znova učil o ljubezni, nekoč poučene od matere in kasneje pozabljene.
24. Povej Mi, kdo je bil angel, ki te je klical z močnim glasom svojega celotnega bitja: 'Hored, ljubezen, ljubezen, ljubezen - in življenje; toda ljubezen v čistosti, ljubezen v Bogu in življenje v Bogu, živi Zame in ne trkaj na vrata smrti!'
25. Glej, tukaj pri Mojih nogah počiva ta angel, katerega si hotel zamenjati za ogenj, strup in škorpione; glej, to je Naeme!
26. Torej, sedaj pojdi in se pokesaj za svoje neumnosti, ko pa boš začutil ljubezen v svojem srcu, da, povem ti, mogočno, močno ljubezen Zame, tvojega svetega, dobrega, najbolj ljubečega Očeta, takrat vstani in se vrni, da te bom lahko blagoslovil z večnim življenjem. Amen.«

221. POGLAVJE

Horedovo tiho premišljevanje in opazovanje samega sebe

1. Po tem Abedamovem govoru je Hored padel na obraz in goreče prosil Abedama naj mu spremeni srce, ker se čuti nemočnega in se zaveda, da na sebi ni bil sposoben spremeniti ničesar; zato naj ima Abedam milost in usmiljenje do njega!
2. Toda Abedam mu je rekel: »Naredi kar sem ti zapovedal in ti bo pomagano, ker sem na označenem mestu pripravil zate zdravilo! Zato pojdi in ga hitro zgrabi, če ceniš svoje življenje, kakor tudi Mojo milost, ljubezen in usmiljenje! Amen.«
3. In Hored se je takoj dvignil, se zahvalil s tresočim srcem in se nato odpravil proti dobrih dva tisoč korakov oddaljeni jami.
4. Po prihodu v jamo, je nekaj časa opazoval bogato obarvano skalo in začel razmišljati o tem, kaj je vzrok takšnega sijaja, vendar ni našel zadovoljivega odgovora.
5. Končno se je domislil nekaj dobrega, tako da si je rekel: 'Ko se močni sončni žarki lomijo na dobro oblikovani, gladki in mnogobarvni, prosojni površini skale, potem seveda ta zažari v nepopisno živahnem sijaju in veličastnosti.
6. Vendar, ali so zato njena last? O, sploh ne! Takoj, ko sonce zaide za goro, v globoko noč potone tudi ves velik sijaj!
7. Kakšna je potem razlika med teboj in najbolj navadnim peščenjakom, čez katerega celo mravlja naglo stopica, da se ne bi izsušila od njegove velike nerodovitnosti in na koncu umrla?
8. Ali ni potemtakem vse poveljano le s svetlobo? -- Da, da, s svetlobo; toda kaj pa je kljub temu sijaj vseh teh stvari v svetlobi? Laž, zagotovo laž!
9. Abedam, kakor so Ga klicali očetje, mi je pred časom povedal nekaj o polresnici; -- glej, glej, nenavadna svetloba se od tam spušča nadme! Da, da, to bi lahko bilo dejansko zares dano nekaj kakor pol resnice!
10. Kdo lahko oporeka sijajnim oblikam stvari, kot so na primer rože, dragoceni kamni, sadje, živali in tako tudi človeka in prav tako nešteto drugih stvari? Toda njihova lepota je samo polovična brez svetlobe.
11. Kaj je veličastna svetloba sama zase, ko se njeni žarki razpršeni v vse prazne prostore neskončnosti ne bi zadeli ob neko obliko in jo poveljali?
12. Ali ni nekaj resnično lepega ta značilna oblika vidne svetlobe?
13. Kdo bi lahko rekel o soncu, luni in vseh zvezdah ali svetlobi bakle, kot takim, da so resnično lepi? Resnično niso in celo najpreprostejša majhna cvetlica vsebuje več lepote kakor vsa, precej enolična, okrogla, navidezna sfera sonca in lune ali majhne, nepomembne pike, ki predstavljajo zvezde!
14. Ja, ja, povsod samo pol resnice; oblika brez svetlobe ima samo

polovično vrednost in prav tako svetloba brez oblike!

15. Torej bi dejansko veljalo enako tudi za človeka, če se njegovo srce, brez ljubezni ali oblike, kar naprej obrača sem in tja.

16. Prav tako kakor sonce, lahko razum pošilja svoje žarke; toda kaj to koristi praznini. Kjer ni nič, kakšen je učinek žarka, ko zadene prazno površino nič?!

17. Da, resnično, v mojem srcu ni ničesar; popolnoma nič, nobene ljubezni, nobenega kesanja, nobene žalosti, nobenega veselja in ne želja, - celo hrepenenje se ne poraja več v njemu.

18. Ali imam morda veselje do življenja? Oh, ne, zame je življenje, kar je za kamen lesk njegovih barv! Ali morda občutim lakoto ali žejo? Tudi za to prav tako ne občutim ničesar!

19. Moral bi se pokesati za svoje neumnosti; da, toda katere? Mogoče je moje srce prazno in mu svetloba razuma ne koristi, ker ni sprejeta od nobene oblike v meni?

20. Kesanje je res borna hči ljubezni; če je mati še vedno nekje v oddaljenem polju, kako naj vzamem hčer?

21. Jaz sem bedak, - tako mi je rekel Abedam Jehova. Trdno verjamem da sem, ker mi je On, ki je večna resnica to potrdil - zato moram biti zagotovo bedak!

22. Toda zakaj sem bedak? Zato, ker je moje srce prazno, brez oblike ali ljubezni? Ampak, če je prazno, kako ga je treba napolniti?

23. S svetlobo zagotovo ne; kajti, kjer žarki svetlobe ne najdejo ničesar, potujejo po vsej neskončnosti in se nikoli ne vrnejo!

24. Torej, od kje vzeti in potešiti praznino? - Ampak - tiho, tiho! Kaj je to? Kaj tako čudovito močno zveni? O Bog, Ti veliki, sveti Jehova, naj sedaj izginem! Ne, ne, le pusti me sedaj živeti!

25. Slišim zvoke, zvoke, oh, svete zvoke! To niso besede, - ne razumem jih, toda čeprav jih ne razumem so bolj veličastni, neskončno bolj veličastni kakor najbolj razumljiva beseda.

26. O Bog, sedaj je že postalo jasno, in sicer, - da sem velik bedak!

27. Ali ni beseda oblika zvoka? Vendar je tukaj sam zvok bolj veličasten od njegove oblike.

28. Tukaj se moja modrost konča; ta pojav je povzročil konec vsem mojim načelom.'

29. Gospod, tukaj pred Teboj leži grešnik v prahu in vse kar lahko reče je: 'O dragi Oče, pokaži milost in usmiljenje tudi meni, ubogemu grešniku!' Tvoja sveta volja. Amen.«

222. POGLAVJE

Čudežni zvok v jami in njegov blagodejni učinek na Horeda

1. Za to jamo je bilo značilno, da se je posebno okoli tretje ure popoldan, kar se je ob tem času zgodilo tudi tokrat, ko so se vsi vetrovi plegli in je nastal popoln mir, lahko slišalo zvenenje, zelo podobno dobro uglašeni vetrni harfi, le da je bilo to zvenenje bolj veličastno in vzvišeno, tako v dviganju kot tudi v padanju, čemur vi pravite modulacija ali prehodi.
2. Ta čudež je bil zagotovo zelo star, toda Hored je bil prvi, ki ga je odkril; vendar s starostjo čudež ni prenehal in še manj njegova koristnost.
3. Nihče ne more zanikati, da sta sonce in vse stvarstvo sploh en velik star čudež, toda ali je mogoče reči, da bodo s časom ti dobro, smotrno urejeni čudeži prenehali?
4. Gotovo ne, kajti dandanes izredno staro sonce še vedno sije prav tako, kakor je sijalo v Adamovem času.
5. In natanko enako velja za ta čudežni zvok, ki je bil že od večnosti predviden, da bo sedaj pripravljen za Horeda.
6. To je omenjeno zato, da nihče ne bo mogel reči: 'Torej je bil to le naravni pojav'!
7. Iz katere trditve bi morali sklepati, da so naravni pojavi na nek način manjši čudež, kot če bi svetleča gora padla z neba.
8. Kakorkoli, ta čudežni zvok je tako blagodejno vplival na Heroda, da se je začel obračati navznoter in postal pravi človek skoz in skoz, poln kesanja, ljubezni in življenja.
9. Kako je ta čudež vplival na drug čudež? To bo takoj povedano, zato poslušajte:
10. Od svojega rojstva je bil ta Hored poln ljubezni in poln najboljših misli, tako da je kot deček, takrat, ko so ga preplavili ljubezenski občutki in ni imel nič drugega pri roki, pograbil kamne in jih močno pritisnil na svoje srce.
11. Postopoma je iz te ljubezni razvil neko ljubezen do narave, ki je na koncu postala močnejša od ljubezni do Mene in ljubezni do očetov, bratov in sester. Torej, kaj bi morala biti samoumevna posledica odstopanja od te ljubezni?
12. Poglejte Horeda, vprašajte v kakšnem stanju je in vsem bo postalo jasno na kakšen način je končno postal popolnoma hladen, posveten modrec.
13. Začel je gledati na stvari v naravi z ostrejšimi očmi. Proučeval je zelišča, toda zanj so bila brez življenja, da bi mu dala toplino v prihodnosti; razkosal je drevesa, toda tudi v njih ni našel življenjske topline; šel je v vodo in ugotovil, da je mrzla; zopet je vzel glino in

ugotovil, da je mehka in voljna, tako da lahko iz nje oblikuje vse mogoče stvari. Toda kmalu je opazil dva velika zla, in sicer: dokler je taka tvorba zaradi svoje naravne vlažnosti ostala prožna, je bila precej mrzla, da je povzročala drhtenje kože, če pa je bila od sonca segreta, je postajala vedno bolj trdna, toda, ko jo je pritisnil na svoje prsi, mu je povzročila veliko bolečino, tako da je zavrnil svoj izdelek, ki je postal tako trd.

14. Zopet je vzel kamne in udarjal enega ob drugega, da so pogosto oddajali ognjene svetleče iskre. To ga je začudilo, zato je od takrat naprej zdrobil skoraj vse kamne, ki jih je našel, da bi v njih našel ogenj, katerega seveda ni nikoli našel, tako da je na koncu prišel do tega zaključka: 'Cel svet je lačen tiger, ki je vedno razpoložen za žrtve in nikoli ne bi ničesar prepustil sosedu, razen nekaj neužitnih mrtvih kosti.'

15. Takšne modrostne izreke, ki so mu bili v veliko veselje, je postopoma v večjem številu pridobival iz narave, tako da je bil na koncu cenjen velik modrec jutra, v čemer je neznansko užival. Resnično, to je začel izkoriščati, tako da se niti vodilni očetje niso upali pred njim spregovoriti, ampak so ga vsi hvalili in mu dali splošen blagoslov, tako da je postal dovolj močan za apostola nižinam, kamor se ni upal iti nihče pred njim.

16. Vedel je, da si lahko v Hanohovem mestu pridobi veliko spoštovanje tako, da nastopi v Mojem imenu z besedo in dejanjem. S tem mu je bila dana najboljša nagrada za njegovo modrost in strah zbujujočo moč. S to nagrado je popolnoma nadoknadil, kar je zapravil s vso svojo neumno ljubeznijo do narave; v iskanju te ljubezni je pretiraval in se poslovil od modrosti, s čimer je postal popolnoma čuten, zato je sedaj spregledal, da je Naeme Moja kazen in tako razrešil stanje, ko se je njegova ljubezen zopet začela izgubljati v modrosti.

17. Zame je postal celo prvi, popolnoma hladen modrec.

18. Kaj bi bilo treba sedaj z njim narediti? Preveč prepričljiv, grmeč čudež bi ga ubil. Zato ga je ta harmoničen balzam vodil do kamna, da bi lahko spoznal, da Moja ljubezen ne napolnjuje le človekovo srce ampak tudi najtrši kamen!

19. Kako je to zdravilo vplivalo na Horeda, - da bi se tega naučili, mu posvetimo blagodejno prisotnost, da bomo slišali iz njegovih ust in se naučili in razumeli mnogo drugih stvari. Amen.

223. POGLAVJE

Horedov monolog in kesanje

1. Hored je že celo uro vzdihoval v nekoliko nedostopnem kotu jame, ko je rahel vetrič začel pihati iz jutra in prekinil prelepo zvenenje.

2. Takoj, ko so zvoki prenehali, ki so se zdeli Horedu tako sveti, je vstal in si govoril naslednje:
3. 'O ti veličastna, čudežna Božja stvaritev, kako si vzvišena in sveta, opazovana z očmi ljubezni in globoko občutena v ljubečem srcu, da, le nekoliko ljubezni očisti srce pred Bogom!
4. Kakšna razlika je sedaj v meni! Prej, komaj pred senčnim obratom, je bilo vse okoli mene še vedno mrzlo in mrtvo, - da celo moje srce je bilo hladno in moje oko ni moglo spustiti solze; sedaj pa je vse oživel: Trdi kamen govori in trava pošilja prijetno dišeč slavospev k svetim Božjim višinam.
5. Skozi šelestenje čudovitih drevesnih vej, se razlega sveti, čisti glas, velika Beseda preko vseh gozdov na zemlji, ki pravi: 'Bog je čista ljubezen! In vse okoli Njega, iz Njega in po Njem, je ljubezen!'
6. Oh, kako veličastno, kako lepo, kako sveto in živo je vse okoli mene! Kako vzvišene so sedaj te svete gore in kako nepopisno čudovite in svete Adamove jutranje višine, oh, kakšna razsežnost! Te ne morem izreči!
7. O moje srce, moje srce! Sedaj se odpri na stežaj; da, povečaj vse neskončno stvarstvo in dojemi, kaj je sedaj na teh svetih višinah!
8. Dojemi to, dojemi to, kajti to je Bog, velik, večni, presveti stvarnik neskončnosti – o srce, dojemi to! – to je najbolj ljubeč, presveti Oče! Da, to je Oče vseh nas, ki je tam, viden med svojimi otroki!
9. O narava, o vsi vetrovi, ti žuboreči izvir, utihnite, utihnite sedaj; in vi žvrgoleči prebivalci med vejami ceder in ti tudi cvrčeči muren, ne ovirajte svetega občutka v mojih prsih!
10. Sveti Oče, poln vzvišene ljubezni, med Svojimi otroki tam na svetih višinah! On – vse-mogočni Stvarnik, večni, edini Bog in Gospod vseh stvari in bitij, kot Oče med Svojimi otroki! O, misel, o ti najbolj jasna, najbolj sveta resnica, katera neskončnost te lahko dojame, katera večnost razume?!
11. Da, tvoje usmiljenja vredne prsi postanejo svete, čim se ga ta misel dotakne! Oče med Svojimi otroki! O ti neskončno velika misel. Kdo lahko živi in si Tebe predstavlja v Tvoji veličini, v Tvoji neskončni brezkončnosti?!
12. Oče med Svojimi otroki, katere poučuje Sam, jih uči, da bi prepoznali Njega, svetega Očeta!
13. Tudi moje mrtvo uho je dosegel Njegov sveti očetovski glas, jaz pa tega nisem razumel; in moje oči so Ga videle in Ga niso prepoznale! Na ta kraj me je vodila Njegova Beseda, Očetova Beseda me je privedla na ta kraj!
14. O ti sveti kraj, kraj, kjer sta se moje srce in moj duh resnično preobrazila, - s kakšnim večnim spomenikom te bom okrasil, s kakšnim svetim imenom imenoval, ti sveti kraj, h kateremu me je pozvala Očetova Beseda?

15. Oh, kakšen je vendar človek, ta šibki zemljin prebivalec, ko ima večni Bog usmiljenje do njega in ga sprejema kot otroka!
16. Ali je potem človek dober? - Ne, ne, vsekakor ni! – Ali je celo tako izredno lep, da Bog prihaja k njemu? – Ne, ne, nikakor ne, kajti kjer manjka prava srčna dobrota, manjka tudi prava lepota.
17. Ali se je Gospod morda zato milostno spustil k njemu, ker je vreden Njegove ljubezni? O, niti najmanj, kajti, da bi bil nekdo vreden ljubezni mora biti najprej nujno dober in lep!
18. Je morda človek bogato obdarjen z različnimi Bogu neznanimi in nenavadnimi stvarmi? O kakšna neizrekljiva neumnost, oh, saj se najtemnejše misli prav lahko polastijo jezika!
19. Kaj ima torej človek, kar ni že prej prejel?
20. Torej, kaj je in kaj ima usmiljenja vredni človek te puste zemlje, da Bog prihaja k njemu in ga uči, vodi in tolaži?
21. O ti velika, nepredirna skrivnost! Zato, da si lahko pravimo, da smo Njegovi otroci, je samo zaradi Njegove neskončne milosti, brez katere, kakor vsak kamen, ne bi bili nič drugega kot le bitja, polna nepokorščine, medtem ko se še kamen tisočletja ne premakne brez Gospodove volje z mesta, kamor ga je postavila vsemogočna roka svetega Očeta.
22. Ali je bila sveta misel v Bogu, iz katere je izšel človek, nehvaležni človek, morda bolj božanska kot ta, iz katere je ob istem času ali kasneje izšel kamen enega in istega Boga?
23. Da, da, nič, čisto nič nima človek pred Bogom, - vendar vse le samo zaradi Njegove milosti!
24. O ti neizrekljiva ljubezen, ti neskončna Očetova milost, ki je vedno svet, izredno svet,- kako se Ti bo srce zahvalilo, kako Te hvalilo in Te slavilo, s katerimi besedami bomo po vsej zemlji primerno razglašali tako neskončno milino, ki prihaja od Tebe k nam ubogim ljudem, ki sami sebi nezasluženo pravimo, da smo Tvoji otroci.
25. O Oče, naj se sedaj pogreznem v prah, ker moje oči niso niti vredne, da bi gledale v smer, kjer si Ti še vedno med Svojimi otroki!
26. Ti sveti Oče – med Svojimi otroki! Ta misel je preveč sveta, da bi bila še enkrat misel zemeljskega črva!
27. Zato naj utihne, utihne vse kar je okoli mene, da bom tudi jaz lahko utihnil pred izredno veliko Očetovo svetostjo!
28. Kajti, kaj naj bi prašen črv v blatu govoril, ko je vsa neskončnost vzvišena v najbolj spoštljivi tišini. Zato bodita tiho, tiho, moje srce in moj jezik, ker je sedaj vse okoli mene utihnilo. Tišina v Bogu, tišina, ker je Oče v bližini!

224. POGLAVJE

Abedam s skesanim Horedom v jami. Hored na Očetovih svetih prsih.

1. Po teh besedah je Horedov jezik utihnil, toda v njegovem srcu je postajalo vedno bolj glasno, ker si je to prizadevalo najti primerne in spodobne besede hvaležnosti, ki bi dostojno izrazile človekovo največjo možno ljubezen do Boga. Vendar je bilo prizadevanje zaman; bolj globoko kot se je Hored zavlekel v svoje srce in prizadevno preiskal vse njegove skrite koticke, manj je bilo mogoče najti tisto, kar si je sedaj tako goreče želel najti.
2. Medtem, ko se je to dogajalo, je Abedam poklical Henoha, Lamela in Gabiela z Puristo in Lameha z Gemelo.
3. Toda, ko je Naeme slišala izgovoriti ime svojega očeta, se je silno prestrašila, ker je verjela, da ga je na to sveto mesto pripeljala meglena pojava na beli gori.
4. Toda Abedam jo je kmalu pomiril, ko ji je rekel: »Naeme, kako te je lahko strah, ko si z Menoj? Ali nisem Jaz Gospod vseh stvari in bitij, vse neskončnosti in vse večnosti?
5. Glej, zato je tvoj strah nesmiseln; pa tudi Lameh, ki Sem ga poklical, nima s tvojim očetom razen imena nič skupnega!
6. Zato, ker sem dal temu *Lamehu ime, ki pomeni: Ta pripada Moj ljubezni; ta je Zame; ta prenaša v sebi Moj zaklad.
7. Kar se tiče istega imena tvojega očeta, ima enak pomen, vendar mu ga je dal Satan, ki je Moj največji sovražnik.
8. Toda zaradi svojega očeta si ne smeš delati skrbi, ker sem Jaz vsemogočni Gospod tudi nad njim, katerega zvesti, čeprav obžalovanja vreden sluga je tvoj oče, katerega oči se bodo z Mojim dopuščanjem odprle ob pravem času.
9. Zato bodi popolnoma mirna, ti Moja nova hči resničnega kesanja, pokore in ljubezni in hodi tesno za Menoj, skupaj z drugimi, ki so bili pozvani, na kraj, kjer je Horedov jezik, zaradi prekomerne krotkosti in ljubezni do Mene, sedaj izgubil živahnost.
10. In ti Set, ti Enoš, ti Kenan, ti Mahalalel, ti Jared in tudi ti Metuzalem, pojdite domov k svojim ženam in otrokom in poskrbite za hrano in pijačo v pravi meri, ker bodo danes, jutri in pojutrišnjem vsi otroci jedli za Očetovo mizo!
11. V svojih kočah boste našli vse v potrebnih količinah; le prinesite sem!
12. Vendar pa bomo šli tja, kjer naš novi, veliki, zvesti brat čaka na nas! Amen.«
13. Hored je kmalu opazil, da celotna družba z Adamovih jutranjih višin

prihaja proti jami, vendar zaradi velike oddaljenosti ni mogel razločiti vseh posameznih članov skupine.

14. Šele potem, ko so prišli bliže k njemu, je spoznal koliko je ura, z drugimi besedami, kmalu je med njimi prepoznal velikega Abedama.

15. Tedaj je bil popolnoma iz sebe, tako da je v svoji veliki ljubezni vzkliknil: »Ne, ne, to ne more biti, nikoli, ne!

16. Jaz – grešnik, skoraj morilec svojih bratov, Jaz, - ki sem bil slabši od vseh kozlov in psov in poln sramotnih in najbolj nečistih misli, - jaz, največji bedak, sem sedaj pred obličjem Tistega, ki me je ustvaril, pred obličjem Boga, najbolj svetega Očeta?!

17. Zemlja, ali nimaš nekje v daljavi špranjo, ki bi mi lahko v tvoji največji globini nudila dobro skrivališče za vse večnosti?!

18. O ti, veličastna jama, ali mi ne more pasti na glavo najtežja skala, ki bi me zdrobila v ničen prah?!

19. Kako bom sedaj obstal pokončen pred Njim? Jaz, največji človeški izprijenec, nizkotnega srca in duha?!

20. On, največja svetost! O jezik, - o srce, kaj bosta naredila, ko bo On prišel – skoraj je že tu?

21. Kako boš ti, grešno oko, gledalo Boga, - Boga, Očeta, najčistejšo, najsvetejšo ljubezen?

22. Kako boš ti, moje ubogo uho, slišalo Očetov sveti glas, resnično, glas, ki ga nekoč nisi prepoznalo?

23. Toda sedaj, moje srce, naprej do zadnje bitke, bodisi za življenje ali smrt!

24. Sedaj nimam ničesar razen velikega srca, polnega najbolj goreče ljubezni samo Zanj, Zanj, najsvetejšega Očeta! Ali je čista, - Oče, tega ne vem, toda karkoli boš storil z menoj – ali me zopet sprejel ali zavrgel, samo Tvoja sveta volja naj se v vsakem primeru zgodi, kar je v vsej večnosti vedno nadvse dobro! Zato, Tvoja sveta volja naj bo storjena!«

25. Pri tej zadnji besedi ga je Abedam prijel za roko in rekel: »Hored, ti močni gorečnej, ti si sedaj skala ljubezni, pridi sem k prsim tvojega večnega, svetega Očeta in prvič občuti, kako se na njih počiva, počiva v polnem zavedanju večnega življenja, počiva na prsih najbolj ljubečega, najsvetejšega Očeta!

26. Moj Hored, kadarkoli Jaz pridem, je vedno zato, da bi pridobil življenje in ne smrt!

27. Zato si sedaj za vedno živ. – Glej, tukaj je tudi zvesta Naeme. Šele sedaj si od Mene zanjo blagoslovljen in ona zate, kajti njo sem izbral za Mojo roko. Iz tega razloga ti jo sedaj dajem, ker si ti pravkar postal Moja roka!

28. In sedaj Me skupaj z ostalimi spremljaj ob Moji roki domov na višine k velikemu Sabatnemu obedu. Amen.«

*Opomba prevajalca: Bogu prijetni Lameh z jutranjih višin in ne hudobni Lameh z nižin.

225. POGLAVJE

Sabatni obed na jutranjih višinah

1. Sprva je Hored sledil brez besed od sreče, ker je bilo to srečanje z Abedamom za Horeda preveč neizrekljivo sveto, da bi lahko dovolj sprostil svoja čustva. Dobesedno je umiral; samo najbolj voljna pokornost je oživiljala njegove ude.
2. Ko so prišli na pol poti, si je Hored šele malo opomogel od svoje pretirane ljubezni in blažene nemosti ter globoko vdihnil, da bi v tem novem stanju izrekel iskrene velike besede. Vendar mu je Abedam takoj rekel: »Moj ljubi Hored, pusti svoj jezik pri miru; ne glede na to, kako lahko s svojim jezikom izraziš občutke svojega srca, si lahko ob Meni vseeno v celoti prepričan, da je kljub vsemu temu, jezik tvojega srca Meni bolj dobrodošel in prijetnejši, kakor, da bi ta po naravnem hrapavem jeziku izgubil velik del svoje živahne ljubkosti, čeprav resnica ne sme trpeti škode. Glej, kar koli pogledaš, ti nenehno pridiga večno resnico; vendar samo v ljubezni je najgloblje, nevidno življenje ustvarjenih bitij!
3. Zato ostani v sebi in ne raztresaj brezplodno, kar je tvoje srce pridobilo; toda zate bo že prišel čas, ko boš moral obdelovati Mojo njivo. Zato, prihrani svoje veličastno življenjsko seme iz Mene za čas, ko te bom Jaz poklical!
4. Sedaj pa pojdimo domov v miru; tam se boste naučili še mnogo stvari. Amen.«
5. Tako je ta družba, vključno z Očetom, odšla na jutranje višine. In, ko so prišli na sam vrh, jih je že čakalo sto in sto dobro pripravljenih velikih košar z obilnimi obroki, sestavljenih iz najbolj veličastnih, najboljših, svežih in okusnih jedi, kot so sadje, med in kruh ter vrčev najčistejšega in najbolj okusnega soka iz jagod.
6. Ko je Abedam videl, da je vse v redu, je blagoslovil hrano in pijačo ter nato rekel očetom, ki so bili zadolženi za hrano: »Pokličite vse vaše otroke, naj urno raznosijo in razdelijo hrano in pijačo vsem otrokom in vsi naj jedo in pijejo in se veselijo v Mojem imenu in naj sedaj vsi izvejo od ust do ust, da sem Jaz Oče njih vseh, viden med njimi!
7. Vendar naj tri polne košare ostanejo tukaj na vrhu za nas; zdaj pa pojdite in to storite!
8. In ti, Lamel, poglej v smeri proti večeru. Glej, tam kjer tri visoke cedre

krasijo vrh hriba, boš našel revnega očeta in njegovo ženo s sedmimi otroki, tremi fanti in štirimi dekleti. Ta družina je še vedno ujeta v stari hlapčevski spoštljivosti, tako zelo, da si nobeden od njih ne upa narediti niti enega koraka dlje od kraja, kjer se vidi Adamova koča.

9. Torej, pojdi hitro tja in vse pripelji k Meni. Sedaj pa pojdi in stori to!

10. Ti, Laméh, vzemi to srednje veliko glavno košaro in jo odnesi Adamu; in ti, Gabiel, vzemi drugo za tvojo družino, tretja ostane tukaj Zame, za Enoša, Jareda, Lameha in njegovo ženo, za Mojega soimenjaka, za Kisehela in Setlahema in ostale brate, za Zurielovo ženo, zate Moj Hored in za Naeme, za Juro, Bušina in Ohoriona in za družino, ki jo bo Lamel kmalu pripeljal sem.

11. Vsi ostali se bodo posedli ali okrog Adamove košare – ali, če so iz jutra, okoli Gabrielove košare!«

12. To, da Abedam ni želel z njim deliti njegove košare, se je Adama dotaknilo in ga na skrivaj zbolelo.

13. In Abedam mu je takoj rekel: »Adam, ali je morda kakšna razlika med košarami? – Ne smeš biti žalosten in lakomen Moje ljubezni, ker Jaz zbiram šibke okoli Sebe!

14. Vse tri košare so tu nekako urejene tako, da je med njimi malo prostora; zakaj bi te to potem žalostilo na tvojem položaju?

15. Ali nisem Jaz Oče in ali nisem tukaj v sredi med vsemi vami? Zato, bodi dobre volje in ne razmišljaj o položaju košar, ampak raje razmišljaj o Moji splošni očetovski ljubezni in zagotovo ne bo važno, v katero košaro sežem Jaz ali ti!

16. Ali morda meniš, da je tvoja košara manj blagoslovljena? – To je tvoja samoprevara! Amen.«

17. Nato, ko je zopet postalo topleje in svetleje v Adamovem srcu, je prosil Abedama odpuščanja. Toda Abedam je odgovoril:

18. »Adam, kako naj ti odpustim tvojo ljubezen do Mene, kot, da je bila greh? Zato bodi popolnoma miren; saj je to tvojo žalost povzročila ljubezen do Mene. Tako, torej bodi popolnoma spokojen in veselo uživaj v hrani. Amen.«

19. Po teh besedah je bil prizadevni Lamel že tam s svojimi zelo pobožnimi ujetniki.

20. Abedam je stopil naprej, da bi se z njimi soočil, ker so bili zelo prestrašeni, in jim rekel: »Pridite k meni, vi Moji ljubi mali otroci in se Me ne bojte, vašega večnega, svetega, neizmerno dobrega Očeta!«

21. In oni so Ga kmalu prepoznali in se vrgli pred Njega ter Ga glasno hvalili in slavili.

226. POGLAVJE

Gospod in kričavi hvalivci. Nešteto stopenj ustvarjenih stvaritev na lestvici ljubezni in življenja. Adamova milost in Abedamov blagoslov.

1. Abedam je počakal, da so se Mu popolnoma približali in jim nato nakazal naj prenehajo s svojim prekomernim glasnim hvaljenjem, vendar so še glasneje jokali: »Hvala Ti, sveti Oče, hvala Tvojemu najsvetejšemu imenu! Hvala Ti, vsemogočni, veliki, dobri Bog, ki si večni in neskončni! Samo Tebi vsa ljubezen, čaščenje, čast, hvaležnost, hvala, slava in vsa naša največja ponižnost pred Teboj! Samo Ti si vreden, da sprejmeš vse to od nas!«
2. In tako so še naprej neprekinjeno vpili, tako da jih je bilo nemogoče utišati na naraven način.
3. Ko je imel visoki Abedam hvaljenja dovolj in celo očetje niso več vedeli, kako bi utišali te kričave, je dvignil Svojo roko in povlekel s Svojim kazalcem od vzhoda do zahoda; in takoj se je po vsem širnem nebu neverjetno močno zablistalo, takoj zatem pa je sledil tako močan grom, da je do temeljev stresel vso zemljo.
4. Ta pojav je povzročil, da so naši kričavi hvalivci ponižno utihnili in vsi očetje so se tolkli po prsih, saj so verjeli, da je tokrat visoki Abedam postal zelo jezen.
5. Zato je Adam začel grajati rjoveče hvaleče prišleke zaradi njihove neposlušnosti na Gospodovo besedo.
6. Vendar pa je visoki Abedam takoj posredoval in rekel Adamu: »Adam, zakaj si se tako razburil, ko vidiš, da Sem tu med vami?
7. Prepusti zadevo Meni, ker samo Jaz vem čemu vse to, zato sedi k svoji košari in uživaj v jedi z otroki.
8. Nikoli Me nisi hvalil, kakor Me je teh devet, čeprav Me poznaš dalj časa. Zakaj bi se moral razburjati zaradi dejstva, da sem Jaz s Svojim prstom vklesal Svojo veliko pohvalo z velikim ognjenim znamenjem čez vso neskončnost in s tem vam vsem pokazal, kako velika je bila njihova hvala?!
9. Povem ti, kdor sedaj misli, da sem se nadvse razjezil: 'Blagor človeku, ki bo zadet od takšne Moje jeze, ker ga bo ta kmalu prebudila za večno življenje!'
10. Ali lahko razumeš tako jezo Moje očetovske ljubezni, usmerjeno k tem majhnim otrokom, ki si ne morejo pomagati, da ne bi ljubili Mene, njihovega Očeta, ker je njihovo veselje postalo neustavljivo in njihova ušesa gluha, kajti ujeti so v svoji sveti čezmerni ljubezni.
11. Resnično, resnično, povem vam vsem: Kdor ne bo postal prekomeren in neubogljiv v svoji ljubezni do Mene, ne bo njegovo ime tako zapisano

pod in nad zvezdami, kakor so imena teh devetih ubogih na zemlji, ki so vseeno bogati v ljubezni!

12. Adam, ali sedaj razumeš to znamenje in ta Moj bes?

13. Zato bodi miren in s svojimi otroki veselo uživaj svoj obrok. Amen.«

14. Te besede so se hitro dotaknile Adama, tako da je globoko vzdihnil in vzkliknil:

15. »O Oče, če je to tako, kdo bo kdajkoli lahko dosegel večno življenje?!«

16. Toda Abedam je odgovoril: »Zakaj zaman vzdihuješ, ko ne razumeš mojih poti?

17. Ali so vse zvezde neba enake, prav tako kakor vse rastline na zemlji? Kadarkoli zvezda sije, pa če je velika ali majhna, ali to ne vzpodbudi svetlobe v tvojih očeh, tako da ta mogočno odseva v tebi? In katero rastlino si že kdajkoli videl rasti mrtvo iz zemljine prsti?

18. Zato bo tudi nekdo z manj gorečim srcem živel, toda njegovo življenje bo takšno kakor njegova ljubezen in s tem bo nastala velika razlika med življenjem in življenjem.

19. Glej, tudi pršica iz peska je živa, vendar kakšna razlika je med njenim in tvojim življenjem!

20. Zato ne skrbi o plodu ljubezni, ampak o ljubezni kot taki, ker bo plod takšen kakršna je bila ljubezen! Razumi to dobro! Amen.«

21. In Abedam se je umiril in med veliko zahvalo poklical otroke k obedu in namignil Gabielu naj stori enako v Gospodovem imenu.

22. In, ko je bilo veliko pričakovanih gostov zbranih okoli dveh košar, je Adam rekel z vzdignjenimi rokami:

23. »Otroci, sedaj najprej slavimo in hvalimo svetega Darovalca te veličastne hrane in pijače in Ga prosimo za Njegov blagoslov!

24. O sveti Oče Jehova Abedam, Tebi se zahvaljujemo, Tebe slavimo in hvalimo; Tebi vsa zahvala, vsa čast, vsa naša ljubezen, vsa naša ponižnost in polno oboževanje v najglobljem duhu ljubezni in vse resnice iz nje.

25. O sveti Oče, blagoslovi nas in blagoslovi naš obed v skladu s Tvojo najsvetejšo voljo. Amen.«

26. In Abedam je stopil naprej k Adamovi košari in jo blagoslovil, prav tako kakor Gabielovo košaro. Nato se je vrnil k Svoji košari, pozval tiste, ki so bili izbrani in se usedel z njimi okoli košare; vendar košare ni blagoslovil, ampak je rekel:

27. »Kjer koli sem Jaz, tam je prisoten največji blagoslov!

28. Zato jejte in pijte brez skrbi, ker jaz, vaš Oče, jem z vami in med vami in v vas. Amen«

227. POGLAVJE

Blagoslovljeni obed. Adamova častihlepna sebičnost. Gospodova graja.

1. In vsi, ki so se posedli okoli Abedamove košare, so se Gospodu še enkrat zahvalili, ker jih je izbral za svojo košaro in jim s tem dal neprecenljivo milost, da so z Njim jedli iz ene košare takšne plodove slave Očetove ljubezni in pili z Njim iz istega vrča najslajši sok večnega življenja.
2. Tako so še kar nekaj časa nadaljevali s hvaljenjem Abedama zaradi Njegove vzvišene milosti; in čeprav so bile sosednje košare že prazne skoraj več kot tretjino, se ni še nihče dotaknil sadja iz Abedamove košare.
3. Ko slavljenju in hvaljenju ni bilo videti konca, je Abedam pogledal na Svoje goste in jim rekel naj jedo sadje, prav tako kakor gostje okoli drugih košar, nakar so ga rotili, da naj bo prvi, ki bo segel v košaro. Potem, ko je Abedam ugodil njihovi želji, so vsi segli s svojimi rokami v košare in si z velikim veseljem in spoštovanjem postregli s sadjem in praznili vrče napolnjene s sokom.
4. Tako je obed trajal skoraj celo uro. Kljub temu se košare kakor tudi vrči niso spraznili, temveč je sadje postajalo vedno bolj dišeče in sokovi v vrčih postopoma vedno bolj okusni in sladki, tako da je bilo potem, ko je bilo obeda konec, popolnoma podobno začetku, ko ni nihče želel biti prvi, ki bi z roko segel v košaro, zdaj pa nihče ni hotel biti prvi, ki bi umaknil roko iz košare. Ker so videli Abedama pogosto segati v košaro, ni nihče pomislil, da bi se ustavil; le Adam je opazil, da sonce skoraj že zahaja in je vprašal visokega Abedama kaj bi bilo treba storiti, ker je prišel čas za običajno predhodno gorenje.
5. Toda visoki Abedam je postavil Adamu nasprotno vprašanje, rekoč: »Adam, samo povej mi v enostavnem jeziku, komu na čast naj bi bilo to gorenje namenjeno, ali v Mojo, ali v čast modrega neba in njegovih kasneje vidnih zvezd in še vedno vidnega sonca in lune, ali morda v čast ljudi, ali samo v tvojo čast?
6. Glej, komaj vem, kakšen pomen si sploh kdaj temu pripisoval, ali ga hočeš pripisati sedaj, ali si ga že pripisal; zato bi o tem kaj več rad izvedel od tebe.
7. Ta neumna skrb je le stežka namenjena Meni, kajti če bi Jaz hotel kaj takega, bi to že zdavnaj zahteval od tebe. Zato pa, ker tega ne želim pa

tudi kaj takega sploh ne nameravam in se Me tako ne tiče, Mi iskreno povej, v čigavo čast bo to predhodno gorenje namenjeno?»

8. Tukaj je Adamov jezik utihnil, tako zelo, da ni mogel izreči niti besede.

9. Toda Abedam je Adamu dal še naslednjo pripombo: »Adam, ali ni to tako, da si imel največje veselje s tem predhodnim gorenjem in ga na skrivaj dejansko posvetil sebi, da bi s tem nakazal, da pot do vrat življenja vodi samo preko tebe? Tako se mora gorenje v tvojo čast dogajati pred gorenjem v Mojo čast, ti pa si pripisal večji pomen točnemu predhodnemu gorenju, kot pa gorenju, ki je določeno, da se izvaja v Mojo čast?!

10. Glej, zaradi tega skrivnega razloga Sem menil, da naj se žgalna daritev Meni izvaja, ko je še jutro, tako da bi bila prosta tvoje velike neumnosti; kljub temu nisi videti nagnjen k temu, da bi se odrekel svoji stari trapariji.

11. Ali obed z Menoj ni vreden več kot pa predhodno gorenje v tvojem imenu? Zato vsi ostanite okoli košar in jejte in pijte, tako dolgo dokler hočete in toliko časa dokler v tem uživате. Adam, tako lahko narediš tudi ti. Toda, če ti je ljubše gorenje od tega živega obeda, si lahko celo privoščiš ta užitek, vendar bi moral pri tem zelo paziti, da ne bi ogenj postal premočan in te potem z lahkoto zagrabil in použil! – Ali razumeš te besede?

12. Jaz pa ti povem: Razumi to dobro in razmisli, da je zemljina notranjost votla in polna najbolj jeznega ognja, - potem naredi kakor želiš, ali proti smrti ali proti življenju! Amen.«

13. Ko je Adam slišal te Abedamove besede, se je silno prestrašil in Mu rekel naslednje besede, polne strahu in drhtenja:

14. »O Abedam, Ti si svet, dober in poln ljubezni, milosti in usmiljenja; toda gorje tistemu, ki bi se pregrešil le za širino lasu, ki ga loči od Tvoje volje, ker je potem že usojen smrti, saj tukaj s Teboj ne obstaja zlata sredina, ampak samo dve skrajni strani, namreč stran življenja in stran smrti.

15. Tako je tudi Tvoja življenjska Beseda sestavljena, ki ne pozna nežnega opomina, ampak gradi svetove po svoji najprimernejši mehkosti ali nasprotno, te prav tako hitro uniči.

16. Zato Te jaz prosim, da si milosten in usmiljen do mene, ki sem šibak, kajti kar se je enkrat zgodilo, ne more biti tako zlahka razveljavljeno in ponovno obravnavano, zato bodi nežen z mano in me ne preženi nižje, kot sem že tako ali tako sedaj. Tvoja sveta volja naj se zgodi! Amen.«

17. In Abedam je na kratko odgovoril Adamu: »Adam, Adam, preveč govoriš o sebi, Name pa si popolnoma pozabil!
18. Ali se zavedaš, kaj pomeni, da sem Jaz tukaj, na najbolj bednem kraju Moje neskončne stvaritve?
19. Kaj ti veš o večni, neskončni Božji svetosti?
20. Zato se urno obrni nazaj in se nič več ne poglobljaj v kraljestvo smrti, ampak raje v Mojo ljubezen in Mojo sedaj zelo veliko milost in usmiljenje!
21. Če si do sedaj odkril le dve strani v Meni, je to samo tvoja lastna krivda: toda vprašaj te, ki so pravkar prišli, -oni ti bodo povedali o velikih čudežih tretje, srednje strani. Amen.«

228. POGLAVJE

Pariholi opominja Adama v Gospodovem imenu

1. Po tem kratkem govoru se je Abedam hitro obrnil k očetu devetih revnih z večera, kateremu je bilo ime Pariholi, njegova družina pa se je imenovala Pariholi Gartili (v preprostem jeziku, ubogi bedneži, ki nimajo ničesar, se za nič ne potegujejo ampak živijo v brezskrbnem zaupanju, tako rekoč, kakor ptice v Božjem zraku) in mu rekel:
2. »Poslušaj, ti Moj še vedno zelo siromašni Pariholi, ali bi si upal, če bi bila taka Moja volja, povedati očetu Adamu z najprijaznejšimi besedami, da je prav ta zlata sredina, katere do sedaj pri Meni ni našel, neovirana pot Moje večne ljubezenske volje?«
3. In Pariholi je skozi in skozi prevzet od največjega spoštovanja odgovoril: »O – Ti – izredno – izredno – izredno sveti Jehova, Bog in Stvarnik vseh stvari in Oče vseh Svojih svetih angelov in mnogih Tebi prijetnih ljudi!
4. Katero drugo lastno voljo naj ima črv v prahu, razen te, katera vedno izvira od Tebe? Zato bom zagotovo naredil to, kar Tvoja najsvetejša volja meni, da bo dobro in prav gotovo izredno koristno.
5. To je zares že Tvoja nedoumljivo vzvišena Srednja pot vseh srednjih poti, da prijazno vprašaj, ko bi lahko s Svojo močjo le ukazal.
6. Vseeno si želel biti viden nam vsem kot Oče, če smo vredni ali kot v večini primerov zagotovo popolnoma nevredni, da bi nam pokazal edino resnično, najsvetlejšo zlato pot vsega življenja izvirajoče od Tebe, ki vodi

vsakogar z nekaj dobre volje, o najsvetejši Oče, k Tvojemu srcu, ki je in bo za vedno ostala, po mojem vsekakor še vedno šibkem spoznanju, pot k večnemu življenju.

7. Zato se, o Ti najbolj-najbolj, najbolj sveti Oče, blagohotno vzdrži mene v prihodnje spraševati, če bi jaz lahko nekje in nekako izpolnil Tvojo najsvetejšo voljo, ker sem popolnoma ničev pred Teboj, ampak mi le daj zapoved v skladu z mojimi zmožnostmi in moj vrat se bo vedno priklonil pred Tvojo sveto voljo.«

8. Abedam je nato rekel Pariholiju: »Poslušaj, ker si to sam že spoznal, si popolnoma primeren za glasnika ljubezni in življenja iz Mene. Zato pojdi k Adamu v Mojem imenu; in ko te bo Adam vprašal zakaj si prišel k njemu, mu iz sebe povej kar veš o Meni!

9. Sedaj lahko greš, toda medtem bom Jaz obudil tvojo družino - poslušaj! - za večno življenje!

10. In, ko se boš zopet vrnil sem, te bodo tvoji otroci sprejeli najbolj živahnih rok! – Pojdi in tako stori! Amen.«

11. In Pariholi se je takoj dvignil in naredil trideset korakov nazaj do Adama ter pred njim obstal kakor kip, predvsem zaradi velikega spoštovanja do Adama, pa tudi zaradi svoje velike besedne plahosti, ker je bil nespreten z jezikom.

12. In tako je prestrašen čakal na znano Adamovo vprašanje, ko ga je končno Adam pogledal in mu postavil zadevno vprašanje (kajti to je bilo Adamovo običajno vprašanje), ki je dotedanji kip skoraj za nekaj časa spremenilo v trs, ki se je začel silovito tresti in nihati, tako da prvi trenutek ni mogel oddati od sebe niti zvoka. Šele, ko je Adam že drugič zagrmel nanj z istim vprašanjem, se je Pariholi v svojem duhu prebudil, da je ves njegov prejšnji strah izginil in začel očaku Adamu govoriti naslednje pomembne besede:

13. »Poslušaj, oče Adam, ti nerojeni prvi popolni človek zemlje, ki si nas vse učil po svojih otrocih, ki so ti bližje kakor mi, da je Jehova, Najsvetejši Bog in najbolj ljubeči Oče nas vseh, ki edini zasluži vso hvalo, čast in slavo, vso ljubezen in vse oboževanje, prav tako kot vse žrtvovanje. Kako si se lahko sedaj pred vsemi svojimi otroki spremenil, katere si brez izjeme tako učil in nam pokazal povsem drugačen obraz od tistega, katerega imamo pravico videti, zaradi tvojih naukov, ki si nam jih vsem vedno dajal, ko še ni nobeno umrljivo oko videlo Jehovo?

14. Toda sedaj, ko On, o čudež nad čudeži, milost nad milostjo, dobrota nad dobroto, usmiljenje nad usmiljenjem, vidno hodi med nami, nas poučuje, usmerja, nas hrani in daje piti iz toka Svoje neskončne očetovske ljubezni, sedaj, ko je prišel k nam, najbolj pomilovanja vrednim, najrevnejšim otrokom in v svoji neizmerni dobroti prinaša nam mrtvim tako veličastne obljube, le, če bi sprejeli večno življenje; šele sedaj nam kažeš, kako popolnoma prazno je bilo tvoje učenje in kako majhno tvoje spoštovanje Boga, tako da nisi sedaj pravilno spoznal tisto v Njemu, kar Ga je vodilo k nam vsem v osebi?
15. O oče, obrni se, ker je tvoj obraz obrnjen stran od Njega, ki je prišel k nam iz najvišje ljubezni in usmiljenja, da nas reši iz večne noči smrti!
16. Glej, oče, ko smo bili šibki si nas podprl s svojo močjo, zato v tem času tvoje šibkosti, tudi ti ne zavračaj naših rok, ker ti želimo pomagati in te zopet postaviti na noge, skladno z Očetovo sveto voljo!
17. Zato se takoj obrni k Njemu, ki je med vsemi nami, ne nekje zelo oddaljen od nas!
18. O oče, glej, On je med nami! Zato se hitro obrni k Njemu, amen; da, da, zelo hitro, amen, amen, amen!»

229. POGLAVJE

Adamovo samospoznanje, kesanje in spreobrnjenje

1. Ko je Adam slišal Pariholijeve besede, je začel razmišljati o sebi in nato v celoti sprevidel velikost svojega pred Bogom še vedno skritega greha, ki je bil razlog, da visoki Abedam ni hotel sedeti pri Adamovi košari. Sprevidel je tudi veliko sramoto, v katero ga je pahnilo dejstvo, da je želel, da bi ga častili kot nerojenega človeka, poleg samega Boga.
2. To je sedaj uvidel; vendar poleg tega spoznanja je vprašal svoje srce: 'Kako bom sedaj v očeh Gospoda iz mojega življenja izbrisal ta moj najbolj neumni madež?
3. Kdo me bo sedaj rešil in kdo obvaroval pred dušenjem v najglobljem blatu največje nezaslišane sramote – sedaj pred obličjem mojega Boga in vseh mojih otrok?'
4. Po teh mislih se je obrnil k glasniku Pariholiju in mu rekel: »Pariholi, prej si omenil nekaj o hitrem obračanju, vendar te sprašujem, kako si

lahko tisti, ki se je tako nepopisno oddaljil od Boga, lahko predstavlja, da Ga bo našel tako lahko kakor ti?

5. Ali mi lahko daš zadovoljiv odgovor na moje vprašanje? Vendar dobro razmisli o nedoumljivi globini mojega sedanjega skrajno nesrečnega padca!

6. O ti najnesrečnejša misel, ti najsramotnejša misel, ki je najbolj nedostojna mojega Boga!

7. O ti najbednejše predhodno gorenje, kdo je zate navdahnil moje srce, tako da sem te moral uvesti za moj sedANJI propad?!

8. O sonce, pospeši svojo hitrost, tako da tvoji žarki ne bodo predolgo razsvetljevali mojo veliko sramoto pred celim svetom!

9. O Pariholi, kje imaš sedaj tolažilno besedo? Kaj mi lahko poveš, da bi se lahko spet vzdignil pred Bogom? Kje je sedaj mogoč hiter obrat, o katerem si govoril? Kaj lahko poveš sedaj in kaj daš, tako da ne bom dokončno umrl od velikanske sramote, ki me sedaj drži zaprtega v najglobljem bistvu tega sedaj nadvse bednega življenja?

10. Pariholi, o govori, govori, sedaj govori, če smeš, moreš in hočeš!

11. Z glasom, ki prihaja iz tvojih prsi, pokrij moje obličje, da ne bo preveč izpostavljeno Njegovim očem, ki je sedaj med nami!«

12. Nato je Pariholi odgovoril Adamu: »O oče Adam, tako poslušaj v imenu tvojega in mojega Boga Jehove, ki je svet, neizmerno svet in je sedaj med nami, viden očem vsem, tudi še tako nečistim otrokom:

13. Kako lahko še vedno sprašuješ o možnosti hitre spreobrnitve, ko si bil prva svobodno dihajoča priča Njegove neskončne milosti, zato ti je poznana neskončna ljubezen Jehove, nekaj sto let več kot meni in vendar še vedno sprašuješ o tem?

14. Glej, običajno predhodno gorenje, ki si ga vpeljal, s katerim smo te mi, tvoji otroci, čistili neprekinjeno tristo let, je bilo gotovo v Božjih očeh še vedno skrivna neumnost tvojega srca! On je videl tvoje trpljenje pod pritiskom težkega bremena in ti sedaj pokazal usmiljenje ter prevzel to težko breme s tvojega srca, da te je popolnoma osvobodil.

15. Kako lahko ti, stari oče, ki si bil prvotni učitelj nas vseh, sedaj še vedno sprašuješ o možnosti hitre spreobrnitve, ko je On že davno spreobrnil tvoje srce, ko si ti še vedno razmišljal, kakšno zlo se morda skriva za tvojim predhodnim gorenjem?

16. Zakaj si postal v svojem srcu jezen, ker je Gospod, sveti Oče, prisilno

izvlekel silno skrivno zlo iz tvojega srca?

17. Ali misliš, da te je nameraval uničiti, tako da te je pravkar milostno postavil pokonci?

18. O oče, - poglej proti najbolj svetemu kraju; glej Njegove oči, Njegova usta, Njegove roke, ki so tako očetovsko ljubeče in prijazno široko raztegnjene! Oče Adam, kako vzvišena ljubezen sije nate z Njegovega najsvetejšega obličja! In ti še lahko sprašuješ o verjetnosti hitre spreobrnitve!

19. O oče, o tem ti ni mogoče povedati več, ob najbolj sveti prisotnosti Njega, ki te z zelo močnim glasom kliče iz vsakega lasu na glavi:

20. 'Adam, moj sin, zakaj se tako dolgo obotavljaš in ne pohitiš k odprtim rokam tvojega večnega, najsvetejšega Očeta, čigar brezmejna ljubezen že od vekomaj biva s teboj?'

21. O oče Adam, ali morda še vedno ne razumeš teh besed?«

22. Po teh besedah, je Adam žareč od veselja skočil pokonci, objel Pariholija in mu nato rekel: »O Pariholi, kdo ti je dal te izrečene besede?

23. Resnično, pozni večer ni povzročil tega nebeškega plodu, ki je v tebi obrodil!

24. Zato oba pohitiva k Njemu in Ga objemiva z najsvetlejšim plamenom najine ljubezni, kajti resnično, sedaj je prižgal v mojem srcu oba, predhodnega in kasnejšega. Nikoli nisem čutil takšne ljubezenske želje, kakor jo občutim sedaj, zato hitro pohitiva k Njemu, k Njemu, najbolj ljubečemu, najsvetejšemu Očetu! Amen.«

230. POGLAVJE

Abedamov govor o 'Očetu' in 'sodniku' v Njem

1. Tako je Pariholi pospremil Adama k visokemu Abedamu. Abedam je sprejel sedaj najbolj skesanega Adama z največjo prijaznostjo in mu rekel: »Adam, ali bo kdaj prišel čas, ko Me boš prepoznal kot Očeta in ne vedno bolj kot sodnika?

2. Včeraj si videl Mojo najbolj ponižno stran, ko sem se pustil postopoma prepoznati tebi in prav tako tvojim otrokom, tako da ni bilo nikogaršnje srce ovirano zaradi Moje vidne prisotnosti.

3. Vendar pa, ker Sem se pustil postopoma prepoznati na tak način, da ne

bo nihče pred Menoj omejen v svojem svobodnem življenjskem prostoru, si Me prepoznal in s svojimi usti priznal kot svetega, najbolj ljubečega Očeta, toda tvoje srce se ni nikoli v celoti predalo temu Očetu, kajti kjer je vanj vstopil Oče, je vstopil z Njim tudi sodnik, ki je nato prisilil tvoje srce, da me ljubi, čeprav se Me je še vedno trikrat bolj balo kot pa ljubilo.

4. In v tem navskrižnem razmerju si ostal do te minute in Me nikoli nisi mogel sprejeti z vso svojo ljubeznijo, ker si se Me bal in Me v tem strahu nisi mogel videti kot Očeta, ampak vedno kot sodnika.

5. Sedaj, ko Sem te sicer močno obudil, si prišel k Meni kot ljubeči sin, toda ljubezen, ki sedaj gori v tvojem srcu ni tvoja lastna, ker Sem jo Jaz velikodušno v tebi prižgal, da bi te popolnoma prebudil. Povem ti: Oče in sodnik znotraj tebe še nista ločena. Sedaj najprej išči z lastno močjo svojega življenja, da boš dojel Očeta v sebi; da, docela se Ga oprimi in od Njega loči klavrnega sodnika, ker ti je ves čas preprečeval videti Očetovo brezmejno ljubezen v najsvetlejši svetlobi, pred teboj in vsemi otroci, ki izhajajo iz tebe.

6. Sedaj spoznaj, da Jaz k tebi nisem prišel kot sodnik, temveč kot najbolj ljubeči Oče, da ti dam s Svojo lastno roko že na Zemlji, najbolj čudovito, najsvetejše seme za večno življenje. Potem boš gotovo jasno prepoznal v svojem plamenečem srcu, da sodnik in Oče nista nikoli združena v ljubečih srcih otrok, ampak sta vedno le Oče sam ali sodnik sam, ki morata obvladovati življenje, Oče proti večnemu življenju in Sodnik proti večni smrti duhovne ljubezni.

7. Zato, s tiho radostjo loči v sebi najbolj ljubečega, Svetega Očeta, od neljubečega, jeznega in najstrožjega Sodnika, potem se boš prenehal tresti in drgetati pred Menoj in namesto tega veselo in brez strahu kričal in skakal z otroško ljubeznijo Zame, tvojega večnega, najbolj ljubečega, najsvetejšega Očeta!

8. Lahko si prepričan, da Me vsi, ki se k Meni obračajo kot Očetu, ne bodo nikoli videli kot sodnika, medtem ko bodo tisti, ki imajo v svojih prestrašenih srcih namesto ljubečega Očeta vedno raje strogega, najbolj strašnega sodnika, potem na žalost v Meni našli neusmiljenega sodnika; ki pa bi z ljubečim srcem nezmotljivo v Meni našli najbolj ljubečega Očeta.

9. To si dobro zapomni, Adam Moj sin; kar iščeš, boš našel, ali ljubečega, svetega, dobrega Očeta, večno ljubezen in z njo in v njej večno življenje, ali kot je bilo tukaj že zadostno izpričano, sodnika, večnega, zelo

neizprosne, sodnika mrtvim, ki nikoli niso želeli preizkušnje na tej zemlji, da bi se brez strahu vrnili, zvesti in s čisto ljubeznijo k Meni, njihovemu najbolj ljubečemu Očetu, spreobrnjeni tako, da bi jih Jaz lahko dokončno oživil in dvignil v večno življenje duha.

10. To si dobro zapomni v ljubečem srcu ti in vsakdo in sodnik bo kmalu dokončno izginil, namesto njega pa bo najbolj ljubeči, sveti Oče, v vaših ljubečih srcih vzpostavil najprijetnejše in blaženo bivališče!

11. Ali razumeš te besede, katere Sem ti pravkar zvesto povedal?

12. Da, Adam, razumi jih v največji globini srčne ljubezni in najglobljem življenju iz Mene in v Meni; in te za vedno sliši, vidi in občuti! Amen.«

13. Po tem govoru je Adam takoj padel na Abedamove prsi in jokal v najvišji blaženosti najbolj goreče ljubezni, ker je šele sedaj povsem jasno prepoznal svetega Očeta, tako da ni mogel govoriti, ves prevzet v svoji velikanski sreči.

14. In Abedam ga je tesno stisnil na svojih prsih, da je lahko vsak iz tega dejanja lahko videl in spoznal, da je Jehova resnični Oče vseh ljudi. Potem so se vsi začeli zaupljivo zbirati okoli Njega in vse višine so bile kmalu ovite v svetlih, nežnih plamenih ljubezni, tja proti najsvetejšemu Očetu!

15. Ob tem čudežno svetem in svečanem dogodku, je dal Abedam tole pripombo: »Adam, glej, to je zares predhodno gorenje, poleg velikega glavnega gorenja, ki bo nekega dne po tem življenju sledil v Mojem neskončnem kraljestvu večnega življenja!

16. Zato, to vedno upoštevaj; pravi je tisti, ki je Meni, Očetu prijeten. – Razumite to vsi! Amen.«

231. POGLAVJE

Človekova največja nagrada: da sme ljubiti Gospoda

1. Po tem, se je Abedam obrnil k Pariholiju in mu rekel: »Pariholi, glej, vsak pošten in prizadeven delavec je v celoti vreden svoje nagrade.

2. Čeprav Sem medtem oživil tvojo družino, o čemer si se lahko sam prepričal, ker so te sprejeli z odprtimi, že nesmrtnimi rokami, ko si prišel sem s tem Mojim sinom (namreč Adamom). – Ta nagrada mora imeti zelo blagodejen učinek na očetovo ljubezen, toda potem si lahko oče postavi

bolj globoko vprašanje, ki bi lahko bilo: 'Kakšno imam jaz dejansko korist od dejstva, da je moja družina postala nesmrtna in me objema z nesmrtnimi rokami, saj moj celoten delež sestoji le v velikem očetovskem veselju, ko vem, da je moja družina nesmrtna, medtem, ko takoj nato jasno občutim skoz in skoz v vsem svojem telesu svojo lastno smrtnost?'

3. Glej, to je prav gotovo pravično vprašanje, postavljeno iz lastnih občutkov, in zavoljo tega vprašanja, ki pravzaprav ni prišlo od tebe, ampak samo od Mene v tebi, se je tebi zgodilo kar se je zgodilo tvoji družini in kar je bilo najprej storjeno tebi, preden so te tvoji ljubljene sprejeli v svoje roke. Dejstvo je, da si Ti bil nesmrten že s tem dejanjem, ko sem te poklical za prenašalca Moje besede v sebi, kamorkoli bi te Moja ljubezen poslala; toda navkljub vsemu temu, si ti, kot Moj zvesti sel Moje volje k Adamu, vreden še večje nagrade.

4. Glej, to bom popolnoma prepustil tvoji svobodni volji. Vprašaj svoje srce; karkoli želi ti bo kmalu storjeno!

5. Če hočeš Sonce ob svojih nogah, ti povem: Resnično, takoj bo moralo izpolniti Mojo voljo!

6. Ali hočeš Luno? Ubogala bo Moj najmanjši namig!

7. Ali hočeš vse zvezde? Zagotavljam ti, da bodo padle k tvojim nogam kakor snežinke!

8. Ali hočeš drobovje Zemlje? Lahko Mi verjameš, da lahko to naredim. Mogočna velika kača se bo nemudoma kot spirala ovila okoli tvojih nog!

9. Zato, karkoli si želiš, ti bo, kot Sem ti že dejal, storjeno! Amen.«

10. Pariholi se je na to takoj vrgel k Abedamovim nogam in Ga jokajoč rotil: »O Ti, najbolj ljubeči, najsvetejši Oče, Bog, Jehova! Za kaj naj bi velika neumnost mojega srca Tebe še vprašala, ker si Ti, v Svojem usmiljenju, meni že dal nesmrtnost, črvu v prahu pred Teboj?!

11. O Ti najsvetejši, dobri Oče, nikoli se Ti ne bom mogel dovolj zahvaliti niti za najmanjši del Tvojih svetih darov, meni nevrednemu; ker je celo vsak človekov dih Tvoj neskončno velikodušen dar, za katerega se vsi angeli ne morejo zadostno zahvaliti, - kaj šele za druge stvari!

12. In jaz, pred Teboj odvrten črv iz najbolj umazanega prahu, naj bi bil tako drzen, da bi za nič resno vprašal za nagrado, za stvari, ki so bile omenjene s Tvojim najbolj svetim jezikom, ali morda celo druge nezaslišane stvari.

13. Ne, ne, Oče, najsvetejši Oče! Raje naj me pošast pred Teboj razkolje,

poleg vseh zemeljskih kač in gadov, da ne bi moje srce gojilo najšibkejšo misli, da bi Te vprašalo za kaj več kot si Ti meni tako in tako odobril po Tvoji nedoumljivi, večni, neskončni, neizrekljivi očetovski dobroti, katere nisem najmanj vreden!

14. O najsvetejši Oče, milostno poglej na mojo šibko hvaležnost za Tvoj neskončni blagoslov, sprejmi jo in dovoli tudi meni, da Te ljubim bolj kot vse ostalo! Glej, o najsvetejši Oče, - to je vse za kar moje srce hrepeni. Tvoja sveta volja naj se zgodi!»

15. Medtem, ko je Pariholi to govoril, je Abedam držal Svoje roke pred Svojimi očmi in skrival Svoje solze pred ostalimi očeti. Vendar je kmalu odkril Svoje oči in se silno ganjen sklonil navzdol k še vedno jokajočemu Pariholiju, ga vzdignil in mu rekel:

16. »Pariholi, zdi se, da si vprašal za najmanj, toda resnično, Jaz ti povem, da je to največ!

17. Tako boš imel Mojo ljubezen v polni meri in vsa tvoja majhna družina s teboj, ne samo začasno, ampak za večno!

18. Tvoje hčere bodo lepe kot jutranje zvezde in tvoje sinove bom Jaz obdaril z močjo, ki bo omogočala videti njihovim očem pisanje zvezd in brati njihov pomen.

19. Tvoja žena bo imela delež v Mojem srcu, tako kot imaš ti poln delež v Moji ljubezni; toda Jaz te večno ne bom zapustil!

20. In tako vsi pridite k Mojim očetovskim prsim! Amen.«

232. POGLAVJE

Kako moliti. O bistvu Boga in življenja.

1. In takoj so vsi razvneti v največji ljubezni pohiteli k Abedamu; in On je vse objel, jih blagoslovil in ko jih je pritiskal na Svoje prsi je rekel vsem tistim, ki so stali okoli; »Otroci, glejte tukaj vsi, ki ste prisotni: tako kot Adam in družina Gartili sedaj na Mojih prsih dihalo večno življenje v duhu svoje velike ljubezni in največje ponižnosti, na enak način kakor Henoh, Jared, Lameh, Set, Metuzalem, Enoš, Kenan, Mahalalel, znani Abedam, Setlahem, Kisehel in njegovi bratje, Jura, Bušin, Ohorion, Zuriel, Uranion, Gabiel in njegovi bratje, Lamel in Hored, skupaj s svojimi ženami, dojenčki in otroci, tako bodo vsi dihali večno življenje v duhu

ljubezni Zame in vse resnice iz nje!

2. Kajti resnično, vsem vam povem: nobenega ni, ki ga nisem imenoval! Vendar vam še enkrat povem: v prihodnje ne bo nihče od teh imenovanih prišel k Mojim prsim, če ne bo prišel sam od sebe v vsej ljubezni in ponižnosti in se potem v svojem srcu pred Menoj izrekel, da Sem njegov Oče!

3. Resnično, vsem vam povem: kdor Me kot Očeta ne bo priznal v srcu, kar pomeni edinega, resničnega Očeta, ne bo prišel k Mojim prsim!

4. Toda, ko boste klicali: 'Abba!', kličite v svojem srcu v ponižnosti, ljubezni in vsej resnici iz nje in Jaz vam bom prisluhnil.

5. Vendar, tisti od vas otrok, ki bo ves čas klical: 'Gospod, Gospod, Bog vse pravičnosti, Bog milosti, Bog ljubezni in usmiljenja!'; čeprav ga ne bom zavrnil in ga pustil živeti, - bo vendar zanj zelo težko, da bo kdajkoli prišel do te točke najbolj blaženega, najsvobodnejšega življenja.

6. Zato, ker Bog ne more biti objekt in zaradi Svoje neskončne univerzalne svetosti Gospod vse pravičnosti ne more nikoli dopustiti takšnega zbliževanja, ampak samo Oče, ki v Svoji brezmejni ljubezni do Svojih otrok vključuje vse ter vsem omogoča in jih vzpodbuja, da se Mu popolnoma približajo in v duhu celo nepopisno bolj iskreno, kakor vidite te tukaj, tako da večno uživajo ob Njegovem Očetovem srcu vse kar je Očetovega.

7. Vse to dobro upoštevajte za vse čase časov; da ima samo Oče življenje in daje življenje; in Oče sam je večno življenje in Bog.

8. Bog sam ni življenje. On je samo svetloba Očeta, tako kot je Oče sam življenje v Svoji svetlobi. Tudi Gospod nima življenja; ampak je življenje samo od Očeta, ker je Gospod samo Očetova neskončna moč, ki je za vedno samo Njegova.

9. Zato, kdorkoli se ne bo popolnoma obrnil k Očetu, resnično ne bo prišel k Očetu; toda tisti, ki ne bo prišel k Očetu, bo v sebi zaznal le malo življenja! Kajti neskončna razlika je med življenjem in življenjem!

10. Tudi kamen živi, zato, ker je tam; ker obstoj in življenje je ena in ista stvar, ker je vse dano življenje večni boj med dvema silama, ene, ki teži k uničenju in druge k ohranitvi, vendar nobena od njiju ne more nikoli najti želeno stanje mirovanja, razen samo v Meni, Očetu.

11. Tako je tudi kamen živ, toda kakšna tebi nepredstavljiva razlika je med življenjem kamna in samo življenjem pršice,- in kakšna razlika je šele v

primerjavi z življenjem v ljubezni najpopolnejšega, najbolj blaženega, svobodnega, angelskega duha!

12. Torej, vsi bodo imeli življenje v Bogu in v Gospodu, toda edino pravo življenje v popolnem samozavedanju je samo v Očetu in v primerjavi s tem je vsako drugo življenje le smrt!

13. Vse to si vsi dobro zapomnite in se obrnite k Očetu, če hočete imeti resnično življenje!

14. Vsi ste poklicani k temu Mojemu življenju; zato pridite vsi k Meni, vzemite ga od Mene in dopustite sebi, da vas izberem, da ne bi bilo nekega dne rečeno: 'Le redki so bili izbrani od tistih, ki so bili poklicani!'

15. Vsi to dojemite v globini vaših še vedno zelo hladnih src. Amen.«

233. POGLAVJE

Ponižanje in zadrega predrznih sprašujočih odposlancev

1. Po teh besedah je sonce že popolnoma zašlo za gore in tako je tudi Sabat minil. Ker je bilo vsem rodovom znano iz jutranje razglasitve, da se ta čas, kakor tudi v vseh prihodnjih časih, ne bo več sežigalo žrtvenih daritev v večernem času, niso vedeli kaj naj sedaj naredijo, ali naj ostanejo ali se vrnejo domov, - zato so poslali iz vseh smeri na višine odposlance, da bi poizvedeli, kaj bi bilo treba sedaj storiti.

2. Ko so omenjeni odposlanci prišli na višine in nameravali pristopiti k Adamu, ki je bil še vedno na Abedamovih prsih, jih je Abedam takoj vprašal:

3. »Otroci, kakšen smisel ima vaš namen? Zakaj ste prišli sem?«

4. Toda odposlanci še niso poznali Abedama. Velika znamenja jih niso mogla obuditi, ker so že tudi med samimi pripravami videli Henoha, Jareda, Kenana, Enoša in Seta opravljati podobne čudeže. Vsled tega se je njihov odgovor, ki je bil precej predrzen in nekoliko oster, glasil:

5. »Zakaj nas sprašuješ? Ti nisi Adam, niti Set, niti Enoš, niti eden izmed svetih očetov, niti te nismo prvi ničesar vprašali, ker smo mi sem poslani, da sprašujemo!

6. Kje si se rodil in kje si vzgojen, da se ne zavedaš dejstva, da je napačno in popolnoma neumestno nedvomno prisotnega vzvišenega očaka

prehitevati z nepremišljenim jezikom?!

7. Kako nas lahko imenuješ 'otroci', saj bi sodeč po tvojem videzu prav lahko bili tvoji pradedje?!

8. Poleg tega, kakšno neumno vprašanje: Kakšen je smisel našega namena in zakaj smo prišli sem? Ali ni morda smisel in naš namen popolnoma enak razlog, da smo prišli sem? – Vidiš, kako neumno!

9. Vendar je sedaj že večina mladih ljudi grozljivo jezikavih in se ne zavedajo, da govorijo eno neumnost za drugo; zato bodi tudi ti v prihodnje bolj razumen in pazi na svoj jezik! V bodoče imej to na umu!«

10. Po teh besedah so šli naprej in iskali Adama, vendar ga niso našli.

11. Istočasno so vsi, ki so bili na višinah, v svoji notranjosti prejeli od Abedama zapoved, naj Ga ne razkrijejo in ne pokažejo kje je Adam, tistim, ki ga iščejo.

12. Kmalu so prišli do Seta in ga vprašali kje je glavni očak. In Set je takoj s prstom pokazal na Adama.

13. Tedaj so se vsi silno začudili, kako so lahko šli mimo popolnoma prepoznavnega Adama, a ga niso prepoznali.

14. Nato jim je Set rekel precej osorno. Da, resnično, otroci, treba je biti grozljivo slep, da prezreš in grozljivo gluhi, da tega dne ne upoštevaš velikega, svetega, vse prebujajočega zvoka! Zato pojdite tja in tam boste zagotovo našli očaka vseh očetov. Amen!«

15. Ta odgovor je ugnal dvanajst odposlancev v kozji rog, tako da so stali kot okamneli, ne vedoč kaj na si o vsem tem mislijo.

16. Potem je Set še malo zagrmel na njih, rekoč: »Kaj še vedno tu stojite, vi Sabatni pridaniči? Ali vam nisem pokazal kje je Adam?

17. Zato ne čakajte tukaj, dokler vas ne bo morda celo zemlja odnesla naprej in končno pojdite izpred mojih oči!«

18. Ko so bili odposlanci tako pozvani, so odhiteli stran kakor nekdo, ki mu gori za petami in ne ve kam bi moral bežati, kajti postali so zelo prestrašeni in boječi, tako da so izgubili ves pogum, da bi se približali tudi strogemu Adamu, ker jih je že nežni oče Set tako grobo sprejel.

19. Brez skromnega odgovora pa si tudi niso upali nazaj.

20. Kaj sedaj glede tega narediti? Vendar je eden od njih rekel: »Kaj je v tem za nas dobrega, da se tukaj brez razloga zadržujemo komaj sto korakov od očeta?

21. Ali gremo vsi skupaj izpred oči očetov ali pa naj gre eden od nas tja,

kjer nas je mož z dolgimi, svetlimi lasmi najprej nagovoril, in ga vpraša, kdo je pravzaprav hotel prvi vedeti o naši nameri in kaj je treba storiti ter nas potem o tem obvesti.

22. To bi bila vsekakor dobra stvar, da bi podrobneje spoznali tega malo nesramnega človeka, ker mora biti prav gotovo nekaj posebnega, če mu je Adam, kateremu se je ponavadi težko približati, tako naklonjen, da ga on celo objema v svojem naročju.

23. Kateri od nas pa bo prevzel to neprijetno nalogo?»

(12. marec 1842)

24. Eden iz skupine, ki se je takoj strinjal s prejšnjim govornikom, je rekel navzočim: »Da, resnično neprijetna naloga! Ne vem kaj bi raje naredil kot to!

25. Resnično, lahko me obdelate s pestmi dokler ne bom ves moder kakor središče neba kmalu po sončnem zahodu, - in to bi bilo bolje kot pa, da bi moral iti ponovno k vzvišenim očetom.

26. Bratje, prav čudno je, kako se sedaj počutim; resnično, počutim se točno tako, kot da bi mi bila naložena najbolj bedasta kazen za neko neumno fantovsko potegavščino.

27. In v tem duševnem stanju naj bi se jaz morda približal očetom in to celo na Sabat, ko so vedno strašansko vzvišeni!

28. Ne, to bi morala biti zadnja misel v vsem mojem življenju, tudi če bi moral živeti celo večnost na zemlji in ne bi imel za jesti nič drugega kot le kisle jabolka.

29. Torej, kar se mene tiče, bom počakal, da bo malo bolj temno, nato pa čisto neopazno stresel ta nadležen prah z mojih nog in odšel neopažen domov.

30. To je moj zelo smotrni načrt, vendar ne bom vplival na nikogar, ampak naj vsak od vas naredi kar se mu zdi primerno. Jaz pa se bom za zdaj držal svojega napovedanega načrta, - ja, res, trdno se ga držim!»

31. Potem se je še tretji obrnil k govorniku, rekoč: »Resnično, prijatelj in brat, tvoja zamisel mi ugaja, tako da bi si jaz želel narediti enako, vendar me ena misel zadržuje in to so očetje, bratje in otroci, ki so nas poslali sem in sedaj zaman čakajo na odgovor!

32. Vendar mislim, da je malo verjetno, da si bo kdo od nas upal v zvezi s

tem pristopiti k Adamu, zato menim, da se je še vedno bolje držati resnice in se nemudoma vrniti k našim ljubljenim ter jim brez sprenevedanja povedati, kako smo se tukaj odrezali. Ker je vsem znano kako izjemno čudno vzvišeno je vedenje očetov na Sabat, sem prepričan, da se ne bo nihče čudil, da smo se vrnili, ne da bi kaj opravili.

33. Toda prav tako kakor ti, brat, tudi jaz ne bom nikomur predpisoval kaj naj naredi, ampak pustil vsakomur, da si ustvari svoje lastno boljše mnenje.«

34. In takoj nato je začel govoriti še četrti in rekel kakor da govori sam sebi: »Zamisel ni slaba, vendar se mi zdi prva boljša, čeprav je najbolj neprijetna.

35. Kaj pa bi se lahko nekomu takega zgodilo, če bi šel še enkrat k Adamu v vsej svoji ponižnosti? Zagotovo mu ne bo zaradi tega vzel življenje!

36. Če se potem nekaj naučimo od njega, lepo in prav, - in če ne dosežemo ničesar, bomo vsaj povsem brez krivde v očeh tistih, ki so nas sem poslali. Saj se mora celo sedemletni otrok zavedati, da ne more nihče od Adama izvleči zelenega odgovora, na podoben način kakor, da bi izvlekel kos ohlapnega lubja z drevesa.

37. Če odgovori na vprašanje, je lepo in prav, in če ne odgovori, no, potem se velika Mati Zemlja ne bo razpočila od vzhoda do zahoda!

38. V tem primeru se najbolj spoštljivo prikloni in pojdi spet naprej svojo pot.

39. In nazadnje, kar se tiče neznanega mladeniča, ki je Adama držal v objemu, ne izgleda, da je ravno tiger, čeprav je zelo podoben tujcu, ki sem ga, čudno se sliši, videl včeraj jezdit tигра.

40. Skratka, to me ne bo stalo življenja! Da pa bo tudi nekaj grmenja je za pričakovati; in poleg tega, kakšne hujše posledice, če bi – ali bi lahko – nastale zame?

41. Kdo ne pozna Adama že vse svoje življenje? On je človek, ki je vedno gromozansko resen. In skoraj vsak od nas ve, kaj se zgodi, še posebej na Sabat, ko pride nekdo k njemu z zahtevo ob neprimernem času.

42. Zato – veste kaj? – Bratje in prijatelji, jaz sem popolnoma pripravljen iti tja gor in poskusiti srečo za nas vse!

43. Vseeno mislim, da bi dva ali trije lažje prenesli podobno klofuto, ki smo jo prej dobili od Seta, kakor pa eden sam samcat; in zato še enkrat poskusimo srečo! Kdove, kaj pride lahko še dobrega iz tega?

44. Vendar, že star pregovor pri nas pravi, da nič ni tako slabo, da ne bi bilo tudi za nekaj dobro in nič ni tako dobro, da ne bi bilo tudi za nekaj slabo. Tako kot dan brez noči ne bi bil dan in noč brez dneva ne bi bila noč.

45. Zato ne razmišljajmo predolgo; in kdor ima pogum naj krene z menoj!«

46. Vendar so se začeli vsi močno praskati za ušesi in eden je zatem pripomnil: »Ti imaš gotovo popolnoma prav, toda – če bo – v danem primeru – nas – da, nas vse, kljub vsemu kar si pravkar rekel, stari Adam preklel, ko vemo, da je Adamov glas prav tako dober kot glas samega Jehove? Kaj pa potem?«

47. Čez nekaj časa je prvi govornik rekel z neodločnim tonom: »Da, - da. – to sem čisto pozabil.

48. Da, sedaj je videti zadeva popolnoma drugačna. Resnično, če to ni dober in dragocen nasvet, ne bo nikoli noben!

49. Toda glej, glej, dva moška prihajata po hribu navzdol – in, meni se zdi, naravnost k nam!

50. Poglejmo, če se lahko kaj zmenimo z njima. Če se bojite, jima bom jaz stopil naproti.«

234. POGLAVJE

Prestrašeni odposlanci in njihovo povišanje po Abedamu in Adamu. Garbielova velika ljubezen do Abedama.

1. Po zelo kratkem času, v komaj nekaj trenutkih, se je naš glavni govornik obrnil k ostalim in rekel z nekoliko zmedenim glasom:

2. Bratje in prijatelji! Kakor smo resnično vsi Adamovi potomci, če me moje oči ne zavajajo, resnično, če – ja, zdaj pa je jasno, ali ne vidite? – Da, sedaj je popolnoma jasno: Ta dva sta Adam in tujec!

3. Sedaj nam naj pomaga kdor lahko in more! Za pobeg sedaj ni več časa in zdi se mi, da tudi, če bi bil, tega ne bi mogel narediti.

4. No, to je sedaj zelo čuden položaj! – Bratje, veste kaj? Brez odlašanja se vrzimo dol na naše obraze, da ne bomo naredili kakšno neumnost!

5. Kajti z Adamom sploh ne bo šale. Če se nič drugega ne bo iz tega izcimilo, bo to popolno izgnanstvo v trajanju najmanj desetih let!

6. In vsakdo od nas si mora prizadevati moliti po svojih najboljših močeh, ker drugače – vam povem – je tukaj naš popoln konec!
7. Zares, poglejte, naravnost k nam gresta! Sta že zelo blizu; zato samo dol!«
8. In vsi so se takoj vrgli na tla in začeli kričati: »O najbolj vzvišeni oče Adam, bodi milostljiv in milosten do nas bogokletnikov! O najbolj vzvišeni oče, prihrani nam svoj srd! O ti vsemogočni, nerojeni, prvi človek na zemlji, ne znesi svoje jeze nad nami!
9. O ti, Božja podoba, sin Jehove, imej neskončno potrpljenje z našo veliko neumnostjo!«
10. Tako so še naprej kričali, medtem ko sta visoki Abedam in Adam že kar nekaj časa stala poleg njih.
11. Abedam je na skrivaj vprašal Adama: »Poslušaj, kako ti je všeč to vpitje?«
12. In Adam je odgovoril: »O Oče! To je velik jok in stok, katerega sem jaz povzročil v njih.
13. Včeraj zjutraj bi mi bilo to v zadovoljstvo, toda sedaj bi lahko jokal iz sočutja!
14. Ubogi možje se me bojijo, jaz pa ne vem kaj naj iz ljubezni naredim za njih!
15. O Ti sveti, najbolj ljubeči Oče, bodi tudi tukaj milosten in poln usmiljenja in odpravi neumnost v mojem srcu, da bo zopet dobro!«
16. In Abedam mu je rekel: »Glej in verjemi Mi, da to ni zadnja neumnost, ki si jo zagrešil pred Menoj, katero moram popraviti. Ti si Mi storil že toliko dela s svojo lastno povzročeno slepoto, da bom imel do konca časov več kot dovolj za postoriti, za ponovno vzpostavitev prvotnega reda!
17. Glej, torej, tako kot ti tu koprnijo, jih je še veliko koprnečih, ki so se tukaj utaborili.
18. Naj ti družina Gartili služi kot dober primer. Kako so Uranion in njegovi potomci prišli na višine? In vendar je njegov dom zjutraj najbolj osvetljen.
19. Kljub temu, za to kar si storil, ne boš bremenjen; ker glej, Jaz sem to vpisal na Svoj lasten račun, dobro vedoč kaj bom naredil glede tega za vse čase.
20. Toda, sedaj je še na tebi vrsta, da pokličeš tistega, ki leži na zemlji nama najbližje in mu z močnim glasom rečeš naj vstane in bomo videli kaj

vse lahko naredimo! Amen.«

21. In Adam se je takoj sklonil k našemu glavnemu govorniku in vodji, ga prijel za roko in mu zavpil v uho:

22. »Garbiel! Vstani, - in končaj s svojim praznim kričanjem!«

23. Vendar je Garbiel še vedno ležeč na tleh, rekel ostalim: »Bratje, nehajte kričati – to nam nič več ne koristi, ampak vstanite z menoj in naj se vsak pripravi na najhujšo sodbo, ker vsi vemo, da kadar najbolj vzvišeni oče zgrabi nekega prosilca za levo roko in mu ukaže vstati, to pomeni toliko kot: 'Pojdi kar najhitreje daleč onkraj polnoči, za dvajset let izpred mojih oči!'

24. O gorje nam, gorje nam! Torej nam ni dovoljeno vzeti s seboj niti naših žena in dragih otrok! O gorje, gorje nam vsem, ker smo sedaj izgubljeni!«

25. In Adam je na to rekel Garbielu: »Garbiel! Ti si velik bedak, tega je sedaj konec za vse čase časov!

26. Ne boj se; nihče od vas ne bo šel več v izgnanstvo, ker tebi še vedno neznani mož in jaz nisva prišla sedaj sem, da bi vas zatrla, ampak vas popolnoma obudila, in če bo mogoče tudi v celoti oživila. Torej, dvignite se vsi! Amen.«

27. Ko je Garbiel slišal te besede iz ust običajno zelo hudega Adama, je poskočil kot mladi jelen in od pretiranega veselja ni vedel kaj naj stori. Takoj je objel Adama in ga sedemkrat poljubil na prsi, potem pa je objel tudi njemu neznanega moža in mu rekel:

28. »Kdorkoli že si, - skratka, ti si sedaj vsekakor vreden moje brezmejne ljubezni! Jehova ljubi celo muhe; zakaj bi bil ti brat, meni še vedno neznan, sedaj izključen iz moje obče ljubezni?«

29. In tako je tudi Abedam prejel sedem čvrstih poljubov na Svoje prsi.

30. In, ko je tako poljubil oba, je zaklical bratom, ki so ravno vstajali: »Bratje, pridite sem! Oh, kakšen občutek sem imel na prsih tega tujca!

31. Z besedami se tega ne da opisati! -- Pridite, pridite, bratje in vsi okusite kako blaženo je biti v njegovi bližini!

32. Ne, bratje, prijatelji, - z menoj lahko naredite kar hočete, če se je ta veličastni neznanec kdaj rodil na zemlji!

33. In mi smo bili sposobni dati tak odgovor temu nebeškemu človeku!

34. Kje je sedaj lačni tiger, da nas za to vse požre!

35. Oh, dajte, pridite in občutite kaj je tukaj!«

235. POGLAVJE

Abedamovo razkrivanje najglobljega, resničnega namena odposlancev

1. In ostalih enajst je šlo takoj do Adama, potem pa še k neznancu, kateremu so naredili isto, čeprav malo prestrašeno, kar mu je Garbiel naredil malo prej in ob njem ugotovili čudovito potrditev tistega, na kar jih je Garbiel opozoril.
2. Medtem, ko so se začudeni skrivoma spraševali v svojih srcih, je Abedam poklical Garbiela in ga vprašal:
3. »Garbiel, ali se še spomniš vprašanja, ki sem ti ga zastavil, ko si dosegel vrh višin?«
4. In Garbiel, nekoliko osupel, je rekel po kratkem premisleku: »Da, res, res, na višinah si nam postavil nekako čudno vprašanje, nakar smo ti dali tudi čuden, dovolj neumen odgovor.
5. Da, da, res; samo prav zdaj se ne morem spomniti točno kakšno je bilo vprašanje. Bilo je nekaj o namenu in smislu, samo, da se ne morem več spomniti ali je bil namen v smislu ali smisel v namenu.
6. Vendar se razločno spomnim drugega dela vprašanja, in sicer: 'Zakaj ste prišli sem?' Toda prvega dela ne morem več sestaviti skupaj.
7. Namen in smisel sta si zagotovo zelo blizu; toda kako? To je za mojo malenkost popolnoma drugo vprašanje!
8. Res pa je precej nenavadno; pravzaprav smo o tem prej med seboj govorili, vendar se ne morem spomniti kaj, tudi če bi me nekdo ugriznil v tilnik.
9. Ne, v vsem svojem življenju še nikoli nisem bil tako neumen! Da sem nezmožen to razrešiti!
10. Dragi, meni še vedno neznani prijatelj! Glej, ponavadi nisem tako neumen, ampak mi je prejšnji velik strah povzročil, da sem skoraj pozabil svoje lastno ime.
11. Ti se boš zagotovo spomnil vprašanja. Ali nas ne bi z njim še enkrat seznanil?
12. Mogoče bomo sedaj nanj našli bolj ponižen odgovor od tistega, ki smo ga v svoji brezmejno naduti neumnosti dali na višinah.
13. Pod pogojem, da bo taka tvoja volja, toda prosim, ne bodi jezen ali nejevoljen zaradi tega.«

14. In Abedam je takoj ugodil Garbielovi prošnji in mu povedal znova celotno vprašanje.
15. Tedaj je Garbiel skočil od veselja, zato ker je zopet prejel vprašanje in spet začel govoriti takole: »Da, da, tako je bilo: 'Kakšen smisel ima vaš namen; in zakaj ste prišli sem?'
16. No, dragi prijatelj, zastavil si mi vprašanje, ki ga imamo zopet s tvojo prijazno pomočjo; in kaj naj zdaj storimo z njim?«
17. Na to mu je Abedam odgovoril, rekoč: »No, ker imaš zopet Moje vprašanje, Mi nanj odgovori. Glej, to je vse kar sem hotel vedeti od tebe, če se še spomniš vprašanja.«
18. Sedaj je začel Garbiel o tem razmišljati in potem rekel: »Da, kar se tiče drugega dela vprašanja, smo bili poslani na višine, da bi v imenu vseh ljudi poiskali nasvet, ali bi morali ostati tukaj čez noč - kar je bil drugače običaj - ali pa ne, ker danes vse poteka na drugačen način, saj žrtev ne bo zgorela v večernih urah.
19. Glej, samo to je razlog našega prihoda sem, ali z drugimi besedami, to je vse glede namena našega prihoda na višine in bo morda tudi smisel našega namena!
20. Kateri drug smisel bi še lahko bil v našem namenu, o katerem bi bilo mogoče razpravljati, tega, dragi prijatelj, ti jaz verjetno ne bi mogel pojasniti, zato bodi tako dober in nam vsem prijazno oznani, kakšen smisel se skriva v tvojem namenu!«
21. Nato je Abedam odgovoril: »Potem pa poslušaj: pravilno si odgovoril zakaj ste prišli na višine, vendar to ni bil vaš resničen namen, ampak je v tem, da so vaša srca napolnjena s skrivno jezo in ste pod krinko drugega dela vprašanja hoteli ugotoviti, zakaj je danes, brez vaše vednosti in volje, taka sprememba na Sabatno slovesnost?!
22. Takrat sem to v vas kaj kmalu prepoznal in vas prehitel z vprašanjem, a ste Mi takoj odgovorili z grobimi besedami in s tem nakazali zakaj ste prišli in kakšen smisel ima vaš namen. Ali ni tako?
23. Vi ste hoteli le z glasnimi besedami vprašati ali bi morali ostati ali oditi domov, toda medtem ste v smislu svojega namena hoteli zgolj na skrivaj oprezno poizvedovati, da bi kasneje potešili vašo skrivno jezo, ki bi ji dali duška pred očeti že naslednji dan sporov (v torek), ko očetje voljno prisluhnejo vašim pritožbam. Ali ni tako?«
24. In Garbiel je čisto osupel utihnil, tako kakor tudi ostali poleg njega, da

nihče ni mogel izustiti niti besede.

25. Po tem je Abedam rekel vsem: »Sedaj vsi hodite za Menoj in Adamom na višine, da se boste najprej okrepili s hrano in pijačo, ker danes niste še nič jedli, potem pa bomo skupaj dobre volje izmenjali nekaj dobrih besed o Mojem smislu Mojega namena! Amen.«

236. POGLAVJE

Neznančeva vsevednost in modrost. Osupljiva Garbielova slutnja.

1. Garbiel je bil zelo presenečen nad tem povabilom, ker ni mogel razumeti, kako bi ta čuden človek lahko vedel o teh stvareh do podrobnosti, zato se je obrnil k neznancu z naslednjimi besedami, rekoč:
2. »Poslušaj, ti izredno cenjeni prijatelj, ti si zame zelo skrivnosten človek! Kako lahko prebereš najbolj skrite misli v naših srcih, kako vidiš na las natančno, kaj se notri dogaja?
3. Ne, pravim, ne, to je preveč za človeka moje vrste!
4. Glej, ti sedaj moj nadvse cenjeni prijatelj, sedaj trdno verjamem, da ti nisi to kar se zdi.
5. Najbolj zgovoren dokaz za to je, prvič, izjemen občutek, ki sem ga imel prej na tvojih prsih in drugič, še bolj, tvoje prodorno oko, ki vidi v najbolj skrite kotičke naših src.
6. Nočem zanikati, da lahko s posebno odobritvijo od zgoraj obstajajo moški z zelo izostrenim vidom, kot so Henoh, Kenan, Jared, Enoš in Set, ki so dejansko že povzročili toliko čudežnih stvari, kot so današnje strele - pod pogojem, da to ni bilo tvoje početje! - in hitra obnova Adamove jame, to je, če ti nisi imel pri tem delu svoje roke zraven! - in nenadna umiritev včerajšnjega neurja - razen, če nisi bil morda tudi ti!
7. Da, kakor sem rekel, tega sploh ni mogoče zanikati, da Bog v Svoji milosti dovoli zelo pobožnim možem, da so sposobni velikih dejanj.
8. Toda to je prav gotovo in popolnoma drži: mojemu srcu je bilo do tega trenutka še vedno precej prizaneseno in tudi najbolj vzvišenemu prvemu očaku ni nikoli uspelo prodreti v te najgloblje globočine življenja!
9. Kako potemtakem ti to zmoreš, tega jaz resnično ne morem razbrati!
10. Vendar, ker pa ti to zmoreš, kdo lahko vzdrži poleg tebe?

11. Jaz sem sedaj skoz in skoz napolnjen z velikim strahom pred teboj, zato te prosim, da nas vse izvzameš iz tvojega nadvse prijaznega povabila, da naj ti sledimo na višine in tam nevredni uživamo popolnoma nezasluženo hrano iz Adamove sklede.

12. Kar se tiče slabega skrivnega smisla našega namena, smo že prišli do spoznanja; kar pa se tiče smisla tvojega namena, mislim, da si nam z njim že primerno pokazal, kako hudobni malopridneži smo bili, vendar si lahko popolnoma prepričan, da v prihodnje in tudi nikoli ne bomo zopet postali taki. Vendar, ker izgleda, da si najmočnejši človek na višinah, se sedaj zdi, da je to razlog zakaj je najbolj vzvišeni prvi očak Adam tebi izredno naklonjen, zato te prosimo, da nam ti daš prijazen odgovor, po katerega smo prišli sem, da bomo lahko želeno sporočilo prenesli našim dragim še preden se bo popolnoma zmračilo!

13. Najdražji prijatelj, samo ne vzemi te moje izjave za brezpogojno zahtevo naše volje proti tvoji volji in s tem tudi volji najbolj vzvišenega prvega očaka Adama, temveč le vsled velike dolžnosti kot najbolj ponižno in skromno prošnjo, ki prihaja iz srca. Če te je moja prošnja vznejevoljila, ti bomo vsi raje sledili do konca sveta, kot pa, da se ti upiramo v katerikoli najmanjši stvari! Zatorej bomo vsi zagotovo v celoti spoštovali tvojo najmočnejšo voljo!«

14. Nato je Abedam rekel zelo zgovornemu Garbielu: »Poslušaj, povem ti, tvoj jezik je zares mojstrski; z njim si govoril sebi, toda v svoji slepoti nisi slišal glasne zahteve svojega srca, ki v bistvu sploh ni slaba, vendar glej, vse kar si pravkar povedal je brez repa in glave!

15. Kajti, vse kar si govoril, ni nič drugega kot prazen veter, s katerim si hotel osvoboditi svoje telo njegovega strahu.

16. Rekel si: kdo bi zdržal poleg Mene, ker Mi je znana umetnost gledanja v najbolj skrite kotičke življenja.

17. Zato si prevzet z velikim strahom; glej, ta pride samo iz srca! Toda Jaz ti povem: daj svoj jezik med zobe in ga trdno drži, da ne boš še enkrat prevaral svoje srce in verjel, da si že prepoznal smisel Mojega namena z vsemi vami!

18. Glej, to je velik nesmisel, ker boste kmalu ti in tvoji bratje spoznali, da celo najbolj popoln angelski duh najvišjih nebes ne bo nikoli dojel in razumel pravega smisla Mojega namena z vsemi vami!

19. Kar zadeva tvojo skrb za odposlanske dolžnosti; vsi so bili do sedaj že v

celoti obveščeni, da morajo ostati tukaj danes, jutri in pojutrišnjem ter tako do dneva sporov.

20. Zato ne boš imel nobenega opravičenega izgovora, da bi ostal in ne sledil Mojemu pozivu!

21. Sedaj, ko je tvoj strah očitno prazen in vsi tvoji dragi primerno oskrbljeni, boš zagotovo lahko hodil za Menoj?!«

22. In Garbiel, ki je prelival solze sreče, je odgovoril: »Da, resnično da, sedaj ti bom sledil kamorkoli boš hotel!

23. Saj imam sedaj veliko slutnjo, ker si rekel, kako nedoumljiv je smisel Tvojega namena!

24. Tega si ne upam izreči s svojim jezikom, ampak se sliši vse glasneje v mojem srcu, ki nikoli prej ni občutilo ljubezni, ker si ti Oče!

25. Zato Ti bom sledil za vedno, kamorkoli boš hotel, da, za vedno! Amen.«

237. POGLAVJE

Abedamov govor o svetlobi.

Vsemogočni Bog in ljubeči Oče v Abedamu.

1. Abedam se je pripravljeno za odhod obrnil k Garbielu, rekoč: »In tako Mi sledi! Resnično, povem ti, kdor Mi sledi, hodi po pravi poti in ne bo blodil po napačni poti življenja proti življenju!

2. Kdo bi hotel hoditi sredi noči po dolgi gozdni stezi brez svetlobe?

3. Ampak svet je gozd in človekovo zemeljsko življenje je pot in življenjska doba telesa je temna noč.

4. Ali bo tisti, ki nima nobene svetlobe prišel na pravilno ozko pot, ki je edina in resnično vodi popotnika do svetega ljubezenskega cilja, ki je večno življenje?!

5. Vendar sem Jaz sam resnična, nevarljiva svetloba in Sem pot in večno življenje samo.

6. Torej, če Mi boš sledil, boš imel svetlobo v veliki količini in ne boš nikoli, večno, zgrešil prave poti, ker je svetloba sama pot. Prav tako ne boš nikoli zgrešil sveti ljubezenski cilj, ki je večno življenje, ker sta pot in svetloba sveti ljubezenski cilj, ki je resnično večno življenje.

7. Zato Mi vsi sledite in ne sprašujte kam! Kajti, kjerkoli sem Jaz, tam je pravi kraj in večno življenje.
8. Recimo, da nekdo ponoči vzame nekaj svetlečega in to najprej postavi na goro, potem v dolino in kasneje na različne kraje. Ali se bo zdelo, da svetloba ni na pravem kraju?
9. Povem ti: svetloba je primerna na vsakem kraju; kajti kdo lahko trdi in reče: 'Ta ali tisti kraj ni primeren za dnevno svetlobo, ni primeren za darovanje sončnih žarkov?!'
10. To velja tudi za svetlobo duha, zato ne bo nihče vprašal, ko bo nadenj prišla svetloba, ali je zanj primerna ali neprimerna, ali pa, če je svetlobe vreden ali nevreden.
11. Ampak, ko svetloba pride, naj vsak urno po njej poseže, da bo imel svetlobo, ki mu bo služila! Kajti, ko svetloba pride, pride služiti vsem; ko pa je enkrat odstranjena ali ugasne, bosta oba, vredni in nevredni, za njo žalovala in jo močno pogrešala.
12. In potem bo ta isti klical zoro naj pride, toda zora bo prišla zelo pozno in ta zamuda bo za vsakogar vedno velika in zelo težka ovira.
13. Toda gorje tistim, ki bodo padli sredi dneva in se ne bodo pustili svetlobi dvigniti, medtem, ko se ta sprehaja med njimi!
14. Resnično, povem vam, težko bodo taki vstali, ko jih bo dohitela noč!
15. Ampak, če pa nekdo pade ponoči, ali mu je odpuščeno?
16. Da, povem vam: tisti, ki bodo padli ponoči, se bodo lažje takoj dvignili, ko bo prišla dnevna svetloba, od padlih sredi belega dne, ki so preveč leni, da bi se takoj dvignili, tako da bi jih lahko svetloba pripeljala k svetemu ljubezenskemu cilju.
17. Zato vam še enkrat povem: izkoristite svetlobo v vaših srcih, medtem, ko je med vami; ker je svetloba kratkotrajna, toda noč je izredno dolga!
18. Kdor jo bo izkoristil sedaj, mu je potem nikoli v vsej večnosti ne bo primanjkovalo.
19. Pridite končno do popolnega spoznanja, da sem Jaz sam svetloba vsega življenja in prvobitno, večno, edino življenje!
20. Če se tega zavedate v svojih srcih, ste že popolnoma v sebi sprejeli svetlobo in življenje.
21. Ampak, kaj je svetloba in življenje, sveto, večno?
22. Bog Sam je svetloba; in večna ljubezen v tej svetlobi je večno življenje in je Oče, pred komer si ti Garbiel, prej, ko si Mi podal zadnjo besedo

svoje velike slutnje, izpričal, da sem Jaz Oče!

23. Resnično, resnično, povem vam, Jaz sem edini pravi Oče – in vsi vi Moji otroci, če Me prepoznate kot vašega Očeta!

24. Kdor pa Me ne bo prepoznal kot svojega Očeta – in to popolnoma v srcu – bom tak, kakršen sem do kamna, in sicer, večno sodeči Bog in Stvarnik!

25. Moja moč, oblast in sila je neskončna - tako govori sam Bog -, kdo bi se hotel Meni zoperstaviti?

26. Toda Oče objame Svoje otroke in pred njihovimi prestrašenimi očmi skriva vsemogočnega Boga, tako da Ga lahko vsi sprejmejo v svojih srcih in sledijo Njegovemu resničnemu očetovskemu klicu.

27. Glejte, Jaz sam Sem Oče in vas pozivam, da Mi sledite!

28. Zato ne omahujte, Moji mali otroci in Mi sledite, ker sem Jaz vaš resnično Sveti in najbolj ljubeči Oče!

29. Poslušajte in Mi sledite. Amen, Amen, Amen.«

238. POGLAVJE

Dober Garbielov govor o božanskem očetovskem duhu v Abedamovem govoru

1. Ko je Abedam končal ta govor, so Garbiel in vsi ostali takoj padli na svoja obličja čim bližje Abedamovih nog.

2. Toda, ko se je Garbiel malo okrepil, je takoj začel z upoštevanja vrednim govorom bratom in prijateljem, kar je potem izpričal sam Adam z naslednjimi besedami:

3. »Garbiel, poslušal sem že mnogo govorov izrečenih s človeškim jezikom, toda takšne besede od nekoga, ki še ni prebujen, so težko kdaj dosegle moja ušesa!

4. Bodi vesel, ker je Abedam za tebe naredil že izjemno veliko! Kaj vse te še čaka, ko bo enkrat tvoje srce v celoti eno z Njim v čisti ljubezni?«

5. To je tisto, kar je rekel Adam Garbielu, ko je ta končal svoj govor; Garbielov govor pa je bil sledeč:

6. »Prijatelji, bratje, ali ste poslušali, ali ste slišali, ali ste to razumeli?

7. Kdo je sposoben usmeriti takšne besede našim ušesom in srcem?

8. Ali je kdorkoli, začeniši z našim Očakom do naših malčkov, ki še ne govorijo, že kdaj slišal takšne besede?
9. 'Ne, ne, ne!', morate reči vsi, ker to niso bile besede, ki prihajajo iz človeške modrosti, niti besede najbolj dovršenega angelskega duha.
10. Kajti, kje v vsej neskončnosti, skozi vso Večnost večnosti, je bilo ustvarjeno bitje, ki bi bilo sposobno takšne besede izustiti iz sebe.
11. Prijatelji in bratje, pomislite in si predstavljajte! Kdo je lahko tisti, zares, kdo mora biti tisti in mora neizogibno za vedno biti tisti, ki lahko zase reče, resnično, popolnoma iz samega sebe: 'Jaz sem Svetloba in Pot do Svetega Cilja!' – Da, to mora biti prvobitno, večno, popolnoma lastno, temeljno življenje!
12. Prijatelji, bratje! Ali še vedno niste zaznali kdo je tujec?
13. Oh, potem morate biti bolj slepi kot središče Zemlje v najtemnejši noči okoli polnoči in bolj gluhi kot najtrši kamen na najglobljem dnu morja!
14. Zares, resnično sem sedaj popolnoma prepričan, da če bi nekdo od nas izjavil takšne besede iz sebe, ne bi niti sledu ostalo za takim brezbožnežem, še preden bi izrekel drugo besedo.
15. Da, če bi bila velika zemlja tega zmožna, če bi imela jezik nekje v ogromnih ustih, -- resnično, celo sama misel na takšno izjavo o sebi bi jo uničila za vedno!
16. Da, niti velikemu soncu se ne bi godilo niti za las bolje!
17. Ali ste sposobni to razumeti? - Če tega ne morete dojeti, naj eden ali drugi tako na skrivaj razmišlja o sebi, da, zamišlja sebe, kot najbolj sveto, ja, najbolj sveto, prvobitno večno Življenje vseh življenj, Svetlobo vseh svetlob, Pot vseh poti in Sveti končni Cilj vseh stvari. Da, naj si zamišlja sebe, kot najvišjo Moč vseh moči, najvišjo Oblast vseh oblasti in najvišjo Silo vseh sil – in naj še vedno živi, če lahko in more!
18. Nikoli nisem bil prerok; toda za to sedaj sem in napovedujem z največjo možno gotovostjo, da, če bi rekel: 'Jaz sem najvišja Oblast vseh oblasti!', ne bi nikoli mogel raztrgati niti najfinejše pajkove mreže.
19. In, če bi rekel: 'jaz sem največja Moč vseh moči!', bi ga lahko sončni prašek nemudoma pribil na zemljo za vedno.
20. In, če bi rekel: 'Jaz sem najvišja Sila vseh sil!', bi kmalu komar polomil vse njegove kosti in použil njegove mišice.
21. In, če bi rekel: 'Jaz sem Sveti končni Cilj vseh stvari!', bi ga kmalu požrlo neskončno brezno vseh večnosti v ogenj večne pogube.

22. In, ko bi rekel: 'Jaz sem Pot vseh poti!', bi ga zemlja použila v ognju svojega besa.
23. In, če bi rekel: 'Jaz sem Svetloba vseh svetlob!', bi ga kmalu obkrožila najgostejša tema.
24. In, če bi šel končno tako daleč in rekel: 'Jaz sam sem najbolj sveto, prvobitno, večno Življenje vsega življenja!', - kdo bi lahko ocenil velikansko hitrost najbolj bežnega trenutka, v katerem bi ga prav ta beseda pokončala in ga popolnoma uničila do jedra njegovega življenja, kot da ni nikoli obstajal?!
25. O prijatelji in bratje, ker nam je to sedaj razumljivo in lahko zanesljivo dojamemo z našimi rokami in nogami ter vidimo tujca, ki je s temi trditvami pričal o Sebi pred našimi lastnimi očmi in ušesi, ko stoji mogočen in močan pred nami in Ga slišimo, Ki nas vse kliče k Njemu, kakor pravi, samo resnični Oče kliče svoje otroke, da naša srca znotraj glasno vzdikajo: 'Da, Ti si edini Oče, gorje mu, ki bi zavaljo sebe gnusno oskrnil to najbolj sveto ime in sebe imenoval 'Oče'! Kdo, kaj in odkod je ta tujec?
26. Glejte, neskončna nebesa, polna svetlečih čudes, Zemljo polno čudes in naše srce, največji čudež, ki nam navzven glasno vzdika: 'Jehova, Bog, večni Stvarnik vseh stvari, Sveti Oče, ki prebiva s Svojimi otroki na Zemlji!'
27. Bratje, ali sedaj to razumete?!«

(22. 03. 1842)

28. Po Garbielovem govoru je Abedam ukazal vsem naj se zopet dvignejo in jim rekel: »Otroci, zdaj pa je prišel za vas čas, da Mi sledite na višine, da vam bom lahko tam v prisotnosti vseh očetov pokazal drugačen smisel Mojega namena z vami.
29. Kajti glejte, Zemlja je široko polje, na katerem rastejo raznovrstne trave in številna različna grmičevja in drevesa. Po tleh se plazi nešteto plazilcev in v vseh gozdovih, vodah in zraku, je polno živali vseh vrst.
30. Kdo pazi na vse to? V čigavem srcu obstaja ves ta red?
31. Zato Mi sledite, da boste lahko spoznali drugačen smisel Mojega namena z vami! Amen.«

Na poti do višin. Besedielov tihi razmislek o naravi in njegove izjave o Gospodovem človeškem bistvu. Dober Garbielov odgovor.

1. Vsi so takoj vstali in polni največjega spoštovanja sledili Abedamu in Adamu navzgor na že znane višine. Celi so se tresli, deloma zaradi prekomerne blaženosti in deloma od prekomernega strahu pred Božjo svetostjo, oblastjo, silo in močjo, toda deloma tudi spodbujeni z naraščajočo ljubeznijo v svojih srcih za svetega Očeta.
2. Garbielov brat, ki je hodil za njim, mu je potihoma rekel: »Poslušaj, brat! Ko sedaj pogledam v nebo, posuto z nešteto zvezdami, - in vsi smo slišali od Seta, Enoša in čisto jasno od Henoha, da so te zvezde nepojmljivo veliki, bleščeči svetovi, brat, - kar me je navdahnilo k razmišljanju: 'Besediel, poglej tja, spredaj pred nami hodi vsemogočni, nadvse Sveti, ki je ustvaril vsa ta nešteta in velikanska čudesa! Ena Njegova sveta misel in ogromen, neskončen prostor, bo kmalu prazen, pokopan v svoji večni, neskončni noči. In zopet bo Njegova sveta misel, Ki tamle hodi, ustvarila nove veličastne stvaritve, ki bodo sijale skozi veliko neskončnost', - o brat, kako neizrekljiv občutek se polašča mojega srca!
3. Prej si nas vprašal, če nismo spoznali kdo je tujec?
4. Oh, povem ti, da sem to opazil že, ko je On prvič prišel in mi je postalo jasno, da se za Njim skriva nekaj neizrekljivega. Kajti Njegove oči in Njegova usta so mi to povedala še preden nam je On spregovoril najsvetejšo besedo.
5. Ali si že kdaj videl takšne oči in takšna usta?
6. Kakšno dostojanstvo, kakšna svetost, kakšna moč, oblast, sila in suverenost je bila najbolj jasno izražena. Kdo si ne bi takoj želel preminiti za ugodje enega Njegovega bližnjega pogleda; in kako ljubeče in vablivo je od blizu Njegovo obličje!
7. Z večje oddaljenosti od Njega, njegovo obličje prevzema vedno bolj svet in resen izraz in s tem nekaj kar je neopisljivo.
8. Komaj vem, zakaj je moje srce bolj vznurjeno v svetem, vzvišenem spoštovanju, ali bolj od najglobljega kesanja ali najmočnejšega hrepenenja, Njemu se zopet vedno bolj približati, resnično, če bi bilo mogoče, biti popolnoma eno z Njim!

9. In, ko se Njemu vedno bolj približuješ, kako hitro izgubiš ves občutek tujosti, namesto katerega začne, kot nikoli poprej, srce napolnjevati sveta ljubezen, tako da se življenje in uničenje izražata hkrati v neskončni blaženosti.
10. O brat, sedaj te vprašam, kdo je bolj moder od mene? Ali se tebi ne zdi tako?
11. Ko si mi že toliko povedal, ali mi ne bi tudi povedal koliko lahko zaupam svojim občutkom ali koliko so ti morda še zmotni? Če kaj veš, mi takoj povej!«
12. In Garbiel je rekel svojemu bratu Besedielu: »O brat! Zaupaj svojim čustvom, toda istočasno verjemi, da to ni iz tebe, ampak, da to priteka v vsej svetosti v tvoje srce od Njega, ki nas vodi na svete višine, - da, brat Besediel, na višine, ki niso samo višine v zemeljskem smislu, ampak neskončno več: višine notranjega večnega življenja iz Njega! Tako se meni zdi.
13. O brat in vi, vsi bratje, razširite takoj svoje srce, vrzite ven vse nekoristne zemeljske stvari in v njem naredite prazen prostor, da boste lahko prejeli vse velike zaklade, ki so že bili in bodo v obilici nasuti!
14. Toda, najdražji brat, pozabi za nekaj časa na svoje vzvišene misli, ker se mi resnično zdi, da bi preveč neskončno vzvišeno lahko bilo tudi preveč neskončno sveto za naša še vedno nečista srca.
15. Če pa je kdorkoli od nas vseh v svojem srcu z nečem zaposlen, ali si to želi biti, naj ga dejavno prečisti z resničnim kesanjem in ljubeznijo Zanj, ki nas vodi!
16. Kajti glej, tukaj smo vsi blizu našega cilja; vsi očetje so že padli na svoje obličje ob pogledu Nanj, ki nas vodi!
17. Oh, glej, glej, kako so sedaj vsi obdani s sveto svetlobo; kako sedaj višine sijejo v svetlobi!
18. O bratje, jokajte in molite, kajti tukaj je sveto, sveto, sveto!
19. O ti moje ubogo, grešno srce, - ali boš sposobno prenesti bližajoče razodetje, svetlobo večnega Boga, Svetega Očeta?!«

240. POGLAVJE

Očetje sprejmejo dvanajsterico. Nahranitev dvanajsterice. Abedam ozdravi Setovo govorno hibo.

1. Kakor sta se med potjo Garbiel in Besediel med seboj pogovarjala, so se tudi vsi ostali. Z Menoj na čelu so vsi prispeli na vrh višin, dobro pripravljenih, zelo pobožnih in predanih src.
2. Ko so prišli tja, je Abedam ukazal očetom naj se dvignejo in sprejmejo dvanajsterico, ki sta jih z Adamom sama privedla na višine.
3. Ko so očetje slišali Abedamovo izraženo željo, so takoj vsi očetje, žene in otroci razširili svoje roke k dvanajstim in jih sprejeli na najbolj ljubeč način.
4. Samo Set se ni upal poleg, ker se je sedaj bal tistih, katere je nekoč tako grobo okaral.
5. Toda Adam je Seta poklical in ga vprašal, rekoč: »Abel-Set, zakaj si se oddaljil, ko vse kar na teh višinah diha, sledi glasu najsvetejšega Očeta?
6. Ali so tvoje roke morda postale pretrde, da jih nočeš iztegniti proti tistim, ki jih je sveti Oče Abedam Sam pripeljal sem?«
7. Ampak Set je takoj padel pred Adamom in Abedamom na kolena in ju ponižno prosil: »Oh, oprostita mi, nepremišljenemu bedaku! Kaj sem storil, --»
8. Tukaj ga je Abedam prekinil in rekel: »Tako sem Jaz naredil in zato je bilo storjeno prav in dobro!
9. Toda tvoj strah, ki je sedaj ničev, ti je preprečeval sprejeti tiste, ki Sem jih Sam pripeljal sem in vas potem vse poklical in vam priporočil kaj morate storiti!
10. Tako zavrzi svoj neumni strah in sledi zgledu vseh ostalih, da boš osvobodil svoje srce in ga čuval pred vsakimi očitki svoje lastne vesti, - in še posebej, ker stojiš pred Menoj kot človek brez vsakega greha; - razumi to in ustrezno ravnaj. Amen.«
11. In Set je takoj vstal in z največjo prijaznostjo razširil svoje roke proti dvanajsterici.
12. Ko so opazili, da je prej razsrjeni oče Set proti njim razširil svoje roke, so skoraj vsi padli k njegovim nogam in ga prosili odpuščanja, saj so

menili, da so ga zagotovo razjezili s svojo nepremišljeno neumnostjo.

13. Toda Set v svoji ljubezenski zamaknjenosti ni mogel izustiti niti besede, vendar kar njegov jezik začasno ni mogel storiti so pokazale njegove zaposlene roke in prsi s tem, da je z znamenji prizadevno dvignil s svojimi lastnimi rokami enega za drugim k svojemu srcu in ga zatem pritisnil na svoje prsi.

14. Na ta način je dejavno pokazal, da v resnici ni bil nikdar jezen, in da je to kar jim je prej storil zagotovo naredil le spodbujen z notranjim višjim vzgibom, za njihov večni življenjski blagor; vendar, ko je uvidel, da dvanajsterica morda ni popolnoma razumela njegovih znamenj, se je takoj obrnil na Abedama in mu pokazal na svoj jezik in na svoje prsi.

15. Kajti Set je imel od rojstva hibo, da kadar so se njegove duše polastila velika čustva, pogosto ni mogel s svojimi ustnicami izreči niti besede.

16. Abedam se je takoj dotaknil Setovih ust in prsi in mu rekel: »Set, povem ti, odpri svoja usta in tvoj jezik te ne bo nikoli izneveril; in tako razbremenj svoje srce! Amen.«

17. In takoj se je izlil iz Seta tok najbolj veličastnih besed, ki so se glasile:

18. »O otroci, o otroci Svete očetove ljubezni, ali vas nisem prej, spodbujen s svetim, notranjim vzgibom, z glasnimi, močno zvonečimi besedami, moral obrniti stran od mojega čezmerno ljubečega srca, - resnično, moji prijatelji, moje srce bi vas vse použilo v najbolj goreči ljubezni!

19. Moji otroci, moji prijatelji, pobegnili ste pred mojo besedo, ko sem vas napotil k Adamu in naglo stekli navzdol s svetih višin. Žalostilo me je, moji otroci in prijatelji, ker ste zavrnili moj iskreni nasvet in se niste z vprašanjem obrnili na samega Adama, ko ste se polni strahu in s takim naporom povzpeli navkreber.

20. Kajti glejte, dokler še ni prispel do vas ljubeči, sveti Oče, ki Ga je spremljal Adam, me je skrbelo, da, za vas nadvse skrbelo v mojem ljubečem srcu, moji prijatelji in otroci!

21. Ko pa sem kmalu zagledal svetega Očeta, kako vas vse tako ljubeče pritiska na Svoje prsi, je skala, težka kot Zemlja, v trenutku padla z mojega še vedno bolečega srca, ker sem moral gledati vas, otroci, kako žalostni bežite pred menoj, vašim ljubečim očetom!

22. Toda sedaj pozabimo na vse! To je torej kar želi sveti Oče, zato, Njemu vsa zahvala in najčistejša ljubezen, ki jo je kdajkoli zmožno naše srce!

23. In sedaj otroci in prijatelji, kot lahko vidim, danes se še niste okrepili s hrano in pijačo; zato pridite k tem košaram in jejte in pijte kar boste v njih našli, kajti vse je blagoslovljeno od svetega Očeta!
24. O pridite, o pridite in vzemite to hrano za večno življenje!»
25. In takoj jim je tudi Abedam zaukazal naj ubogajo Setov nasvet.
26. In tako so šli za Setom k Adamovi košari in iz nje veselo jedli in pili.

241. POGLAVJE

Garbielovo poveljevanje jedi. Abedamov govor o pretirani hvaležnosti.

1. Potem, ko se jih je dvanajst dovolj najedlo in okrepčalo, so vstali od košar in takoj stopili do Abedama, Adama in Seta in se jim z dna srca zahvaljevali za ogromno milost, kakor so rekli, da so se smeli nasititi z najbolj okusnimi jedmi iz Adamove košare.
2. Nato je Garbiel ostalim glasno rekel: »Bratje! Verjamem, da imamo vsi v ustih brbončice. Če ste vi z njimi čutili kar sem čutil jaz s svojimi, se morate vsi strinjati z menoj in dejal:
3. Od tega kar smo do sedaj videli, sicer uboga zemeljska prst ne prinaša takšnih plodov, katerih veličastna oblika presega vse kar smo videli doslej, prav tako kakor svetloba sonca presega skromno svetlobo lune, ko začne ali končno preneha sijati.
4. Ampak kar se tiče vonja in okusa, po mojem mnenju cela Zemlja nima primerne primerjave, - razen tako, da bi mi bilo dovoljeno primerjati smisel Njegovih besed, ki je sedaj med nami (najsvetejši, najbolj ljubeči Oče!), s pomenom mojega praznega blebetanja, katerih razlika je neskončna in neizrekljiva za vsak ustvarjen jezik.
5. Sodeč po tem, ljubi bratje in prijatelji, morajo imeti ti plodovi precej višjo nedoumljivo poreklo od običajnih, ki jih vsi dobro poznamo.
6. Ker se tega nikoli ne da zanikati, kaj sledi kot naša večna dolžnost?
7. Poglejte me: to srce, ki bije v mojih prsih, bom pustil prižgati z največjo možno ljubeznijo v večno hvaležnem žrtvovanju najvišjemu Darovalcu za takšne darove in kolikor mi bo to mogoče, slavil in hvalil svetega Očeta, dan za dnem uro za uro in vsak trenutek.

8. Kajti, ti plodovi so bili zelo sladki in njihov okus prečudovit. Zato vse naše življenje vsi slavimo in hvalimo svetega Očeta, ker je izredno dober in poln najvišje ljubezni, milosti in usmiljenja. In vse to bo z Njim trajalo večno. Zato naj bo Njegovo Sveto Ime za vedno nadvse slavljen in hvaljeno! Amen.«
9. In vsi so odgovorili, rekoč: »Da, najsvetejše Ime našega velikega Svetega Očeta naj bo za vedno, v največji možni meri čez vse slavljen in hvaljeno! Amen.«
10. Šele nato so padli pred Abedama in Ga čezmerno slavili in hvalili iz dna svojega srca.
11. Toda visoki Abedam jim je kmalu zaukazal naj se dvignejo in ko so se postopoma zopet vsi dvignili, jim je rekel:
12. »Otroci, oče je zagotovo silno zadovoljen s hvaležnimi otroki, ki napolnjujejo svoja srca vedno bolj in bolj s pravo, otroško ljubeznijo do očeta.
13. Toda kakšen se vam zdi ta primer: Torej, neki oče da svojemu otroku majhno zrelo jabolko, potem pa postane otrok zaradi tega daru tako ganjen, da se dneve in noči ne neha zahvaljevati in ko ga skuša dobri oče umiriti, otrok kljub temu še kar naprej hvali očeta v enem dihu, dokler je glasovno zmožen in ima še dovolj sape in preneha hvaliti šele tedaj, ko več tako ne more. – No, kaj mislite o takšnem primeru?
14. Kako težko bo očetovemu srcu, ko bo poklanjal naslednjič darilo, bo moral predvideti mučeništvo, kateremu bo izpostavljen njegov ljubi otrok!
15. In, ko bo otroku poklonil večje darilo, kako boleče mu bo šele govorilo njegovo srce, ko ga je že nepomembno darilo, iz čiste hvaležnosti, skoraj stalo življenja!
16. In, ko bo večje darilo dejansko nekega dne otroku darovano, kako se bo lahko za tega primerno zahvalil, ko je že izčrpal vso zahvalo za prejšnjo, komaj omembe vredno malenkost?
17. Če se Mi hočete sedaj zahvaliti za vedno, z največjo ljubeznijo, ki jo premorete, za majhen las na vašem telesu, bi rad slišal od vas, kako in kako dolgo se Mi boste zahvaljevali, ko vas bom enkrat obdaril z največjo dobrino, in sicer, z najsrečnejšim in najbolj blaženim večnim življenjem!
18. Ker Mi želite za oreh prinesiti že celo Zemljo, Mesec, Sonce in vse zvezde kot zahvalno žrtev, kaj Mi boste potem ponudili za *ta* dar, ki se sestoji iz vse Zemlje?!

19. Torej glejte, Moji nadvse ljubljeni otroci, zato mora biti hvaležnost le hvaležnost, s tem, da je ljubeče priznanje za to, kar nekdo prejme!
20. Če se nekdo za slamico zahvali, kot da bi bila cedra, je bodisi bedak, ali pa daje iz svojega srca lažno priznanje za nekaj kar nikoli ni prejel.
21. Zato odpravite vašo zahvalo in raje pripravite svoja srca za prejemanje iz Moje roke, ki je neskončno vzvišena nad vsemi temi plodovi!
22. Toda najprej pojdite v svoje srce in tam malo pogledajte naokoli; potem pa Mi povejte soglasno kaj je tisto, kar boste tam našli! Amen.«

242. POGLAVJE

Henohova navodila kako iskati okoli srca. Razlika med svetlobo razuma in svetlobo srca. Minljiva ljubezen in večna ljubezen.

1. Po tem Abedamovem govoru je dvanajsterica stopila nekaj korakov nazaj in to po Henohovem napotilu, ki je stal z njimi in jih duhovno pospremil v njihova srca ter jim s kratkim govorom pokazal kaj pomeni raziskovanje lastnega srca in se zavedati tistega kar se v srcu dogaja. In govor je zvenel takole:
2. »Poslušajte, dragi bratje, najsvetejši in najbolj ljubeči Oče Abedam Jehova Emanuel Abba vam je govoril, potem, ko je moral poslušati vašo dolgotrajno otroško zahvalo:
3. 'Raziščite svoje srce in mi povejte natančno, kaj boste tam našli!' To je smisel najsvetejšega govora.
4. Vendar je najsvetejši Oče tudi predvidel, da ne boste dojeli tega smisla, zato me je na skrivaj v srcu poučil, kako naj vas vodim v vaša srca in tako tudi v skriti pomen teh Njegovih zadnjih besed, ki jih je vsem izrekel na koncu.
5. To vas sicer malce čudi, toda vsi boste kmalu uvideli, da za nekoga ni tako lahko, brez večjega truda obrniti oči v lastno srce in ga nato popolnoma raziskati.
6. Kajti glejte, do sedaj je bil pri vseh predvsem razum v vaših glavah svetloba vaše duše, vendar je večno živeči duh, ki prebiva v srcu duše, edina prava notranja, živa svetloba življenja in ni bil v vas nikoli prebujen.

7. Vendar, če ni bil prebujen, potem zaman iščete v svojem srcu, kajti kjer ni svetlobe, kaj bi bilo lahko tam videti? Ali lahko kdorkoli vidi v trdi temi celo za ped naprej?
8. In to velja še toliko bolj za duhovni pogled v lastno srce, kjer nihče ne more videti ničesar, če ni bil prej njegov duh živahno prebujen.
9. Toda, sedaj boste vprašali, kako in na kakšen način se lahko potem duh prebudi?
10. Poglejte, prav zato sem dobil napotek, da vas vse pospremim semkaj; in ker smo varno prispeli, bomo s pomočjo Njega, ki nam je vsem dal to sveto navodilo, prispeli na cilj, katerega moramo vsi doseči skladno z Njegovo najvišjo, najboljšo in najbolj popolno sveto voljo!
11. To je pot in edini način, s katerim se prebudi duh, in sicer, da ste vsi obrnjeni k srcu, v najpopolnejši ljubezni do najsvetejšega Očeta, polni zaupanja in polni nesebične zvestobe.
12. Toda, ko se boste zavedali, da postaja v vašem srcu vedno bolj in bolj vroče, potem bodite pozorni na svoje srce, kajti takrat je vžig in čas svetlobe že tu. In, ko bodo srca vseh žarela v svoji ljubezni do Boga, najsvetejšega, najbolj ljubečega Očeta, pogledajte navznoter v srce in videli boste čudesa večnega življenja v sebi!
13. Vendar si zapomnite to, namreč, da ne smete začeti ljubiti svetega Očeta samo zaradi tega, kajti najsvetejši Oče želi biti ljubljen zaradi Njega samega. Prav tako vaša ljubezen ne sme biti takšna, ki traja od danes do jutri, ker zgolj z minljivo ljubeznijo ni zadovoljna niti šibka ženska, kaj šele večni Bog!
14. Vaše življenje bo kakor vaša ljubezen. Če je ljubezen začasna, bo tudi življenje minljivo kakor ljubezen, ki je edini pogoj za življenje; vendar v takšni ljubezni ni svetlobe.
15. Toda, če je ljubezen zasnovana tako, da traja večno, bo takšno tudi življenje. In glej, ta večna ljubezen je prebujajoča svetloba večnega duha, ki kot taka ni nič drugega kakor čista ljubezen.
16. Sedaj veste vse; delajte v skladu s tem in boste kmalu popolnoma sposobni pregledovati svojo notranjost! Amen.«
17. In Besediel je takoj prijel Henoha za roko in mu rekel: »Moj nadvse ljubi brat! S kakšnimi izlivi svojega srca naj se ti sedaj zahvalim za to izredno veličastno uslugo, ki si jo izkazal našim najrevnejšim srcem?
18. Glej, vsaj zame velja, da sem bil do tega trenutka slep, kajti, kakor si

pravilno uganil, vsaj kar se mene tiče, sem do sedaj samo uril razum in zato razčlenjeval vse, kar mi je prišlo nasproti, ker sem si mislil:

19. 'Božja popolnost se razlikuje od naše nepopolnosti zgolj samo v najpopolnejšem razumu, - zato se lahko približamo Bogu edino z usposabljanjem našega od Boga danega razuma.'

20. Ni mi vam treba s praznimi besedami poudarjati, da se zaradi tega napačnega prepričanja nisem nikoli zmenil za srce, ker ste tako ali tako že opazili kako je z našimi srci.

21. Toda šele sedaj vidim, kako neumen in zaman je bil ta pogosto grozen trud, kajti kakšna korist je od vsega obširnega mrtvega znanja?

22. 'Tisoč votlih vdihov bi nepopisno izboljšalo noč; toda živi ne potrebuje posvetnega znanja.'

23. Ali, kakšno korist ima popolnoma slep od svetlobe in kakšno živi, čigar duh je sam po sebi izredno svetla svetloba?

24. Glej, brat, to mi je bilo prej neznano, toda sedaj, ko si potrkal na moje prsi po milosti najsvetejšega Očeta, se moje srce nemudoma odziva in pravi:

25. 'Ljubezen, ljubezen, ljubezen je velika beseda vsega obstoja; če imaš ljubezen za vedno v Bogu, imaš tudi vse življenje v Bogu in iz Boga ter vse kar zraven pripada.

26. Če tega nimaš, potem v sebi nimaš ničesar razen čiste smrti.'

27. O brat, glej, sedaj me je smrt zapustila; kako neizmeren dar si mi poklonil in gotovo nam vsem, ko si nam razodel glavni vzrok naše smrti.

28. Koliko hvaležnosti si od vseh nas zato zaslužiš!

29. Toda sedaj vem komu dolgujemo vso hvaležnost; zato mi dovoli, da sedaj pohitim k najsvetejšemu Očetu.«

30. Toda Henoh mu je rekel: »Samo še malo potrpi, dokler ne bodo ostali kakor ti, in ti popolnoma žareč v svojem srcu. Amen.«

243. POGLAVJE

Henoh govori o Garbielovem gibčnem jeziku.

Garbielovo notranje poglobljeno razmišljanje.

1. Kmalu je tudi Garbiel stopil do Henoha, ker je hotel z njim izmenjati nekaj besed, vendar bolj iz želje za pogovor, kot iz resnične notranje

potrebe.

2. Toda Henoh, ki je to predvidel, je prišel k njemu nasproti in mu rekel: »Garbiel, poslušaj, Gospod in najsvetejši Oče nas vseh ti sporoča, da bodi sedaj tiho, če želiš tudi ti biti prebujen.

3. Ali sem kdajkoli, po svetih navodilih Njega, ki hodi med nami, tebi priporočil tudi razigrano gibčnost jezika kot način za prebujenje?!

4. Povem ti: Dobro upoštevaj kar je bilo rečeno in boš našel pot v svoje srce, - toda nikoli po gibčnosti svojega jezika, ki bo bolj oviral kot pa ti odpiral pot do večnega življenja!

5. Glej, do sedaj si bil prvi, ali bolje rečeno, domišljjal si si, da si vodja svojih bratov. Vendar to sploh nima nikakršne vrednosti pred Gospodom vse svetosti, ljubezni, krotkosti in potrpežljivosti, ampak samo ljubeče, skesano srce, polno obžalovanja.

6. Kajti, vse kar je važnega na tem svetu, je v Božjih očeh nepomembno; toda karkoli je tukaj povsem neopazno, vsaj prebivalcem Zemlje, je za Boga najuglednejše.

7. Vendar pa naj vsak pazi v lastno korist, da ne bo morda zadnji iz sebičnosti, ampak samo zato, da bo lahko v odmaknjenosti še bolj ljubil najbolj ljubečega Očeta in imel še več hrepenenja v svojem srcu za vrnitev v večni dom, kjer najsvetejši Oče trajno prebiva kot Bog vse moči, sile in oblasti!

8. V primeru, da ti, dragi brat Garbiel, tega nisi vedel, si to dobro zapomni sedaj, da boš lahko tudi ti sodeloval pri prebujenju!

9. Kajti, ne boš se mogel približati najsvetejšemu Očetu dokler ne boš v celoti raziskal svoje srce.

10. Toda, ti veš tako dobro kot jaz, kakšna je razlika med dobro dozorelimi in prezgodaj obranimi plodovi; le dobro glej, da ne boš morda vštet med prezgodaj obrane plodove!

11. Sicer je sveta resnica, da veliki, Sveti Dovršitelj, med nami živi in nas uči ter vodi, toda kdor pride k Njemu z nezrelim srcem, ga bo pustil pri miru, dokler ne bo njegovo srce popolnoma dozorelo. Ko se enkrat to zgodi, tudi dozorelost duha ne bo daleč.

12. Vendar pa ni dovolj, da bi bil nekdo prebujen samo za eno leto, dan ali uro; vedno kadar je nekdo prebujen, postane prebujen za vso večnost.

13. Kakorkoli, duh ne prebiva v jeziku, temveč samo v srcu. Saj ne pomeni, da ima nekdo z prebujenim jezikom tudi prebujen duh v svojem

srcu, kajti jezik je del glave, nog in rok.

14. Ko je duh prebujen, jezik glave raje miruje, kakor da bi se nesmiselno premikal. Šele nato razum glave, kot naravna snov svetlobne duše, razume, kakšna neskončna razlika je med jezikom duha in tega mesenega.

15. Torej, bi tudi ti, dragi brat Garbiel, moral slediti navodilu najsvetejšega Očeta in obdržati svoj jezik v mirovanju. Namesto tega naj vse bolj ljubezen govori v tvojem srcu za prebujenje tvojega duha in tako s tem zagotovo pridobljenim večnim življenjem! – Razumi to in dobro upoštevaj! Amen.«

16. Ko je Garbiel slišal ta govor, se je v srcu prestrašil in ker ni vedel kaj naj sedaj naredi, je začel v sebi razmišljati. In bolj ko je razmišljal, svetleje je postajalo v njegovem srcu, tako da je čisto utihnil. In v tej tišini je strmel in gledal kako so se začele ena lučka za drugo pojavljati iz globin njegovega srca in kako se je srce začelo širiti na velikost sveta; in v središču tega sedaj navidezno neskončnega sveta je videl visok, pokončen oltar in na tem oltarju je stal silno močan mladenič, oblečen v bela oblačila.

17. In ta mladenič je pogledal navzgor v nebo, iz katerega se je po njem razlila izjemno močna svetloba in iz te svetlobe so zveneče glasno slišne besede:

18. 'Garbiel, Garbiel, poglej znamenja v svoji roki, ki je na strani tvojega srca in s temi znamenji napiši besedo na kamnito ploščo in tako nauči tudi svoje brate!'

19. In mladenič se je spremenil v moža, pogledal svojo roko in na njej našel petindvajset znamenj (Abeceda), skupaj z njihovimi imeni in njihovim izvorom ter notranjim pomenom.

20. In vsi ostali so opazili pri sebi podobna znamenja.

21. Henohu pa je bilo naročeno, da jih prebudi po skoraj uri in pol, ki je minila med tem poglobljenim notranjim razmišljanjem.

22. In kmalu jih je Henoh tudi prebudil in jih z veliko prijaznostjo poslal k Abedamu.

244. POGLAVJE

Vratahovo soočenje z bistvom pismenk

1. Ko so se vrnili k Abedamu in Ga hvalili ter se Mu iskreno zahvalili, je Abedam vprašal enega od dvanajsterice, z imenom Vratah, rekoč:
2. »No, moj ljubljeni Vratah, na kratko Mi povej kaj si videl v svojem srcu in kaj sklepaš iz tega!«
3. In Vratah, ki se je v svoji veliki ponižnosti tresel do svojega najglobljega bistva, je rabil nekaj časa, da si je opomogel in nato rekel:
4. »O Ti večni, sveti, neskončno mogočen, močan, silen, prijazen, najbolj potrpežljiv, vzvišen, moder Oče in Bog, poln milosti, usmiljenja in ljubezni, Stvarnik vseh stvari, ali je treba Tebi povedati z jezikom, kar je Tebi od večnosti zagotovo bolj jasnejše in bolj očitno, kakor meni sonce na najsvetlejši miren dan?!«
5. In Abedam je odgovoril: »Kako Me lahko tako vprašaš?
6. Ali nisem to od tebe zahteval? Toda, ker veš, da lahko najbolj jasno predvidim, kar si ti videl in zaznal, kako ti sedaj ni uspelo spoznati, da moram tudi od večnosti predvideti, kar te sprašujem, čeprav vidim še preveč jasno in vsako minuto podrobno, kaj si ti videl in zaznal v sebi?
7. Ker si do sedaj moral končno vse to spoznati, ne sprašuj naprej, ampak odgovori na vprašanje, kakor da Jaz ne vem tega, kar sem te vprašal, ker si lahko popolnoma prepričan, da Jaz dobro vem zakaj sem te vprašal in zakaj Mi boš odgovoril kar Mi je dobro znano že od večnosti.
8. Ne glede na vse to želim, da mi odgovoriš na vprašanje, točno tako, kot da ne vem popolnoma nič o odgovoru, ki Mi ga boš dal.
9. To si vsi dobro zapomnite in kdorkoli med vami bo vprašan, naj na ta način odgovori!
10. Vendar pa ne želim govoriti z vami kakor s kamni, ampak kakor Oče z živimi otroci, sposobnimi govorjenja.
11. In tako ti, Vratah, vseeno odgovori na Moje prejšnje vprašanje! Amen.«
12. Opomnjen, je Vratah s hvaležnim srcem razkril kaj je videl v svojem srcu.
13. In to so bile besede, s katerimi je Vratah opisal svoje videnje, in sicer:
14. »O Ti, čigar ime si moj jezik še komaj upa izreči, če je taka Tvoja

volja, se mora vsaka druga volja umakniti, najprej pa moja!

15. Videl sem močno svetlobo, ki se je pojavila v mojem srcu, bolj svetlečo od sonca v njegovi najbolj svetleči sredini. In, ko sem zaznal to svetlobo v sebi, je zunaj na zemlji postalo temno, tako da nisem mogel več ničesar razložiti.

16. Ta svetloba se je vedno bolj večala in na koncu postala tako močna, da me je vsega razsvetlila tako močno, da je bila moja zunanja koža videti kot da sem se kopal v sončni svetlobi in velik del zemlje se je nato razsvetlil z svetlobo moje kože.

17. In ko se je svetloba spustila na zemljo, so bile vse stvari videti drugačne kot ponavadi z mesenimi očmi.

18. Tako sem na primer videl listek z drevesa, katerega je rahla čudovito zveneča sapica pihnila naravnost na mojo desno roko, napisanega z najbolj čudnimi znamenji. Prelepa znamenja so pritegnila mojo pozornost, tako da sem preložil list v mojo levo roko, tako da bi ga preučil v svojem prostem času.

19. Vendar, ko sem jih ogledoval, me je naenkrat spreletelo, da so se na listku pokazala, rekel bi, enaka znamenja kakršna sem odkril na moji roki; edina razlika od tistih na moji roki je bila, da je bilo tam samo petindvajset posameznih znamenj, medtem ko so bila na lističu enaka znamenja, ki so se ponavljala in bila večkrat raznoliko spremenjena.

20. In listič se je začel širiti in postajal vedno večji, da se mi je zdelo, da se bo razširil skoraj čez vso zemljo.

21. Toda, kakor se je listič vedno bolj širil, se je večala tudi skupina znamenj in to tako zelo, da bi bilo čisto nemogoče gledati samo najmanjši del med neskončnimi vrstami in skupinami.

22. Ko sem postajal vedno bolj zatopljen v to mojo najveličastnejšo, najčudovitejšo sliko, glej, je nebeška svetloba, ki je bila v meni, kar naenkrat izginila in z njo tudi listič in prelepo donenje sapice. In potem nas je Henohov glas pozval sem k Tebi, O najsvetejši Oče!

23. To je vse kar sem videl po Tvoji najsvetejši volji in najbolj milostnem dovoljenju. Tebi za to večno vsa zahvala, vsa čast, vsa hvaležnost, vsa slava, vsa ljubezen in vse oboževanje! Amen.«

24. Zatim je Abedam pohvalil njegovo zvestobo in rekel: »Glej, ljubi Vratah, kar si videl je kraljestvo Moje milosti na Zemlji!

25. Ne morem vedno ostati z vami, kakor Me vidite sedaj; poleg tega pa ne

bi nikomur koristilo do večnega življenja, tudi če bi še naprej lahko ostal.

26. Vendar vam želim pustiti znamenja, takšna kot so bila tista, ki si jih videl ti in vsi tvoji bratje, s katerimi boste lahko s pomočjo Mojega duha narisali vsako besedo, ki je bila vam vsem izrečena iz Mojih ust, tudi celo najkasnejšim potomcem. In s temi slikovnimi besedami bom Jaz za vse čase med vami, svet, milosten, mogočen in močan!

27. Kako pa se ta znamenja izvaja, vas bo Moj duh naučil po Garbielu! Amen.«

245. POGLAVJE

Boječe Sehelovo videnje, njegova primerjava znamenj z Noahovimi in poplava

1. Ko je Vratah tako izpolnil Abedamovo voljo, ki mu je dal najbolj tolažilno osvetlitev notranjega videnja, se je Vratah za to zahvalil iz dna svojega srca, Abedam pa je poklical iz dvanajsterice naslednjega, ki se je imenoval Sehel in ga vprašal z istimi besedami, rekoč:

2. »Sehel, tudi ti Mi povej kaj si videl in slišal v svojem srcu!«

3. Ko je Sehel slišal dano vprašanje, na katerega bi moral odgovoriti, je onemel kot od strele zadet in ni mogel izreči niti besede; še toliko bolj, ker je imel že po naravi nekoliko neprilagodljiv jezik. Vendar to ni bilo slučajno, kot se dandanes najbolj slepo in neumno reče in verjame, ampak zato, da bi bilo z njegovim težkim jezikom Moje ime močno slavljeno.

4. Ker ubogi Sehel, kljub vsemu svojemu naporu in prizadevanju, ni mogel izgovoriti ničesar in se ga je zaradi tega polotil vročičen, tesnoben strah, je Abedam stopil k njemu in ga vprašal:

5. » Sehel, kako lahko razložiš to, da lahko svojim bratom govoriš brez bojazni in takega strahu, vendar pa te v primerjavi z Menoj sploh ne ljubijo?

6. Glej, Moja ljubezen do tebe in do vseh vas je tako velika, da so iz njenega ognja prižgani neskončni prostori stvaritev, napolnjeni z nešteto sončnimi območji. Vendar vsa ta sonca so le najmanjša iskrica Moje ljubezni do tebe in ti si Meni zaradi čezmernega strahu in tesnobe ne upaš dati zahtevanega odgovora! Kako si to razlagaš?

7. Iz srca Mi povej, ali te je kdajkoli katerikoli brat udaril po ustih, ko si mu odgovoril na vprašanje!
8. Vidiš, to Mi zanikaš v svojem srcu!
9. Če te že tvoj brat ni nikoli udaril, ki je šibek človek kakor ti, kako bi te lahko potem udaril Jaz, ki sem vsemogočni, večni Bog in tvoj resnični, sveti, najbolj ljubeči Oče!
10. Zato, brzdaj svoj prazen, neumen strah in povsem neutemeljeno tesnobo in pred Menoj in vsemi očeti govori z odprtim srcem!
11. Vendar si predolgo ne beli glave za najbolj primerne besede, s katerimi bi me nagovoril - kajti take Mi sploh ne ugajajo -, ampak kakršne ti bo reklo tvoje srce in Mi te iste prenesi, da bom Jaz sprejel z pravim zadovoljstvom, čisti, resničen govor iz tvojega srca! Amen.«
12. Te besede iz najsvetejših Abedamovih ust, so tako opogumile našega Sehela, da ne le, da sta ga njegov strah in tesnoba popolnoma minila, ampak tudi drugače obstoječa težkost njegovega jezika. In tako je začel posredovati vse čudovite stvari, ki jih je v tem določenem času zagledal v sebi.
13. In to je, kar je videl v svojem srcu in tako tudi povedal, rekoč: »O Ti večni, ljubi, sveti Oče! Resnično, resnično sem bil velikanski bedak; to je še vedno tako jasno in pregledno pred mojimi očmi in vsemi mojimi čuti!
14. O Oče, Tvoja neskončna ljubezen, dobrot, milost in usmiljenje – in moj neizmerno neumen strah in tesnoba pred Teboj! Oh, oprosti mi, Ti dragi, sveti Oče!
15. Glej, v mojem primeru ni bila samo Tvoja sveta, vidna prisotnost, ki mi je preprečevala govoriti, ampak tudi izredno čudovite stvari, ki sem jih videl v sebi, kar je močno vplivalo na moj že tako težak jezik.
16. Vendar pa me je Tvoja vsemogočna prisotnost popolnoma okrepila, da sem sedaj brez vsakega strahu in tako sedaj temeljito izkusil, da si samo Ti sveti Oče vseh nas. In tako sem le zelo radosten, da bom govoril o tem, kaj vse je tako čudovito in strašansko veličastno pred mojimi čuti lebdelo in zvenelo! In tako je bilo:
17. Na začetku je moje srce začelo žareti v rdeči barvi, enaki kot je lepa pomladna vrtnica, ko jo pozdravijo prvi jutranji žarki; toda to ni bilo vse, ker je rdečina naraščala in postajala vedno močnejša, ravno taka, kot je na lepo pomladno jutro čudoviti sončni vzhod.
18. In, kar ne bi mogel nikoli predvideti, da je mogoče, je kmalu

vzšlo najveličastnejše sonce v mojem lastnem srcu in nadvse močno zasijalo.

19. Toda moje srce se je razširilo do take mere, da sem v njem videl povsem novo nebo, okrašeno s številnimi novimi zvezdami, ki so sijale podnevi v najsijajnejših skupinah. In potem sem videl kako se je pojavila nova veličastna Zemlja, kot da bi izšla iz velike naraščajoče vode in s seboj je prinašala miroljuben človeški rod v dolgi hiši, ki je stala na velikih valovih.

20. Da, vse to sem videl v svojem srcu in še celo več, kakor sledi.

21. In ta miroljuben rod se je izkrcal iz dolge hiše in Ti takoj dal dišečo daritev. Toda dim, ki se je zbiral nad daritvijo in jo obdajal, se je kmalu oblikoval v najbolj veličasten obok čez prostrano, sedaj čudovito, svetlečo Zemljo.

22. In iz tega oboka je prišel glas, popolnoma enak Tvojemu. In glas je nagovoril očeta tega rodu in mu obljubil mir in nakazal, da je obok vidno znamenje, da Zemlje ne bo nikoli več prizadela taka povodenj.

23. In glas je govoril očetu tega rodu še marsikaj, toda oddaljene besede so bile meni povsem nerazumljive.

24. Na hiši je bilo videti čudna znamenja in starec se jim je približal in naredil ta znamenja na ploščo iz rdečega kamna, ko pa je končal, je odšel k svojim otrokom, jim pokazal ploščo in jim nato rekel:

25. Otroci, tukaj je narisano, kar je Bog vrezal na to hišo zaščite: *'Odslej se z človekom ne bom več boril; tokrat je bilo zadnjič. Vendar, kdor med vami Mi bo postal nezvest, bo nad njim izrečena sodba do velikega Časa vseh časov; zato mir Zemlji in njenim prebivalcem, ki so in bodo dobrega srca in prav tako Meni popolnoma zvesti! Amen.'*

26. Glej, to sem videl in dobro slišal, poleg tega nisem nič videl in slišal.

27. O sveti Oče, milostno sprejmi to; Tvoja sveta volja! Amen.«

28. Nato je Abedam rekel: »Sehel, zvesto si prenesel, kar si videl; toda natančen pomen tvojega videnja bo samo čas, zlo, razodelo!

29. Toda želim, da se ta vojna ne bi ponovila; vendar ne, ker bi si jo Jaz želel, ampak, ker jo bo človeštvo hotelo, tako, da se bo to tudi zgodilo!

30. Toda znamenja boste tudi kmalu bolje poznali! Amen.«

246. POGLAVJE

Upravičena vedoželjnost. Resnica je hrana duha; ljubezen je temelj vseh resnic.

1. Ko je Sehel slišal kaj je rekel Abedam v zvezi z znamenji, je bil vesel, da se bo zelo kmalu z njimi natančneje seznanil; vendar kolikor so se nanašala na vojskovanje v času zla, ni mogel povsem razumeti, niti dojeti, zakaj se mu poleg razkritja znamenj ni razkril tudi pomen omenjene vojne.
2. S temi mislimi se je toliko časa ukvarjal, da se je medtem celo pozabil Abedamu primerno zahvaliti.
3. Po nekaj takih tihih trenutkih ga je Abedam vprašal: »Sehel, zakaj dopuščaš, da vsa ta nepotrebna navlaka zapolnjuje tvoje srce? Kaj ti bo to koristilo?
4. Ali boš postal bolj živ, če bo tvoja nenasitna želja po znanju zadovoljena?
5. Ker si nekaj videl in te že tako skrbi kaj se lahko zgodi na Zemlji, - kaj bi potem naredil, če bi imel Kenanovo videnje in v sebi zagledal deset stebrov?
6. Povem ti: Pojdi h Kenanu in naj ti pove o desetih stebrih; toda bodi posebno pozoren na zadnjega. To ti bo dalo veliko svetlobe, toda svetloba te bo razžalostila, kajti tam se bo Oče, ki ti to pripoveduje, spremenil v neizprosne sodnika in tvoje oči bodo brezuspešno prodirale skozi veliko temo; toda Moje obličje boš zaman iskal.
7. Kamorkoli boš obrnil svoje oči in ušesa, ne boš našel ničesar, ampak samo Mojo veliko jezo.
8. Torej, če želiš izvedeti še več podrobnosti, pohiti k Kenanu, da ti bo povedal kaj je videl; vendar to dobro razumi, če hočeš! Amen.«
9. Po tem opominu je Sehel takoj padel pred Abedama in začel kričati in jokati in rotiti, da naj mu Jaz za vedno prihranim takšna razodetja, ker bi raje izginil za vse večne čase, kot pa da bi bil le za en sam trenutek brez Mene, najsvetejšega, najbolj ljubečega Očeta.
10. In Jaz, kot Abedam, sem mu nato rekel: Poglej, moj dragi Sehel, potem je sedaj vse v redu. Ker sem ti Jaz bolj pomemben od strašnega razodetja, ostani z Menoj in resnično, povem ti, da Mene, tvojega najbolj ljubečega,

Svetega Očeta in tudi najbolj ljubečega in Svetega Očeta vas vseh, ne boš nikoli iskal ali pogrešal.

11. Toda glede tvoje želje po znanju, je ne bom obravnaval kot nerazumno in nepravilno, saj je pri vsakem človeku prvi pokazatelj višjega duhovnega življenja.

12. Kdor je brez želje po znanju, je še vedno tak kot drevesni štor, v katerem je le razpadajoče življenje, ki na koncu porabi in uniči vse okoli sebe, kot hobotnica nekje na blatnem dnu morja, ki vse kar je okoli nje požre s svojimi mnogimi lovkami, od katerih ima vsaka svoja usta in je do smrti na ta način ter se potem sama spremeni v blato, ki največkrat služi kot grda osnova nekemu podobnemu nenasitnemu jedcu.

13. Da, vsem vam povem: človek brez želje za večjim znanjem, v pravem pomenu besede še ni človek, ampak zgolj žival v človeški obliki, ki nima drugega smisla, kot smisel za hranjenje in ko se dobro naje, je sicer zdrav, spi ali pa se pari. Zanima se samo za izvajanje svojih naravnih opravil in za materialno udobje, kot je dobro in mehko ležišče, na katerem spi in sanja o hrani ali parjenju.

14. Da, ob takem človeku ni dobro biti, ker v njemu živi samo še čisto živalska duša, ki se ne želi odreči svojemu preeksistenčnemu stanju in ima vedno raje hrano in pijačo kot da bi opravljal delo za prihodnje prebujenje svojega nesmrtnega duha v sebi.

15. Glej, tak človek je zgolj posvetočen človek, ki mu ni nič sveto, ampak le njegov trebuh.

16. Kljub temu, da vse to govori v prid želji po znanju, pa sem Jaz z drugega vidika silovito proti njemu in to iz najboljšega razloga na svetu in vseh zvezdah, soncih, lunah in vseh neskončnih nebesih.

17. Tak je ta najboljši razlog: Glej, kadar je nekdo lačen znanja, je v njem duh že prebujen, prav tako kakor dojenček sesa materine prsi! Toda kaj si želi prebujeni dojenček? Kaj pomenita jok in kričanje?

18. Glej, hoče hrano; hoče se nasititi!

19. Duh, ki je prebujen iz dolgega spanja, to hoče; ta nakazuje svojo lakoto po želji za znanjem.

20. Toda, povej Mi v svojem srcu in Mi odgovori na vprašanje: Ali bo morda dojenček sit, če mu bo mati namesto polnih prsi mleka dala v usta za sesati prst ali drugo stvar, da bi obšla hranilno snov?

21. Povem ti; namesto prsi lahko da dojenčku v usta tisoče in tisoče

najmehkejših prstov, toda ob vseh jalovih prstih za sesanje, bo dojenček kljub temu propadel, saj ne more biti z ničemer potešen in bo ob tem namišljenem hranjenju izgubil svoje življenje.

22. Ali razumeš to resnico? – Skomigaš z rameni; ah, glej, takoj boš stvari prišel do dna.

23. Ali ni mleko prava hrana za dojenčka in zato popolna resnica za dojenčkovo lakoto, ki jo zahteva želodec, ki koprni za hrano. Domnevam, da ne bo nihče o tem dvomil.

24. Ali ne pritisne mati dojenčka na iste prsi, v katerih gori z najsvetlejšimi plameni njena brezmejna ljubezen in na tem ognju je ta sladka hrana dejansko pripravljena?

25. Glej, sedaj imamo že vse; tako tudi duh želi resnico, želi zvesto, popolno resnico za hrano.

26. Če pa želiš vseeno svoj duh nasititi s prazno znanostjo, ki je pogosto brez ene same kapljice rose, Mi povej, koliko bo potem duh napredoval?

27. Prav tako, kakor je materina ljubezen osnova za dojenčkovo resnično hranilo, tako je tudi ljubezen za duh osnova vseh neskončnih resnic, katere so vse čisto resnična, dobra, večna hrana duha.

28. Toda kdo in kje je ta ljubezen? – Poglej Me, tukaj na teh prsih; glej, tu obstaja neskončno mleko v velikih količinah!

29. Zato ostani tukaj, ker je bolje tukaj sesati kakor poizkušati dognati pomen videnja in hkrati umirati od lakote in na koncu propasti skupaj z razkritim videnjem.

30. Ali sedaj razumeš razliko med resničnim in lažnim hranilom in pomen besed 'lačen znanja'?

31. Ker sedaj to razumeš, se po tem ravnaj in boš imel večno življenje! Amen«

247. POGLAVJE

Sehel naredi neumnost. Abedamovo veliko pričevanje Sehelu.

1. Te besede so izpolnile Sehela, in besede so moč, duh in življenje iz Boga in Bog je bila vsaka beseda iz ust svetega Očeta, ker je Bog moč v Ljubezni imenovani Oče, kakor je ljubezen neskončna moč, sila in oblast v vsej moči Boga.

2. Tako izpolnjen s temi besedami, ki so moč Božjega duha, je Sehel ostal pri Abedamu in ni naredil prostor naslednjemu, ki je bil tudi klican.
3. Vendar pa pri Sehelu razlog za to, da je obstal na mestu, nikakor ni bil v njegovem ponosu, ampak, kar ga je zadržalo in na Mene vezalo, je bila izključno njegova otroška ljubezen. To je bil razlog zakaj sem mu Jaz kot Abedam zgolj zaradi posebnega prostora rekel:
4. »Sehel, glej, tudi drugi morajo priti k Meni, kakor si ti prišel k Meni, ko sem te poklical. Zato lahko ti zagotovo zmoreš in se umakneš nekam na stran v majhen prostor, kjer boš potem brez skrbi, da bi Me kdajkoli zopet izgubil.
5. Prišel si prav do sem -- veseli se tega! Prišel si iz svoje lastne moči in v skladu s svojo lastno voljo, toliko, kolikor si bil sposoben iti sam.
6. Vendar, ko si prišel v Mojo bližino, sem pohitel tebi in vam vsem nasproti.
7. Toda sedaj si že popolnoma z Menoj in v bodoče ti ni treba iti nikamor, ampak lahko ostaneš spokojen z Menoj ali pa Mi dejavno slediš kamorkoli grem.
8. Vendar, kar sem tukaj rekel, se nanaša zgolj na srce in na duh v njem, prav tako kakor na njegovo razvejanost in nikakor ne na telo. Zato si lahko telesno kjer koli hočeš; če je tvoje srce z Menoj z vso ljubeznijo tvojega duha si Mi povsod enako blizu.
9. Toda, celo če bi telesno sedel na Mojem hrbtu, medtem ko bi bilo tvoje srce zaposleno v globinah morja ali pa bi tvoj duh rovaril naokoli med zvezdami ali pa nekje na odmaknjenem področju zemlje, resnično, bi bil tako daleč od Mene, kakor daleč bi bilo tvoje srce in ljubezen tvojega duha.
10. Zato, Moj ljubi Sehel, lahko zdaj, kar zadeva tvoje telo, mirno ostaneš malo dlje od Mene, tako da se Mi bodo lahko tudi tvoji bratje približali, najprej telesno, iz istega razloga kot si se ti Meni najprej telesno približal. – Ali to razumeš, ljubi Sehel?«
11. In, ko je Sehel v svojem srcu odgovoril na to vprašanje pritrdilno, je Abedam nato odgovoril: »Torej, stori tako! Amen.«
12. In Sehel je postal nadvse radosten v svojem srcu, slavil in hvalil Očeta v Abedamu, dal Bogu vso čast svojega duha in stopil v stran.
13. Vendar, da ne bi odvrnil svoje oči od Abedama, je stopil vzvratno na stran, pri tem pa ni videl kod hodi, in tako se je zgodilo, da je s svojo peto

stopil na Garbielovo stopalo.

14. Zaradi tega je postal Garbiel nekoliko nejevoljen in okaral Sehela, rekoč:

15. »Povej mi samo, zakaj ne hodiš tako, kot je tvojim nogam primerno?

16. Zakaj se obrnjen nazaj ne oziraš na noge bratov, kakor da bi bili tlakovani kamni na ulici ali cesti, ker se tvoja kolena upogibajo naprej in ne nazaj?

17. Poleg tega, kadarkoli se obračaš, se ne premakni z mesta! Ali si lahko predstavljaš, da lahko nekdo zadržuje Gospoda na enak način, kakor nekdo, ki nas pogosto precej nadležno zadržuje, ko želi nekaj od nas?!

18. Poglej, Sehel, kako neumen si bil zopet! To sem videl od daleč na Abedamovem obrazu, ki je svet, svet, nadvse svet in najbolj ljubeči Oče nas vseh, da si Mu bil že nadležen s svojimi neumnostmi, kar ti je zagotovo dovolj jasno dal vedeti s Svojimi zadnjimi besedami.

19. Toda ti tega nisi opazil in celo sedaj se še obnašaš tako, kakor da tvoji čuti niso čisto v redu, zato si tudi precej nerodno hodil nazaj, poleg tega pa nisi pomislil kdo je On, ki je pred nami in o tem kje stopaš s svojimi precej okornimi nogami.

20. Rotim te, brat Sehel, zberi se že enkrat in postani drug človek vsaj pred Bogom, če se ti že ne zdi vredno truditi pred nami, tvojimi brati, da bi nam bil v zadovoljstvo! Zares, na tvojem mestu bi me bilo sram!«

21. In ubogi Sehel tedaj od sramu ni vedel kaj naj stori; kajti v tistem trenutku ni vedel koga naj najprej prosi odpuščanja.

22. Čeprav je poskušal govoriti, mu jezik ni več služil. Ko se je po nekaj trenutkih zbral, kolikor je bilo to mogoče, je takoj pohitel k Abedamu in Ga prosil odpuščanja, ker je prej spregledal v čigavi prisotnosti je in komu je bil zagotovo v breme s svojim dolgovezenjem. Abedama je tudi prosil naj pozdravi stopalo njegovemu bratu Garbielu, da zaradi njegovega nespretnega koraka ne bi trpel bolečine.

23. Toda Abedam se je sklonil, takoj dvignil ubogega Sehela in ga pritisnil na Svoje srce ter rekel njemu kakor tudi vsem ostalim:

24. »Sehel, povem ti, ti nisi nič več človek, ampak čist, velik angel v najbolj vzvišenih nebesih!

25. Da, povem ti: Kar si danes, si bil že v maternici, in sicer nesmrtni prvobitni potomec iz najvišjih nebes, kjer ne prebiva nič drugega, kakor najbolj nedolžna ljubezen najmanjših duhov, ki so najmočnejši in

najmodrejši, ker prebivajo v najgloblji, najbolj sveti globini Mojega srca!

26. O Sehel, ti moj veliki ljubljeneč, ali si Me zdaj prepoznal, kakor si Me prepoznal že od večnosti, da sem Jaz tvoj dragi, sveti Oče?

27. Ali se spomniš lebdjenja ob Moji strani, po neskončnem, še popolnoma praznem prostoru, ko sem ti rekel: 'Zvesti brat Moje ljubezni! Glej, brat je padel navzdol v neizmerno globino, ki je neskončna in za vedno napolnjena z ognjem Mojega najbolj brezmejnega in večnega Božanstva!

28. Tukaj bova iz te solze pustila osnovo za prvo sonce!' In ti si odgovoril: 'Najsvetejši Oče! Tvoja volja naj se zgodi!'

29. In, ko si Mi to rekel, ali se še spomniš, da je solza padla tudi iz tvojega očesa, Jaz pa sem blagoslovil to tvojo solzo in rekel: 'Dragi brat Moje večne, neskončne ljubezni, glej, po tej tvoji solzi bo to, prvo in največje sonce oplojeno, tako da bo po njem v prihodnje celoten, neskončen prostor napolnjen z nešteti otroki njegove vrste, prav do tam, kjer večni ogenj Mojega Božanstva jemlje svoj večni začetek!'

30. Vendar, dragi brat Sehel, sedaj nič več o tem! Zato bodi tudi brez strahu, ker najina ljubezen in poznanstvo sta že stara. Sedaj si moral že jasno spoznati zakaj si prej hodil vzvratno in nisi mogel odvrniti svojih oči od Mene!

31. Sehel, to je bila tvoja zadnja preizkušnja, razen še ene v kratkem času in potem še ene, prav zadnje, ko te bom poslal nazaj k Meni! Za sedaj pa obdrži svoje telo kolikor časa želiš, toda Mojega obličja ne boš nikoli pogrešal!

32. Tako boš tudi razumel videnje, kakor vsi ostali; vendar ti svojega zadrži zase!

33. Zato, ker si stopil na Garbielovo stopalo, bo on postal učitelj znamenj, ti pa njegov mojster. Zanj bo to velika izkušnja v ponižnosti, kot tudi za vse ostale, da se bodo sedaj učili od tistega, za katerega so menili, da je bedak, vendar dejansko zelo starega brata Moje večne ljubezni, ki je obstajala pred vsemi zvezdami, Soncem, Luno in Zemljo! Vendar, dragi brat, poslušajmo sedaj, kaj so vsi ostali bratje videli v svojih srcih! Amen.«

248. POGLAVJE

Sehelovo povelicanje in njegov veličasten, globok in moder govor

1. Po tem govoru je postal Sehel poveličan in vsi očetje, vključno z Adamom so pohiteli k njemu, da bi lahko pozdravili, poleg Abedama, tako visokega gosta.
2. Prihital je tudi Set, oče Sehela, ki je bil njegov najmlajši zadnji sin, ga prijel za roko in mu rekel:
- 3.« Moj sin Sehel, ti, ki si bil do te ure samski možki in nisi nikoli živel skupaj z žensko, niti hotel položiti za vse nas svojega živega semena, tako da sem potem postal jezen nate in te izgnal proti poldnevu. Kako mi boš sedaj oprostil ta velik greh, katerega sem jaz, ubogi, slepi oče, zagrešil proti tebi.
4. Kaj je Enoš in celoten rod v primerjavi s teboj?
5. O Jehova, o Ti najsvetejši Abedam, zakaj so se morale te uboge očetovske oči tako pozno odpreti?
6. Da, resnično, Sehel, sedaj bi se mi lahko zmešalo, ker te nisem prej prepoznal!
7. Oh, oprosti mi, oprosti mi in se vrni k meni in mi dovoli, da te, kar zadeva tvoje telo, še vedno imenujem moj sin! Vendar ne moja volja, ampak volja najvišjega Abedama, kakor tudi tvoja, naj se zgodi! Amen.»
8. Ko je Sehel slišal očeta Seta pred njim tako stokati, se je vrnil nazaj iz svojih velikih spominov, se opogumil in rekel očetu Setu:
9. »O dragi oče Set, zato bodi čisto brez skrbi! Večno, nikoli ne bom porušil najsvetejšega Očetovega reda. Po Njegovem nadvse svetem redu mi je bilo dano to od tebe spočeto telo, katerega nosim na zemlji že nekaj sto let.
10. Iz katerega razloga ti sedaj ne bi smel biti njegov oče?
11. O ostani to, kar si mi vedno bil, in sicer, moj dragi oče v imenu Njega, ki nas je že v večnosti vse spočel in čigar otroci smo bili še pred vsemi vidnimi stvarmi!
12. Kajti, glej, tukaj smo vsi začeli novo življenje zavoljo tistega, ki je padel po svoji lastni volji. Zatorej, za pogoje tega zemeljskega življenja ni pomembno to kar smo bili v duhu, temveč to kar smo; tako si ti moj oče Set in jaz sem tvoj sin!

13. Torej, zaradi mene naj bodo tudi vsi ostali popolnoma brez skrbi!
14. Ker se že nam in vsem ostalim, večni, najsvetejši Oče kaže kot človek in brat, z nami je in pije, se z nami pogovarja kakor moder brat z bratom in nas vse uči velike skrivne umetnosti, kako naj od Njega pridobimo večno življenje, čeprav mi vsi skupaj in celotno neskončno stvarstvo ni nič v primerjavi z Njim, - kakšne razlike naj bi potem delali mi med seboj, ko smo vsi izšli na enak način po Njegovi vsemogočni volji iz Njegove ljubezni?
15. Če sem ustvarjen prvobitni angelski duh ali pa nekdo, ki je kasneje napredoval prav iz te iste ljubezni, kakšna razlika je med nama pred Bogom?
16. Ker je Bog iz Svojega večnega reda in neskončne modrosti hotel, da jaz ne postanem tvoj oče, ampak da ti postaneš moj, zakaj bi bil sedaj jaz boljši od tebe, ker mi je najbolj ljubeči Oče v Svoji blagosti na nadvse prijazen način prikazal moje zagotovo vzvišeno duhovno prvobitno stanje?
17. O moj dragi oče Set, to bi bilo daleč od mene in od vseh nas!
18. Samo On je svet; toda mi smo vsi Njegovi otroci, katere neizmerno ljubi, pod pogojem, da so takšni kot bi morali biti.
19. Če odstopajo od Njegovih svetih poti, jim On pride nasproti s Svojim brezmejnimi in neskončnim usmiljenjem.
20. Trdovratneži so deležni Njegove sodbe, ali proti življenju ali proti kdo ve kakšni smrti; to ve le On sam!
21. Vendar, ker smo vsi Njegovi otroci, ostanimo v Njegovem najbolj svetem imenu tudi zvesti razmerjem, v katere nas je za tri trenutke postavil na Zemljo.
22. Ker bo v vsakem primeru kmalu konec tega zemeljskega življenja, bo On že dolgo prej poskrbel za nove odnose, s katerimi se bomo potem soočili.
23. Kar pa se tiče vrnitve domov, je s tem tako, da lahko to, kakor vse ostalo, prepustimo Tistemu, ki je svet, zelo svet in je sedaj med nami!
24. Samo ena stvar je, katero od vas vseh dosledno zahtevam, in ta je, da mi nihče od vas, zaradi njegovega lastnega večnega odrešenja in življenja, nikoli ne izkaže niti najmanjšega čaščenja, zato ker me je najsvetejši Oče imenoval za Svojega brata!
25. Kajti, vi tako ali tako veste komu edinemu je dolgovana vsa čast, vsa

hvala, vsa slava in vse oboževanje.

26. Vendar pa naj bo za vse nas največje poveličanje to, da mi poveljučujemo najsvetejšega Očeta z najbolj zvestim izpolnjevanjem Njegove najsvetejše volje!

27. Zato zahtevam od vas, da na mene ne gledate nič drugače kot na starega Sehela! Amen.«

28. »In tebi tudi, dragi brat Garbiel, povem v imenu Tistega, ki je poleg mene in me je takoj dvignil; saj jaz sem samo človek, tako kakor ti. Oba imava Seta za očeta; zakaj počneš meni to, kar pripada samo Bogu?

29. Poslušaj, človek se ne sme pred človekom nikoli valjati v prahu in v prihodnje bo oseba, katere sebično srce bo videlo brata v prahu pred njim in to le za trenutek prenašalo, pred Bogom kriva največje hudobije!

30. Glej, dragi brat, ti me nisi nikoli užalil, zato ti nimam kaj oprostiti, ampak ti dajem samo moje bratsko srce, ki je odprto za ljubezen.

31. Vendar, če obstaja kaj, kar tišči tvoje srce, - glej, tam – poleg nas stoji On, čigar dolžniki smo vsi.

32. Zato se le obrni Nanj; On te bo zagotovo razbremenil tvojega bremena in osvobodil tvoje zaskrbljeno srce! Amen.«

249. POGLAVJE

Ponižnost, največje človekovo poveličanje.

Z ljubeznijo do spoštovanja.

Garbielova častiželjnost.

1. In Abedam je dodal Svoj Amen k Sehelovemu, in potem rekel:

2. Da, Moj ljubi Seleh je govoril resnico! Med vsemi grehi je sebičnost največji. Toda človekovo največje in najbolj vzvišeno poveličanje pa je njegova ponižnost in iz te izhajajoče poveličanje Mojega imena pred svetom.

3. Naj tisti, čigar srce je obremenjeno, pride k Meni; kajti resnično, povem Jaz sedaj, kakor je Moj ljubi Sehel rekel prej, nikjer ne bo našel olajšanja, ampak samo pri Meni!

4. Tako ti, Garbiel, sicer nisi storil napak, ko si prosil svojega velikega brata odpuščanja, in Set tudi ne, ko je sprevidel svojo staro napako, potem

ko je bil jezen na svojega sina Sehela, ki sledeč notranjemu vzgibu, ni hotel slediti Adamovemu zgledu, ampak je iz svoje velike ljubezni do Mene želel ohraniti vse svoje življenje prvobitno nebeško čistost svojega srca.

5. Toda, kakor je prej rekel Sehel, to gre že predaleč, ko se brat valja v prahu pred drugim bratom.

6. Ker tudi Jaz ne zahtevam tega, koliko manj se boste potem šele spoštovali med seboj, če bo en brat drugemu kot Bog.

7. S tem ne želim reči, da se vam sploh ni treba medsebojno spoštovati, ampak le to, da se ne plazite kot črvi eden pred drugim.

8. Če častite eden drugega, se častite samo z ljubeznijo in naj se nihče ne povišuje čez drugega, ampak naj bo vsak drugemu resnični brat v Moji ljubezni.

9. Takšno čaščenje je primerno čaščenje, - to dolgujete drug drugemu; vendar, kar gre preko, je ponovno proti Mojemu redu, zato tega ne smete delati!

10. Častiti nekoga z ljubeznijo je dovolj v vsakem vašem odnosu, bodisi med brati, ali sina proti očetu, ali očeta do sina, ali žene do moža, ali moža do žene, sestre do sestre, brata do sestre, ali sestre do brata, ali hčere do matere, ali matere do hčere, ali sina do matere ali matere do sina in očeta do hčere, - skratka, v vsem kjer je dovolj predvsem edino prava ljubezen in sicer iz temeljnega razloga, ker tudi Jaz od vas ne zahtevam več, kot le vašo ljubezen v duhu in vsej resnici iz nje.

11. Resnično, povem vam vsem, celo če molite dan in noč in se valjate kot prašič v blatu in najbolj umazanem prahu, - ne bom vam odobril vaše prošnje, če se ne boste iskreno in polni ljubezni in resnice obrnili v svojem srcu k Meni, svetemu, najbolj ljubečemu Očetu!

12. Ker Jaz, ki sem svet, nadvse svet, sprejemam vašo resnično otroško ljubezen kot najboljše in najresničnejše čaščenje kot Meni najprijetnejše, - kakšna razlika bi morala biti med vami, da bi se plazili v prahu eden pred drugim!

13. Zato, znova, enkrat za vselej: ljubezen je dovolj in vam bo vsem zadostna!

14. Toda ti, moj ljubi Sehel, boš vrezal na ploščat kamen to edino zapoved ljubezni, tako da bo vsak videl za kaj gre in kaj je skupno središče vseh stvari.

15. In tako tudi ti, ljubosumni Garbiel, pojdi in ne skrbi več, ker te nisem prvega poklical, da bi Mi povedal svoje videnje.
16. Ali morda misliš, da sem to storil namenoma, da bi koga dražil, tako, da bi občutil svojo ničevost pred Menoj, ker želi biti nekaj, kar zares ne bi smel biti?! O Garbiel, tu se gotovo zelo motiš!
17. Povem ti, Moj večni red, Moja ljubezen in Moja neskončna modrost, gredo prav gotovo po drugih poteh od teh, katere lahko dojame samo tvoja neumnost!
18. Zato imej ponižno in svobodno srce, ne pa polno ponosa; kajti, če boš ponižen, te ne bo skrbelo za vrstni red, kdo je klican prvi, drugi ali tretji, ampak ti bo čisto prav, ne glede na to, kdaj boš klican.
19. Glej, ti si poln sle po razvrščanju, zato te sunek tvojega brata boli, kar bi v drugačnih okoliščinah komaj opazil.
20. Sedaj popolnoma očisti svoje srce in potem pridi k Meni, ko boš klican. Zato pojdi ponovno k Henohu, ki naj ti pokaže pravo pot k Meni! Amen.«
21. »Sedaj pa ti, Horidael, pridi k Meni in Mi povej, kakor vsi ostali, o vsem kar si videl in zvesto zaznal v sebi! Amen.«

250. POGLAVJE

Horidaelovo videnje. Notranji, vodeči glas v človeku.

1. Takoj, ko ga je Abedam poklical, je Horidael pogumno kakor lev stopil naprej in začel govoriti. Vendar pa njegov pogum ni bil kakorkoli predrzen, ampak je bil le napolnjen z njegovo ljubeznijo do Mene, prav tako kakor materina ljubezen napolni njene prsi s pogumom, tako da bi šla v ogenj, če bi bilo življenje njenega otroka ogroženo. Edina razlika je, da bi bil takšen materin pogum, pogum zaradi skrbi, bolečine, strahu in panike. S Horidaelom ni bilo tako, ker je njegov pogum izviral samo iz njegovega notranjega veselja in je bil zato skoraj primerljiv s pogumom splošne omotičnosti glasnega vojskovodje.
2. Poživljen s takim ljubezensko veselim pogumom, je Horidael začel govoriti, kakor sledi:
3. »O Ti sveti, najbolj ljubeči Oče! Milostno si poklical tudi mene, ubogega grešnika, da lahko tukaj razglasim vse kar sem videl in zaznal.

4. Vendar pa se dobro zavedam, da je vse kar sem videl in zaznal prišlo izključno od Tebe. Ali naj Ti pripovedujem o tem, kar je bilo Tebi že pred nešteto večnosti nepojmljivo jasneje kot je sonce sredi najjasnejšega dne?
5. Ne, ne, z drugimi besedami bi to pomenilo ali polniti morje z eno kapljico vode, da bi ga povečali, ali na najsvetlejši dan prižigati baklo s smolo ali voskom, z namenom pomagati sončni svetlobi.
6. Zato, pripovedovati moje videnje samo zaradi Tebe, bi bil – vsaj tako daleč kakor jaz lahko vidim – največji nesmisel, ki bi ga človek kdajkoli storil, ko bi razbremenil svoje srce pred Teboj, kot da Ti ne veš kaj se v njemu skriva.
7. Kajti, ko nekdo stoji pred Teboj, kakor sedaj jaz, je samo ena stvar, ki je potrebna v duhu in vsej resnici, in sicer, da se potrka po prsih in reče:
8. 'O Ti moj veliki Bog, Ti moj sveti, najbolj ljubeči Oče, imej milost in usmiljenje do mene, ubogega grešnika!
9. Kajti vsi grehi, vsi madeži in hibe mojega srca, so razkriti pred Teboj kot najsvetlejši dan. Ti dobro poznaš moje misli in vse moje želje, katere so preštete pred Teboj.'
10. Toda, vem pa tudi to: Ti želiš, da vsakdo postane pred Teboj zgovoren, tako kot da Ti čisto zares ne veš ničesar o vsem kar se dogaja, ali se je v srcu nekoga dogajalo in ga pripraviš, da govori pred Teboj kakor pravi otrok pred edinim resničnim, svetim, najbolj ljubečim Očetom.
11. Potem želim tudi jaz razkriti v vsej ljubezni in veselju mojega srca preroško in gotovo čudovito videnje in prav tako kaj sem zaznal v tem videnju; zato vas vse prosim, da mi voljno prisluhnete.
12. Najprej sem slišal trde udarce v svojih prsih. Če se ne motim jih je bilo sedem. Ti udarci me niso boleli, vendar sem se kljub temu po vsakem tresel do najglobljega bistva svojega življenja, zato sem postal zelo preplašen, kajti nisem vedel kaj bo iz teh udarcev nastalo.
13. Vendar, ko je udarilo zadnjič, me je preplaval tak strah, da so mi odpovedali vsi čuti za zunanji svet, ki mi drugače sicer služijo, v mojem srcu pa je postajalo vedno bolj živahno.
14. Sprva se mi je zdelo, da naokoli pobliskava nešteto zvezd, kakor bliskanje brez grmenja. Bliskov je bilo vedno več in postajali so vedno močnejši, tako zelo, da je celo moje srce na koncu prešlo v blisk in v meni zasijalo, kakor utripajoča stvar, tako kot če bi nekdo lahko prisilil strelo, da obstane in ne trešči, ko v trenutku švigne mimo.

15. Nato je svetloba začela tako silno širiti moje srce, da je razširilo svoje meje čez vse vidno nebo.
16. Ker je vedno bolj širilo svoje meje, se je postopoma ta ogromna svetleča nebeška spiralna strela začela manjšati v posamezne bliske strele in končno v posamezne stalne zvezde, od katerih je vsaka sijala zdaleč svetleje kot jutranja zvezda v najsvetlejši svetlobi na mirno pomladno jutro.
17. Ko je vse potihnilo, nisem mogel več zaznati ali se moje srce še naprej širi, je obstalo, ali se je ponovno skrčilo. Na koncu sem se znašel sam; in ko sem se znašel, sem se znašel kakor popoln človek in v sebi razmišljal: 'Kje sem sedaj?'
18. In glej, takoj so tri najbolj veličastne zvezde zasvetile navzdol iz ogromnih nebes mojega srca, ki se je prej tako razširilo, in te tri zvezde so bile popolne okrogle krogle, ki so svetile tako močno kakor sonce.
19. Nato sem se zopet vprašal: 'Kaj to pomeni? Kje sem in kaj sem?'
20. Še preden sem o tem nehal razmišljati, se je naenkrat vsaka od teh treh krogel začela strašno širiti nazaj v neizmerno globino, tako da na koncu nisem videl pred seboj ničesar razen teh treh neskončno velikih krogel.
21. Toda tista na sredini se je odprla, vsrkala drugi dve in se mi približala; vendar sem blizu nje zaznal veliko grmenje, ki je zvenelo kot jasno slišne besede, kakor sledi:
22. 'Zdaj si znotraj sebe v duhu; vse kar zaznavaš je v tebi in ničesar zunaj tebe.
23. To pa pomeni, da boš v prihodnje raziskoval človekova notranja znamenja in te ne bo skrbelo za zunanjo nesnago stvarnega sveta.
24. Kajti, kar se v zunanjem svetu prikazuje kot mrtvo, vse to nosiš v sebi živo v neskončnem številu. Zato si prizadevaj za notranje življenje, kjer boš našel razodeto vse kar te je navzven kdajkoli ganilo, ali bolj pogostoma ne.
25. Glej, to je notranji svet Boga, večnega, svetega Očeta; v tem lahko živiš in boš živel večno! Amen.'
26. Po teh besedah je velika svetlobna krogla postala zopet majhna in kmalu izginila z vsemi drugimi stvarmi, in znašel sem se zopet tukaj na zemlji in od vsega videnja mi ni nič ostalo, le živ spomin.
27. O dragi, sveti Oče, sprejmi dobrohotno to zagotovo zelo nepopolno pripoved in kakor sem že povedal na začetku, bodi usmiljen do mene,

ubogega grešnika, saj gotovo nisem čisti Sehel ampak najbolj nečisti Horidael!

28. O Oče, Tvoja sveta volja naj se zgodi! Amen.«

251. POGLAVJE

Horidael, poklican za opisovalca ustreznih znamenj

1. In Abedam je ponudil Horidaelu svojo roko ter mu rekel naj jo prime. Horidael jo je zagrabil z obema rokama in si jo poln ljubezni, s vso močjo, ki jo je premogel, pritisnil na svoje srce.
2. Nato ga je Abedam nagovoril s sledečimi besedami, rekoč: »Horidael, verno si podal kar si našel v sebi, zato te želim narediti za iskalca skritih zakladov notranjega življenja.
3. Zato boš imel ustrezna znamenja, s katerimi boš pričal o notranjem in celo najbolj notranjem, živem, duhovnem pomenu vseh stvari.
4. Toda, to je pomen tvojega videnja, in sicer, da bo ljubezen do Mene vedno bolj zapolnjevala srce in ga nato z duhovno toplino razširila na način, ki si ga videl, ko si zagledal nešteto utripajočih zvezd, ki so se postopoma združile v skupno svetlobo in razširile tvoje srce šele nato, ko so se v tebi poenotile.
5. In, ker je bila tako velika stvaritev izvedena v tebi, glej, je postalo mirno v tebi in zopet si videl zvezde in zvezde so prižgale tvoj notranji svet, tako da si se lahko znašel kot popoln človek. Vendar, ko si se znašel, nisi vedel kje si bil, tako da si zato vprašal.
6. In tri zvezde tvojega lastnega neba so se oddaljile in lebdele v tvojem videnju bleščeče in izredno svetlo; toda tega znamenja še vedno nisi razumel in si še enkrat vprašal.
7. Nato so se tri zvezde umaknile globoko nazaj in tista na sredini se je odprla in požrla drugi dve. Šele tedaj si zaznal v sebi veliko grmenje kakor glas, ki ti je dal prvo osnovno znanje o tebi in o tem kaj boš postal in delal.
8. Toda sedaj v sebi zopet sprašuješ: 'Ampak zvezde, zvezde, kaj zvezde v meni pomenijo? Zakaj so bile v meni najprej tako silovite? Zakaj in kako so postale eno in se potem ponovno ločile od ostalih in obmirovale?'
9. Glej, prvič zvezde niso nič drugega kakor znanje, ki ga iz zunanjega

sveta sprejme duša ali razum v strogem pomenu besede.

10. Vendar, utripanje zvezd označuje, da duša išče v sebi poti resnice in življenja.

11. Združitev svetlobe zvezd označuje, da se Me je duša oprijela z vso svojo močjo.

12. Ko se potem zvezde ločijo in postanejo spokojne, pomeni da si edino z ljubeznijo do Mene življenje samo prizadeva najti sebe v svojem prvobitnem izvoru, ki je neskončen, kot življenje, ki se je zopet našlo v njem in skozi njega.

13. Iz tega razloga si se tam prepoznal in se spraševal iz jedra svojega bistva: 'Kje sem?'

14. In tri ločene zvezde so ti dale odgovor, toda ti ga še vedno nisi razumel. Vendar, odgovor zvezd pred teboj, prejet od srednje zvezde, pomeni da si sedaj znotraj svoje lastne ljubezni, da si ljubezen in življenje samo, pripravljen sprejeti svetlobo iz Mene. To lahko razbereš iz dejstva, da so se ob tvojem drugem vprašanju zvezde neskončno razširile in se od tebe oddaljile, da si lahko ocenil njihovo neskončno razsežnost, nakar je srednja zvezda predstavljala čisto ljubezen, ko je vsrkala ostali dve, ki sta bili kakor tvoja vera in kakor tvoja nekdanja modrost.

15. Ko so postale eno, si tudi zaznal prvo veliko, živo besedo v sebi in le beseda te je naučila, da si razumel veliko videnje svojega lastnega življenja v sebi.

16. In ta beseda je bila Moja Beseda v tebi ali tista bistvena beseda, skozi katero si ti, kot vse stvari, enkrat začel obstajati. In ta beseda te je naučila razumeti velikega notranjega ujemanja med zunanjim svetom in notranjim, živim in večnim.

17. Zato boš postal opisovalec, vendar ne tak kakor ostali, ampak opisovalec ustreznih znamenj življenja v človeku, vseh vidnih in nevidnih stvari, ki izpolnjujejo celo neskončnost od najmanjših do največjih.

18. Tako bom tebi tudi dal druga znamenja; ti boš imel znamenja, ki bodo pokazala, kaj od znamenj drugih, je od duha in tako notranje, večno življenje, ali z drugimi besedami: kjer bodo ostali pričevali z znamenji za meseno oko in tu in tam tudi za dušo, vendar ne tudi za duhovno oko, tam boš ti pričeval v duhu notranje resnice.

19. Torej, dobil si ustrezna znamenja! Za sedaj še ne veš kako se jih uporablja, niti ne poznaš samih znamenj, toda ne skrbi o vsem tem.

20. Glej, v šoli tvojega lastnega srca, katerega si videl danes prvič, boš našel vse. Duh ljubezni v tebi te bo vodil v vse skrivnosti in ti razkril kar je bilo do sedaj skrito pred vsemi očmi, v kar si lahko popolnoma prepričan!«

252. POGLAVJE

Abedamov govor o resničnem Božjem čaščenju. Evangelij o pravem dajanju.

1. Po tem govoru in Abedamovih svetih navodilih, je Horidael ves prevzet iz svojega neizmernega občutka hvaležnosti padel pred Abedama, jokajoč od velike ljubezni in radosti, ki izhaja iz nje. In na višinah ni bilo nikogar, čigar srce in oči bi v tem trenutku ostali suhi.
2. Ampak, ne glede na vse to, je Abedam Horiadelu takoj zaukazal naj se dvigne, rekoč:
3. »Horidael, vstani! Če si v svojem srcu poln ljubezni in ponižnosti, je to več kot dovolj hvaležno – in ležanje na tleh je mogoče popolnoma odpraviti.
4. Kajti, kar se nanaša na zunanje kretnje telesa, so pred Menoj prej gnusoba kot pa Meni prijetna krepost, še posebej če bi nekdo mislil, da bodo Meni zadoščale solze v očeh, ki jih povzroči malce boleč trenutek, kakor prej, vendar pa je srce zelo malo zaposleno z Menoj; ali druge pobožne telesne geste, ko sta srce duše in njen notranji duh pogosto popolnoma nezavedna in sta zato najmanj upoštevana, namesto da bi bila resnično živ in ponižen vzrok za takšno telesno ravnanje.
5. Toda Jaz povem tebi in vsem, da sem Jaz najpopolnejši Duh.
6. Zato, kdor ne pride k Meni v duhu svoje ljubezni in v tem prosi in se zahvaljuje, resnično, ga prej ne bom pogledal in uslišal njegove prošnje, dokler se ne bo povsem ponižal in vstopil v svoj notranji svet ter Mi prinesel novo, živo žrtev čiste ljubezni v srcu svoje duše, kjer prebiva živi duh, starodavni potomec Moje večne ljubezni!
7. Ni mogoče reči, da je bil tvoj duh neveden glede vsega kar se je dogajalo in se še vedno dogaja, ampak ravno nasprotno, kot duh si odslej popoln gospodar v svoji hiši (telesu), zato Me ljubi z vsemi svojimi deli; kakšen

pomen naj bi ležanje na tleh potemtakem imelo?

8. Povem ti, Moj ljubi Horidael, opusti takšne stare, nesmiselne navade, ki pripadajo samo nižinam in se dvigni, da boš svoboden človek!

9. Toda tisti, ki pred Menoj upogiba koleno, naj ga upogiba v duhu in vsej resnici, kar označuje vedno pravo ponižnost srca, toda ne kolena njegovega telesa, katera so neprimerna, če so ravna ali pa ukrivljena.

10. Kajti, pri hoji vsakdo pokaže, da lahko upogne svoje telesno koleno, če to hoče. Torej, če bi upogibanje telesnega kolena Meni zadostovalo, bi bila hoja sem in tja zadostna molitev, brez kakršnihkoli dodatnih skrbi.

11. Otroci, kaj Mi bo vaše poklekanje ali ležanje na tleh pomenilo, ko sem vam vsem dal živi duh?

12. Glejte, tudi živali lahko upogibajo sklepe svojih nog in se uležajo na tla.

13. Če hočete Mene počastiti na tak način, da ni razlike med vami in živalmi, kakšna razlika je potem med vami in samimi živalmi?

14. Torej, glej, Moj dragi Horidael in vi vsi, kako neumno in zaman je takšno zunanje služenje, Meni, živemu, večnemu Bogu mrtvo čaščenje.

15. Zato v prihodnje opustite vse kar ni primerno in modro uporabljajte svoje telo in vse njegove ude, ko je potrebno, vendar ko se obravnava Mene, naj vaši udje mirujejo, kakor da jih ne bi imeli.

16. Meni s pomočjo vašega telesa ne morete narediti ničesar prijetnega, ker sem Duh.

17. Vendar, če hočete k Meni povzdigniti svoje telo, vključno s svojim duhom, uporabite svoje ude Moje ljubezni v sebi, v bratskem služenju, ki je Meni edino prijetno in Jaz bom pogledal na dela vašega telesa kot na dela vaše duhovne ljubezni, za kar vam bom dal zaslužen nagrado.

18. Bodite popolnoma prepričani v to: samo s svojimi udi ne morete narediti ničesar, kar bi Me zadovoljilo, ampak samo s svojim srcem in živim duhom v njem.

19. Resnično, povem vam sedaj, kdorkoli da svojemu bratu košček kruha ali jabolka, hruške, oreha, grozdja, ali ovco, kravo, vola, osla, ali oblačila, ali hišo, pa ni od srca, ampak iz določenega občutka potrebne dolžnosti, ni dal v Mojih očeh svojemu bratu ničesar in Jaz ne bom upošteval ne njega, niti njegovega darila, pa če je večje kot gora!

20. Toda tisti, ki ima malo, naj to z veseljem da svojemu bratu iz svoje obilne ljubezni, - in povem vam, četudi je bilo to le pol oreha, bom Jaz

pogledal na to, kot da je bila vsa zemlja!

21. Sedaj vsi veste kaj morate delati, da bi Me počastili; po tem se ravnajte in nikoli se vam ne bo treba pritoževati, da nisem nekomu uslišal njegove prošnje!

22. In tako pokličimo Purhala in slišimo kaj je videl in zvesto zaznal v tistem času! Amen.«

253. POGLAVJE

Purhalovo notranje videnje

1. In takoj po teh besedah je Abedam poklical Purhala k sebi in ga vprašal prav tako kakor ostale:

2. »Purhal, glej, sedaj si po velikem redu ti na vrsti! Torej, povej nam tudi ti, kaj si videl, čutil in zaznal v sebi, - toda brez strahu in plašnosti, ker se tukaj nismo zbrali iz medsebojnega strahu, ampak samo iz ljubezni!

3. Zato se ne boj in nam pogumno povej kaj si doživel med tem kratkim časom svojega notranjega videnja! Amen.«

4. To je opogumilo drugače malce boječega Purhala, tako da se je zavedel moči v svoji notranjosti in ves njegov strah je izpuhtel, tako da je bilo zanj rečeno, da bi se spoprijel z vsemi levi, tigri, hijenami in morskimi pošastmi.

5. Vendar se je dobro zavedal svoje nove moči in takoj zvesto posredoval vse kar je v sebi našel, videl, občutil in zaznal. In to so bile njegove besede:

6. »O Ti moj nadvse sveti Oče, poln najvišje, brezmejne ljubezni! Ti vsemogočni, večni, veliki Bog; Ti najmočnejši Gospod in najmodrejši Gospodar v vseh stvareh velike neskončnosti!

7. Glej, do sedaj se je skoraj vsak od mojih predhodnikov spomnil kakšnega ponižnega opravičila, ker si ni upal govoriti o tem kar je v sebi videl, čeprav je dobro vedel, kakor tudi jaz in zagotovo vsak od nas, da so tudi naše najbolj skrite misli tako očitno pred Teboj, kakor je pred menoj sonce na najsvetlejši dan.

8. Glej, Ti najsvetejši, najbolj ljubeči Oče, zato bom v tem oziru jaz izjema in bom brez dlake na jeziku govoril naravnost iz srca.

9. Kajti, kakor vsi ostali vem, da vse kar sem videl in slišal izvira samo od Tebe in da boš zato Ti prav gotovo do obisti poznal Svojo stvaritev.

10. Ali jablana ne bo obrodila, zato ker Ti – in celo jaz – dobro vea kakšen bo plod?
11. Mislim, da bi bila neumnost zahtevati ali celo verjeti kaj takega!
12. Zato se ne bom bal, ampak Ti bom brez strahu takoj dal plodove, katere si Ti, o najsvetejši, najbolj ljubeči Oče, tako živo položil v moje sicer nadvse usmiljenja vredno srce!
13. Toda, to je kar sem videl, občutil in prav dobro slišal:
14. V začetku so mi misli begale sem in tja in sem razmišljal: 'Najbrž boš moral pogledati v svoje srce in dobro upoštevati vse kar boš tam našel?
15. Bilo bi dobro, če bi bilo mogoče, ampak kako – to je zdaj povsem drugačno vprašanje!'
16. Toda spet sem pomislil: 'Potrpljenje, imej potrpljenje; zato ker Tisti, ki to zahteva od tebe, ti bo zagotovo, če je taka Njegova sveta volja, pokazal pot, bodisi očitno ali pa skrivaj v duhu.
17. Če to ni Njegova volja, bo zagotovo Njegova volja, da ostaneš kar si in si vedno bil, šibki, slepi bedak!'
18. Toda sredi mojega premišljevanja je nenadoma neizrekljivo močno počilo in naenkrat je zemlja izginila izpod mojih nog, tako da sem lebdel v sredini večne noči, kjer nisem videl ničesar, niti najmanjšega sledu o sebi, da sem komaj lahko rekel: 'Torej, je tako videti moje srce od znotraj?
19. O Ti sveti Oče, milostno poglej name navzdol in me pokliči nazaj, ker v tej noči bom umrl!'
20. Ampak, komaj sem končal to misel, je odjeknil drugi mogočen pok, - in takoj sem videl v vseh smereh veliki plamen, ki se je dvigal navzgor iz neskončne globine; in na močni svetlobi tega ognja sem šele opazil, da je bila prejšnja noč, noč mojega lastnega srca, in plameni, ki so se dvignili ob drugem poku niso bili nič drugega kakor moja lastna ljubezen, ki je do tedaj trdno spala.
21. Ampak tedaj je zopet počilo – še bolj grozljivo kakor dvakrat prej.
22. Z vzhajajočim soncem je takoj nato sijoči ogenj ugasnil. O sonce, kateremu v vsej večnosti zagotovo nikoli ne bo enakega!
23. Na svetlobi tega sonca je vse postalo snovno. Plameni moje ljubezni so postala bitja, takšna kakor jaz in videti je bilo, da ne bo konec njihovega števila. In vsa ta bitja so se premaknila k meni in se z menoj popolnoma združila; toda ob tej združitvi sem bil prežet s takim veselim navdušenjem, da sedaj tega z ničemer ne morem primerjati.

24. Vendar ta združitev ni trajala dolgo, ker sem kmalu od vseh bitij ostal kot človek samo jaz. Ampak tedaj sem zaslišal številne glasove, ki so prihajali znotraj iz mene in zveneli veličastno kot jutranje pesmi veselih pastirjev; in glasovi so zveneli kakor besede takole:

25. 'Glej, Jaz sem Vse v vsem in vse je v Meni in iz Mene! Toda ti si Moja podoba, zato prepoznavaj kdo si in kdo je tvoj Oče, Bog in Stvarnik!'

26. Po teh besedah se je v meni zopet znočilo in iz te noči sem kmalu prišel dol ali gor, zopet na zemljo.

27. To je vse kar sem videl, občutil in zaznal. Sveti Oče, to prinašam Tebi za žrtev; milostno jo sprejmi, - Tvoja sveta volja! Amen.«

254. POGLAVJE

Abedamova graja in svarilo neiskrenemu Purhalu.

Razlaga Purhalovega videnja.

1. Ko je Purhal končal svojo plat zgodbe, je visoki Abedam zelo prijazno pogledal naokoli, odprl usta in nato rekel vsem kot tudi Purhalu naslednje:

2. »Resnično, vse svoje plodove si nam prinesel na mizo, brez strahu in bojazni in niti eno jabolko nisi pustil viseti na drevesu svojega notranjega spoznanja, v skladu s svojo običajno navado, da nisi upošteval svoje modrosti. Zakaj si nam najprej ponudil nezrel in manj okusen plod in šele na koncu zrelega inokusnega iz že določenega drevesa svojega notranjega spoznanja!

3. Glej, zato sem te tudi hvalil, kajti, kot sem rekel, nadvse zvesto si pripovedoval! Ampak, vseeno te želim na nekaj opozoriti, zato poglej: s tvoje strani, kakor od vseh drugih, delovati na tak način kot si ti, ni ravno greh, ker ni nič drugega kakor prazno blebetanje popolnih nesmislov, ki ne vsebuje ničesar dobrega ali slabega, tako kot gnilo jabolko, - ampak poglej, kdo bi hotel uživati v gnilem jabolku, čeprav to ni ravno nekaj slabega?!

4. Tako je bilo tudi s teboj, ko si nam vsem opisoval svoj veliki pogum in nas s tem skoraj nekoliko predolgo zadrževal!

5. Purhal, ali si Me razumel, kaj ti hočem sedaj povedati?

6. Odgovori Mi le v svojem srcu! – Torej, nisi Me popolnoma razumel!
Glej, zato te hočem napeljati, da bi razumel in tako me dobro poslušaj!
7. Potem ko si omenil ponižna opravičila tistih pred teboj, si rekel, da boš oziroma želiš v tem pogledu biti izjema.
8. Glej, to je res, da naj bi bila to celo izjema, ker Jaz ne zahtevam in nisem nikoli zahteval nič več kot morate narediti v skladu z Mojo voljo, če hočete najti večno življenje.
9. Ne glede na vse to, si nekateri v veliki ljubezni in čaščenju svojih src, ne morejo sami pomagati, da bi odprli svoja usta in povedali, kar je bilo od njih zahtevano.
10. Ta odnos tvojih predhodnikov potemtakem ti sprejemaš kot da je nekaj bedastega in si se že vnaprej skrivaj pripravljaj, da to omeniš, če te bom Jaz pozval tako kakor ostale, da Mi poveš kaj si našel znotraj.
11. Glej, kmalu si bil pozvan in tvoja skoraj prva skrb je bila, kako bi glede na svoje brate sebe naredil za izjemo, na tak način, da bi jih malce osramotil.
12. In – vedi to! V svoji pripovedi si sebe prikazoval pogumnejšega kot si bil v resnici.
13. Glej, po eni strani si rekel, da prav dobro veš, tako kot vsi ostali, da so Mi vse stvari dobro znane, tako da če sem od nekoga zahteval, da pove kaj sem mu dal, se mu zaradi tega ni bilo treba bati, ker Jaz že dolgo nadvse jasno vem, kaj je kdo prejel od Mene, - in ti si to potrdil z zelo primerno prisposobo.
14. Kako je potem prišlo do tega, da ti, ki si navajal, da vse to veš, po drugi strani nisi vedel, da Meni zagotovo ne bo ostala prikrita nobena pomanjkljivost v tvojem srcu, ki je Meni neprijetna?
15. Glej, tu si se zelo zmotil!
16. Da, kakor sem prej rekel, tokrat se ti ta napaka ne bo štela za greh, vendar pa v prihodnje skrbi, da tvoje srce ne bo več podvrženo takšnemu dvoumnemu razpoloženju, drugače se ljubezenski plameni tvojega srca dolgo ne bodo mogli prebiti in razsvetliti veliko noč tvojega srca in veličastno jutranje sonce, ki si ga videl vziti v sebi, bo obtičalo na poti.
17. Torej vidiš, Moj ljubi Purhal, pred Menoj ni skrivnosti, zato se ni priporočljivo igrati za Mojim hrbtom.
18. Vzemi to v bodoče za stalnico v svojem življenju in tvoje prihodnje začasno bivanje na tej zemlji bo lahko.

19. To je pomen tvojega videnja, ki bi moralo biti od začetka do konca veliko in vedno opozorilno znamenje, in sicer, da tvoja ljubezen do Mene, kakor tudi do tvojih bratov, ni čista in zato nepopolna.
20. Plameni, ki so se prebijali naprej v nešteti različnih smereh iz noči tvojega srca, so pričali o tem in ti govorili s pretresljivim silovitim pokom: 'Glej, kako razpršena je še vedno tvoja ljubezen in s tem tudi tvoje življenje!'
21. In, ko sem potem pustil soncu, da te obsije, Moje sveto sonce milosti, si opazil, da ti plameni brez svetlobe niso bili nič drugega kakor tvoji lastni, neštetokrat razpršeni, razpršeni iz tebe s tvojimi nekdanjimi najbolj raznolikimi željami, skrbmi in strastmi!
22. Toda, kako lahko tako razpršeno bitje nekoč postane eno bitje?
23. Tudi to si videl, ko si opazoval, kako so se v Moji svetlobi ljubezni in milosti vsa ta podobna bitja drenjala bliže k tebi in kmalu postala eno s teboj in šele v tej ponovni združitvi si bil ti kot tak popoln človek in sposoben slišati znotraj zopet Očetov glas Mojega duha, ki ti je povedal kdo sem, kje sem, kje in od kod so vse stvari in končno kaj si ti ali boš sam postal.
24. Vendar, ker imaš sedaj take žive izkušnje, se zberi v pravi, čisti, nesebični ljubezni do Mene in boš živel in dejansko v sebi ugledal ustrezno veliko znamenje in s tem postal Moj živi raziskovalec in razlagalec znamenj v srcih svojih bratov, kar mora biti vedno iz ljubezni! Amen.«

255. POGLAVJE

Kako je grajanje Purhala vplivalo na navzoče. Abedam krepi prestrašena srca.

1. Toda, ko so Purhal in vsi ostali slišali te Abedamove besede, so skoraj onemeli, tako da razen Henoha in Adama malodane ni bilo nikogar, ki bi si upal z eno samo besedo soočiti z Abedamom, čeprav je Abedam zelo prijazno pogledal vse otroke kot edini pravi, dober in ljubeči Oče.
2. Kajti, skoraj vsak je pomislil v svojem srcu: 'On je videti vsekakor neizrekljivo dober, vendar Mu zato še ne morem zaupati, ker še preden se

kdo zave in le okrog obrne, se ga polasti do najglobljega bistva njegovega življenja! In čeprav je vse to čisto res, kaj nam to koristi. Kdo se Mu lahko izogne?

3. Zagotovo ima z vsemi najboljše namene,- če le ne bi bila Njegova namera največja čistost, bi se še dalo obstati pred Njim, ampak čistost, čistost, to je nekaj groznega!

4. Če je tega premalo, v pravem pomenu besede, se Mu ne moreš približati s čisto vestjo, kajti On ne spregleda niti najmanjše napake v srcu.

5. Toda, kaj naj storimo?! Njega ne more nihče spremeniti, - On bo za vedno ostal isti, tako čist in svet kot je sedaj; tako, da se Mu je treba ukloniti!"

6. Toda Abedam, ki je nadvse dobro zaznal te misli v otrocih, se je obrnil k Purhalu in ga vprašal:

7. »Purhal, povej Mi, ali sem ti morda odtrgal glavo, ko sem te z najnežnejšimi besedami poučil in z največjo skrbnostjo očistil, da bi lahko ti in vsi ostali kmalu postali pripravljeni sprejeti večno, najsvobodnejšo ljubezen in življenje iz Mene!

8. Povej Mi: ali je kdaj oče tvojega telesa s teboj ravnal z enako prizanesljivostjo, kakor delam Jaz sedaj?

9. Pokaži Mi med vami očeta, ki ne bi marsikdaj vneto vihtel palice nad svojimi otroki!

10. Glej, veš, da ga ni, ker si bil sam dolgo časa oče in veš kako si vzgajal svoje otroke.

11. Toda, povej Mi sedaj, s katero palico sem sedaj Jaz prišel k tebi? Kdo je bil že podvržen Mojim udarcem?

12. Glej, z nobeno, ampak sem te samo z Mojo največjo, resnično očetovsko ljubeznijo vzgojil, učil in osvobodil; in ti lahko rečeš v svojem srcu, da Mi ni mogoče zaupati!

13. O vi, še nadvse slepi! Torej, če ni mogoče zaupati Meni, ki sem vsem vam resničen, zvest, ljubeč, nežen in potrpežljiv Oče, - komu drugemu boste potem lahko zaupali?

14. Če se ob Meni počutite nelagodno in prestrašeno, ki sem najbolj čist in sveti Oče, napolnjen z najboljšimi, resničnimi in najbolj poštenimi očetovskimi nameni, iz Moje večne, najbolj nesebične ljubezni do vas, kako se morate potem počutiti eden ob drugem, vi, ki ste v svojih srcih v primerjavi z Menoj polni zla in polni zahrbtnosti, vendar sedaj postali

tako skrajno preplašeni, ker sem popravil majhno napako v Purhalovem srcu?!

15. O vi slepci, pred Menoj samim, večno živečim Očetom, drhtite in ste polni strahu, ko vas dvigam k Sebi in s tem od smrti k večnemu življenju.

16. Toda pred svetom ste brez strahu v srcu, ki sam po sebi ni nič drugega kot le smrt!

17. O glej, kako ste še vedno polni napačnega razmišljanja!

18. Kdo vas je spočel, da bi se bali Njega, ki bi ga morali le nadvse ljubiti? Z ozirom na to, koga se boste bali in izogibali z vso svojo močjo, da vam bo v srcu prijetno?

19. Purhal, povej Mi, kakšno zlo sem ti nanesel s tem, da sem te prečistil iz Moje velike ljubezni do tebe?!

20. Ali veš kaj je življenje in kako mora biti ustvarjeno za večno in neskončno trajanje?

21. Glej, noben ustvarjen duh tega ne ve, toda Jaz neskončen, večni Gospodar vsega Življenja, to vem! Če vas Jaz, vaš sveti, najbolj ljubeči Oče, sedaj izpopolnujem za večno, nedoumljivo življenje v Meni, se z vami ukvarjam in od vas jemljem vse kar pripada smrti, - Purhal, kako lahko sploh tebi in vsem ostalim pride na misel, da Meni ni moč zaupati?

22. Povejte Mi, če vam Jaz ne bi hotel pomagati, kdo drug bi vam sploh lahko pomagal iz smrti v življenje?

23. Torej, če je Moj namen, da vam pomagam, ali ni prav, da so in morajo biti, celo vaše najbolj skrite misli in želje Meni jasno razkrite, tako da vam Jaz lahko v vsakem trenutku pridem na pomoč, kadarkoli se vam približuje smrtna nevarnost?

24. Povej Mi, Purhal, ali bi moral biti zaradi tega nevreden tvojega zaupanja?»

25. Na to vprašanje so začeli vsi ihteti in jokati in sam Adam je glasno jokal kakor otrok in nadvse ganjen od Moje velike očetovske ljubezni, potem rekel:

26. »O Ti sveti, dragi Oče, šele sedaj sem spoznal kako neskončno si dober!

27. Kje je tisti, ki ne bi mogel Tebe nadvse ljubiti?!

28. O, oprosti nam slepim to veliko krivico, ki smo Ti jo pravkar storili!«

29. In Abedam je odgovoril: »O otročki, bodite mirni in brez skrbi, ker ne bo izgubljen nobeden od vas, ki je sedaj v Mojem naročju, ker sem med vami Jaz, sam Večno Življenje in odvrčam vse nevarnosti smrti od vas.

30. Toda, če bi moral nekoga grajati, kakor sem Prhala, nikoli ne izgubite svojega zaupanja v Mene, ampak v svojih srcih ne pozabite, da sem Jaz, vaš dobri, sveti Oče, ki je tako ravnal!

31. Otročki, razumite to dobro v vsej prihodnosti in za večno! Amen.«

256. POGLAVJE

Juribaelov govor o veličini človeka kot Božjega otroka. Juribaelovo videnje: nešteto neskončnih rastočih krogov enega življenjskega kroga.

1. Po teh besedah je Abedam takoj poklical Juribaela in ga vprašal kakor druge:

2. »Juribael! Kakor ostali, nam tudi ti povej, kaj si zaznal, videl in slišal.«

3. In Juribael je iz srede svojih bratov takoj spoštljivo stopil pred Abedama in začel govoriti, navdahnjen od svoje iskrene ljubezni do Mene.

4. »O Ti sveti, najbolj ljubeči, neizrekljivo vzvišeni, najboljši Oče! Glej, jaz, nepomemben črv pred Teboj, sem tukaj pred Teboj, o sveti Oče, v največjem spoštovanju in najgloblji ponižnosti svojega srca.

5. Pravkar si me poklical iz mojega spanca v življenje, - da, v resnično, povsem budno, svobodno življenje tvoje neskončne očetovske ljubezni si me poklical in spremenil šibkega, slepega črva, v svobodnega človeka, ki s svojimi očmi strmi ven v daljno večnost, ki je videti kot neskončen niz krogov v krogih, polnih nesmrtnosti in vidi sebe v vsakem od teh neskončnih krogov kot bolj poveličanega, bolj podobnega Tebi in bližje Tebi, o sveti Oče!

6. Vendar ne samo v nesmrtnega človeka, ampak v mnogo več, v neskončno več kot nesmrtnega človeka si naredil prašnega črva prašne Matere Zemlje!

7. Oh, kdo lahko dojame neskončno veličino Tvoje očetovske ljubezni?!

8. Kajti, prašnemu črvu, slabotnemu, grešnemu človeku je dovoljeno, da Te imenuje večni, sveti Bog, 'dragi Oče'!

9. O Oče, - Ti si nas ustvaril za Svoje otroke!

10. Sveti Oče, lahko Te častim in hvalim; lahko Te slavim vse svoje življenje z vso močjo, s katero si me obdaril; lahko Ti prižigam žrtvene

darove, kamor koli seže oko; lahko Te tako zelo spoštujem, da se bo od največjega spoštovanja, ki mi je možen, moj duh hotel skriti med zadnjimi, najnižjimi in najbolj nepomembnimi bitji; res, lahko Te ljubim glede na mojo notranjo moč; da, vse to lahko naredim za Tebe, moj vsemogočni Stvarnik, Tebi, moj sveti, veliki Bog!

11. Kajti, tako dolgo, dokler si Ti zame le Stvarnik, večni, neskončni Bog, mora biti odnos med menoj in Teboj, z moje strani vedno popolnoma ničen, v primerjavi s Tvojim neskončnim celotnim bistvom v vsej vsemogočnosti Tvoje božanske Biti, v primerjavi, - kot sem prej rekel, mojim popolnim ničem!

12. Vendar, kadar Te imenujem 'Oče', potem, o Sveti Oče, se najin odnos povsem spremeni; potem je moje srce blaženo in moj duh se trese, prežet z nepopisno velikim vedenjem in vsega me preveva mogočen občutek, in to je ljubezen, edina, čista ljubezen, posvečena v Tebi, o Oče, - da, sveta ljubezen, ki lahko ljubi le Tebe edinega, o Tebe, Sveti Oče!

13. To je vse kar Ti lahko ponudim. V tej ljubezni sem celo pozabil na vse čaščenje, vso zahvalo in vso hvaležnost, vse žrtveno darovanje, ki Ti ga dolgujem, večni Bog, in vse čaščenje in slavljenje Tvojega brezmejnega veličastja; in resnično, zato tudi nimam ničesar drugega pred očmi, kot samo Tebe, o Sveti Oče, imenovan le 'Oče' in mislim samo na Tebe, sveti Oče!

14. Zato mi oprosti, Ti dragi Sveti Oče, ker se Ti nisem mogel zahvaliti, Te slaviti in častiti, ker je moje srce prepolno mogočne ljubezni Zate; zatoorej ne morem zdaj storiti ničesar drugega, kot da samo Tebe nadvse ljubim!

15. O Oče, ker se moj jezik od prevelike ljubezni mojega srca do Tebe ne more več premikati, bodisi za molitev ali poveličevanje Tvojega imena, kajti vsa moja moč je združena v mojem srcu v ljubezni za Tebe, mi oprosti že vnaprej, ker sem prepričan, da se bo moja pripoved izkazala za grozno luknjasto.

16. Na srečo je moj nespretni jezik v tem mojem dolgočasnem priznanju že razkril večino tega, kar sem zaznal in občutil, še vedno čutim in bom vedno čutil in bom dodal le videnje, ki je bilo naslednje:

17. Medtem, ko sem razmišljal, da si Ti naš najbolj Sveti Oče, ki si nas naredil za Svoje otroke s Svojo neskončno ljubeznijo, - glej, je naenkrat postalo v meni izredno svetlo, tako zelo, da sem lahko sam sebe uzrl od znotraj, kot če nekdo strmi navzdol v mirno, zelo čisto vodo.

18. Vendar to opazovanje ni trajalo dolgo, kajti kmalu sem našel svoje srce in v sredini srca izredno svetel krog, in ta krog, ali obroč, se je neprestano vrtel. Pomislil sem: 'Kakšen pomen ima ta obroč?'

19. Čim sem to razmišljal, se je krog že začel širiti kakor krogi na vodi in se raztegnil daleč nad mojim bitjem, dokler ni nastal neskončno velik krog, v njegovem središču pa sem se znašel povsem sam.

20. Toda tudi to ni trajalo dolgo. Kajti kmalu se je krog ločil v neskončno število krogov, v vrsto, eden za drugim, potem pa so postajali vedno večji in večji, bolj svetli in bleščeči. In v sredini vsakega kroga sem videl sebe vedno bolj čudovitega, svetlečega, večjega in močnejšega. In v neskončni globočini, kjer neprekinjenemu, celo neskončnemu širjenju krogov ni bilo videti konca, sem zagledal neizmerno veliko in močno svetlobo. Ko sem se močneje zastrmel v svetlobo, sem se nenadoma zavedel, da si Ti, o Sveti Oče, Sam Svetloba v svetlobi!

21. In skozi vse te neskončne, številne kroge, sem potem zaslišal rahel vetrič; in ta je zavel od Tebe.

22. In jaz sem razumel to šelestenje, ki se je razodelo kot slišna beseda v meni.

23. In šelestenje je zvenelo takole: 'Glej, to je pot ljubezni do večnega življenja in s tem do Mene, tvojega večnega, svetega Boga in najbolj ljubečega Očeta!'

24. Nato je naenkrat vse potihnilo in mojega videnja je bilo konec.

25. Tako sem tudi jaz prišel do konca; ker je to vse kar sem videl, občutil in zaznal.

26. O Oče, Ti dragi, sveti Oče, sprejmi to milostno in ne zavrni moje zagotovo zelo nepopolno ljubeče srce, ampak mi daj moč, da te bom ljubil vedno bolj goreče in v polnosti nenehno, večno, večno, večno! Amen.«

257. POGLAVJE

Abedamova razlaga Juribaelovega videnja. Skrivnost življenja v ponižnosti in ljubezni do Boga.

1. Po teh besedah je Juribael, spodbujen od svoje mogočne ljubezni, padel pred Abedamove noge in na ta način dal duška svoji mogočni ljubezni.

2. Tako je ležal v goreči ljubezni, poln ponižnosti in globoke hvaležnosti svojega srca, ob nogah svojega Boga, Stvarnika in Očeta.
3. Toda Oče se je kmalu sklonil k njemu in ga dvignil k svojim svetim prsim, da je vdihnil resnično, večno življenje, iz istega prvobitnega vira življenja, iz katerega so srkale vse neskončne večnosti in bodo za vedno srkale za svoj obstoj in življenje.
4. Na te svete prsi je sedaj sveti, najbolj ljubeči Oče pritisnil Juribaela, zato je bilo celo njegovo meso napolnjeno z ljubeznijo do svetega, najbolj ljubečega Očeta.
5. Ko ga je sveti Oče tako držal v naročju Svoje večne in neskončne očetovske ljubezni, ga je nagovoril z naslednjimi besedami, rekoč:
6. »Juribael, glej, šele sedaj resnično živiš in to življenje ti ne more biti nikoli odvzeto, ker sem ti ga Jaz sedaj dal in ti si ga resnično prejel od Mene, tvojega večnega, svetega, najbolj ljubečega Očeta.
7. Glej, to je večni krog svetlobe v tvojem srcu, in sicer, da sedaj živiš iz Moje ljubezni v sebi! Kajti Moja ljubezen v srcih Mojih otrok je krog, ki se stalno razmnožuje in neskončno širi. In ti krogi, ki nastajajo s tem neskončnim razmnoževanjem enega kroga, so povezani eden z drugim, kakor so med seboj povezani členi verige, ali polžji navoji in vsak navoj je večji, prostornejši in svobodnejši in vsak je vse bližje in bližje, vedno bližje velikemu izhodu v večni, neskončni prostor, ki je v duhu najvišje, najbolj popolno uživanje Moje večne in brezmejne očetovske ljubezni in vseh milosti in modrosti iz nje.
8. In to popolno uživanje je pravo večno življenje v vsej svobodi, ki jo prinaša Moja milost v skladu s prvobitno večno modrostjo iz Mene, katere bo deležen vsak, ki bo postal pravi otrok Moje ljubezni po svoji ljubezni, ki je pravzaprav Moja ljubezen v njem, ki iz njega naredi otroka Moje ljubezni.
9. Sedaj vidiš, Moj ljubi Juribael, vse to je tvoje videnje, ki ti je pokazalo pravo pot k Meni, tvojemu in vseh ostalih najbolj Svetemu Očetu! To pot bodo prehodili vsi in s tem bo vzvišen pomen Mojega namena jasno osvetljen in pred vsakim razkrit in nihče ne bo več spraševal: 'Kje, kako in kdaj?', ampak bo to vsak odkril v sebi, tako kot ljubezen tudi duha, ki je nosilec ljubezni in tako tudi večno življenje, ki je ljubezen in s tem tudi vzvišen pomen Mojega namena, da je vse kar je večno, večna, najpopolnejša svoboda, zaradi Moje večne in neskončne modrosti, ki je

prvobiten večni red vseh stvari in vsega obstoja.

10. Vendar, tisti, ki ne bo hodil po tej poti, resnično, povem vam, bo iskal dokler ne bo umrl, ne da bi sploh kdaj našel pravo in najkrajšo pot, ker je to pot ljubezni in vsega življenja iz nje in ne pot najbolj mračnih trmoglavcev, ki so brez najmanjše iskrice Moje ljubezni.

11. In če že v tej deluje ljubezen, je to zgolj ukradena ljubezen, ki si jo kot tat prisvoji in potem živi od te ukradene ljubezni, kar je najboljši primer ljubezni do sebe.

12. Vendar je življenjska doba takšne ljubezni kratkotrajna in traja le do takrat, ko se takšna ljubezen kmalu sama poruši, saj je bila ločena od Moje očetovske ljubezni in zato nima več nobenega priliva.

13. Da, taka ljubezen je kot svetloba gorečega olja, in sicer, ko nekdo v posodo prilije nekaj olja, ki na številnih krajih v gorah pride iz majhnih izvirov bogatih kamnin, za zdravilno gnojenje puste zemlje, in ga prižge. Seveda bo takoj začel goreti, ko pa se bo pri gorenju ves porabil, ali bo prazna posoda še naprej gorela, če ji ne bo dodano novo goreče olje?

14. Oh nikakor, ker bo brez olja tudi plamen ugasnil, posoda pa bo postala temna, mrzla in mrtva.

15. Vendar, če prižgeš olje ob izviru in zaščitiš kraj kjer majcen izvir olja svetlo gori, bo ne glede na hud veter in velike poplave še naprej gorel in to še bolj veličastno ter postopno ogreval območje daleč naokoli in na ta način izvajal vedno več olja iz svojega prvobitnega, notranjega izvira!

16. Zato sedaj glej, Moj ljubi Juribael, kdor izkaže svojo ljubezen v srcu in se Me oprime za vedno, je s to svojo ljubeznijo prižgal svoje življenjsko olje pri izviru in ta plamen ne bo nikoli ugasnil, ampak bo zanj večna, živa svetloba!

17. Sedaj si prižgal svoje življenjsko olje pri izviru; zatoorej bodi vesel, kajti v tej svetlobi si našel Očeta kot prvobitno, večno svetlobo!

18. Tako sedaj vprašajmo tudi Oalima, da bomo slišali njegovo videnje. Amen.«

258. POGLAVJE

Oalimovo videnje: tri srca, eden v drugem

1. In Abedam je takoj poklical Oalima k sebi, z naslednjimi besedami: »Oalim, ti, ki si ne moreš pomagati od resničnega občutka hvaležnosti do Moje očetovske ljubezni, pridi k Meni in nam vsem, kakor tvoji predhodniki, oznani kaj si videl, zaznal in slišal! Vendar se ne boj in govori brez strahu, tako da ne bo ostalo nič neizrečenega, kajti vse ima velik pomen zate in prav tako za vse tvoje brate. In tako odpri svoja usta! Amen.«

2. In Oalim je takoj stopil naprej in se zahvalil iz dna svojega srca za veliko milost, da je bil tudi on poklican, kakor njegovi bratje in nato začel z močnim glasom pripovedovati svoje videnje, ki je za vsakega človeka gotovo izrednega pomena. Torej, njegova pripoved se je glasila takole:

3. »Sveti, najbolj ljubeči, edini pravi in dobri Oče, in vi tudi, vsi moji dragi bratje, sestre, zemeljski očetje, matere in otroci! Glejte, Najvišji me je milostno poklical, da govorim pred Njim in vsemi vami; toda resnično, težko je povedati z besedami snovnega jezika, kar, vsaj glede na moje omejeno vedenje, na vsej zemlji ni temu nič podobnega.

4. Vendar sem zaradi tega brez skrbi, kajti Tisti, ki mi je odobril, da to vidim, občutim in slišim v svoji notranjosti, bo zagotovo obdaril moj ponavadi negibčen jezik s tako živahnostjo, ki mi bo omogočila izraziti neizrekljivo kot razumljivo in vam vsem predstavljivo.

5. Da, resnično, nikoli ne bo konec moje hvaležnosti Tebi, Ti moj najsvetejši, najbolj ljubeči Oče, ker si mi sedaj razvezal jezik!

6. O, čujte to vsi, moji dragi bratje in sestre, zemeljski očetje, matere in otroci in se veselite z menoj, ker je Gospod, naš veliki Bog in najsvetejši in ljubeči Oče, dober, prijazen in poln največjega potrpljenja, čez vse naše domišljajske sposobnosti razvezal moj jezik in sedaj želi slišati iz mojih ust, kar je že prej tako ali tako On sam vzbudil v mojem srcu!

7. Torej, ker je Tvoja sveta volja, da bom govoril, bom to z največjim veseljem v srcu tudi storil, karkoli je Tebi prijetno, sveti, najbolj ljubeči Oče.

8. In tako vsi poslušajte kakšen čudež sem v sebi zagledal, občutil in čisto zanesljivo in dobro zaznal!

9. Sprva je v mojih ušesih zazvenel čuden zvok, tako da bi moral pogledati v svoje srce, vendar sem ugotovil, da je to meni popolnoma nemogoče, da bi z glavo, v kateri tičita dve očesi, opazoval srce v svojem telesu!
10. Vendar, ko sem tako premišljeval o vseh možnostih in nemogućnostih, kako bi svoje oči obrnil navznoter v svoje telo, sem naenkrat nepričakovano izgubil svetlobo svojih oči, toda skoraj v istem trenutku je postalo v meni vse svetlo, zato sem videl sebe od znotraj, na enak način kakor ponavadi vidim sebe od zunaj na sončni svetlobi.
11. Potem pa spet nisem mogel razumeti, kako je to mogoče, ker kaj takega nisem še nikoli prej doživel. Toda medtem, ko sem tako razmišljal, je moje srce začelo postajati popolnoma pregledno in kmalu sem videl tri srca ki so bili eden v drugem in se prilegali kakor kostanjeva jedrca znotraj trnove ježice, in sicer najprej rjavo kožno lupino jedra, zatem meso jedra in šele zatem malo seme jedra, ki predstavlja življenje in v tem neskončno raznolikost in množičnost lastne vrste.
12. Toda kmalu je zunanje srce razpadlo in padlo navzdol v neskončno globino, kjer je bilo popolnoma uničeno; in to je bilo zunanje, snovno srce telesa.
13. Toda bolj notranje, nadomestno srce, je ostalo in se nenehno širilo, ker je bilo spodbujeno z najglobljim, izredno svetlim srčnim kalčkom, ki se je povečeval in tako zrasel do takšne velikosti, kakor kalček posejanega semena, ki raste toliko časa dokler ne postane mogočno drevo.
14. Tako je bilo tudi v primeru tega mojega najglobljega kalčka v srcu. Sprva je bil videti kakor srce, ko pa je postajal vedno večji in večji, je pridobival vedno bolj človeško obliko in kmalu sem prepoznal sebe v tem novem človeku, ki je zrasel iz tega mojega nekdanjega najglobljega razsvetljenega kalčka.
15. Toda ob pogledu na tega človeka sem pomislil: 'Ali ima mogoče ta novi srčni človek v meni tudi srce?'
16. In glej, zavedal sem se dejstva, da ima tudi ta novi človek v sebi srce.
17. In to srce je bilo videti kakor sonce, njegova svetloba pa je bila tisočkrat močnejša kakor dnevna svetloba sonca.
18. Ko sem to sončno srce dalj časa opazoval, sem nenadoma odkril v njegovi sredini majceno, živo podobo Tebe, o Sveti Oče, vendar si nisem mogel predstavljati kako je to lahko mogoče.
19. Ko sem razmišljal o tem, sem bil naenkrat prežet z neizrekljivo

blaženostjo in Tvoja živa podoba je odprla svoja usta in mi rekla naslednje besede iz sončnega srca novega človeka v meni:

20. »S svojimi očmi poglej kvišku in boš kmalu spoznal kje in kako sedaj živo prebivam v tebi.«

21. In jaz sem takoj obrnil svoje oči navzgor in takoj zagledal v brezmejni Globini globin neskončnosti prav tako neizmerno veliko sonce in v njegovi sredini Tebe, o Sveti Oče!

22. Od Tebe so prihajali neizmerno velikanski svetli žarki in eden od teh žarkov je prodril v sončno srce novega človeka v meni in s tem oblikoval Tebe živega v meni.

23. Kmalu zatem je novi človek iz srčnega kalčka iztegnil roko in mene, zunanjega človeka, nameraval ujeti.

24. To me je prestrašilo in ta strah me je vrgel nazaj v moje staro bivališče.

25. Snovno srce, ki je prej izginilo, se je zopet dvignilo iz globin in bilo spet takoj obdano z dvema notranjima srcema; in ko se je to zgodilo, mi je zunanji svet postal zopet viden, notranji svet pa je izginil.

26. In to je vse kar sem videl, občutil in slišal.

27. O Sveti Oče, milostno sprejmi to zagotovo zelo nepopolno pripoved in dopolni tisto v njem, kar je v skladu s Tvojo sveto voljo! Amen.«

259. POGLAVJE

Neskončna različnost duhovnih posameznosti.

Življenje v duhovnem svetu.

1. Ko je tako Oalim končal svojo pripoved, so bili vsi očetje zelo presenečeni in rekli eden drugemu: »Ne, to se da skoraj komajda zdržati! Tukaj vzvišeni, duhovni čudeži presegajo vse naše razumevanje!

2. Človek bi pomislil, da bi moral vsakdo najti v sebi enako; toda kakšna neskončna posamezna različnost.«

3. Toda drugi Abedam je šel skrivoma k Henohu in mu rekel, kakor da sprašuje:

4. »Poslušaj, moj dragi brat Henoh, ob vsem mojem prebujenju in poklicanosti so sedaj vsi moji čuti čisto temačni!

5. Povej Mi, če veš kaj je to! Prav zdaj bi se lahko pogreznil v zemljo! Do sedaj je že šest odposlancev, ki so vsi Setovi potomci, razkrilo svojo notranje videnje; toda kako različno videnje je v sebi našel vsak od njih!
6. Kakšno je potem duhovno življenje v duhovnem svetu?
7. Ali tam duhovni ljudje ne živijo v medsebojni skupnosti, kot mi tukaj na zemlji?
8. Kajti, če vsakdo nosi v sebi svoj lasten svet se postavlja vprašanje: Ali bo, na primer, v svetu, ki je lasten vsakemu človeku, prostor tudi za njegove brate, ali se bodo lahko približali eden drugemu s svojimi neskončnimi svetovi?
9. Ali pa bodo, kadar se bodo hoteli z nekom zbližati, približali ta svet, kjer samo oni prebivajo, na enak način kakor polž potegne noter svoje tipalke, takoj ko se dotakne nekega čudnega predmeta.
10. Glej, dragi brat Henoh, to so stvari in razmere, ki imajo zame med seboj tako malo skupnega, kakor goreča gora z bliski in strelami s posodo skisanega kravjega mleka!
11. Moram priznati, da bolj ko razmišljam o tem, postajam vedno bolj zmeden in kot je pri meni že običajno, tudi bolj neumen!
12. Če imaš kaj svetlobe o teh čisto duhovnih zadevah, mi daj le majhno iskrico, ker se Mu jaz ne upam približati sedaj, ko se tako vneto ukvarja z dvanajsterico.
13. Čeprav me zelo močno vleče k Njemu, ampak saj veš, je to res nekoliko tvegano! Z mojo še vedno prevladujočo nevednostjo, bi moral dobiti strog opomin; in verjemi mi, človek ima vedno najbolj čuden občutek, da bo s takim načinom od Njega prejel grajo!
14. Zato mi povedj vsaj tri besede, tako da ne bom stal tukaj tako neumno in slepo poslušal vse, ki razpravljajo; ampak kakor želiš! Amen.«
15. Toda še preden je znani Abedam izrekel zadnjo besedo, je že visoki Abedam stal med njim in Henohom in vprašal Henoha:
16. »Ljubljeni Henoh, kakšen odgovor boš dal na to vprašanje s strani Mojega soimenjaka?«
17. In Henoh je odgovoril: »Sveti Oče, verjamem, da tam kjer ni stebila, bo imel veter tudi malo za izkoreniniti!
18. Po mojem mnenju so Abedamova vprašanja previsoka in tako zasnovana, da bo težko kdorkoli našel nanj odgovor, razen Tebe, Tebe sveti, dragi Oče!«

19. Toda znani Abedam je takoj padel pred visokega Abedama in roteče rekel:
20. »O Ti dragi, Sveti Oče nas vseh! Oprosti mi ubogemu, neumnemu tepčku, ne le pred Teboj, ampak tudi pred vsemi očeti, materami, brati in otroki obeh spolov, ker sem sedaj s temi svojimi posebno nenavadnimi in nepravočasnimi vprašanji zagotovo storil neznansko veliko neumnost!
21. Ampak kaj drugega bi lahko storil, ko se po Tvoji neskončni dobroti, ljubezni in milosti dogajajo tako nerazumljivi, nezaslišano čudežni pojavi.«
22. Toda visoki Abedam ga je pomiril, rekoč: »Abedam, vstani in se pomiri! Tvoja vprašanja so, seveda, le plevel materialnega sveta. Ampak, Jaz sem ustvaril tudi trnje in osat, tako da vas ti lahko prebudijo s svojimi trnjem, kadar tečete na slepo, ali ko nanje naletite naključno na zemlji, ko ne veste zakaj in kam greste in kaj hočete.
23. Glej, taka so tudi tvoja vprašanja! Ne misli, da so dejansko zrasla na tvoji zemlji, ampak sem Jaz sam pustil, da so v tebi zrasla, da bi bil tako obujen iz tvojega starega, ponavljajočega spanja in se končno zavedal potrebe, da se začne tvoj notranji človek prebujati in da s svojo prvobitno svetlobo končno odvede ujetnika skupaj s tvojo nočjo.
24. Da bi s tem lahko v trenutku popolnoma spoznal veliko neumnost tvojega vprašanja, Mi povej kaj misliš: 'Kaj so vse ustvarjene stvari v bistvu?'«
25. Znani Abedam se je tedaj začudil in na koncu rekel: »No, kolikor jaz vem, od Tebe, Ti dragi, sveti Oče, niso nič drugega kakor Tvoje trdo oblikovane misli!«
26. In visoki Abedam je odgovoril: »Dobro si odgovoril, toda povej Mi tudi ali moram te potegniti nazaj, kakor polž, ko potegne nazaj svoje tipalke, če se želim sedaj približati k vam otrokom in stopiti pred vas!«
27. Sedaj se je znani Abedam še bolj začudil - in ostal tiho.
28. Visoki Abedam ga je še enkrat vprašal: »In kadar imaš misli, visoke in nizke in najrazličnejše želje, ki prihajajo iz teh misli, Mi povej, ali so bile te kdaj ovira, da se nisi mogel zavoljo njih nikomur približati?! In vendar, te tvoje notranje misli so samosvoj notranji duhovni svet zase, in ko na nekoga pomisliš, je že v duhu s teboj.«
29. In znani Abedam je roteče odgovoril: »O sveti Oče, odpusti, odpusti mi, ubogemu tepčku; kajti moja neumnost je resnično velika!
30. Zdaj mi vse postaja jasno!« - Toda visoki Abdam mu je nato rekel:

31. »Torej, pojdi na svoje prejšnje mesto in bodi pozoren na vse kar bo še prišlo in odslej v tebi ne bo pognal plevel najbolj neumnih vprašanj!
32. To je razlog, da sem dovolil dvanajstim razkriti njihova videnja, in sicer, da boste v vsej prihodnosti obvarovani vsakega dvoma, sedaj in v večnosti. Amen.
33. To dobro razumite. Amen.«

260. POGLAVJE

Pomen potrditve Božjega nauka s pričevanjem Duha v človeškem srcu

1. Potem, ko je znani Abedam prejel takšno lekcijo, se je vrgel pred noge visokega Abedama in se Mu zahvalil z vso gorečnostjo svojega srca, nato pa vstal in se vrnil nazaj na svoje mesto.
2. Visoki Abedam je takoj usmeril Svoje oči k Oalimu in rekel njemu in prav tako tudi vsem očetom:
3. »Sedaj poslušaj, ti Moj ljubljeni Oalim in naj vsak dobro upošteva kar vam bom tukaj povedal!
4. Kajti, to je najbolj pomembna stvar; dojemite jo dobro v vaših srcih!
5. Čeprav vi, ki Me vidite s svojimi očmi in Me slišite s svojimi ušesi, tega več ne potrebujete, jih bo za vami še mnogo, za katere bo to kasneje moralo biti nujno potrebno, da Me bodo spoznali in živega zvesto obdržali v svojih srcih.
6. Toda tisti, ki Me bodo zapustili, Me bodo izgubili iz vseh svojih notranjih čutov in si zato naredili zase bogove iz grobe snovi in jih častili namesto Mene; toda nekateri bodo delali celo to, kar že sedaj dela Lameh v nižinah!
7. Zato upoštevajte in si zapomnite naslednji veliki, sveti nauk!
8. Ampak tega vas bom učil skozi Oalimovo videnje:
9. Glej in poslušaj ti in vsi ostali! Vse kar ve človek, ki Me ni nikoli videl niti slišal, kakor Me vi sedaj, je slišal od svojih neposrednih prednikov.
10. Do sedaj je bil tak primer z vami, saj razen Adama in Eve, Me ni nihče nikoli videl ali slišal, izjemoma skozi usta Adama in Eve, ki sta Me videla in slišala in nekaj Abelovih sodobnikov, ki so slišali Moj glas skozi Mojega angela.

11. Tako kot se je do sedaj godilo vam, se bo godilo tudi vašim potomcem, za katere bom obstajal le po vaših ustih, vendar boste vi to storili predvsem skozi vaša srca.
12. Kakšen dokaz Moje prisotnosti lahko sploh daste svojim otrokom, razen če se tudi njim morem in smem pokazati, kakor vam sedaj.
13. Ne morete narediti nič drugega, kakor da jim dovolj pogosto poveste, da ste Me videli stvarnega, in da čeprav sem povsod nevidno prisoten, kljub temu zares prebivam nekje nad vsemu zvezdami na neskončni Višini višin ali Globini globin.
14. Toda, ali bodo vaši otroci tudi zmožni dati svojim otrokom takšen poduk o Meni, ker bodo brez prič o Moji vidni prisotnosti?
15. Glej, če bi jih učili tako, da bi se pretvarjali, da so bili priče, bi zardevali od sramu in otroci bi kmalu ugotovili, da so jim njihovi starši lagali.
16. Zato jim bodo morali kot zanesljive priče o Moji navzočnosti navajati le vas in oni svojim otrokom in ti otroci svojim otrokom in tako naprej.
17. Vendar, ko se boste pričevalci vedno bolj starali in dolgo, dolgo časa ne boste več navzoči, bodo kasnejši potomci celo dvomili o obstoju nekdanjih očevidcev, povejte, kako bo potem z Mojim naukom?!
18. Ali ne bodo na koncu dvomili tudi o njegovi verodostojnosti, z vašim obstojem vred?!
19. In kaj bodo ti ljudje storili, ko ne bo mogel nihče več dokazati in pristnost Mojega sedanjega nauka utemeljeno in sprejemljivo potrditi?
20. Povem vam, potem bo kmalu vsak človek z nekoliko močnejšim vplivom, začel ustvarjati svojega lastnega masivnega boga in ga častil s svojimi glavnimi strastmi ter svoje brate na koncu s silo prisilil, da bodo častili njegovega boga in mu žrtveno darovali.
21. Vendar, ko se bo to zgodilo, bo po takem malikovanju vse potonilo v prekletstvu najtemnejše noči in večne smrti, jaz pa bom prisiljen soditi z žarečimi meči in gorečimi šibami svetu, ki se je pogreznil v smrt, da bi ga oživil za sprejetje drugačne sodbe. In od tisočih bo težko eden pridobil svobodo ali z drugimi besedami, tisoči si bodo težko pridobili svobodno lastno življenje, njihovo prebivališče pa bo postala vroča materija.
22. Ampak mislim, da sedaj veste dovolj, da razumete, da od vsega učenja od ust do ust ni nobene koristi in tako tudi ne od srca do srca, razen če je najbolj živo preverjeno skozi notranje sveto pričevanje.

23. Da, resnično, povem vam, nauk je lahko sam po sebi še tako resničen, dober in pravilen, vendar če je izključno odvisen od verjetja, ki nima za svojo osnovo ničesar, ampak samo star običaj in za priče verodostojnosti nauka zaslepljena srca, potem tak nauk ne glede na to nič ne koristi!
24. Vi ste že postali čezmerno šibki, čeprav so vsi vaši prvotni učitelji še živi; kaj se bo potem zgodilo tistim, ki se bodo še bolj slepi bojevali in spraševali o vašem sedanjem obstoju?!
25. Zato vam še enkrat povem, da noben nauk ni uporaben, razen če je njegovo načelo moč potrditi z Mojim živim pričevanjem v vsakem človeškem srcu!
26. V Oalimu imate čisto popoln dokaz tega živega pričevanja. Tako je treba tudi razumeti, da boste učili vaše otroke ustno o Mojem imenu in Moji prvobitni večni milosti, svetosti in najbolj ljubeči nravi, na način, ki sem ga vam že dovolj dobro prikazal, vendar se ne zadovoljite samo s poučevanjem, ampak si kar najbolj prizadevajte, da bodo temu učenju sledila popolna resnična dejanja in lahko ste prepričani, da bodo vsi sprejeli ta nauk resno in dejavno, kaj kmalu pa bodo veliko, živo, sveto Oalimovo dokazilo sami našli v sebi, katero bo nadvse mogočno žareče pričalo o živi verodostojnosti Mojih sedaj vam vsem namenjenih besed! (Primerjaj, Janez 7,17)
27. Glejte, Oalim je našel v tretjem kalčku srca, potem ko se je izoblikoval v človeka, še eno sončno srce in v tem srcu končno Mene, tako kot vi najdete odsev sonca v vsaki rosni kapljici; in ta Moja podoba v njemu, je spregovorila kakor Jaz in njene besede so mu pokazale Mene kakor večnega, svetega Očeta, v vzvišenosti Mojega neskončno svetega božanstva!
28. Ta Oalimov notranji človek se je že združil s svojim zunanjim bistvenim človekom in deloma celo z zunanjim snovnim človekom tega.
29. Vendar pa boste vse to izkusili šele, ko boste popolnoma dozoreli, toda potem taki ostali za večno.
30. Zatorej, če boste na ta način delovali in učili svoje potomce, jim boste posredovali trajno pričevanje o verodostojnosti Mojega nauka in ta dokaz bo za njih kot nagrada, ko si bodo te besede za vse večne čase dejavno vzeli k srcu.
31. Kdor bo našel to pričevanje v sebi, je že prejel od Mene večno življenje, ki mu v vsej večnosti ne bo odvzeto.

32. Glejte, vse to je izraženo skozi Oalimovo resnično videnje; ampak, kar je še ostalo za razumeti in dobro upoštevati so videnja naslednjih in tako s tem namenom poslušajmo tudi Thuarima! Amen.«

261. POGLAVJE

Thuarimovo videnje: njegova ljubezensko ognjena preizkušnja

1. In nemudoma je visoki Abedam poklical Thuarima in mu rekel: »Thuarim, ti si poklican, več ti Mi ni treba reči; zato izpolni Mojo voljo brez strahu in plahosti! Amen.«
2. In Thuarim je omahljivo stopil k visokemu Abedamu, se Mu z gorečim srcem zahvalil in začel posredovati svoje videnje pred Menoj in pred vsemi očeti.
3. Torej, tako je bilo Thuarimovo videnje in tudi izgovorjeno iz njegovih ust:
4. »O Ti sveti Oče nas vseh, ki si poln ljubezni in milosti, to je bil težaven preizkus zame, ubogega, slepega grešnika pred Teboj, o Jehova!
5. Ti veš kako se mi je godilo v teh nekaj trenutkih; vendar očetje ne vedo, zato bom zvesto oznanil, v skladu s Tvojo sveto voljo, kaj me je tako nevzdržno mučilo v teh nekaj trenutkih, vendar navidezno tako dolgo časa, da se mi je zdelo, kot da me bo za vekomaj držalo obdanega v svojih neskončnih rokah.
6. In takšno je bilo grozno stanje, v katerem sem se znašel: medtem, ko sem na skrivaj nejevoljno premišljeval, sem tako rekoč sam sebi rekel: 'Kaj to pomeni, v sebe pogledati? Ali to ne zveni kakor čisti nesmisel? Če si naš Stvarnik, moraš zagotovo vedeti zakaj si nekoga obdaril z očmi!
7. Do sedaj jih je vsak uporabljal navzven; kako naj jih sedaj naenkrat popolnoma obrnem - kar se mi zdi čisto nemogoče - in v sebe pogledam, da izvem kako izgleda moje telo od znotraj?'
8. Nato sem zares poskušal nekaj časa obračati oči v vseh smereh kolikor je bilo mogoče, tako da so mi iz oči ognjeni plameni dobесedno bruhali ognjene krogle, katere so me silno prestrašile. Ampak ves ta trud je bil zaman, kajti ko sem svoje oči spet povrnil v običajno mirovanje, nisem videl ničesar, ampak samo tisto, kar se je nahajalo zunaj mene.

9. Pogledoval sem tudi od enega do drugega mojega brata, vendar nisem mogel na nobenem odkriti ničesar posebnega kar bi izstopalo.
10. Torej, ko nikakor nisem mogel ničesar najti, sem postal še toliko bolj nejevoljen in zraven premišljeval: 'To prav gotovo ni čisto nič drugega kakor preizkušanje mojega razuma!
11. Toda jaz vendarle nisem tako neumen kot morda nekateri mislijo!
12. Zato, ker sem očitno jaz tisti, ki je najbolj razumen, bom pustil druge nemotene v njihovi neumnosti, če jim je to v veselje; jaz pa bom ostal v svojem dobrem, starem stanju!
13. Naj pogleda v sebe, kdor hoče, lahko in more; jaz pa bom moj par oči uporabljal raje za namene, za katere so mi bile dane od Stvarnika!'
14. Tako sem se znebil svoje nejevolje in postal miren.
15. Toda moj domneven mir ni trajal dolgo, kajti tla pod mojimi nogami so kmalu postala tako lahka, kakor rahel pesek ali sveže zapadel sneg in še preden sem se tega zavedel, sem bil že zakopan v najglobljem breznu zemlje!
16. Tam je bilo okoli mene zelo temačno, z rokami pa sem si lahko naredil okoli svojega obraza le toliko prostora, da sem komaj še lahko dihal.
17. V tej največji stiski sem vendarle pomislil na Tebe, sveti Oče in Te prosil za pomoč in rešitev.
18. Vendar so se vse moje prošnje izgubile v neskončnem pesku, ki me je z vseh strani obdajal in namesto da bi bil rešen, sem se pogrezal samo še vedno globlje in globlje v neizmerno brezno zemeljskega peska; in ko sem se že čisto obupan pogrezal in pogrezal, se je nenadoma pojavil ogaben vonj, ki je bil slabši, zares, neizrekljivo slabši od vsakega smradu na zemlji, ki so ga kdajkoli zaznale moje nosnice!
19. In glej, tu se je pesek skoraj končal! Tega sem bil vesel, kajti razmišljal sem: 'To je zagotovo moja rešitev!'
20. Toda kako neizrekljivo grozljivo sem se zmotil v tem mojem veselem pričakovanju!
21. Kajti šele sedaj se je začela beda, za katero ne najdem niti besede, s katero bi jo zadostno izrazil.
22. Samo toliko lahko povem, da tam kjer se je pesek končal, sem se takoj pogreznil v vroče blato in globlje sem se pogrezal, bolj je postajalo vroče in bolj smrdljivo.
23. O Ti sveti Oče! Kakšno grozno stisko in tesnobo sem pretrpel, ko sem

spoznal, da tega pogrezanja ne bo nikoli konec in celo blato se je začelo spreminjati v žareče rdeči pepel, ki se je spet spremenil v belo, vročo mešanico (lavo), kakor tista, ki pogosto bruha iz gorečih gora; - moj jezik tega nikakor ne more opisati!

24. Ta žareča tekoča masa mi je povzročila najbolj neznosno, pekočo bolečino in tako povečala moje neskončno neizrekljivo trpljenje, vendar pa ta večni ogenj kljub temu ni hotel ali ni mogel poškodovati niti enega samcatega lasu na moji glavi!

25. Tedaj nisem mogel več prositi in moliti, ampak je moje celotno bitje preklelo vse, kar mi je pomagalo do tako bednega obstoja.

26. No, in bolj ko sem postajal jezen, vse globlje sem se pogrezal v vedno bolj vroče ognjeno morje.

27. Ko je tako postajalo vedno bolj in bolj grozno, sem v svojem strašnem, skrajnem obupu zakričal:

28. 'Bog, Ti strašni, najokrutnejši nesmisel! Če kje obstajaš, me uniči, ker za to bivanje Te ne morem niti sramotiti, kaj šele, da bi se Ti zahvalil!

29. O Ti nesrečni, najbolj prezira vreden Bog! Kakšno zadovoljstvo ti lahko to nudi, da si me ustvaril za takšno trpinčenje?'

30. In glej, medtem ko sem tako klical in grozno kričal, sem naenkrat zaslišal močno grmenje in iz groma meni namenjeno klicanje:

31. 'Nemočni nesrečnež! Zakaj preklinjaš Mene, ki sem tvoj Oče?!

32. Glej, sedaj sem te ustvaril v ognju Moje neskončne ljubezni kot večno nesmrtno bitje, ki Mi bo popolnoma podobno in te vodil s Svojo očetovsko roko, da ni bil uničen niti en las na tvoji glavi; vsemu temu ljubezensko ognjenemu preizkusu sem odredil le tri trenutke glede na zemeljsko računanje in si Mi že izrekel najbolj grozne kletve! Kaj naj naredim s teboj?'

33. In jaz sem na to odgovoril: 'O Ti najsvetejši Oče! Uniči me, kajti sedaj nisem več vreden, da bi obstajal, ker sem Te preklinjal!'

34. In nenadoma se je ognjeno morje spremenilo v blago svetlobo in iz te svetlobe sem spet zaslišal besede, ki so bile naslednje:

35. 'Glej, Jaz, tvoj Oče, ne preklinjam in sem voljan pozabiti to, kar si Mi naredil, kajti kar si pravkar videl je v razmerju s tvojim odnosom do Mene na Zemlji. Vendar zdaj spoznaj, da sem Jaz tvoj Oče in se premakni skozi ves premikajoči pesek tvojega življenja, skozi blato tvoje modrosti in skozi tvojo žarečo zlobo, v prečiščen ogenj Moje očetovske ljubezni in končno

- skozi tega, k najčistejši svetlobi večnega življenja in ljubezni iz Mene!
36. In tako se vrni s tem spoznanjem na zemljo, kjer te Jaz čakam! Amen.'
37. In nenadoma sem bil spet tukaj.
38. O Ti sveti Oče, tukaj mi je dobro, ampak kako naj sedaj stopim pred Tebe?
39. Oh, če bi bilo še vedno mogoče, da bi mi oprostil mojo največjo krivico, ki sem Ti jo storil; potem bi jaz z veseljem tisoč let prenašal najhujše trpinčenje z ognjem!
40. Oh odpusti, odpusti mi, največjemu grešniku! – Toda zakaj Te prosim? – Jaz, ki Te večno nisem vreden!«

262. POGLAVJE

Razlaga Thuarimovega groznega videnja: velik boj med razumom in srcem

1. Ko je Thuarim končal svojo pripoved, je začel jokati, ker je zelo obžaloval svoj domnevno veliki greh, ki Mi ga je storil. Jaz, visoki Abedam, sem ga prijel za roko in mu rekel:
2. »Poslušaj in razumi, ti Moj Thuarim: kar si naredil v svojem videnju je tvoj majhen greh, za kakršnega bi se lahko štela velika skala, ki bi padla z gorskih višin in povzročila kakršno koli nesrečo.
3. Zato si lahko pomirjen, ker je imelo tvoje videnje drugačen pomen, in besede, ki si jih slišal v sebi veljajo za vsakogar ter na noben način ne zadevajo samo tebe, ampak ima vsesplošen pomen.
4. Poklical sem te le, da bi ti to videl v svojem duhu in ne z namenom, da bi se pregrešil proti Meni.
5. Vendar pa ima to videnje neko korist za vse prihodnje rodove, zato vsi poslušajte in razumite kaj to videnje pomeni! In to je njegov pomen:
6. Tvoj zunanji poskus, da bi s fizičnimi očmi pogledal v sebe, predstavlja neumen napor posvetnega razuma, saj poskuša doumeti duhovne stvari, čeprav je sestavljen le iz snovnih predstav, kar pomeni, da ni nič drugega kot sprejemni organ duše, skozi katero ta pridobi razumevanje zunanjega sveta.
7. Ker pa je samo to, kako bi bil potem lahko sposoben videti duhovno in

ga dojeti znotraj svojega bistva?

8. Ognjeni krogi, ki so povzročili, da so se tvoje oči vrtele v vseh smereh, pa pomenijo tako imenovane duhovne iskrice tvojega posvetnega razuma, vendar je od njih tako majhna korist za njegovo duhovno videnje, kakor so ognjeni krogi za telesni očesi, - z drugimi besedami, s temi ne povzročijo ostrejšje in bolj zdrave telesne oči, niti po še takem napenjanju in pritiskanju.

9. Glej, to je začetek tvojega videnja in tebe ne zadeva v tem tvojem notranjem stanju, ampak ves svet, kateremu te bom sedaj dal za preroka, na način, kot si ga doživel v svoji notranjosti.

10. Pri tem te je najprej razjezilo, ko sem vsem rekel, da pogledajte v svojo notranjost in potem, ko si to neuspešno poskušal.

11. Glej, tudi ta jeza ni bila več naravna jeza, ampak te je preplavila zato, da bi nakazala napuh posvetnega razuma, ki nikoli noče biti ujetnik resnice, ampak svoboden in kljub pomanjkanju vse svetlobe vladar, ki si sebe predstavlja srečnega le takrat, ko se z vseh strani priklanjajo njegovi neumnosti in je miren le tedaj, ko vzvišeno zatira svoje brate s posmehovanjem in zaničevanjem.

12. Glej, tudi to se več ne nanaša na tebe, kajti naredil sem te za preroka, ker v svojem srcu nimaš greha!

13. Vse to je pomen tvojega videnja, do trenutka, ko si se začel pogrezati v pesek. Kaj potem predstavlja tvoje stanje, ko si bil zakopan v temini peska, v katerega si se pogrezal globlje in globlje in imel težave z dihanjem ter prosil za pomoč, vendar ta ni prišla?

14. Glej, tu tvoja notranja razlaga že učinkuje in osvetljuje!

15. Pesek predstavlja vse znanje, ko ta začne zapirati celotno srce duše, katero je potem ujeto in zmedeno v velikem strahu, ki narašča, zaradi pritiska in teme, - vse to razum prizadene ubogemu srcu.

16. Na tej točki se začne srce boriti po svojih najboljših močeh in poriva pesek stran od ust, da bi si ustvarilo malo prostora za dihanje in goreče hrepeni za zveličanjem.

17. Toda izredno obilen posvetni razum si ne dovoli, da bi bil prikrajšan za svoje pravice in srce celo še bolj duši s peskom.

18. Ampak tedaj postane srce nestrpno in začne obupovati, razum pa, ki spozna, da ga ne bo mogel premagati, končno temu dovoli, da se pogrezne v blato tistih želja, ki jih je že davno vcepil v srce.

19. Šele tu se srce zave vseh pomanjkljivosti in popolne gnusobe, s katerimi ga je posvetni razum bogatil.
20. Potem se srce upre zavajajočemu razumu in se v njem razbesni! Spomni se ognjenega brezna kaosa!
21. Toda, ker je bil to odločilen trenutek za oba, na strani srca in nič manj za posvetni razum, je srce posledično padlo v največjo pobesnelost in bilo tedaj brez vsake svetlobe, kakor razum, ki je bil sedaj brez srca, brez vse toplote in netiva za svojo lažno svetlobo.
22. Glej, to je bilo takrat, ko si Me začel zmerjati v srcu in preklinjati v razumu!
23. Vendar ti povem, da nikoli ne upoštevam delovanja razuma, če ni spodbujeno od srca.
24. Čez srce sem kmalu nato izlil Svojo zdravilno svetlobo ljubezni, tako da se je slabotno srce po vrnitvi k Meni domov pozdravilo za večno življenje, kot si jasno slišal po notranjem glasu.
25. Toda vse te stvari tebe ne zadevajo, zato te bom postavil za preroka, ki bo odslej pričal proti vsemu svetu in njegovi modrosti. Zato bodi miren in se več ne boj, ker Sem to povzročil v tebi zato, da boš vedno pričal iz Mene proti vsem neumnostim sveta! Amen.«

263. POGLAVJE

Navodilo za iskanje žive besede. Prilika o deklici in njenem snubcu.

1. Po tem Abedamovem poduku, je bilo Thuarimovo srce polno veselja in ljubezni, tako da ni hotel izpustiti Abedamove roke.
2. Med to najbolj ljubečo priložnostjo, je Abedam rekel: »Thuarim, ti si Me resnično močno zgrabil s svojim srcem, kakor tudi s svojimi rokami in s tem bodi ponovno povišan v novega preroka!
3. Kajti resnično, resnično, povem tebi in vsem, ki ste tukaj, kdor Me odslej ne bo zgrabil tako kot ti, bo težko sploh kdaj v svojem lastnem srcu slišal zvok Mojega glasu!
4. Toda tisti, ki ga v tem zemeljsko sanjavem življenju ne bo slišal vsaj enkrat, ne bo pridobil življenja, ampak še vedno zelo nihal med življenjem in smrtjo.

5. Ta tvoja sedanja ljubezen do Mene je resnična, dejavna, živa ljubezen. Torej, kdor Me ni zgrabil s srcem in s tem tudi z rokami po dobrih delih ljubezni svojim bratom in sestram, katera so Mi prijetna, je njegova ljubezen še vedno kakor nezrel plod, ki je lahko zlahka vržen z drevesa življenja z nekim sunkom vetra preden je dozorel in kalček življenja v njem.
6. Toda tisti, ki ima dejavno ljubezen, je že zrel in pripravljen za večno življenje, ker je resnično našel živ pomen Mojega namena v njem, ki je Moja večno živa Beseda. Ta Beseda je dejansko kalček večnega življenja v njem!
7. Recimo, da je nekdo izbral deklico za svojo ženo, katero v svojem srcu na skrivaj ljubi in se ji potem kdaj tudi nasmehne, vendar je ne prime za roko ampak vedno odlaša, - povej Mi: ali bo deklica verjela, da je njegova ljubezen do nje resna?
8. Oh, povem vam vsem, da ne bo, ker si bo rekla: 'Če bi ti bilo zares kaj do mene, zagotovo ne bi držal svojih rok za hrbtom, kadar prideš k meni, ampak bi prihitel k meni z razširjenimi rokami.
9. Vendar jaz poznam tvojo mlačnost in tvojo skrito navihanost, da si laskal tako kot meni tudi več drugim in s svojo lenobno ljubeznijo med nami prebiral, katera ti je bolj všeč; zato bodi daleč stran od mene, ker te moje srce nikoli ni priznalo!
10. Glejte, ta dekličina sodba mlačnemu snubcu bi bila popolnoma pravična! In povem vam, da nekega dne, ko se boste po svoji telesni smrti vrnili iz te Zemlje v veliko duhovno kraljestvo, bom vam in vaši ljubezni do Mene sodil prav na enak način, kakor je deklica svojemu mlačnemu snubcu! V to ste lahko popolnoma prepričani!
11. Resnično, povem vam, ko bo potem k tej deklici prišel drugi snubec - o kateri še nikoli prej sploh ni razmišljal- in ko jo bo videl, bo z razširjenimi rokami pohitel proti njej, jo po pozdravu naglo živahno objel, jo pritisnil k svojemu srcu in jo poljubil na čelo ter ji rekel z glasom tresočim od ljubezni:
12. 'Vroče ljubljena! Kaj hočeš, da naredim zate, da ti bom dokazal kako nezmerno velika je moja ljubezen do tebe?'
13. Kaj mislite; ali se bo mladenka tega snubca otresla, kakor prejšnjega omahljivca?
14. Oh, nikakor ne, povem vam, ona ga bo obdržala v vsej ljubezni in

toplini svojega srca!

15. Vidite, to je prav tako, kakor bom Jaz naredil!

16. Kdor Me bo zagrabil s srcem in rokami, tega bom sprejel z vso močjo Svoje ljubezni in ga zagotovo večno nikoli ne bom zapustil.

17. Toda tisti, ki bo z Menoj ravnal tako, kakor mlačni snubec, resnično, z Moje strani se njemu ne bo godilo niti za las bolje kot mlačnemu snubcu!

18. In tako si ti, moj dragi Thuarim, novi prerok v ljubezni in pričevalec v Mojem imenu, kakšna mora biti resnična, živa ljubezen, če hoče nekdo z njo priti k Meni.

19. Kdor bo delal po teh tvojih vidnih znamenjih, v duhu in vsej resnici iz njega, bo kmalu v duhu in vsej resnici tam, kjer si sedaj ti, tako preroško pričal o vsem tem.

20. Tisti, ki bo tam, bo našel s sebi smisel Mojega namena.

21. In ta smisel je najbolj pravo, večno življenje iz Mene in v Meni!

22. Ti si zase sedaj že v smislu, od tod boš sedaj pričal navzven. In tako je velik namen dosežen in izpeljan.

23. Toda velike stvari so še vedno skrite, zato poslušajmo tudi Rudomina in bodite pozorni na vse kar je v sebi videl in slišal. Amen.«

264. POGLAVJE

Videnje velikana Rudomina. Veličina človeka kot Božjega otroka.

1. Po teh besedah je Abedam odslovil Thuarima v telesnem, vendar ne tudi v duhovnem smislu; in Thuarim, ki se je skoraj čisto raztopil od ljubezni in hvaležnosti, je sicer moral navzven izpustiti Abedamovo roko, toda prav zato se je te vse bolj krčevito oklepal v svojem srcu. Potem je odšel v takem živahnem razpoloženju nekaj korakov nazaj, prav tako kakor Sehel, tako da ni obrnil oči stran od Njega, kogar je sedaj njegovo srce priznalo, da je svet, svet, svet in poln najbolj vzvišene očetovske ljubezni.

2. Ko je bil zopet na svojem prejšnjem mestu med svojimi brati, je Abedam poklical Rudomina, rekoč: »Rudomin, pridi in govori ter pričaj iz sebe! Amen.«

3. In zelo velik Rudomin je iz srede svojih bratov takoj stopil naprej in

tam stal prav tako kakor nebeški steber, čisto odrevenel od iskrene ponižnosti, ljubezni in spoštovanja do visokega Abedama.

4. Navkljub tej njegovi zadregi, je celotna njegova pojava vseeno delovala resnično moško, mirno in dostojanstveno, ki se je lahko tako očitno odrazila le pri Rudominu, ker je v telesnih merah zdaleč presegal vse otroke z Adamom vred, saj je bil velikan, visok šestnajst *pednjev in tudi drugače neznansko močan v vseh svojih mišicah in živcih.

5. Toda, ko je ta velikan dolgo časa okleval in v vedno večjem strahu v sebi premišljeval kdo je ta, pred katerim sedaj stoji in mora govoriti, ga je Abedam ljubeče, prijazno pogledal in ga vprašal:

6. »Rudomin, zakaj oklevaš pred Menoj, tvojim Očetom in Bogom?

7. Kaj zadržuje tvoje srce ujeto in veže tvoj jezik?

8. Pusti to, kar je sedaj brez koristi; zberi se v svojem srcu in govori! Amen.«

9. Te vzpodbudne besede so prodrle kot eterični življenjski balzam v vso Rudominovo bit in njegovo srce se je osvobodilo vse tesnobe, njegov jezik pa je postal lahek kakor puhasto pero, tako da je kmalu začel z mogočnim glasom govoriti tako glasno, da so se njegove besede odbijale od sten najbližjih gora in tedaj izzvene.

10. In to je tisto kar je rekel: »Bog, Oče, Ti večna, najčistejša ljubezen, ki Si svet, svet, svet! Kdo bi Te lahko ljubil, hvalil in slavil dovolj dostojanstveno in spodobno?! Kajti preveč je prečudovito in sveto vse, kar si nam dal Ti, o Sveti Oče!

11. Kaj je Zate človek v vsej svoji nizkotnosti in ničevosti, o veliki, vsemogočni Bog, da ga Ti ne pozabiš in dovoliš, da tako mogočno občuti izlivanje Tvoje neskončne milosti, ljubezni in usmiljenja?

12. Da, šele sedaj jasno in razločno spoznavam, da si Ti, o Bog, resnični Oče in mi Tvoji otroci; kajti kaj drugega naj bi Ti bil in kaj mi, ki smo spočeti le po Tvoji sveti volji s Tvojo brezmejno ljubeznijo!

13. Da, da, Ti si resnično Sveti Oče nas vseh in mi smo resnično Tvoji otroci in neskončno veliki iz Tvoje vzvišenosti in mogočnosti, vendar majhni in nepomembni, zares, čisto nič sami iz sebe, ne mi, ampak Ti si nas spočel iz Svoje večne, brezmejne ljubezni.

14. Prepuščeni sami sebi mi nismo resnično nič, toda v Tvojem očetovskem srcu smo veliki, da, neizrekljivo veliki, močni in nadvse mogočni, tako, da pred našim rahlim izdihom svetovi in sonca in lune

bežijo kakor najlažji prah, ki se vrtinči pri najmanjši sapici.

15. Resnično, to ne bi rekel, če ne bi videl in občutil v svojem videnju!

16. Jaz sem to videl in močno občutil, tako da to tudi govorim iz sebe, kar sem po milosti našega Svetega Očeta našel in najbolj jasno in močno občutil in videl globoko v sebi.

17. Kajti, prav kmalu po svetem pooblastilu, da pogledamo v našo notranjost, je izginila Zemlja in vse vidno nebo, jaz pa sem sam lebdel sredi brezmejnega, neskončnega prostora. Dolgo časa so moje oči strmele v brezmejne globine neskončnosti, vendar je bil ta napor zaman, saj je celo vsak drobec prahu izginil v neizmernem breznu neskončnosti.

18. Samo jaz sem sam lebdel brez podpore kateregakoli nebesnega telesa v sveti temi neskončnega, večnega prostora.

19. Toda nenadoma se je velika misel pojavila iz moje globine, in ta misel je bila Sveta Beseda, ki se je glasila:

20. 'Z najmanjšim prstom roke obriši najmanjši prst na nogi! Kjer se en drobec prahu oprijema, tega upoštevaj!'

21. In jaz sem takoj naredil po tej Besedi. Toda, ko sem to storil, glej, se je drobec prahu začel širiti čez moj najmanjši prst in razpadel na nešteto atomov prahu. In atomi so hitro narasli v sonca, svetove in lune in švignili iz moje roke ven v neskončno Globino globin, napolnjeno s svetlobo in bitji v neskončnem, prej praznem prostoru.

22. Tedaj sem zadrhtel do svojega najglobljega bistva pred svojo lastno veličino in pomislil: 'Kaj vse se je oprijelo mojega prsta pa sploh nisem čutil?!'

23. Toda še druga Beseda se je pojavila v meni, rekoč: 'Ali misliš, da so Božji otroci komarji, ki se plazijo po prahu?'

24. Glej svojo rast in se primerjaj z vsemi temi stvarmi, ki so bile tam iz drobca prahu, pa boš dojel, kaj si ti in kaj so stvari, ki so se oprijele tvoje noge!'

25. In bil sem povzdignjen. Vse stvari so lebdele pred mojimi očmi kakor lesketajoči pesek; toda kmalu se je pred menoj pojavila veličastna svetloba, s katero je bil napolnjen neskončni prostor.

26. In šele v tej svetlobi sem zagledal veličino Božjih otrok in v primerjavi z njimi ničnost vseh drugih stvari, in zakaj je Sveti Oče prišel k nam ter nas Sam učil o poteh neskončnosti.

27. Torej, povedal sem, kar sem videl in občutil.

28. Kaj drugega kot to nisem videl; zato Tebi, Bog, naš Oče, vsa zahvala, slava, ljubezen in hvaležnost za večno! Amen.«

*Opomba prevajalca: Pedenj – nekdanja dolžinska mera, približno 20 do 25 cm.

265. POGLAVJE

Skrivno poučevanje Rudomina za pridigarja. Veličina duhovnega v človeku.

1. Po tej Rudominovi dobro razdelani pripovedi, je Henoh, sledeč svojemu notranjemu vzgibu, stopil k Abedamu in Ga na skrivaj vprašal:
2. «O Ti dragi Oče Abedam, glej, Rudomin je z zelo močnim glasom razglasil veličino človeka, kot jo je zaznal v sebi, - vendar, ali ni pri tej priložnosti morda pretiraval?
3. Kar je zanj važno je, da se drži resnice, ki pa v preteklosti ni bila njegova najmočnejša lastnost in je vedno pretiraval o vsem kar je govoril.
4. Kako pogosto je delal cel svet iz zrna peska in iz komarja slona ali celo mamuta, tako da so se njegovi bratje in sestre težko razumeli z njim, ker jih je s svojim silnim glasom zagotovo vedno prisilil k molku, - kar je bil nato sčasoma razlog, da sem ga kot njegov oče vprašal, če želi od mene sprejeti svojo dediščino in zapustiti opoldansko regijo.
5. To je kmalu tudi storil, ker je videl, da sem bil zelo zaskrbljen glede tega in zavoljo miru in hišnega reda vzel tudi ženo, toda kar zadeva njegovo potomstvo, ni spočel več kot tri otroke v osemdesetih letih.
6. Tako je bil vsekakor nekoliko nenavaden človek, ne glede na dejstvo, da sem ga jaz spočel. To je razlog zakaj me je njegov precej visoko zvaneči govor presenetil in me prisilil na ta neobičajen korak, da sem prišel k Tebi vnaprej, o dragi Oče in Te prosim odpuščanja, če je ta moj sin pred Teboj storil takšno nespodobnost.»
7. Ko je Abedam slišal Henohove besede, se je obrnil k njemu in rekel: »Moj ljubljeni Henoh, glej, ker nisi imel več nikakršne skrbi za ta svet, kot samo to, je bila tvoja skrb upravičena, ker je bila vedno spodbujena s tvojo ljubeznijo do Mene, ampak tukaj ti povem, da je bila že dolgo časa tvoja skrb odveč, ko te je skrbelo o sinovi občasni netočnosti.

8. Kajti glej, Jaz sem bil tisti, ki je bil njegov učitelj od rojstva in ga izoblikoval v takega, kot sedaj stoji pred nami!
9. Seveda, tudi ti si ga poučeval za Mene, vendar ti povem, Moj najdvse ljubi Henoh, da to poučevanje vendar ni bilo tako dobro kakor Moje, katero je od Mene prejemal skrivno, brez tvoje ali njegove vednosti.
10. S pomočjo tega poučevanja vam on vsem tukaj daje zanesljiv dokaz, da od tega Mojega pouka ni odšel praznih rok.
11. Torej, bodi popolnoma brez skrbi, kajti glej; - lažnivca Jaz nikoli ne pokličem s Svojo večno ljubeznijo in glasom modrosti za pridigarja resnice pred ljudmi, ampak samo tiste, ki so, kakor ti, Moj ljubi Henoh, najčistejšega srca.
12. Ampak, ker Sem poklical tvojega sina, si lahko popolnoma brezskrben o njegovi morebitni krivdi, saj je bilo vse to samo Moje delo. –Ali Me razumeš, Moj ljubljeni Henoh?
13. Glej, ti in vsi ostali! Rudomina sem pustil zrasti tako velikega celo na telesu; iz te Moje šole vam je vedno govoril in vas učil, da je človek več kakor črv v zemeljskem prahu.
14. Njegov močan glas, ki mu je bil dan v tej isti šoli, vam je pokazal da je, prvič, več sile in moči v prsih kakor v glavi, in drugič, dal vam je natančno mero, in sicer, za koliko je ljubezen močnejša, ali za koliko bi vsaj morala biti močnejša od razuma, in tretjič, v imenu te Moje šole vam je pokazal z močjo svojega glasu, katerega morajo njegovi bratje in sestre molče ubogati, da bo glava, s vsemi svojimi čuti in preračunljivostjo, morala popustiti srcu, kadar srce nastopi kot očitno boljši učitelj. Ali to razumeš, Moj ljubi Henoh?
15. Poleg tega, je zahvaljujoč Moji šoli, naredil iz zrna peska cel svet, kakor je sedaj v svojem videnju naredil iz majcenega drobca celotno stvarstvo. Glej, s tem je učil kakšna je človeška narava, kako duhovni so ljudje in da v človekovem srcu počiva njegova podoba Boga, s pomočjo katere lahko napravi večje stvari kot pa, da samo zija v nekaj, in ko se dovolj nazija, se na koncu domisli pripombe: "To je pa zares tako lepo in prečudovito!" - s katero je porabil že vso veličino svojih občutkov.
16. Resnično, povem vam, vsi naredite iz komarja slona in mamuta, zares, srca vaših duš, ki so neredko težko večja od komarja, preoblikujte v slone in mamute, toda na drugi strani, preoblikujte v komarje razum, ki je pogosto tako velik kakor gora in boste lahko verno razumeli vse kar je v

Rudominu iz Moje šole!

17. Vendar pa je z mnogimi od vas še vedno tako, da v veliki meri še vedno ne razumete, čemu in zakaj Sem poklical Rudomina.

18. Sedaj se sprašujete: 'Kaj je spet ta notranja šola? Kako naj to razumemo?'

19. Toda Jaz vam povem: kadarkoli opazujete nek nebesni pojav, staknete glave skupaj in leta razmišljate o njem in na koncu rečete: 'Ta in ta stvar je vzbudila našo pozornost; zato si jo moramo razložiti!'

20. Opazovali ste migetanje zvezd, smer vetra, kričanje ptic in drugih živali, besnenje in tuljenje morja, in povsod ste prišli do velikih zaključkov.

21. Povejte Mi, zakaj niste prilagodili vašo astrologijo tudi znamenjem nesmrtnosti najdenih v človeku – zakaj se niste sprijaznili z vam bližjim preiskovanjem zvezd teh živih nebes?

22. Cvrčanje črička je za vas čudovitejši kakor jezik nesmrtnega brata, človeka, veličastne podobe Moje večne očetovske ljubezni.

23. O vi, še vedno zelo slepi, kaj je več: dejanje in kretnja otroka ali padec gore, povzročen od milijona bliskov?

24. Glejte, to je šola večnega življenja; kar je več kot svet, ki je nastal iz drobca pritrjenega na Rudominovem nožnem prstu, neskončno več kakor vse prostrano in brezmejno vidno stvarstvo!

25. Spoznajte človeka v človeku in njegova znamenja; razlagajte si slednje v duhu ljubezni in vse resnice iz nje in šele takrat boste modri izvedeli kaj je največ, kaj se uči v Moji šoli in kako se kasneje to prepozna v človeku iz njegovih živih znamenj.

26. Resnično, povem vam, večje stvari kakor v osrednjem soncu vsebujejo že solze novorojenega otroka!

27. V tem je tudi smisel Rudominovega videnja. – Razumite to in delajte skladno s tem, tako da boste vse lažje našli večno življenje. Amen.«

266. POGLAVJE

Ljudje - Božji otroci kot bogovi

1. Po teh besedah se je Henoh zahvalil Abedamu z vso ljubeznijo in veliko ponižnostjo svojega srca, za ta pomemben, velik, sveti pouk in vsi drugi očetje in otroci so sledili njegovemu zgledu.
2. Po tej najgloblji notranji zahvalni molitvi srca, je Henoh odšel nazaj na svoje prejšnje mesto poleg Garbiela.
3. Nato se je Abedam takoj obrnil k Rudominu in ga nagovoril, rekoč:
4. »Tako tudi ti, Moj ljubi Rudomin, glej, poslušaj in dobro razumi, o čem še posebej, tvoje videnje vam vsem priča in govori!
5. Sedaj vsi, ki Me obkrožate tukaj na višinah, veste, da sem Bog, Eden in Edini Večni Bog, z vami govorim kot Oče in vas poučujem, viden pred vašimi očmi.
6. Vendar, če je Oče Bog, njegovi otroci zagotovo ne bodo psi, mačke, voli, krave, teleta, osli in podobno, ampak bodo takšni kakor njihov Oče, delovali in bili tam, kjer deluje in je njihov Oče!
7. Glejte, to je Moj večni red, in sicer, da morajo biti pri vseh bitjih, vsepovsod in v vsem, pri vsaki stvari, otroci tako popolni, kakor je njihov Oče!
8. Iz tega razloga je vsak plod sestavljen iz kalčka, ki je temelj vse očetove popolnosti.
9. Tako mora kalček semena, ki leži v zemlji, postati enaka trava, enaka rastlina, enak grm ali enako drevo, iz ali na katerem je bilo seme kalčka.
10. Ali je zadeva kaj drugačna pri živalih? - Jaz menim, da tudi levji oče ali tisti, ki ga je spočel, je vedno lev, prav tako kakor je bila ptica vedno samo ptica in tako naprej do človeka, kjer očetov sin, ki je podoben očetu, postane človek zelo visoke zmogljivosti in nadarjenosti in hči iste matere in očeta, ki je posvečeno polje za setev plodov večnega življenja, celo plodov, posejanih iz Mene.
11. Če je že nesporno tako v naravnem in materialnem svetu, mora biti v duhu za neskončnokrat bolj!
12. Zato, ko vam govorim, učim in razglašam, da ste Moji otroci, Mi povejte, vi Moji dragi otročki: kaj to pomeni?
13. Zaradi česa in zakaj Me kličete Oče naš in zaradi česa in zakaj vas Jaz

imenujem Moji otroci?

14. Zaradi česa in zakaj Jaz pričakujem od vas v vsej pravičnosti in poštenosti, da prepoznate samo Mene in nikogar drugega, kot edinega pravega Očeta, Me ljubite, sledite samo Meni, častite, slavite in hvalite samo Mene in Me v vsem popolnoma ubogate? Ali še vedno ne razumete?

15. Kaj in kdo drug, razen tega, da sem samo vaš resnični Oče, sem potem Jaz?

16. Torej, - Jaz sem tudi eden in edini, večni, neskončen, vsemogočen, resničen Bog!

17. Toda, če sem Jaz, kot vaš edini in resnični Oče, predvsem Bog od Večnih Večnosti, kaj ste potem vi kot Moji otroci?

18. Da, resnično, povem vam, vi ste tudi bogovi, prav tako kakor Jaz, vaš Oče, ki sem Bog, - s to razliko (ki je že na zemlji, vsaj v telesnem smislu kot nespremenljivo dejstvo), da bo oče vedno ostal sinu oče in to večno, ko gre za pojavnost, zato sin nikoli ne more biti očetov ded, ali da bi lahko rekel očetu; 'Jaz sem te spočel'!

19. Tako malo kot lahko predpostavljamo, da bo lahko iz kalčka semena nastalo enako drevo, ki je prej rodilo seme!

20. Zato oče vedno ostane oče in sin vedno sin. Takšno je nespremenljivo razmerje.

21. To je potemtakem velika razlika med vami in Menoj, da sem samo Jaz Oče, medtem ko vi nikakor ne morete biti nič drugega kakor Moji dragi otroci, katere čaka velika dediščina v veliki očetovi hiši.

22. In zdaj glej, ti, Moj ljubi Rudomin, vse to pomeni tvoje vzvišeno izjemno videnje, ki preko tebe, vsem ostalim najbolj jasno priča o resnični naravi Mojih otrok in jim pripoveduje:

23. Človek, dobro razmisli in pretehtaj globoko v svojem srcu, kdo je On, ki ga kličeš 'Sveti Oče'!, in zakaj!

24. Toda, da bi postali tudi Njega vredni, izpolnajte to kar od vas vaš Sveti Oče pričakuje, delajte tako da boste morda postali pravi in popolnoma resnični Njegovi dragi otroci, -- popolni, kakor je On sam.

25. Resnično, morate biti popolni kot sem Jaz, da boste za vedno Moji otroci!

26. Kajti to je resnično največja stvar, namreč, da ste vi Moji otroci in Jaz vaš Oče!

27. Tako, da boste lahko dojeli to največjo in najsvetejšo resnico še bolj

poglobljeno, poslušajmo na licu mesta tudi Horedona in poglejmo kaj je on uzrl in zaslišal v sebi. Amen.«

267. POGLAVJE

Horedon je poklican, da pove svoje videnje

1. Ko je Rudomin vse to slišal in si vsako besedo vtisnil globoko v svoje srce, se je zahvalil visokemu Abedamu z vso gorečnostjo svojega srca, upognil svoje veliko telo do tal in odšel zopet nazaj na svoje prejšnje mesto, spodbujen z ljubečim Abedamovim kimanjem, toda obrnjen nazaj, tako da ne bi izgubil svetega Očeta izpred oči, ker je med njegovim opisovanjem videnja postalo zelo temno, saj je bilo že pozno zvečer, vendar celo bolj zaradi dejstva, da se je nenadoma nebo pooblačilo, kar je bil v teh gorah pogost pojav, ki ga ni skoraj nihče opazil.
2. Kajti, ko so okoliške gore oddajale ogenj, skoraj ni bilo mogoče pričakovati mirne noči.
3. In tako tedaj ni bilo več nobene druge naravne svetlobe, kot šibek odsev nekaterih oddaljenih gorečih gora.
4. Ko je Abedam ne glede na vse to, poklical Horedona in mu rekel: »Horedon, ker ti tvoje oči sedaj ne morejo več kaj dosti služiti, sledi samo Mojemu glasu in se nam razkrij; kajti v prihodnje boš moral vedno slediti samo Mojemu glasu, ki ga boš potem, ko se bo Moja trenutna prisotnost končala, še naprej slišal v sebi, vendar Me od takrat nikoli več ne boš videl na Zemlji!«, je Horedon takoj zapustil svoj prostor, da bi odšel k Abedamu, vendar, ker ni vseskozi slišal Abedamov glas, je taval nekaj časa med očeti in ni mogel najti kraja kjer je bil Abedam.
5. Toda kmalu se je zopet slišal Abedamov glas, ki je pozival Horedona, vendar je ta odšel v popolnoma drugo smer, a se je takoj obrnil, precej začuden, ker je zgrešil pravo smer.
6. Tedaj je šel naglo v smeri od koder je najprej slišal glas, vendar se je moral povsod izogibati ljudem, toda ko je prišel tja, se je dokaj preprosto zgodilo, da je v tej trdi temi zopet zgrešil smer, tako da ponovno ni prišel tja kjer je bil Abedam, ampak drugam. Čez nekaj časa ga je Abedam spet poklical.

7. Horedon se je takoj oglasil, vendar iz povsem nasprotnega kraja in rekel jokaje:
8. »O Ti sveti, dragi Oče! Če ne prideš k meni v tej temni noči, sem izgubljen, kajti ne morem priti k Tebi, ker kar naprej izgubljam smer, ko se moram ves čas izogibati!«
9. In spet ga je Abedam poklical: »Horedon, pridi sem; sem, kjer vidiš daleč za Menoj ognjeno goro!«
10. In zopet je Horedon takoj sledil glasu, vendar ponovno ni mogel iti naravnost, ker se je moral tu in tam izogibati skupinam ljudi, zato se je ravnal po goreči gori, kar pa mu je bolj malo koristilo, saj svojega cilja ni mogel najti.
11. Toda, ko ga je Abedam zopet pozval, rekoč: »Horedon! Kako dolgo te bom moral še čakati?«, je Horedon postal žalosten in preklinjal noč, rekoč:
12. »Prekleta tema, ki me oviraš na poti k svetemu cilju in skrivaš Tistega, katerega išče moje srce in nadvse ljubi, da ne morem priti k Njemu!
13. O Oče, dopusti svetlobo in naj po Tvoji milosti ta noč izgine, tako da Te bom lahko videl in nato pohitel k Tebi, o Ti sveti, dragi Oče!
14. Ali pa pridi k meni, kjer Te sedaj mirno čakam, poln hrepenenja in žalosten zaradi te zle noči; a le Tvoja sveta volja naj se zgodi!«
15. Nato je Abedam rekel Horedonu: »Ker Me nikakor ne moreš najti, reci v svojem srcu v Mojem imenu: 'Ti gora, tam na meji, kjer prebivajo jutranji otroci, zagori in razsvetli ta prostor!'
16. Zaupaj in verjemi tvojim besedam iz Mene, tako da bo kmalu storjeno, kar boš glasno izgovoril v Mojem imenu! Amen.«
17. Tedaj se je Horedon, v svojem srcu poln ognjevite ljubezni, Abedamu zahvalil in potem takoj v zelo trdni veri izrekel napovedane besede.
18. Kmalu so se tla močno zatresla od nezaslišano močnega poka in iz visokega gorskega vrha so izbruhnili svetleči plameni, ki so osvetlili celo območje daleč naokoli z dnevno svetlobo.
19. Horedon je takoj zagledal Abedama, ki je stal poleg Njega in se Mu zahvalil z vso ljubeznijo svojega srca ter rekel:
20. »O Ti sveti, dragi Oče, kako neskončno Si mogočen – in kako dober! Šele sedaj jasno vidim, da si mi s tem mojim tavanjem hotel prihraniti govorne težave!
21. Kajti, kar se mi je dogajalo od Tvojega prvega klica do zdaj, se je prej

dogajalo v meni.

22. In tako je vse prelepo oznanjeno, namreč, kar sem videl, slišal in občutil.

23. Tebi, o sveti Oče za to, večna hvala, vsa ljubezen, vsa zahvala in slava! Amen.«

268. POGLAVJE

Dostojanstvo in veličina Božjih otrok

1. Po tej uprizoritvi Horedonovega videnja in nekaj njegovih besedah v zvezi s tem, je Abedam vprašal Horedona, rekoč:

2. »Horedon, ker je tvoje notranje videnje oznanjeno, sprašujem tebe in vse ostale, kaj nam to videnje izraža; kakšen je njegov pomen?

3. Velik del tega je bil že jasno razodet pri Rudominu; zato vam ne bi smelo biti težko dodati to dopolnilno pojasnilo iz vaše svetlobe, ki ste jo v sebi prejeli. Torej, kdor ima pogum in modrost, naj stopi naprej in govori!«

4. Ko so slišali to Abedamovo zahtevo, so Ga vsi začeli rotiti, naj naredi Sam, po Svoji veliki milosti, kar je zahteval od njih. Zelo dobro so vedeli, da nihče, ki govori v Njegovem imenu ni zmožen govoriti neresnico, vendar takšna beseda izrečena iz drugih nevrednih ust, ne bi bila več tako silna, mogočna in polna življenja, kakor je ista Beseda, ljubeče izrečena iz svetih Očetovih ust.

5. Na to prošnjo je Abedam spet začel govoriti, rekoč: »O otroci, koliko neumnosti se še vedno skriva v vaših srcih? Kaj je Horedon pravkar storil s pomočjo Moje Besede, ki sem jo Jaz položil vanj, ko Me zaradi noči in njene trde teme ni mogel najti?

6. Glejte, Besedo, ki sem mu jo dal, je izrekel v popolnem zaupanju v Mene in visoke stene bele gore so se razklale in žareči pepel v globinah te gore se je v trenutku v plamenih razširil skozi razpoke in reže.

7. Ker imate tukaj viden dokaz o sili in moči Moje Besede, izgovorjene celo z otroškimi usti, povejte, kako lahko izjavite, da je v Moji Besedi manj moči, ko jo izgovorite vi?

8. In kdaj je oče bolj oče, ko se sam tako poimenuje, ali ko ga otroci pokličejo oče?

9. Ali ta, ki bi zase rekel: 'Jaz sem oče!', vendar nima otrok, ki bi ga prepoznali kot očeta, ali drugi, ki pride domov in otroci pohitijo k njemu ter ga kličejo in mu pravijo: 'O oče, oče, oče, o ti dragi oče!'
10. Povejte Mi: kateri od teh dveh očetov je bolj oče?
11. V svojem srcu pravite: 'Ta, ki ga otroci kličejo oče.'
12. Torej vidite, vi, ki ste še vedno zelo neumni; ker je bil oče od svojih otrok imenovan oče, je bolj oče, kot tisti, ki sam sebe tako imenuje. Beseda 'oče' iz ust otroka je nedvomno več vredna in močnejša od te iz očetovih ust!
13. Ali pa, kdaj vas ta beseda bolj vzpodbudi in razveseli, - ko pred vašimi otroki sami sebi rečete 'oče', ali ko vas vaši otroci pokličejo tako, srečni in polni najbolj nežne ljubezni v popolnem zaupanju?
14. Ker ste že zaznali to ogromno razliko, - kaj mislite: Sem Jaz mogoče manj očeta kakor vi?
15. O vi, ki ste še vedno zelo neumni, ali še vedno niste spoznali, da zaradi svobode, ki vam je bila dana za vse Večne večnosti, hočem in vam želim vedno samo najmočnejše in vse najboljše?!
16. Ker to sploh nikoli ne boste mogli v svojih srcih zanikati, kaj bi vam potemtakem vaše opravičilo koristilo?
17. Horedon, zato nam ti, vsaj v nekaj besedah povej to, za kar ste bili vsi pozvani, da storite, vsi ostali pa si vtisnite naslednje besede globoko v srce! Amen.«
18. In Horedon je imel takoj v Mojem imenu naslednji zelo pomemben govor za vse:
19. »Dragi očetje, bratje in otroci, pozvan sem bil, da na osnovi Rudominovega in Mojega videnja pokažem, kako neskončno veliko pomeni biti otrok velikega, vsemogočnega, večnega Boga, hkrati pa se jasno zavedati naše lastne ničevosti; torej, na kratko, to nalogo je treba razrešiti.
20. Vendar menim, da je že pred vsemi razrešena, tako da zopet nimam ničesar drugega za početi, kot pritegniti mojo in vašo pozornost k besedam, ki jih je izrekel najbolj sveti Oče Sam, in sicer, da je oče bolj oče v ustih otrok kakor v svojih.
21. Glej, v tem je neskončno, najvišje dostojanstvo in veličina našega otroštva, namreč, da neskončni, večni Bog najprej Sebe imenuje Oče v nas in šele potem postane naš pravi Oče v najbolj vzvišeni ljubezni, če ga mi

prepoznamo kot takega in z vso ljubeznijo tudi kličemo.

22. Torej, če želi biti celo neskončni Bog v nas popolnoma razpoznaven kot Oče, povejte, ali si človek lahko predstavlja karkoli bolj vzvišenega?

23. Kaj je to važno, če lahko odpihnemo proč z najrahljšim izdihom vse stvarstvo in z eno mislijo vžgemo vse gore? Resnično, nič se ne more primerjati s tem, da Mu lahko rečemo v vsej ljubezni in resnici: 'Dragi, Sveti Oče!'

24. Ker On, ki je v sebi Bog, neskončen od večnosti, je zaradi Svoje brezmejne ljubezni v nas Oče, kot smo mi otroci v Njem.

25. Seveda, On je kar je, Sam po Sebi, - toda mi nismo v večnosti sami iz sebe nič, ampak vse iz Njega in po Njem.

26. Zato je v tem naša neskončna veličina, da smo mi Njegovi otroci in On Oče nas vseh!

27. In to je tudi popoln pomen mojega videnja v Njegovem imenu! Amen.«

269. POGLAVJE

Božji otroci, več kakor Božji bratje in Božji hlapci

1. Po teh najbolj pomembnih Horedonovih besedah, ki jih je povedal iz Mene, sem Jaz, kot visoki Abedam, pohvalil Horedona, rekoč:

2. »Horedon, resnično, povem ti, da si postal Moje učinkovito orodje! Glej, kar so mnogi iskali in niso našli, to si sedaj od Mene navdahnjen vsem glasno oznanil, tako verno in resnično, kakor sem ti dal Jaz, Pravir vse Zvestobe in Resnice.

3. Zato Sem te pohvalil in povem ti, da si resnično uresničil Božje otroštvo, ki si ga iz Mene razložil vsem, ki ga že dolgo niso prepoznali v njegovem izvoru, in ga tudi vse Večne večnosti ne bi bili sposobni prepoznati in ga najti sami; in ni zemeljske moči, ki bi ti to lahko iztrgala, kajti moč, ki prebiva v resničnih otrocih je večja kot vsa moč sveta in vseh svetov in vseh njihovih oblik in bitij.

4. Tako kot je Horedon sedaj prejel Božje otroštvo, ga bom na isti način dal tudi vam vsem, kajti resnično, v nebesih, kakor na zemlji, ni nič večjega, močnejšega in bolj vzvišenega kot so Moji otroci. Torej, kdor

pridobi Božje otroštvo, ima več kakor obsegajo vsa nebesa, resnično ima neskončno več!

5. Kajti ima Mene, Boga, večnega, neskončnega, dejansko nad vsem najvišjega Boga, polnega moči, sile in svetosti, kot najbolj ljubečega, edinega resničnega Očeta v sebi in je zato popolnoma v Meni, namreč v vsem Moja popolnost, ki je Moja neskončna ljubezen, usmiljenje, modrost in moč.

6. Glej, to je torej Božje otroštvo, ki vam ga sedaj dajem!

7. O otroci, ali bi lahko prejeli od Mene še kaj več?

8. O resnično, povem vam, sploh nikoli, ker so Moji otroci več kot nebeški angeli!

9. O otroci, če bi bili Moji bratje, bi bili mnogo manj kakor ste kot Moji dragi otroci, kajti, kje je oče, ki bi imel raje ob sebi brata kakor svojega sina?

10. Ali brat tudi prejme dediščino od svojega brata, ko se ženi?

11. Ampak, ker že vi ocenjujete vaše otroke višje od svojih bratov, moram tudi Jaz kot najresničnejši in najpopolnejši Oče vedeti, koliko so vredni Moji otroci!

12. Vi daste za doto svojim otrokom samo trdo delo vaših rok; toda Jaz vam dam vse, kar je Moja ljubezen ali Moje bistveno, prvobitno, večno življenje v popolnosti samo.

13. Zdaj zares veste že živo v sebi, kaj pomeni biti Moj otrok, - toda ena stvar vam še vedno manjka in to je, da še izveste, kdo so tisti, ki jim je podeljeno Božje otroštvo po Meni in iz Mene.

14. Glej, izredno pomembno je, da to izveste, kajti resnično, vsi Moji otroci Me ne pokličejo in rečejo: 'Dragi, sveti Oče, usliši nas Tvoje otroke!', medtem ko njihova srca ves čas ostajajo hladna, tako kot bi omenili najbolj nepomemben predmet, njihovo zaupanje pa je prav tako kakor njihova srca.

15. Te vrste otroci, ki postanejo taki, nočejo biti, niti niso pravi otroci, hočejo le Mojo moč in silo, da bi s pomočjo te, z najrazličnejšimi igrami pregnali dolgčas, ne glede na to ali bo njihovo delovanje škodljivo ali koristno.

16. Toda povem vam: takšni otroci so še vedno tako daleč od resničnega Božjega otroštva, kot je od enih do drugih nebes; saj je še vedno neskončen prepad med njimi in Mojimi resničnimi otroci!

17. Spet drugi pa razširijo svoje razumevanje Božjega otroštva tako, da gledajo nase in na vsa bitja kot Moje otroke.
18. Bilo bi odveč, da bi vam podrobno pojasnjeval, da je to še ena groba zmota, celo večja kot jo delajo prej omenjeni, ker vi sedaj že veste kakšni so Moji otroci v duhu ljubezni in vse resnice iz nje.
19. Vi kot resnični otroci spoznajte samo to, da je velika razlika med temi, ki prepoznajo Boga kot Stvarnika in tistimi, katerih srce se v goreči ljubezni kmalu oprime Boga in Ga nikoli ne izpusti in potem jih ne skrbi nič drugega kot to, da se bodo Boga lahko vedno bolj ljubeče oklepali.
20. Ko bodo prvi prepoznali Boga bodo rekli: 'Bog, Ti vsemogočni, veliki, sveti vzvišeni Stvarnik, kako veličastna in mogočna so Tvoja dela; zato Te bomo vedno hvalili, slavili in Te nadvse poveličevali!'
21. Toda drugi bodo rekli: 'O Bog, kako poln ljubezni moraš biti, da si kljub Tvoji neskončni veličini in svetosti, ne moremo pomagati, da Te ne bi nadvse ljubili.
22. Oh, kako dober moraš biti, ker nas naša ljubezen tako silno vleče k Tebi!'
23. Glejte prve, ki se čudijo svojemu spoznanju Boga, medtem ko drugi planejo v jok od goreče ljubezni, takoj ko jih nekaj spomni na Mene v njihovi slutnji, da je za njihovim dobrim Bogom najbolj ljubeči Oče!
24. Ali vidite ogromno razliko?
25. Vidite, prva vrsta so samo hlapci, ki delajo za plačilo, druga vrsta pa so otroci, ki nočejo ničesar drugega kakor Očeta!
26. Glej, to je velika razlika, ki vam kaže, kako se morajo resnični otroci odlikovati, v čem je torej bistvo Božjega otroštva in kdo ga bo pridobil!
27. Da bi to lahko še bolj poglobljeno razumeli, poslušajte kaj je Jorias v tem pogledu videl v svojem videnju in šele potem prižgite jasnejšo svetlobo v svojem srcu v zvezi s to zelo pomembno stvarjo.
28. Torej, Jorias pridi k Meni in izpolni voljo tvojega svetega in najbolj ljubečega Očeta! Amen.«

270. POGLAVJE

Jorias, deseti videc. Najvišje načelo resnične modrosti: 'Ljubezen, edina hrana, ki zadovolji duha'.

1. In Jorias je takoj stopil naprej, pred visokega Abedama in Ga vprašal:
2. »Dragi, sveti Oče, glej, ko bi jaz lahko naravnal svojo notranjost tako, da bi bila obrnjena navzven, bi si lahko vsi ogledali moje videnje, medtem, ko bi jaz pripovedoval o njem, saj bi bilo potem morda neko verujoče srce pripravljeno sprejeti take nedoumljive skrivnosti!
3. Ker pa ti poslušalci ne morejo vsi istočasno videti, kar jim bom pripovedoval, ali bodo to sprejeli in ali bodo to verjeli?
4. In, če tega ne bodo sprejeli in razumeli, ali ne bo moja pripoved laž, ki ji nihče, ki ima modrost ne verjame, ker je neresnična in ne temelji na resnici.
5. Toda, glede na to, da je moje videnje tako neverjetno, da bi se očetje lahko jezili, če bi ga povedal, - glej, dragi, sveti Oče, kaj ko bi se meni lahko vsaj tako godilo, kakor mojemu predhodniku Horedonu, ki je po Tvoji dobroti verno posredoval vse, kar je bilo za povedati!
6. Jaz nisem dober govornik in izjemno slab, ko moram govoriti o takih neverjetnih stvareh! Zato →»
7. Tukaj ga je Abedam takoj prekinil in rekel precej resno: »Da, prav iz tega razloga boš nemudoma začel pripovedovati, ali pa boš v svojem duhu umrl za vedno! – Ali razumeš te besede?
8. Glej, nočeš upoštevati Očetovih besed, zato upoštevaj tiste od tvojega Gospoda, v primeru, da ti Očetove besede ne zadostujejo! Vendar, če celo Gospodove ne bodo zadostovale, bo Božanstvo seglo s Svojimi rokami okoli tvojega vratu!
9. Povem ti, za sedaj imaš še vedno Očetovo besedo; vendar ko Gospodova beseda pride nad lene hlapce, potem je to strašna beseda!
10. Božje besede so grmeča sodba! Zato, ubogaj Očetovo besedo, da ne bi padel v suženjstvo in sodbo.
11. Povej in vsem razglasi vse, kar si videl v sebi! To je Moja volja; to dobro razumi. Amen.«
12. Šele zdaj se je Jorias kot iz sanj prebudil in jokaje prosil Abedama odpuščanja za to svojo neumnost, ker je bil popolnoma nezmožen takoj v

svojem srcu spoznati, kdo je On, ki ga je v Svoji milosti izbral za to nalogo.

13. Ko je Jorias takoj zatem prejel od Abedama tolažilno zagotovilo, da Oče dejansko nima kaj odpuščati, ker On otroku za to nič ne očita, ampak vedno pomaga padlemu vstati in prizadevno išče izgubljenega tako dolgo, dokler ga ne najde, ljubeče posadi na svoja sveta ramena, nato pa z veseljem odnese domov, je takoj začel govoriti, kakor sledi:

14. »Stal sem na svetlem oblaku. Tam sem se znašel, ko je svetloba mojih mesenih zemeljskih oči izginila, v meni pa se je odprlo drugo, svetlejšo notranje oko.

15. To je bilo tudi vse kar sem videl okoli sebe; v širni neskončnosti nad menoj in pod menoj ni bilo ničesar in tudi na oblaku, na katerem sem stal ni bilo ničesar, kakor tudi ne okoli mene.

16. Nisem mogel ugotoviti ali me oblak tako hitro nosi skozi neskončni prostor, ali morda še mirujem, ker nikjer ni bilo ničesar, da bi to lahko ocenil.

17. Tam sem stal zelo dolgo, tako dolgo, da se mi je zdelo, da sem v tem stanju preživel celo večnost!

18. Ta neznosna enoličnost me je na koncu privedla do zamisli, da sem se začel pogovarjati sam s seboj in si rekel:

19. 'Kaj to pomeni? Zakaj stojim tukaj na tej megleni podlagi? Grozno sem že lačen in žejen!

20. Kaj sploh lahko grizem na tej pusti podlagi? - Od lakote tudi ne mislim umreti, kot dokaz neskončnega trajanja v tem mojem nenavadnem in bednem stanju!

21. Kaj jaz tukaj počnem? Kaj bom zdaj tukaj delal?'

22. Tako sem se še naprej pogovarjal sam s sabo in sem si rekel: 'Kaj pa, če bi poskusil skočiti s tega dolgočasnega oblaka, kjer samo trpim lakoto in žejo?

23. Da, navzdol v neskončno globino! – Saj bo vendar enako, če propadem tekom večnosti na tem oblaku ali končam med padanjem v Globino globin neskončnosti.'

24. Ko sem to rekel sem zbral vse svoje moči, da sem se privlekel do zunanjega roba oblaka, zaprl svoje oči in skočil z oblaka.

25. Po precej dolgem času svojega domnevnega padanja, sem počasi odprl eno oko za drugim, in – kje sem bil? Lačen in žejen kot prej, na mojem oblaku!

26. Kajti s tega se nisem mogel oddaljiti kaj več, kakor bi se nekdo lahko oddaljil od zemlje v neskončen prostor svetov in sonc.
27. Ko sem videl, da sem tako ujet, mi je prišla na um velika misel, in ta misel je bila – Bog; in Bog je bil v tej misli, zares, Bog, to si Ti sam!
28. Tedaj sem rekel: 'Kdo lahko pomisli nate, Neskončni, razen, če ne obstajaš? Toda jaz mislim na Tebe sedaj in Ti si za mene tam, kjer mislim da si, nikjer Tebe zame ni, ampak si tam kjer jaz mislim da si. Kajti ta misel je Tvoja beseda v meni; zato kjerkoli je Tvoja Beseda, si tudi Ti!
29. Nekdaj nisem mislil na Tebe. Kje si bil tedaj? – Da, bil si tudi tukaj; toda nisi se želel razodeti, vendar, ker si se sedaj razodel skozi Svojo misel v meni, si sedaj tukaj tudi bistven, z menoj in v meni.'
30. Toda, ko sem se izgubljal v tako visokih mislih, me je nenadoma premagal spanec. In v svojih sanjah sem sanjal, da sem videl Zemljo pri svojih nogah in jo od lakote pojedel kakor jagodo in prav tako tudi Luno in Sonce in na koncu vse zvezdnato nebo z vsem njegovim vodovjem. Vendar še vedno nisem bil sit.
31. Potem sem se zopet vprašal: 'Kako sem lahko še vedno lačen? Ali nimam Boga v sebi in sedaj v svojem trebuhu celotno Božje stvarstvo?'
32. Tedaj sem nenadoma zaslišal iz jasnega oblaka, ki me je nosil, naslednje besede:
33. 'Čeprav si pogoltnil neskončnost in večnost, še poleg tega kar si že zaužil, boš brez ljubezni še vedno lačen in žejen v večnosti, ker te lahko nasiti samo ljubezen, ki je resnična hrana in osvežujoča, živa voda za vso večnost in neskončnost!
34. Kaj ti koristi Bog brez ljubezni in kaj so vsa nebesa brez nje?
35. Glej, zatorej je otrok v zibelki večji od tebe, čeprav si pogoltnil vsa nebesa; kajti otrok ima ljubezen!
36. Zato, obrni svoje srce proti ljubezni in boš kmalu našel v enem atomu ljubezni neskončno več kakor ti jo je tukaj dala tvoja stara modrost!'
37. Po teh besedah sem se ponovno prebudil in se znašel tukaj sredi očetov, bratov in otrok in tudi pred Teboj, Ti sveti, najbolj ljubeči Oče! – To je vse kar sem videl, občutil in zaznal. Za sedaj od tega še vedno bolj malo razumem, vendar mislim, da Tisti, ki mi je to videnje dal, bo dodal tudi svetlobo za vse.
38. Tebi, večna hvaležnost in ljubezen za to; Tvoja volja! Amen.«

271. POGLAVJE

Nova zaveza med Svetim Očetom in otroci.

Pot modrosti in pot ljubezni.

1. Potem, ko je Jorias verno oznanil svoje videnje, je imel visoki Abedam nadvse bleščeč govor, ki je bil namenjen vsem.
2. In tak je bil Njegov govor: »Glejte in poslušajte, moji ljubljeni mali otroci! Tako kot sem Jaz vaš resnični Oče, ste vi resnično Moji otroci, sedaj od Mene spočeti v duhu ljubezni kot Moji pravi otroci!
3. Nekoč, pred Mojim prihodom k vam, ste zase rekli, da ste Moji otroci in tako tudi za Mene, da sem vaš Oče, in ravnali ste pravilno; kajti to je tisto kar Me je pritegnilo k vam dol, in sicer, da vas bom sedaj vse prerodil v duhu ljubezni kot Moje resnične otroke, - najbolj redek primer v neskončnosti! (O Zemlja, ti si Me premagala!)
4. Čeprav ste si nekateri prilastili to ime, tako da ste Me klicali 'Oče', niste bili nikoli zares Moji otroci; potem ste bili zgolj otroci po imenu, kot sem bil Jaz Oče le v vaših ustih.
5. Vendar, ker sem k vam prišel kljub vašim grehom in zato, ker ste Me klicali, sem vas sedaj prerodil v Moje resnične otroke v duhu in vaših srcih, tako da Me v prihodnje ne boste več klicali 'Oče' le z vašimi usti, ampak Mi boste v sveti, živi pravičnosti v svojih ljubečih srcih rekli: 'Dragi Oče, naš edini pravi Oče!'
6. V preteklosti ste se imeli za Moje otroke in tudi bogove, ne da bi to bili; ker takrat ste bili le ponosni prebivalci gora in Me tako klicali, tako da ste se razlikovali od Kajnovih potomcev.
7. Vendar, ker so bili med vami nekateri, ki so našli pot ponižnosti in samo resnične ljubezni Zame, sem prišel k vam kot kajnovec.
8. Toda, ker se ljubezen ni zbala, je bil kajnovec sprejet in obdržan sredi vašega glavnega rodu ter tudi ostal pri vas in je še vedno z vami, če pa želite se ne bo nikoli premaknil s tega kraja, ki je živi prostor v vaših srcih.
9. In ta kajnovec sem Jaz, sedaj živ in viden med vami! Jaz sem tisti, ki ste ga prej klicali 'Oče', ne da bi bili do tega upravičeni, in Jaz kajnovec vam sedaj dajem živo pravico, da ste Moji resnični otroci, kot sem Jaz vaš edini resnični Oče.
10. Šele sedaj Me lahko kličete z vso pravico v ponižnosti in ljubezni

vašega srca, naš Oče, tako kot Jaz pravim vam 'Moji ljubljeni mali otroci'; kajti sedaj sem v resnici vaš Oče in vi ste v resnici Moji mali otroci.

11. Torej, to je zveza, ki sem jo sedaj sklenil z vami za večno.

12. Kdor bo ostal v zvezi, temu bom Oče in on bo Moj otrok; in kdorkoli se bo pridružil tej zvezi, bo kmalu pridobil resnično Božje otroštvo.

13. Kdor pa bo pretrgal zvezo, bo pretrgal tudi z Menoj in izgubil Božje otroštvo za tako dolgo, kolikor časa bo ostal ločen od te svete Zveze.

14. Toda resnično, povem vam, tisti, ki bo hotel na novo skleniti zvezo, bo moral porabiti več moči!

15. Ampak, še vedno bo veliko lažje stopil v zvezo, kot jo pretrgal, ko je bil že sprejet, kajti kogar sprejemem v zvezo, je ne bo nikoli lahko zapustil!

16. Joriasovo videnje vam to prikazuje, ko zapre oči in skoči z oblaka, da bi se odmaknil od njega, ker je oblak ponižnost njegove ljubezni. Vendar, kje je bil, ko se je prebudil?

17. Glejte, tako je ljubezen močnejša vez, kot si predstavljate; in ljubezen je vez te zveze sklenjene med Menoj in vami. Ali mislite, da je to zvezo tako lahko pretrgati?

18. Oh, nikakor, pravim Jaz; seveda, lahko se raztegne, kolikor hočete, vendar ne more biti z lahkoto pretrgana, ko je enkrat nekdo zvezan z ljubeznijo, ki je resnično Božje otroštvo.

19. Kdor pa je pridobil ljubezen, je pridobil tudi Božje otroštvo, ker sta ljubezen in Božje otroštvo eno in isto.

20. Glejte, v preteklosti ste se vsi posvečali modrosti in medtem zavračali ljubezen! V tej modrosti ste bili lačni in žejni. V svoji želji za znanjem in modrostjo ste pogoltnili vse vidno stvarstvo; in kot vam je vaša modrost narekovala, je bil Bog za vas bog, ki ni smel in ni mogel biti drugačen, kakor samo ravno tak, kot je bil za vašo modrost koristen. Tako ste mu prinašali daritve po svojih željah, kajti bog vaše modrosti je moral biti z njimi zadovoljen in biti tak, kakršnega ste naredili, v za vas najbolj udobnega in najbolj donosnega.

21. Pod tem bogom, ki vam ni bil Oče, ste bili zelo lačni in vaši otroci oslabei pod ogromnim pritiskom vašega boga modrosti.

22. Kaj ste počeli v tej vaši veličini, ki vam je bila dana z vašim bogom modrosti, ki pa vas je istočasno pustil prekomerno trpeti lakoto in žejo?

23. Glejte, šele nato ste nagnili svoje uho in tudi svoje srce k ljubečim Henohovim ustom. On je bil glas ljubezni iz Mene, ki vam je zaklical z

Joriasovega starega oblaka, da je vaš bog brez ljubezni ničvreden, ampak je samo ljubezen edino pravo življenje.

24. Ali sedaj vidite kam je merilo Joriasovo videnje?

25. Glejte, šele sedaj ste to spoznali, le po svoji ljubezni do Mene, edinega pravega Boga, ki je vaš resnični Oče in vas je sedaj vse spočel kot Svoje otroke.

26. Šele sedaj ste si pridobili resnično svetlobo, s katero vidite, da je neizmerna razlika med Menoj in vašim nekdanjim bogom modrosti, in da sem samo Jaz Edini, medtem ko je on brez Mene za vedno nič.

27. In v tem tudi leži neskončna veličina vaše uresničitve resničnega Božjega otroštva; in zato se močno oprimate tega kar ste sedaj pridobili in ostanite v Meni kot otroci, kakor sem Jaz v vas kot večni Oče! Amen.«

272. POGLAVJE

**Jorias žareč v ognju svoje ljubezni.
Modrost, svetloba rojena iz ljubezni.
Vesoljni svet v človeku.**

1. Po tem nadvse bleščečem govoru, se je Jorias takoj vrgel k Abedamovim nogam in Ga hvalil v velikem ognju svoje ljubezni ter se Mu zahvaljeval z vso gorečnostjo svojega srca; in njegova ljubezen je bila vedno močnejša in močnejša, dokler ni bilo njegovo telo videti tako, kot da je narejeno iz razbeljene rude.

2. Ko so očetje to opazili, so bili zelo osupli in niso vedeli kako naj razumejo ta pojav.

3. Ko je visoki Abedam videl splošno zadrego očetov, je odprl svoja usta rekoč: »Zakaj se čudite veliki Joriasovi ljubezni?

4. Kdor ljubi tako kot on, bo doživel to, kar zdaj doživlja on. Ko ljubezen v nekemu raste vedno močnejše in močnejše, njeno žarenje prodre skozi njegovo celotno bitje, ker je ljubezen v bistvu pravcati ogenj. Kdor pa ves tako žari, je tudi ves osvetljen, glede na količino njegove goreče ljubezni, kajti ta nikjer ne obstaja v drugačni svetlobi, kakor samo v ognju.

5. Toda vsem vam povem: kakršna bo Zame ljubezen nekoga, taka bo tudi njegova svetloba, s tem pa tudi njegova modrost! Vsi ste izšli iz Mene

dobro obdarjeni; vsak ima v sebi enako kot je v Meni, zato sem mu popoln Oče, kot bi moral on Meni biti popolnoma skladen otrok.

6. Toda, to je tako, da je velik bedak tisti, ki potem, ko je to slišal iz Mojih ust ne bo šel takoj noter k svetlobi svojega srca, kjer bo velik ogenj ljubezni takoj zažarel skozi vse njegovo bitje in vsega obsijal, tako da bo lahko potem v sebi našel neskončne zaklade, katere sem položil vanj.

7. Poglejte sem: Jorias ves žari do najskejnega dela kože! On že gleda in uživa neizmerne zaklade iz Mene, zares, zaklade, ki so večni in se jih ne da porabiti, ker se neskončno množijo, kakor pšenična zrna iz zemlje, razlika je samo v tem, da se porabljeni zakladi ljubezni sami stalno obnavljajo in vedno bolj in bolj povečujejo, medtem ko se zemeljsko pšenično zrno, ko je posejano v zemljo pomnoži največ stokratno.

8. Resnično, resnično, povem vam, v sebi imate to Zemljo in vse kar je na njej, v njej in nad njo, Sonce in vse v njem, na njem in nad njim, in vse velike zvezde z njihovimi nešteti svetovi, z njihovo svetlobo in vsem v njih, na njih in nad njimi in vse kar je bilo in bo po nepredstavljenih obdobjih in vsa nebesa v njihovi ogromni neskončnosti, vse nešteto, neskončno število angelov v vsej njihovi veličastnosti in celo Mene imate v sebi!

9. Torej, kakšen norec je tisti, ki se tukaj prepira za košček zemlje, kot se to prepogosto med vami dogaja, ko ima v sebi celotno, resnično živo zemljo, ki zanj ne bo in ne more večno kdajkoli izginiti, ampak bo nasprotno, glede na njegovo veselje in po njegovi svobodni volji, rasla večja in lepša ter se vedno bolj povečevala, vključno z vsem zgoraj naštetim.

10. Kajti, če ne bi bilo tako, ne bi bil nihče zmožen karkoli misliti, vendar človek lahko in more misliti o vsem, v kakršni koli obliki in vedno tako raznoliko, da mora biti to zagotovo prisotno v njegovem bistvu, kakor je v zrnu semena prisotno nešteto različnosti le-tega, skupaj z vsemi rastlinskimi sestavinami za proizvodnjo teh, brez katerih si kakovostnega in neskončnega razmnoževanja ni mogoče predstavljati.

11. Če vas na ta način vaše razmišljanje uči, koliko neskončnega imate in pravzaprav nosite v sebi in vam sedaj tudi Jaz, kot Stvarnik vsega tega in vaš Oče, vse to pripovedujem in razkrivam, je resnična ljubezen vse kar potrebujete, da bi bili vsi ti neskončni zakladi vaša popolna last, - povejte, kdo je potemtakem tako velik bedak, ki si dela skrb in mu je mar za pest

prahu nepomembne Zemlje, ki je preizkusno slepilo ali le navidezen svet, medtem ko ima on v sebi brezštevilo množico sonc, ki so prava in neminljiva!

12. Zato, poglejte Joriasa; on vam sedaj priča česa je sposobna ljubezen in vse stvari, ki vam jih lahko edino ljubezen pomaga narediti.

13. Zato v prihodnje ne bodite več bedaki, ampak se varujte sveta in v sebi iščite sebe in Mene!

14. Ko boste vse to našli v svetlobi vaše ljubezni, boste gotovo spoznali, koliko je vsa Zemlja vredna v primerjavi z najmanjšim notranjim zakladom iz Mene.

15. Kdor pa bo zažarel v ljubezni kakor Jorias, bo tudi našel kar je zdaj našel on!

16. Ti, Moj ljubljeni Jorias, pa vstani in pokaži ostalim najmanjši del tega, kar si sedaj našel v sebi iz Mene po svoji goreči ljubezni! Amen.«

273. POGLAVJE

Joriasov govor o ljubezni

1. In žareči Jorias je skladno z Abedamovo voljo takoj vstal in začel govoriti vsem prisotnim očetom. Predstavil jim je najmanjši del neskončnih zakladov, ki jih je našel v sebi; in to je, kar jim je rekel:

2. »Očetje, bratje, otroci, matere, žene in hčerke, poslušajte! Resnično, resnično, noben zunanji čut naše duše ne more nikoli dojeti kaj je Bog, naš sveti, najbolj ljubeči Oče, pripravil za tiste, ki Ga nadvse ljubijo in nikoli ne obrnejo svoje srce stran od Njega, in ni človeškega jezika, ki bi bil kdajkoli sposoben to opisati!

3. Oh, kako bi bilo to sploh mogoče, ko nam besede ne zadostujejo in zagotovo ne bi bil nihče zmožen razumljivo opisati stvari, ki jih ni nikoli domneval, še manj pa videl! In tudi, če bi lahko takoj tvorili nove besede, kdo bi jih razumel, kaj šele da bi si jih zapomnil, ko je tako neskončno njihovo število?!

4. Zato, da bi bilo to nekoliko razumljivo, je tukaj lahko oznanjen le majhen del. Dragi očetje, bratje in otroci, nisem zastonj rekel 'nekoliko razumljivo', kajti zemeljska beseda je komaj zunanje lubje nekaj stoletij

starega drevesa.

5. Kdo lahko iz tega spozna najgloblje, prečudovito življenje drevesa, ki v drevesu samem postane mogočen kalček, iz njega pa številne raznolikosti, ki so še vedno skrite in le postopoma postanejo vidne našim očem.

6. In kdo bi potem mogel do kraja spoznati iz zunanjega lubja vsa duhovna čudesa, ki so prikrita v najtanjšem vlaknu lesa?

7. Kako so pripravljeni listi, cvetovi, plodovi in vsi sestavni deli, ki te obdajajo in se prebijajo s pomočjo tisočih duhovnih rok, ki jih potem vodijo ob pravem času skozi vse neštete drobne kanale do konca v drobne mladike in jih šele tam oblikujejo v neskončno bolj čudovite glede na prej določeno obliko; in vse te čudovite lastnosti mi morda lahko občutimo in zaznamo?

8. Vendar, le kako malo lahko razberemo iz vsega tega in še iz nešteti različnosti na zunanji skorji drevesa, - in še manj lahko nekdo opiše vse najrazličnejše majhne delčke s besedami jezika, kar je naš najbolj sveti, najbolj ljubeči Oče pripravil v srcih tistih, ki ga nadvse ljubijo!

9. O ljubezen, ljubezen, ljubezen, ti velika, sveta ljubezen, kakšna polnost, kakšna globočina življenja in svetlobe je izražena v tebi!

10. Bog, Bog Sam je najčistejša ljubezen in ta ljubezen je pred nami vsemi; to je sveti, najbolj ljubeči Oče nas vseh, tu - v naši sredini - tam, v naših srcih!

11. Pred mesenimi očmi in dušo je to skrito, vendar ne tudi pred duhom, v katerem prebiva ljubezen, ki je po sebi ljubezen iz neskončne ljubezni našega svetega Očeta.

12. Duhu je zrnce peska več kakor mesenemu očesu vsa ta zemlja in celotno zvezdnato nebo, tudi če bi se slednje videlo v vsem svojem zunanjem sijaju, tako blizu, kot je ta kraj zemlje, po katerem hodimo.

13. O majhno zrnce peska, ti veliko prečudovito delo, kaj si, - tako velik in veličasten! Kdo lahko sluti tvoje neizrekljivo veličastje, ko ostajaš neopažen oprijemajoč se podplatov?! Saj si vendar le en majcen drobec!

14. O očetje, ne morem verjeti! To ni drobec! To je svet, en neizmerno velik svet je! V njegovem ogromnem prostoru se pretaka svetloba in življenje!

15. Velike reke se prepletajo po njegovih širokih kristalnih dolinah; na njegove zelo velike gore žari na tisoče sonc, ki so polni najbolj veličastne raznobarvne svetlobe in nešteto bitij najbolj čudovitih oblik, ki jih nisem

nikoli prej videl, živi na tem velikem svetu! Njihova hrana je svetloba in toplota; premikajo pa se kakor popotnik proti visoko zastavljenemu cilju.

16. O ti majhno zrnce, ti majhno zrnce, samo ti bi mi zadostovalo za vse večne čase!

17. O očetje, bratje in otroci, - sedaj ne morem več govoriti, saj ta drobec kar naprej raste, vedno večji je in veličastnejši!

18. Kaj šele vsa zemlja in njene čudovite raznolikosti, kot vsi njeni nešteti deli.

19. Kaj potem šele sonce in celotno vidno zvezdnato nebo, kaj nebesa z duhovi in angeli, kaj oni, kaj mi in kaj šele Božja ljubezen v nas?!

20. Zato Ga ljubite, ljubite, ljubite; le v tej ljubezni boste spoznali kaj je ljubezen in kako neizrekljivo dober je naš sveti Oče!

21. O ljubezen, sveta ljubezen! Ti si sama vse v vsem! O Oče, ti sveti Oče, Ti si resnično Sam ta sveta, velika ljubezen!

22. Zato ljubite, ljubite, očetje, bratje in otroci, ljubite Ljubezen; ljubezen nadvse svetega Očeta!

23. Kajti, On sam je Ljubezen, večna in neskončna! Zato samo Njemu vsa naša ljubezen za vedno! Amen.«

274. POGLAVJE

Jorias in Besela, Pariholijeva hči, po Gospodu združena

1. Ko je Jorias zaključil ta žareči govor, ga je Abedam takoj prijel in potegnil na Svoje svete prsi, ga blagoslovil in rekel:

2. »Moj ljubljeni Jorias, resnično in dobro si predal, skladno z Mojo voljo, kar Sem zahteval od tebe, ker si bil in si še skozi in skozi žareč od ljubezni do Mene in šele iz Mene do vseh tvojih očetov, bratov, otrok, mater, žena in hčera.

3. Toda v svojem duhu še nisi dovolj zrel, da bi ostal trajno žareč; kajti glej, ker sedaj Jaz hodim med vami, ste vsi, ko gre za vaš duh, le prezgodaj zreli plodovi na drevesu življenja, ki potrebujejo še dosti zorenja, - drugače bi se vsak od vas kmalu použil v preobilju svoje ljubezni in potem za vedno umrl!

4. Da bi nekoliko ublažil tvoje žarenje, ti bom dal ženo, ker si še vedno

samski in star komaj nekaj čez sto let. Samo skozi ženo se boš dokazal in postopoma utrdil za tako stalno žarenje od mogočne ljubezni Zame; saj še ni prišel čas, ko bo človek tudi brez žene vstopil v najpopolnejšo zvezo z Menoj. Sedaj je še vedno potrebno za vsakogar, da si vzame ženo, tako da postane zopet celota pred Menoj z žensko, od katere je bil ločen, s tem pa tudi od Mene.

5. Kajti, tako kot je Eva izšla iz Adama, mora postati vsaka žena v moškem popolnoma eno, ko se združita.

6. Šele, ko stoji pred Menoj spet kot človek, je lahko zopet popolnoma eno z Menoj, toda dokler je še vedno ločen, ni zmožen trajne najvišje ljubezni od Mene in za Mene.

7. Tvoja modrost te je že naučila, da brez nasprotja ni nič mogoče; glej, to je res!

8. Ženska je dana moškemu kot nasprotje; torej, če moški ne postane prej ena celota s svojim nasprotjem, ne more postati v sebi nasprotje Meni.

9. Dokler pa to ne postane, je v popolnem skladu z Menoj; vendar, ko je tak, ni sposoben sprejemati, ampak kot Jaz, vedno samo dajati od sebe.

10. To je resnično velika razlika med Očetom in otrokom, da Oče deli, medtem ko otroci prejemajo in so tako eno z Očetom kot njegovo nasprotje.

11. Vendar, če otroci ne bi hoteli sprejeti ničesar in bi se postavljali v eno linijo z Očetom, da bi delili, kakor On, Mi povejte: Kdo bo potem prejemajoče nasprotje?

12. Če pa tega primanjkuje, kaj bo nastalo sčasoma iz otrok? Povem vam, razdelili bi vse do zadnje kaplje svojega bitja, Oče pa bi moral za vedno prekiniti Svoje dajanje in tako tvoriti Svoje lastno nasprotje v Sebi, tako da ne bi ostal kar je bil v Sebi od večnosti; večni, mogočen Bog, popolnoma zadosten sam Sebi!

13. Ti si sedaj z Menoj v eni in isti liniji in do tega trenutka še nisi Moje nasprotje, ampak si na isti podlagi; zato rabiš ženo, da boš postal Meni popolnoma nasproten in Jaz s tem tebi popoln Oče.

14. Zdaj se sprašuješ v svojem srcu: 'Kje pa je potem ta žena, ki bi jo moral vzeti?'

15. Glej, ona je že tukaj! Njeno ime je Besela in njen ubogi Pariholi je njen oče; glej, to je tista, ki sem ti jo določil za ženo!

16. In ti, Besela, pridi bliže k Meni in se ne boj moškega katerega ti bom

sedaj dal, ker te bo nosil na svojih rokah, njegovo srce pa bo tvoje trajno bivališče in ker boš eno z njim, boš tudi eno z Menoj, v njem in po njem! Amen.«

17. S temi besedami se je Abedam sklonil k Beseli, jo dvignil s Svojo levo roko, jo pritisnil na Svoje srce in jo blagoslovil ter ji nato dejal:

18. »Sedaj, ti prelepa Besela, lepa v duhu in v telesu, odkrij se pred njim, kateremu od zdaj naprej pripadaš, tako da bo lahko videl kakšno ženo Sem mu podaril, zaradi njegove mogočne ljubezni Zame!«

19. In komaj tridesetletna Besela je potisnila na stran svoje nekoliko temnejše svetle lase in Joriasove oči so zagledale nekaj tako čudovitega, da je vzkliknil:

20. »O zemlja, o vsa nebesa, kako ste revni sedaj pred menoj, kajti od Boga ne boste nikoli ponovno prejeli kaj tako lepega!

21. O ti ubogo sonce, kako se boš počutilo jutri, ko se bo to 'sonce' razkrilo pred teboj?

22. Ne, ne, Ti dragi, sveti Oče, Jaz zagotovo nisem vreden takega darila!«

23. Toda visoki Abedam je odgovoril: »Če Jaz mislim, da si vreden, potem tudi si; torej, sprejmi to darilo iz Mojih rok, pojdi z njo k Adamu in Evi, prejmita njun blagoslov in nato še od tvojega očeta Jareda in prav tako od Beselinega očeta, potem pa se vrnita k Meni, da vaju bom lahko posvetil v duhu kot glasnika zvezd in vseh nebes. Amen.«

275. POGLAVJE

Gospodova pravila za mladoporočenca.

Kako pravilno in svobodno izvrševati Sveto Božjo voljo.

1. Potem, ko se je vse to zgodilo in so očetje in matere blagoslovili mladoporočenca, je Jorias s svojo mlado, zelo lepo ženo, pristopil k Abedamu, kot mu je On prej ukazal.

2. Ko je bil ponovno pred visokim Abedamom, je Sveti položil Svoje roke najprej na Joriosa in nato na Beselo in ko se je nato dotaknil njunih glav in src, namreč, leve strani prsi, je spregovoril naslednje besede:

3. »Prejmita Moj blagoslov za večno življenje! Zaplodita resnične, žive plodove čiste ljubezni! Bodita daleč od vajinih teles, neumnega

zadovoljstva povezanega z mesom in s tem tudi z grehom in bosta resnično in zvesto vedno hodila pred Menoj. Toda kdor bi razvajal svoje telo, ga pretirano negoval in si potem prizadeval za njegovo zadovoljitev z vsemi vrstami čutnih užitkov, hrani svoj lastni greh in skozi meseno poželenje izgubi vso moč nad njim do večne smrti.

4. Zato ves čas nadzorujta svoje želje, razen ko je čas za zaploditev živega plodu za Mene, vendar pa, ko je čas, Me pokličita, tako da vaju bom lahko zadržal v primeru padca, da se ne bosta žrtvovala grehu in še vedno ostala v Moji milosti.

5. Kajti kdor pade, bo potem težko vstal in z vsakim padcem bo njegov duh obdan z novimi okovi smrti.

6. Če hoče potem pobegniti iz mesenega ujetništva, ki je star greh in smrt starega duha, - kako se bo počutil potem, ko se bo moral namesto ene plasti prebiti skozi več sto, od katerih bo vsaka trša od prejšnje!

7. Zato naj vaju skrbi samo to, kar je v duhu, meso pa prepustita Meni, v tem izpolnjujta Mojo voljo, tako da bo postalo nemočno in bosta ves čas v duhu rasla do take stopnje, ko vama bo smrt odvzeta, katera je greh in meso.

8. Zato vama še enkrat povem: ne hranita, ne krepita in ne razvajajta vajino meso, ker s tem hranita, krepita in razvajata svojo lastno smrt, ki sedaj kot zadnja ječa omejuje duh pred njegovo osvoboditvijo in vstajenjem k polnem, večnem življenju iz Mene in v Meni!

9. Ti, Moj ljubljeni Jorjas, si videl veličino in vzvišenost tega, kaj pomeni biti otrok Moje ljubezni. Občutil si žar Moje očetovske ljubezni v vsej njeni polnosti. Torej, ostani zvest Moji volji; ostani zvest Meni, tvojemu Bogu; in ostani zvest Meni, tvojemu svetemu, najbolj ljubečemu Očetu!

10. Kadarkoli bo imelo meso nespodobne zahteve do tvojega srca, poglej zvezde na nebu, s katerih bom govoril s teboj in ti povedal kaj moraš storiti!

11. Vendar, če boš zapustil to Mojo pot, ki sem ti jo pravkar pokazal, se bo nebo skrilo tvojim očem za gostimi oblaki in odtlej ne boš videl govorečih zvezd, dokler se ves skesan ne vrneš na to Mojo pot!

12. Toda, če boš ostal zvest Moji volji, boš kmalu zaznal v sebi veliko moč, ker boš že s samim dejstvom, da izpolnjuješ Mojo voljo, to črpal in jo jo naredil za svojo.

13. Ko bo potem Moja vseмогоčna volja postala tvoj red, ki je večno Moj,

Mi povej, katera smrtna moč te bo potem lahko premagala?

14. Takšno zapoved ti dajem zato, da bo z njeno izpolnitvijo lahko vsak sprejel moč Moje volje, s katero so bile narejene vse stvari in pred katero vse stvari trepečejo.

15. Dokler pa nekdo ne napravi Mojo voljo za svojo lastno, ostane ujetnik smrti in služabnik greha, ki je stara smrt.

16. Vendar, tisti, ki naredi Mojo voljo za svojo lastno, postane popoln tako kot sem Jaz, njegov Oče in dela življenjske stvaritve, ki jih delam Jaz.

17. In kdorkoli tako poseduje Mojo voljo, je pridobil resnično Božje otroštvo.

18. Ampak, kdo je tisti, ki popolnoma poseduje Mojo voljo? Povem tebi in vsem ostalim: to je tisti, ki Me ljubi!

19. In kdo Me ljubi? – Tisti, ki dela v skladu z Mojo voljo; in tisti, ki dela skladno z Mojo voljo, je sprejel Mojo voljo za svojo.

20. To je resnično Božje otroštvo, in sicer, da je vsak v Moji volji in Moja volja je v njem; in to je resničen, živi plod prave ljubezni in je večno življenje.

21. Ta plod boš spočel posebej Zame s svojo ženo. Potem, ko ga boš spočel, boš tudi spočel otroke po Moji volji, ki bodo tebi popolnoma podobni.

22. Ampak, to je Moj blagoslov, in sicer, da bo od sedaj Moja volja tvoja, iz katere in v kateri lahko živiš večno. Amen.

23. Sedaj pojdi k Mojemu dragemu Jaredu, in Garbiel in Besediel naj zdaj prideta sem! Amen.«

276. POGLAVJE

Častihlepni Garbiel je ponižan. Gospodov nočni počitek na prostem.

1. Takoj, ko je Jorias obvestil Garbiela in Besediela, da ju visoki Abedam poziva, sta odšla pogumno in vztrajno k Njemu.

2. Potem, ko sta se Mu približala na nekaj korakov, je Garbiel takoj prevzel vodstvo in rekel visokemu Abedamu (čeprav v zelo upognjeni drži, kot da bi bil obtežen s ponižnostjo):

3. »Dragi, sveti Oče! Ali bom Jaz, ali bo Besediel prvi, ki bo povedal svoje

videnje?

4. Kar se mene tiče, bi moral biti Besediel prvi in jaz zadnji pripovedovalec svojega videnja!»

5. To je rekel zato, ker ni bil prvi poklican; poleg tega pa je opazil, da se vse nagiba k vrhuncu, Tako je upal, da če bi bil zadnji pripovedovalec svojega videnja, bi bil še vedno prvi in boljši od vseh ostalih.

6. Vendar je Abedam na to predrzno Garbielovo zahtevo odgovoril takole: »Garbiel, glej, kar se pa Mene tiče, sploh nisem v to prepričan, ampak sem popolnoma prepričan, da nobeden od vaju ne bo oznanil svojega videnja, ne ti, ne Besediel, ker nobeno nima splošne vrednosti, ampak se nanaša samo na vaju, o njegovi dejanski uporabnosti pa vama bom dal šele jutri popolno navodilo.

7. Torej, kar se Mene tiče, sem Jaz s svoje strani stalen, toda potem prav tako domnevam, da kadarkoli nekoga pokličem, ta počaka in ugotovi kaj hočem od njega in govori samo takrat, ko je za to poklican, vendar ne da bi Mi na predrzen način narekoval kaj naj naredim.

8. Glej, Jaz sploh ne maram, da se nekdo tako vneto postavlja v ospredje, ampak Mi toliko bolj ugaja, če se nekdo tako poniža, da je raje zadnji kakor prvi, raje služabnik kakor gospodar, raje najmanjši kot največji in da je rajši zadnji služabnik, kakor prvi zapovedovalec, glej, to Mi je všeč, kar se Mene tiče!

9. In zopet ugotavljam, da mora biti vsak v vsej resnični ljubezni drugemu pravi brat. Kajti, dokler ni tak, Jaz s svoje strani tudi ne morem biti njegov Oče, vendar če sem Jaz edini resnični Oče, Jaz, kot najvišja Modrost, s svoje strani ne vidim kakšne razlike naj bi bile med Mojimi otroci.

10. Ali obstajajo kakšne razlike v čisti ljubezni, ko je ta popolna iz Mene?

11. Dejansko je razlika med ljubeznijo in ljubeznijo glede na njeno jakost, toda te razlike so takšne, da bratje spoštujejo drug drugega in več ljubezni kot nekdo ima in bolj je ponižen, bolj želi vsem služiti.

12. Glej, torej Jaz, kar zadeva Mene, menim, da bi se moral ponižati, spoznati svojo napako in se zanjo pokesati, potem pa napolniti svoje srce z resnično ljubeznijo Zame, Očeta, prav tako kakor za vse očete, brate, otroke in žene; drugače ti, kar zadeva tebe, ne boš pridobil veliko večnega življenja.

13. Tudi ti, Besediel, lahko storiš enako. – Ti, Moj dragi Sehel, pa jima pokaži pravo pot! Amen.

14. Jutri bom dal vsakemu svoja navodila; prav tako jih tudi vidva pričakujta od Mene! Amen.«
15. Po teh besedah se je visoki Abedam obrnil k Adamu, rekoč:
16. »Adam, glej, tako smo spodobno končali Sabat, kajti sedaj je že polnoč. Zato reci vsem, da naj gredo spat, saj nujno potrebujejo počitek, tako da se bodo lahko jutri zopet okrepljeni zbudili.
17. In Adam je takoj izpolnil Gospodov ukaz in dovolil Setovim otrokom, da so prenesli sporočilo.
18. Ko je bilo to opravljeno, je takoj od več tisočih nastal splošen hvalospev. Po tem je Abedam dal vsem Svoj blagoslov za nočni počitek in nato rekel Adamu:
19. »Sedaj, ko so šli vsi na počitek, midva ne bova izjemi, ampak bova storila kakor ostali!«
20. Toda Adam je vprašal Gospoda, rekoč: »Sveti Oče, kje želiš, da počivam s Teboj, - tukaj, ali greva v mojo kočo?«
21. Nato je Abedam rekel Adamu: »Adam, glej, veliko večnosti sem preživel pod Mojimi odprtimi nebesi, zato tudi danes ostaniva tukaj pod odprtim nebom, saj je nebo jasno, tako da ne bo nevihte. Zato ostaniva kjer sva in kot sva; in tako pojdimo vsi na počitek! Amen.«
22. Tako se je blagoslovljeni Sabat končal in slovesen, posvečeni mir se je spustil na svete višine Božjih otrok.

KONEC 3. DELA

K A Z A L O

167. POGLAVJE: Prava molitev. Božanstvo, ki sodi in ljubeči Oče v Gospodu.....	5
168. POGLAVJE: Pogled na minulo nevihtno noč. Ljubezen premaga strah.....	7
169. POGLAVJE: Jutranji obrok praočetov na Sabat.....	9
170. POGLAVJE: Daritveni evangelij.....	12
171. POGLAVJE: Henoh pripravi daritev.....	13
172. POGLAVJE: O bistvu priprošnje.....	17
173. POGLAVJE: Sedem godrnjavcev iz opoldanske pokrajine zasmehuje Setlahema.....	20
174. POGLAVJE: Evangelij za razžaljene.....	22
175. POGLAVJE: Setlahem in sedem godrnjavcev.....	23
176. POGLAVJE: Kisehelova ostra jezičnost in ponižanje.....	26
177. POGLAVJE: Kisehelova spoved.....	29
178. POGLAVJE: Kisehelova molitev obžalovanja.....	31
179. POGLAVJE: Narava greha in kako ga premagovati.....	34
180. POGLAVJE: Pet Zurielovih hčera.....	36
181. POGLAVJE: Zurielova ponižna skrb.....	39
182. POGLAVJE: Gospod in Gemela.....	41
183. POGLAVJE: Pogled v globine stvarstva.....	44
184. POGLAVJE: O naravi časa in večnosti.....	46
185. POGLAVJE: Narava življenja. Gospodove obljube Gemeli.....	48
186. POGLAVJE: Nedolžnost in spodobnost. Povratek in sprejem glasnikov.....	52
187. POGLAVJE: Ljubezen in blagoslov Svetega Očeta, kot znamenje Njegove duhovne prisotnosti.....	54
188. POGLAVJE: Glavna skrb praočetov; prizadevanje za Očetovo ljubezen in milost.....	55
189. POGLAVJE: Lameh in Gemela od Gospoda združena.....	57
190. POGLAVJE: Najbolj všečna hvaležnost Gospodu: ljubezen brez besed v najgloblji ponižnosti srca. Lameh in Gemela, najčistejši zakonski par starodavnega časa.....	60
191. POGLAVJE: Mladi par blagoslovijo očetje. Gospod določi še štiri poroke.....	63

192. POGLAVJE: Zuriel kot duhovni varuh mladoporočencev. Ljubezenski preizkus zakonskega para.....	65
193. POGLAVJE: Gospodova navodila za izdelavo železa in jekla. Ena stvar je neizogibna: zaupanje in ljubezen do Gospoda.....	68
194. POGLAVJE: Gospodov govor, ko pooblasti deset odposlancev v Hanohovo mesto.....	70
195. POGLAVJE: Setlahemov zahvalni govor in hvaljenje ponižnosti.....	72
196. POGLAVJE: Kisehelov govor o Jehovi kot človeku.....	74
197. POGLAVJE: Bistvo resnične ponižnosti.....	76
198. POGLAVJE: Omejitve vodnikovega vpliva.....	78
199. POGLAVJE: Ugled in položaj vodnika.....	80
200. POGLAVJE: O bremenu vodnikovega položaja in človekovih šibkosti.....	82
201. POGLAVJE: Neposlušnost in ljubezen.....	85
202. POGLAVJE: Henoh pripelje Gospodu Uraniona, njegovih šest bratov in otroke jutra.....	87
203. POGLAVJE: Uranion in Purista z Adamom in Evo. Čudežni sadeži. Od strele zažgana žrtev.....	89
204. POGLAVJE: Uranion želi izvedeti ime čudežno mogočnega moža. Puristini pametni odgovori na vprašanja nespoznanega Gospoda.....	91
205. POGLAVJE: Tehtno Abedamovo vprašanje Puristi.....	94
206. POGLAVJE: Purista in njeno lastno spoznanje Svetega Očeta v Abedamu.....	96
207. POGLAVJE: Uranion hvali Svetega Očeta. Gospodov odziv: brez besed, tiho kesanje, je Bogu najbolj prijetna zahvala.....	97
208. POGLAVJE: Gospodova nova koča poleg Gabielove družine. Purista, Gospodova prva kuharica. Trije lonci na ognjišču nove koče.....	99
209. POGLAVJE: Nebeška lepota Gemele in Puriste.....	101
210. POGLAVJE: Lažna ponižnost kot razlog Henohovega strahu pred govorjenjem. Boga lahko ljubimo le kot človeka.....	104

211. POGLAVJE: Satanova moč in Božja vseмогоюnost.	
Henohov Sabatni govor.....	106
212. POGLAVJE: Henoh posvečen od Gospoda kot prvi Sabatni	
pridigar. Poslani sel k Horedu in Naeme.....	115
213. POGLAVJE: Sel Lamel rešuje Horeda in Naeme.....	117
214. POGLAVJE: Kralj nižin Lameh zaneti gozdni požar.....	120
215. POGLAVJE: Gašenje gozdnega požara z nalivom.	
Satanova nadutost pred Gospodom.....	122
216. POGLAVJE: Peterica gre na višine po ozki poti ponižnosti.	
Pomembno vprašanje visokega Abedama	
Horedu in Naeme.....	123
217. POGLAVJE: Hored in Naeme v krogu očakov s še vedno	
nespoznanim Abedamom. Horedova kazen zaradi	
njegove ljubosumnosti na Abedama.....	126
218. POGLAVJE: Abedam hkrati človek in Bog.	
Naemina velika ljubezen do Jehove.....	128
219. POGLAVJE: Horedovo poglobljeno razmišljanje.	
Njegovo priznanje in njegova nova napaka.....	131
220. POGLAVJE: Resnica brez ljubezni ne koristi življenju.	
Ljubezen in življenje. Žensko poslanstvo.....	133
221. POGLAVJE: Horedovo tiho premišljevanje in	
opazovanje samega sebe.....	135
222. POGLAVJE: Čudežni zvok v jami in njegov blagodejni	
učinek na Horeda.....	137
223. POGLAVJE: Horedov monolog in kesanje.....	138
224. POGLAVJE: Abedam s skesanim Horedom v jami.	
Hored na Očetovih svetih prsih.....	141
225. POGLAVJE: Sabatni obed na jutranjih višinah.....	143
226. POGLAVJE: Gospod in kričavi hvalilci. Nešteto stopenj	
ustvarjenih stvaritev na lestvici ljubezni in življenja.	
Adamova milost in Abedamov blagoslov.....	145
227. POGLAVJE: Blagoslovljeni obed. Adamova častihlepna	
sebičnost. Gospodova graja.....	147
228. POGLAVJE: Pariholi opominja Adama v Gospodovem imenu.....	149
229. POGLAVJE: Adamovo samospoznanje, kesanje in spreobrnjenje...	151
230. POGLAVJE: Abedamov govor o 'Očetu' in 'sodniku' v Njem.....	153

231. POGLAVJE: Človekova največja nagrada:	
da sme ljubiti Gospoda.....	155
232. POGLAVJE: Kako moliti. O bistvu Boga in življenja.....	157
233. POGLAVJE: Ponižanje in zadrega predrznih sprašujočih	
odposlancev.....	159
234. POGLAVJE: Prestrašeni odposlanci in njihovo povišanje	
po Abedamu in Adamu. Garbielova velika	
ljubezen do Abedama.....	163
235. POGLAVJE: Abedamovo razkrivanje najglobljega,	
resničnega namena odposlancev.....	166
236. POGLAVJE: Neznančeva vsevednost in modrost.	
Osupljiva Garbielova slutnja.....	168
237. POGLAVJE: Abedamov govor o svetlobi.	
Vsemogočni Bog in ljubeči Oče v Abedamu.....	170
238. POGLAVJE: Dober Garbielov govor o božanskem	
očetovskem duhu v Abedamovem govoru.....	172
239. POGLAVJE: Na poti do višin. Besedielov tihi razmislek o naravi	
in njegove izjave o Gospodovem človeškem bistvu.	
Dober Garbielov odgovor.....	175
240. POGLAVJE: Očetje sprejmejo dvanajsterico.	
Nahranitev dvanajsterice.	
Abedam ozdravi Setovo govorno hibo.....	177
241. POGLAVJE: Garbielovo poveljevanje jedi.	
Abedamov govor o pretirani hvaležnosti.....	179
242. POGLAVJE: Henohova navodila kako iskati okoli srca.	
Razlika med svetlobo razuma in svetlobo srca.	
Minljiva ljubezen in večna ljubezen.....	181
243. POGLAVJE: Henoh govori o Garbielovem gibčnem jeziku.	
Garbielovo notranje poglobljeno razmišljanje.....	183
244. POGLAVJE: Vratahovo soočenje z bistvom pismenk.....	186
245. POGLAVJE: Boječe Sehelovo videnje, njegova primerjava	
znamenj z Noahovimi in poplava.....	188
246. POGLAVJE: Upravičena vedoželjnost. Resnica je hrana duha,	
ljubezen je temelj vseh resnic.....	191
247. POGLAVJE: Sehel naredi neumnost. Abedamovo veliko	
pričevanje Sehelu.....	193

248. POGLAVJE: Sehelovo povelicanje in njegov veličasten, globok in moder govor.....	197
249. POGLAVJE: Ponižnost, največje človekovo povelicanje. Z ljubeznijo do spoštovanja. Garbielova častiželjnost.....	199
250. POGLAVJE: Horidaelovo videnje. Notranji, vodeči glas v človeku.....	201
251. POGLAVJE: Horidael, poklican za opisovalca ustreznih znamenj.....	204
252. POGLAVJE: Abedamov govor o resničnem Božjem čaščenju. Evangelij o pravem dajanju.....	206
253. POGLAVJE: Purhalovo notranje videnje.....	208
254. POGLAVJE: Abedamova graja in svarilo neiskrenemu Purhalu. Razlaga Purhalovega videnja.....	210
255. POGLAVJE: Kako je grajanje Purhala vplivalo na navzoče. Abedam krepi prestrašena srca.....	212
256. POGLAVJE: Juribaelov govor o veličini človeka kot Božjega otroka. Juribaelovo videnje: nešteto neskončnih rastočih krogov enega življenjskega kroga.....	215
257. POGLAVJE: Abedamova razlaga Juribaelovega videnja. Skrivnost življenja v ponižnosti in ljubezni do Boga.....	217
258. POGLAVJE: Oalimovo videnje: tri srca, eden v drugem.....	220
259. POGLAVJE: Neskončna različnost duhovnih posameznosti. Življenje v duhovnem svetu.....	222
260. POGLAVJE: Pomen potrditve Božjega nauka s pričevanjem Duha v človeškem srcu.....	225
261. POGLAVJE: Thuarimovo videnje: Njegova ljubezensko ognjena preizkušnja.....	228
262. POGLAVJE: Razlaga Thuarimovega groznega videnja: velik boj med razumom in srcem.....	231
263. POGLAVJE: Navodilo za iskanje žive besede. Prilika o deklici in njenem snubcu.....	233
264. POGLAVJE: Videnje velikana Rudomina. Veličina človeka kot Božjega otroka.....	235
265. POGLAVJE: Skrivno poučevanje Rudomina za pridigarja. Veličina duhovnega v človeku.....	238

266. POGLAVJE: Ljudje – Božji otroci kot bogovi.....	241
267. POGLAVJE: Horedon je poklican, da pove svoje videnje.....	243
268. POGLAVJE: Dostojanstvo in veličina Božjih otrok.....	245
269. POGLAVJE: Božji otroci, več kakor Božji bratje in Božji hlapci.....	247
270. POGLAVJE: Jorias, deseti videc. Najvišje načelo resnične modrosti: ljubezen, edina hrana, ki zadovolji duha...	250
271. POGLAVJE: Nova zaveza med Svetim Očetom in otroci. Pot modrosti in pot ljubezni.....	253
272. POGLAVJE: Jorias žareč v ognju svoje ljubezni. Modrost, svetloba rojena iz ljubezni. Vesoljni svet v človeku.....	255
273. POGLAVJE: Joriasov govor o ljubezni.....	257
274. POGLAVJE: Jorias in Besela, Pariholijeva hči, po Gospodu združena.....	259
275. POGLAVJE: Gospodova pravila za mladoporočenca. Kako pravilno in svobodno izvrševati Sveto Božjo voljo.....	261
276. POGLAVJE: Častihlepni Garbiel je ponižan. Gospodov nočni počitek na prostem.....	263